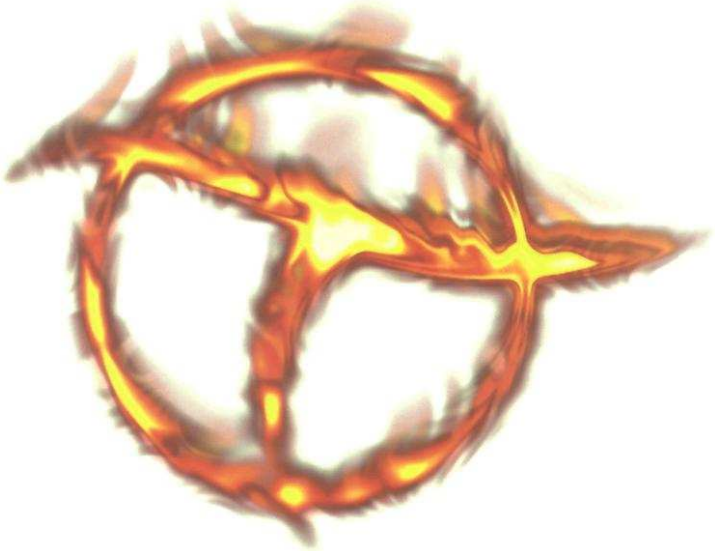
SABRIEL

GARTH
NIX

Temnota zahaluje svět. Někdo se jí musí postavit...

Garth Nix

Sabriel

TRITON

3

Garth Nix
Sabriel

© Garth Nix, 1995
Translation © Milan Žáček, 2004
Illustrations © Marta Macková, 2004
Cover design © HarperCollins Publishers. Background design by Larry Rostant.
© TRITON, 2004

ISBN 80-7254-524-8
Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Mé rodině a přátelům

Navis
Crocgová cesta
Clayrský ledovec
Do Estwaelu
Sindle
Stavicí hák
Saerské moře
Beliská úžina
Belisaere
Navjak
Ilgard
Orchyre
Horní Ratterlin
Yanyl
řeka Yanyl
Do Olmondu
hora Aunden
Aunden
Hafmet
Vysoký most
Gardil
Západní cesta
Chasel
STARÉ KRÁLOVSTVÍ
Oscetský prismyk
Vousatý mys
Callibe
VELKÝ SRPKOVITÝ LES
Ganel
Qyrre
Hornov
Nestowe
Horská zátoka
Rudé jezero
Svatojáma
Roblov
Okraj
Dlouhé útesy
Abhorsenův dům
delta Ratterlinu
řeka Ratterlin
Schody
Stará severní cesta
Rozeklaný hřeben
Západní maják
ZEĎ
Východní maják
HRANICE
Forvale
Forwinský mlýn
Zapovězená zóna
Hraniční přechod
Bain
Wyverley
Wyverleyská akademie
Zapovězená zóna
N
ANCELSTIERRE
Do nitra Ancelstierre
Hlavní bainská silnice
0 30 60 mil
Přibližné měřítko

prolog

Byli ve Starém království, sotva víc než tři míle ode Zdi, ale to stačilo. Na opačné straně Zdi v Ancelstierre bylo vidět polední slunce a široko daleko ani obláček. Tady zapadalo slunce za mraky a právě se spustil silný liják, který přišel dříve, než stačili postavit stany.

Porodní bába si přitáhla plášť blíž ke krku a opět se sklonila nad ženou. Z nosu jí na vzhlížející tvář dopadaly kapky deště. Dech báby se rozplýval v oblaku bílé páry, ale od rodičky se žádné podobné vzdušné stopy nešířily.

Porodní bába si povzdechla a pomalu se napřímila; tímto jediným pohybem sdělila přihlížejícím vše, co potřebovali vědět. Žena, která se k nim připotácela do lesního tábora, zemřela; držela se života jen tak dlouho, aby jej předala děťátku po svém boku. Ale když bába dojemně drobné tělíčko ležící vedle mrtvé ženy zvedla, tvoreček se v ovinovačce zachvěl a znehybněl.

„To dítě taky?“ zeptal se jeden z přihlížejících, muž, který měl na čele popelem čerstvě nakreslený znak Výsady. „Takže nebude třeba ani křtu.“

Zvedl paži, aby si setřel znak z čela, najednou však ustrnul, neboť mu ruku sevřely sněhobílé prsty a jediným rychlým pohybem mu ji stlačily dolů.

„Mír s vámi!“ pravil klidný hlas. „Nechci vám ublížit.“

Bílá ruka uvolnila sevření a postava, jež právě promluvila, vystoupila do kruhu světla. Ostatní ji sledovali, aniž ji přivítali a aniž uvolnili ruce, kterými zběžně vykreslili znaky Výsady nebo sáhli po tětivách luků a jílcích.

Muž vykročil k tělům a zadíval se na ně. Potom se obrátil na přihlížející a odhrnul si kápi. Odhalil tvář patřící člověku, jenž se ubírá po stezkách daleko od slunečního světla, poněvadž měl mrtvolně bledou kůži.

„Říkají mi Abhorsen,“ řekl a jeho slova prochvěla okolo stojícími lidmi jako vlna, jako by vhodil velký a těžký kámen do tůně nehybné vody. „A křest dnes večer bude.“

Výsadní mág pohlédl na raneček v rukou porodní báby a poznamenal: „To dítě je mrtvé, Abhorsene. Jsme tuláci, žijeme svůj život pod otevřenou oblohou; často bývá krutý. Známe smrt, pane.“

„Ne tak jako já,“ odpověděl Abhorsen a usmál se, až se mu sněhobílá pokožka u koutků úst zkrabatila a obnažila stejně bílé zuby. „A já říkám, že to dítě ještě není mrtvé.“

Muž se pokusil podívat Abhorsenovi do očí, ale zaváhal a otočil se ke svým druhům. Nikdo se nehýbal, neučinil ani žádné gesto, dokud se neozvala jedna z žen: „To se provede docela snadno. Označ to dítě, Arrenile. Rozbijeme nový tábor u Leoviho brodu. Přijď za námi, až tu budeš hotov.“

Výsadní mág souhlasně přikývl a ostatní se rozešli, aby rozebrali zpola postavený tábor. Pracovali pomalu, protože odcházeli jen neochotně, ale naplňovala je ještě větší neochota zůstávat v blízkosti Abhorsena, jehož jméno bylo prodchnuto tajemstvími a nevyslovenými strachy.

Když se porodní bába pohnula, aby dítě položila a odešla, Abhorsen řekl: „Počkej. Bude tě třeba.“

Bába se podívala na dítě a všimla si, že je to holčička. Kdyby neležela tak nehnutě, vypadala by, že jen spí. Bába o Abhorsenech už slyšela, a kdyby holčička mohla žít… Obezřele dítě zase zvedla a podala je Výsadnímu mágovi.

„Jestliže Výsada ne…“ spustil muž, ale Abhorsen pozvedl bledou ruku a přerušil ho.

„Uvidíme, co si Výsada přeje.“

Muž znovu spočinul zrakem na dítěti a povzdechl si. Potom z mošny vytáhl malou lahvičku, podržel ji ve vzduchu a hlasitě se pustil do zaříkávání, které znělo jako začátek Výsady; zaklínadlo, které vyjmenovávalo všechny formy, které žijí či rostou, nebo kdysi žily nebo budou ještě někdy žít, a pouta, která je všechny drží

pohromadě. Zatímco mluvil, lahvičku prozářilo světlo pulzující rytmem zaříkávadla. Zaklínač zmlkl. Dotkl se lahvičkou země, přiložil si ji ke znaku na čele a nakonec ji obrátil nad dítětem.

Jakmile se žhnoucí tekutina rozstříkla dítěti na hlavičce, okolní lesy prozářil ohromný záblesk a kněz vykřikl: „Podle Výsady, jež poutá všechny formy, nazýváme tě…“

Za normálních okolností by v tomto okamžiku rodiče dítěte vyslovili jeho jméno. Tady však promluvil pouze Abhorsen, a ten pravil:

„Sabriel.“

Jen co slovo vyřkl, knězi z čela zmizel znak a pomalu se vytvořil na čele dítěte. Výsada křest přijala.

„Ale… vždyť je mrtvá!“ zvolal Výsadní mág a opatrně se dotkl čela, aby se ujistil, že popel vskutku zmizel.

Nedostalo se mu žádné odpovědi, protože porodní bába upírala přes oheň zrak na Abhorsena a Abhorsen upíral zrak na – nic. V očích se mu odrážely tančící plameny, ale on je neviděl.

Z těla mu pomalu začala stoupat studená mlha, která se šířila k mágovi a porodní bábě, jež utekla na opačnou stranu ohně – chtěla se vzdálit, ale teď byla příliš vyděšená, aby prchla.

Uslyšel, že holčička pláče, to bylo dobré. Kdyby se dostala za První bránu, dokázal by ji vrátit jen po důkladnější přípravě a za následného rozředění její duše.

Proud byl silný, ale on tento úsek řeky znal a přebrodil se kolem tůní a vírů, které doufaly, že ho stáhnou pod hladinu. Už cítil, jak mu voda vysává duši, díky pevné vůli ho však připravila jen o barvu, nikoli o podstatu.

Zastavil se, aby se zaposlouchal, a když uslyšel, že křik slábne, spěšně se vydal kupředu. Možná už byla u brány a měla každou chvíli zemřít.

První bránu tvořil mlžný závoj s jediným temným otvorem, jímž řeka vtékala do ticha na druhé straně. Abhorsen k němu uháněl a pak se zastavil. Děvčátko se ještě nedostalo na opačnou stranu, ale bylo to jen proto, že je cosi zachytilo a zvedlo. Z černé vody se tyčil stín temnější než brána.

Čněl několik stop nad Abhorsena a tam, kde se dalo očekávat, že bude mít oči, mu žhnuly bledé bludičky. Linul se z něj obludný zápach zdechlin – teplý puch, který oslaboval chlad řeky.

Abhorsen se k netvorovi pomalu přiblížil, přičemž nespouštěl oči z dítěte, které netvor nedbale držel v temnotě podpaží. Dítě spalo, nikoli však klidně, a natahovalo se k netvorovi a hledalo matčin prs. Stín od sebe děvčátko odtáhl, jako by bylo horké či žíravé.

Abhorsen z pásu, který měl přepnutý přes hruď, pomalu vytáhl malý ruční zvonek a pokrčil zápěstí, aby zacinkal. Ale temný netvor děvčátko pozvedl a promluvil suchým, syčivým hlasem, jakoby se plazil had po štěrku:

„Duše tvojí duše, Abhorsene. Nemůžeš mě začarovat, když ji držím. A možná ji vezmu za bránu, kam už odešla její matka.“

Abhorsen poznal, s kým mluví, zamračil se a zvonek vrátil na své místo. „Máš novou podobu, Kerrigore. A teď dlíš na této straně První brány. Kdo byl natolik pošetilý, že ti sem pomohl?“

Kerrigor se široce zazubil a Abhorsen si všiml ohňů, které mu hořely hluboko v hrdle.

„Jeden z obvyklých snaživců,“ zaskuhral. „Leč nezkušených. Neuvědomil si, že půjde o výměnu. Ale běda, jeho život nestačil, abych se dostal za Poslední bránu. Ovšem nyní jsi mi přišel na pomoc ty.“

„Já, který jsem tě spoutal za Sedmou branou?“

„Ano,“ zasyčel Kerrigor. „Myslím, že si uvědomuješ ironii této situace. Ale jestli to dítě chceš…“

Pohnul se, jako by chtěl vhodit děvčátko do vody, a při tom trhnutí je probudil. Holčička se hned rozplakala a natáhla pěstičky, aby uchopila Kerrigorovu stinnou hmotu jako záhyby pláště. Netvor vyjekl, pokusil se ji odtáhnout, ale drobné ručky ho pevně držely a on byl nucen trhnout vší silou, aby ji od sebe odhodil. Děvčátko s vříškotem dopadlo do proudu řeky, která ji okamžitě popadla, ale Abhorsen se bez meškání vrhl kupředu a vyrval ji jak řece, tak Kerrigorovým chňapajícím rukám.

Pak ustoupil, jednou rukou vytáhl stříbrný zvonek a dvakrát zazvonil. Cinkání zaznělo zvláštně tlumeně, ale nezpochybnitelně, a jasný zvuk zůstal viset ve vzduchu; čerstvý a pronikavý, plný života.

Kerrigor sebou při cinkotu škubl a upadl nazad do temnoty, kterou tvořila brána.

„Nějaký blázen mě brzy přivede zpátky a pak…“ vykřikl, když ho strhl proud pod hladinu. Voda zavířila a zazurčela a pak začala opět hladce plynout.

Abhorsen se na bránu chvíli díval, potom si povzdechl, a jakmile vrátil zvonek zpátky do pásu, podíval se na dítě, které držel v náručí. Děvčátko mu pohled opětovalo, dívalo se na něho tmavýma očima, stejnýma, jako byly ty jeho. Už jí stačila zmizet barva z kůže. Abhorsen jí úzkostlivě přiložil ruku na znamení na čele a ucítil zář duše v jejím těle. Výsadní znak uchoval její život, který měla odplavit řeka. Právě duše jejího života tak popálila Kerrigora.

Děvčátko se na něho usmálo, potichu si zabroukalo a Abhorsen ucítil, jak mu úsměv cuká koutky jeho vlastních úst. S úsměvem na rtech se otočil a pustil se do dlouhého brodění řekou, k bráně, která je oba vrátí jejich vlastním živým tělům.

* * *

Děvčátko zakňouralo zlomek vteřiny předtím, než Abhorsen otevřel oči, takže porodní bába už stačila zpolovice oběhnout dohasínající oheň a už natahovala ruce, aby je vzala do náruče. Na zemi křupal led a Abhorsenovi visely z nosu rampouchy. Otřel si je rukávem a naklonil se nad dítětem, jako každý dychtivý otec po narození svého potomka.

„Jak se má naše holčička?“ zeptal se a porodní bába se na něho tázavě zadívala, neboť mrtvé dítě se probudilo k hlasitému životu, byť zůstávalo mrtvolně bílé jako on.

„Jak jste slyšel, pane,“ odpověděla. „Má se moc dobře. Možná je tu na ni trochu zima…“

Muž ukázal směrem k ohni, vyřkl slovo a oheň se prudce rozhořel: námraza okamžitě roztála a dešťové kapky se změnily na páru.

„To do rána postačí,“ pronesl Abhorsen. „Potom ji odnesu k sobě domů. Budu potřebovat chůvu. Půjdeš se mnou?“

Porodní bába zaváhala a podívala se na Výsadního mága, který se stále zdržoval na opačné straně ohně. Muž pohled neopětoval, a tak se znovu zadívala na holčičku, která jí naříkala v náručí.

„Vy jste… vy jste…“ zašeptala porodní bába.

„Nekromant?“ doplnil ji Abhorsen. „Jenom jistého druhu. Miloval jsem ženu, která tady leží. Byla by žila, kdyby milovala jiného, ale nestalo se tak. Sabriel je naše dítě. Nevidíš tu podobu?“

Porodní bába ho sledovala, jak se předklonil a Sabriel si od ní vzal a začal ji chovat na hrudi. Děvčátko se uklidnilo a za několik vteřin usnulo.

„Ano,“ odpověděla porodní bába. „Půjdu s vámi a budu se o Sabriel starat. Musíte však najít kojnou…“

„A řekl bych, že ještě mnoho dalšího,“ zamyslel se Abhorsen. „Můj dům není vhodným místem pro…“

Výsadní mág si odkašlal a přešel k nim kolem ohně.

„Pokud hledáte člověka, který ví něco o Výsadě,“ začal váhavě, „rád bych vám sloužil, protože jsem ji ve vás ucítil, pane, i když jen nerad opustím své druhy na cestách.“

„Možná to ani nebude třeba,“ odpověděl Abhorsen a usmál se při myšlence, která ho náhle napadla. „Rád bych věděl, jestli by vaše vůdkyně něco namítala, kdyby se k její družině připojili dva noví členové. Moje práce vyžaduje, abych cestoval, a neexistuje žádná končina království, která by nepocítila otisk mých nohou.“

„Vaše práce?“ zeptal se muž a trochu se zachvěl, i když už nebylo zima.

„Ano,“ Abhorsen na to. „Jsem nekromant, ale ne běžného druhu. Tam, kde ostatní příslušníci našeho řemesla mrtvé probouzí, já je ukládám ke spánku. A ty, kteří ulehnout nechtějí, spoutávám – nebo se o to snažím. Jsem Abhorsen…“

Znovu se zadíval na holčičku a dodal, skoro se stopou překvapení: „Otec Sabriel.“

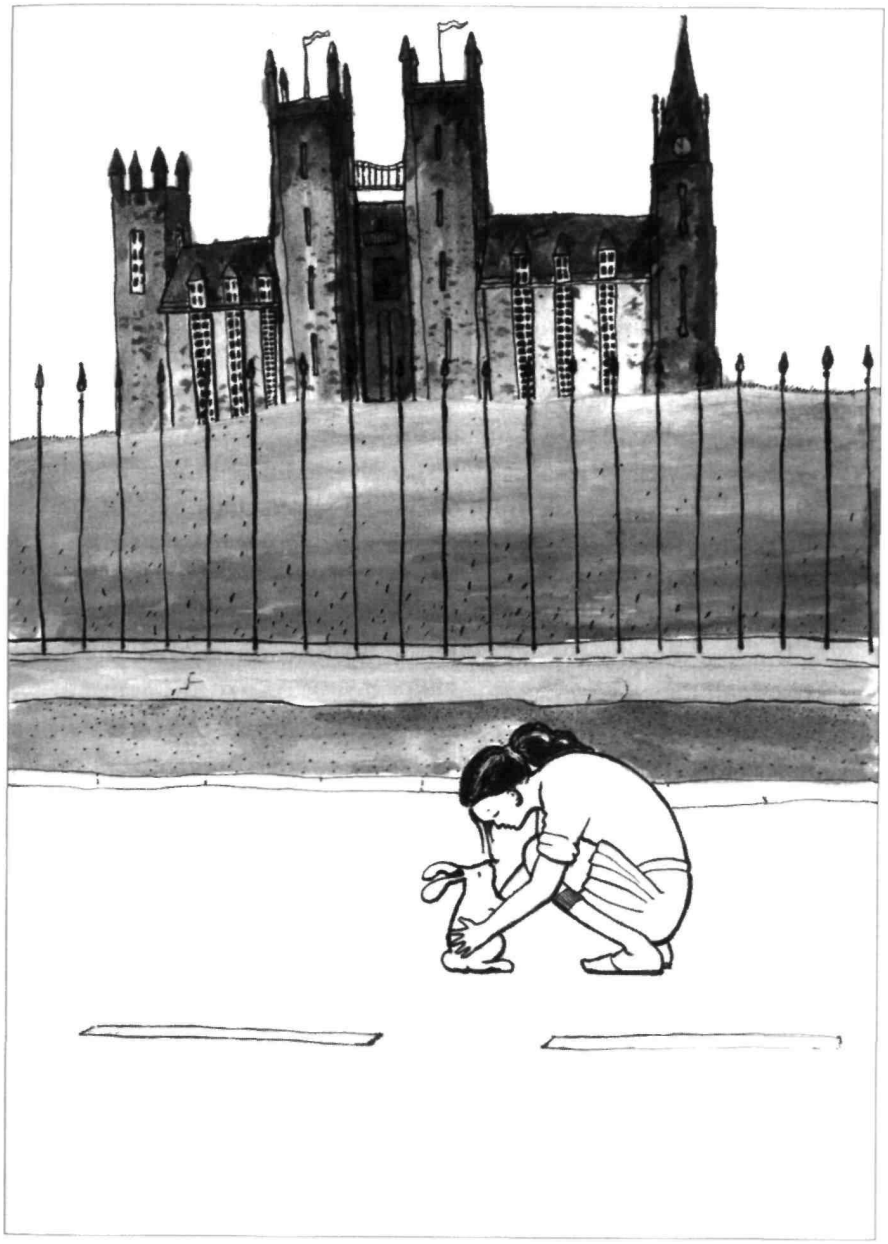
kapitola 1.

Králíka někdo přejel už před několika minutami. Růžové oči mu zmatněly a krev mu potřísnila čistou bílou srst. Nepřirozeně čistou srst, protože právě utekl z koupele. Pořád jemně voněl levandulovou vodou.

Nad králíkem stála vysoká, podivně bledá žena. Přes tvář jí zlehka visely černočerné, módně zastřižené vlasy. Nebyla nalíčená ani ji nezdobily šperky; jedinou výjimkou byl smaltovaný školní odznak, který měla přišpendlený k předepsanému modrému svetru. Ten spolu s dlouhou sukní, punčochami a střízlivými botami prozrazoval, že je školačka. Na jmenovce pod odznakem stálo „Sabriel“. Římská „VI“ a zlacená korunka znamenaly, že chodí do šestého ročníku a zároveň zastává funkci školní dozorkyně.

Králík byl nesporně mrtvý. Sabriel od něho vzhlédla a zadívala se zpátky přes cihlovou příjezdovou cestu, která ubíhala od silnice a stáčela se k impozantní bráně z tepaného železa. Nápis nad branou, vyvedený zlatými pseudogotickými písmeny, oznamoval, že jde o bránu do Wyverleyské akademie. Menší písmena dodávala, že škola byla „založena roku 1652 pro mladé dámy z lepších rodin“.

Přes bránu usilovně šplhala drobná postavička, která se mrštně vyhýbala hrotům, jejichž účelem bylo podobným aktivitám bránit. Postava posledních několik stop seskočila a rozběhla se, až se jí rozevlály copy a na cihlách jí začaly klapat boty. Měla skloněnou hlavu, aby dosáhla většího zrychlení, ale když nabyla potřebné rychlosti, vzhlédla, spatřila Sabriel a mrtvého králíka a vykřikla.

„Čumáčku!“

Sabriel sebou při dívčině výkřiku trhla, na chvíli se zarazila, potom vedle králíka poklekla a natáhla jednu bledou ruku, aby se ho dotkla mezi dlouhýma ušima. Zavřela oči a ztuhla jí tvář, jako by se náhle proměnila v kámen. Z jemně pootevřených rtů se jí vydralo slabé zašeptání, podobné větru přicházejícímu z velké dálky. Na konečcích prstů se jí vytvořila námraza, která ojínila i asfalt pod jejíma nohama a koleny.

Druhá dívka za běhu uviděla, jak přepadá přes králíka a kácí se na silnici, ale v posledním okamžiku ještě stačila natáhnout ruku, aby nespadla úplně. Za vteřinu už znovu nabyla rovnováhu a musela použít obě ruce, aby zadržela králíka – králíka, kterým už nepochopitelně prochvíval život; oči měl jasné a lesklé a toužil jí utéct se stejnou dychtivostí, s jakou utekl z koupele.

„Čumáčku!“ vyjekla znovu dívka, když Sabriel vstala a podala jí králíka, kterého držela za kůži na zátylku. „Ach, mockrát ti děkuju, Sabriel! Když jsem uslyšela, jak brzdí to auto, pomyslela jsem si…“

Když jí Sabriel králíka podala a nedočkavé ruce jí potřísnila krev, zaváhala.

„Bude v pořádku, Jacinto,“ odpověděla Sabriel unaveně. „Je to jenom škrábnutí. Už se zahojilo.“

Jacinta si Čumáčka pečlivě prohlížela, potom vzhlédla k Sabriel, přičemž se jí v očích začaly zračit první náznaky strachu.

„Pod tou krví nic není,“ zakoktala Jacinta. „Cos to…“

„Já nic,“ odsekla jí Sabriel. „Ale možná bys mi měla říct ty, co děláš mimo prostor školy.“

„Honím Čumáčka,“ odpověděla Jacinta s projasňujícíma se očima, když se život začal vracet do běžnějších kolejí. „Vidíš, že…“

„Nevymlouvej se,“ plísnila ji Sabriel. „Vzpomeň si, co v pondělí říkala na shromáždění paní Umbradová.“

„Já se nevymlouvám,“ namítala Jacinta. „To je důvod.“

„Tak to budeš moct vysvětlit i paní Umbradové.“

„Ale Sabriel! To bys přece neudělala. Víš, že jsem honila Čumáčka. Nikdy bych nevyběhla ven…“

Sabriel pozvedla ruce v předstírané odevzdanosti a ukázala zpátky k bráně.

„Jestli se dovnitř vrátíš do třech minut, jako bych tě neviděla. A tentokrát si bránu otevři. Nebude zamčená, dokud se nevrátím.“

Jacinta se usmála, celá tvář se jí rozzářila, otočila se a pospíchala zpátky po příjezdové cestě s Čumáčkem přitisknutým ke krku. Sabriel se na ni dívala, dokud nezmizela za branou, a potom, zatímco zůstala přelomená v pase, podlehla otřesům a rozechvěla se zimou. Stačila chvilka slabosti a porušila slib, který dala svému otci i sobě samé. Byl to jen králík a Jacinta ho tak miluje – ale k čemu to povede? Od oživení králíka už není daleko k oživení člověka.

A co je horší, bylo to tak snadné. Duši zachytila přímo u pramene řeky a vrátila ji zpět pouhým gestem moci; tělo zacelila jednoduchými Výsadními symboly, když vystoupily ze Smrti do Života. Dokonce nepotřebovala zvonky ani další nekromantické pomůcky. Jen hvízdnutí a vlastní vůli.

Smrt a to, co po ní následuje, nepředstavovaly pro Sabriel žádné tajemství. Přála si však, aby tomu tak bylo.

Sabriel trávila na Wyverleyské akademii poslední pololetí – vlastně už jen poslední tři týdny. Už složila zkoušky: byla první v angličtině, stejně dopadla v hudební výchově, byla třetí v matematice, sedmá v přírodopisu, druhá v bojových uměních a čtvrtá v etiketě. Skončila také daleko před všemi ostatními v magii, ale to se na vysvědčení neobjevilo. Magie fungovala jen v těch oblastech Ancelstierre, které se nacházely poblíž Zdi, jež vymezovala hranici se Starým královstvím. Ve vzdálenějších končinách byla společensky nepřijatelná, pokud se vůbec ještě vyskytovala, a slušní lidé se o ní nezmiňovali. Wyverleyská akademie stála jen čtyřicet mil od Zdi, těšila se všeobecně dobré pověsti a vyučovala magii ty studentky, které dostaly zvláštní povolení od rodičů.

Sabrielin otec, když vyšel ze Starého království následovaný pětiletou holčičkou, pro níž chtěl najít soukromou internátní školu, si ji vybral právě z tohoto důvodu. Za první rok zaplatil dopředu stříbrnými starokrálovskými deniery, které obstály i v kradmé zkoušce studeným železem. Poté přicházel za dcerou na návštěvu dvakrát za rok, vždycky uprostřed léta a zimy. Při každé příležitosti se zdržel několik dní a nezapomněl donést další stříbrné mince.

Ředitelka měla Sabriel pochopitelně v oblibě. Zdálo se totiž, že ji zřídkavost otcových návštěv vůbec nezneklidňuje, jak tomu bylo u ostatních dívek. Jednou se paní Umbradová Sabriel zeptala, jestli jí to vadí, a znepokojila ji odpověď, že otec dívku ve skutečnosti navštěvuje mnohem častěji, než kolikrát dal najevo. Paní Umbradová neučila magii a nechtěla o ní vědět nic kromě příjemného faktu, že někteří rodiče jsou ochotni zaplatit slušné částky za to, že budou jejich dcery vzdělány v základech čarodějnictví a kouzlení.

Paní Umbradová rozhodně nechtěla vědět, jak se Sabriel setkává se svým otcem. Sabriel se naopak na jeho neoficiální návštěvy vždycky těšila, pozorovala měsíc a sledovala jeho pohyb v kůží vázaném almanachu, který uváděl jednotlivé měsíční fáze v obou královstvích a poskytoval cenné informace o ročních obdobích, přílivu a odlivu a dalších efemeridách, které si na obou stranách Zdi nikdy neodpovídaly. Abhorsenův vyslanec se vždycky objevoval při západu měsíce.

Sabriel se za těchto nocí zamykala do své studovny (to bylo privilegium spjaté se šestou třídou – předtím se musela tajně vkrádat do knihovny), stavěla na oheň konvici, popíjela čaj a četla si v knize, dokud se nezvedl charakteristický vítr, nezhasil oheň, nevypnul elektrické světlo a nezacloumal okenicemi – jak nakonec vždycky vyšlo najevo, šlo o nezbytné přípravy pro příchod fosforeskujícího vyslance jejího otce, který se poté objevoval v prázdném křesle.

Toho listopadu se Sabriel na otcovu návštěvu obzvláště těšila. Měla být už poslední, protože akademie se chýlila ke konci a ona se s ním chtěla pobavit o své budoucnosti. Paní Umbradová si přála, aby pokračovala ve studiu na univerzitě, ale to by znamenalo ještě více se vzdálit od Starého království. Zeslábla by její kouzla a otcovy návštěvy by se musely omezit na skutečnou fyzickou přítomnost, a tak by byly ještě zřídkavější. Na druhé straně přechod na univerzitu by znamenal možnost zůstat s některými kamarádkami, s nimiž strávila prakticky celý život, s dívkami, s nimiž v pěti letech začala chodit do školy. Otevřel by se jí i větší svět společenských styků, obzvláště s mladými muži, kterých byl na Wyverleyské akademii zoufalý nedostatek.

A nevýhodu související se ztrátou magie by možná vynahradilo oslabení sklonů zabývat se smrtí a mrtvými…

Tyto myšlenky se Sabriel honily hlavou, když čekala s knihou v ruce a se zpola vypitým šálkem čaje nebezpečně balancujícím na opěradle křesla. Byla skoro půlnoc a Abhorsen se ještě neobjevil. Sabriel se dvakrát podívala do almanachu a dokonce otevřela okenice, aby se zadívala dalekohledem na oblohu. Měsíc nebyl nikde vidět a po otci nebylo ani stopy. Poprvé za její život se stalo, že se neobjevil, a tu najednou pocítila úzkost.

Sabriel se jen zřídkakdy zamýšlela, jak se ve skutečnosti žije ve Starém království, ale teď se rozpomněla na staré příběhy a zpola zapomenuté vzpomínky na dobu, kdy v něm žila s Poutníky. Abhorsen byl mocný čaroděj, ale i tak…

„Sabriel! Sabriel!“

Ze zamyšlení ji vytrhl pištivý hlásek, který vzápětí následovala spěšná zaklepání a škubání za kulatou kliku. Sabriel si povzdechla, zvedla se z křesla, zachytila šálek a odemkla dveře.

Za nimi stálo děvčátko, které v roztřesených rukou kroutilo tam a zpátky nočním čepcem. Tvář mělo bílou strachem.

„Olwyn!“ vydechla Sabriel. „Co se děje? Je Sussen zase špatně?“

„Ne,“ zavzlykala dívka. „Uslyšela jsem nějaké zvuky za dveřmi do věže a myslela jsem si, že je to Rebece a Ila, které se tam schovaly, aby si tam beze mě užily půlnoční hody, a tak jsem se podívala…“

„Cože?“ vykřikla poplašeně Sabriel. Uprostřed noci nikdo neotvíral dveře vedoucí ven, určitě ne tak blízko Starému království.

„Je mi to líto,“ zvolala Olwyn. „Nechtěla jsem. Nevím, proč jsem to udělala. Nebyla tam Rebece s Ilou – byl tam jakýsi černý stín a pokoušel se dostat dovnitř. Bouchla jsem dveřmi…“

Sabriel odhodila šálek s čajem a protlačila se podél Olwyn. Už byla v polovině chodby, když uslyšela, jak se za ní rozbil porcelán, a potom Olwynino vyděšené zalapání po dechu, když spatřila, jak přezíravě zachází s kvalitním nádobím. Sabriel na nic nedbala a rozběhla se k otevřeným dveřím západní ložnice a v běhu rukou bouchala do vypínačů. Když ke dveřím doběhla, zevnitř se ozval křik rychle stoupající do hysterického sborového vřeštění. V ložnici spalo čtyřicet dívek – většinou žákyň prvního ročníku, všechny

mladší jedenácti let. Sabriel se zhluboka nadechla a vstoupila do dveří s prsty spletenými v magickém posunku. Ještě než se stačila rozhlédnout, poznala, že se ocitla v přítomnosti smrti.

Ložnice byla velmi dlouhá a úzká, měla nízkou střechu a malá okna. Obě strany lemovala lůžka a skříňky. Na vzdáleném konci vedly dveře ke schodišti do Západní věže. Měly být zamčeny zevnitř i zvenku, ale zámky jen zřídkakdy odolaly mocnostem Starého království.

Dveře byly otevřené. Stál v nich nepopsatelně černý tvar, jako by někdo z noci vystřihl lidskou postavu a dal si záležet, aby vybral kus bez jakýchkoli hvězd. Tvar neměl žádné rysy, ale hlava se mu kolébala ze strany na stranu, jako by i těch několik málo smyslů, které měl, pracovaly jen na omezenou vzdálenost. V jedné ruce se čtyřmi prsty kupodivu třímal naprosto obyčejný pytel, jehož hrubě utkaná látka ostře kontrastovala s jeho vlastním bizarním tělem.

Sabrieliny ruce se pohybovaly v komplikovaném posunku, vykreslovaly symboly Výsady, jež vyvolávaly spánek, ticho a zklidnění. Mávnutím ukázala na obě strany ložnice a vykreslila jeden z klíčových symbolů, kterým spoutala všechny ostatní. Všechny dívky v místnosti rázem zmlkly a pomalu se odebraly na lože.

Tvor přestal kývat hlavou a Sabriel poznala, že nyní soustředil pozornost výhradně na ni. Pomalu se posunul, zvedl jednu nemotornou nohu a vykročil jí kupředu, na chvilku se zastavil, potom položil druhou kousek před první. Sunul se těžkopádným valivým pohybem, který na tenkém koberci vydával podivný šouravý zvuk. Zatímco míjel jednotlivé postele, elektrické lampy nad nimi se jednou rozsvítily a zhasly.

Sabriel spustila ruce podél boků a soustředila pohled na střed tvorova trupu, kde zkoumala materiál, z něhož byl vytvořen. Přiběhla sem bez pomůcek či nástrojů, ale toto uvědomění v ní vyvolalo jen chvilkové zaváhání; hned nato sklouzla přes hranici do Smrti, s očima stále upřenýma na vetřelce.

Řeka jí protékala kolem nohou, studená jako vždycky. Světlo, šedé a prosté jakéhokoli tepla, se pořád táhlo k naprosto plochému obzoru. V dálce slyšela rachot První brány. Teď už jasně viděla tvorovu skutečnou podobu; už ji nehalila gloriola smrti, kterou si

přinesl do světa živých. Byl to obyvatel Starého království, zhruba humanoidních rysů, ale podobou bližší opici než člověku a zjevně obdařený jen náznaky inteligence. Kromě toho však na něm bylo i něco jiného a Sabriel omyla studená vlna strachu, když spatřila, jak mu ze zad vychází černé vlákno a ztrácí se pod ním v řece. Někde, za První branou nebo možná ještě dál, tato pupeční šňůra spočívala v rukou Mistra. Dokud bude toto vlákno existovat, netvor bude pod absolutní kontrolou svého pána, ten bude moci používat jeho smysly a duši, jak se mu zlíbí.

Tu něco zacloumalo Sabrieliným fyzickým tělem a dívka neochotně trhla svými smysly, aby se dostala zpátky do světa živých. Když se jí přes smrtelně studené tělo převalila vlna horka, slabě se jí zvedl žaludek.

„Co je to?“ zeptal se klidný hlas, který se jí přiblížil k uchu. Starý hlas zabarvený mocí Výsadní magie – slečna Greenwoodová, školní magistra.

„Je to Mrtvý sluha – nehmotná forma,“ odpověděla Sabriel a pozornost opět upřela na tvora. Ten došel do poloviny ložnice a pořád soustředěně pokládal jednu nohu za druhou. „Bez vlastní vůle. Něco ho vyslalo zpátky do světa živých. Je ovládán zpoza První brány.“

„Proč je tady?“ zeptala se magistra. Působila klidně, ale Sabriel cítila, jak se jí v hlase hromadí symboly Výsady, tvoří se jí na jazyku – symboly, které uvolní blesky a plameny, ničivé síly země.

„Není zřetelně zlovolný ani se nepokusil způsobit opravdovou škodu…“ odpověděla Sabriel pomalu a v mysli rozebírala jednotlivé možnosti. Už byla zvyklá vysvětlovat slečně Greenwoodové čistě nekromantické aspekty magie. Magistra ji učila Výsadní magii, ale nekromantie v osnovách rozhodně nebyla. Sabriel se nekromantii naučila víc, než jí bylo milé, od otce… a přímo od Mrtvých. „Chvíli nic nedělejte. Pokusím se s ním promluvit.“

Znovu se přes ni přelil chlad, zakousl se do ní, když se jí kolem nohou opět rozlila řeka, dychtivá strhnout ji pod hladinu a odnést pryč. Sabriel soustředila veškerou svou vůli a z chladu se stal pouze dojem, jenž nepředstavoval žádné nebezpečí, a z proudění pouze příjemné chvění kolem jejích nohou.

Tvor byl už blízko, jako tomu bylo i ve světě živých. Sabriel napřáhla obě ruce a zatleskala; pronikavý zvuk se odrážel v ozvěnách déle, než by tomu bylo kdekoli jinde. Než ozvěna utichla, Sabriel zahvízdala několik tónů a i ty se začaly vracet v ozvěnách, líbezné zvuky uvnitř prudkosti zatleskání.

Tvor sebou při těchto zvucích trhl a přitiskl si ruce k uším. Upustil pytel. Sabriel sebou překvapeně škubla. Pytle si předtím nevšimla, možná proto, že ani nečekala, že by jej tvor mohl mít u sebe. Jen velmi málo neživých věcí existovalo v obou sférách, říši živých i mrtvých.

Ještě více ji překvapilo, když se tvor náhle předklonil a zanořil se do vody, v níž rukama začal po pytli šmátrat. Skoro okamžitě jej našel, ale za cenu toho, že ztratil rovnováhu. Jakmile se pytel ocitl nad hladinou, proud tvora strhl pod ni. Sabriel si s úlevou oddechla, když spatřila, jak se smeká pryč, potom zalapala po dechu, když tvor vynořil hlavu nad hladinu a zařval: „Sabriel! Je tom můj posel! Vezmi si ten pytel!“ Hlas patřil Abhorsenovi.

Sabriel vyrazila kupředu a tu se k ní napřáhla ruka, jež v prstech třímala pytel. Dívka se natáhla, hmátla do prázdna, pak to zkusila znovu. Pytel se ocitl bezpečně v jejím sevření, avšak tvora už definitivně strhl proud pod hladinu. Sabriel se za ním ještě dívala a uslyšela, jak náhle zesílilo burácení První brány, k čemuž docházelo vždycky, když někdo proplul za její práh. Otočila se a začala se brodit zpátky proti proudu do místa, odkud se mohla bez obtíží vrátit mezi živé. Pytel se jí pronášel v ruce a v žaludku cítila tíživý tlak. Pokud posel opravdu patřil Abhorsenovi, potom se on sám nebyl schopen vrátit do říše živých.

A to znamenalo, že buď zemřel, nebo ho uvěznilo něco, co mělo projít za Poslední bránu.

Opět se jí udělalo zle od žaludku a Sabriel celá roztřesená padla na kolena. Na rameni ucítila magistřinu ruku, ale pozornost i nadále upírala na pytel, který svírala v ruce. Nemusela se dívat kolem sebe, aby se ubezpečila, že tvor zmizel. Jeho projev ve světě živých zanikl v okamžiku, kdy se jeho duše ocitla za První branou. Zůstala po něm jen hromada hřbitovní plesniviny, která se ráno zamete a vyhodí.

„Co jsi to udělala?“ zeptala se magistra, zatímco si Sabriel pročesávala rukama vlasy, z nichž na pytel ležící před jejími koleny vypadávaly ledové krystalky.

„Měl pro mě vzkaz,“ odpověděla Sabriel. „Tak jsem ho převzala.“

Otevřela pytel a zašmátrala uvnitř. Sevřela ruku na jílci meče, vytáhla jej a stále zasunutý v pochvě si jej položila vedle sebe. Nemusela jej vytahovat, aby si uvědomila, že má na čepeli vyryté symboly Výsady – matný smaragd v hrušce a odřená záštita s bronzovými destičkami jí byly tak známé jako ty tuctové školní příbory. Byl to meč Abhorsena.

Kožený pás, který vytáhla hned nato, byl zhotoven ze staré hnědé kůže široké jako lidská dlaň a vždycky byl jemně cítit po včelím vosku. Viselo z něj sedm trubkovitých váčků seřazených od nejmenšího, velikosti malé lahvičky na léky, až k poslednímu, velkému jako malý džbánek. Pás byl ušit tak, aby se mohl nosit přepásaný přes hruď, a váčky z něj visely kolmo k zemi. Sabriel otevřela ten nejmenší a vytáhla drobný stříbrný zvonek s tmavou, pečlivě vyleštěnou mahagonovou rukojetí. Jemně jej uchopila, ale srdce se přece jen slabě zakývalo a zvonek vydal vysoký líbezný tón, který přetrvával v mysli i poté, co zvuk odezněl.

„Otcovo náčiní,“ zašeptala Sabriel. „Nástroje nekromanta.“

„Ale vždyť jsou na zvonku a na rukojeti vyryty… znaky Výsady!“ zvolala magistra, která na věci hleděla s neskrývaným zaujetím. „Nekromantie je Volná magie, kterou neovládá Výsada…“

„Otec byl jiný,“ odvětila Sabriel nepřítomně, zatímco se pořád dívala na zvonek, který držela v ruce, a myslela na otcovy hnědé vrásčité ruce třímající zvonky. „Spoutává, neprobouzí. Byl věrným služebníkem Výsady.“

„Tak to nás brzy opustíš, není to tak?“ zeptala se najednou magistra, když Sabriel zvonek vrátila do váčku a vstala, s mečem v jedné ruce a s pásem v druhé. „Právě jsem to spatřila, v odrazu zvonku. Procházelas Zdí…“

„Ano. Do Starého království,“ řekla Sabriel, když jí náhle došla celá pravda. „Otci se něco stalo… ale já ho najdu… tak přísahám při Výsadě, kterou si nesu.“

Dotkla se na čele svého Výsadního znaku, který nakrátko zahořel a zase pohasl, jako by nikdy neexistoval. Magistra přikývla a sama se rukou dotkla vlastního čela, kde žhnoucí znamení znenadání zastínilo všechny stopy, jež na něm zanechal čas. Když pohaslo, po obou stranách ložnice se začal ozývat šelest a slabé vzlyky.

„Zavřu dveře a všechno dívkám vysvětlím," poznamenala magistra rozhodně. „Ty bys měla radši jít a… připravit se na zítřek."

Sabriel přikývla a odešla. Spíše než na to, co se mohlo stát jejímu otci, se snažila soustředit na praktickou stránku cesty. Co možná nejčasněji odjede taxíkem do Bainu, nejbližšího města, a tam pak nasedne do autobusu jedoucího na hranici Ancelstierre, sousedící přímo se Zdí. Bude-li mít štěstí, dostane se tam někdy po poledni…

Mimo těchto plánů se v mysli neustále vracela k Abhorsenovi. Co se mohlo stát, že zůstal uvězněný ve Smrti? A může doufat, že s tím sama něco svede, i kdyby se jí opravdu podařilo proniknout do Starého království?

kapitola 2.

Hranice Ancelstierre se táhla od pobřeží k pobřeží, ubíhala rovnoběžně se Zdí, ve vzdálenosti asi půl míle. Na rezivějících ocelových kůlech spočívaly skládací drátěné bariéry podobající se napíchnutým červům; předsunutý obranný val střežící spletitou síť zákopů a betonových bunkrů. Řada z těchto opěrných bodů byla uzpůsobena ke kontrole území vpředu, jakož i vzadu, a za zákopy se táhlo skoro stejně velké množství ostnatého drátu, jenž střežil zadní pozice.

Ve skutečnosti hranice mnohem úspěšněji bránila lidem z Ancelstierre ve vstupu do Starého království, než jak se jí to dařilo u starokrálovských tvorů přicházejících opačným směrem. Každý tvor, který byl dosti mocný na to, aby překonal Zeď, si obvykle uchovával dostatek magie, aby na sebe vzal podobu vojáka; nebo se stal neviditelným a jednoduše se vydal tam, kam se mu zlíbilo bez ohledu na ostnaté dráty, kulky, ruční granáty a minomety – které velice často vůbec nefungovaly, obzvláště, když vanul vítr ze severu, ze Starého království.

Vzhledem k nespolehlivosti techniky nosili ancelstierští vojáci z hraniční posádky na polních uniformách ještě brnění, na přilbách měli nosní a krční chránítka a v odřených pochvách ukrývali krajně staromódní mečovité bodáky. Na zádech nosili krunýře, či správně řečeno „štíty, malé, určené pouze pro hraniční posádku“, jejichž původní khaki barva se už dávno ztratila pod jasně vymalovaným brigádním či osobním značením. Maskování se na tomto konkrétním stanovišti nikdy nepovažovalo za důležité.

Sabriel sledovala četu mladých vojáků pochodujících kolem autobusu, zatímco čekala, až se turisté před ní vyženou z předních dveří, a přemýšlela, co si asi tak myslí o své podivné službě. Většina musela být naverbována daleko na jihu, kde se přes Zeď nekradla žádná kouzla, která by otevírala trhliny v tom, co považovali za realitu. Tady cítila, jak bobtná magický potenciál a prochvívá ovzduším jako elektrické výboje před bouřkou.

Zeď sama o sobě vypadala za pustinou drátů a zákopů dosti obyčejně. Stejně jako každý jiný pozůstatek minulosti. Byla kamenná a starobylá, asi čtyřicet stop vysoká a opatřená cimbuřím. Nebylo na ní nic pozoruhodného, dokud pozorovateli nedošlo, jak dokonale je zachována. A pokud byl navíc obdařen zrakem, mohl vidět, že kameny se hemží Výsadními symboly – symboly v ustavičném pohybu, jež se pod povrchem kamene svíjí a otáčejí, kloužou a přeskupují.

Poslední stvrzení podivnosti tohoto místa leželo za Zdí. Na ancelstierské straně bylo jasno a chladno a zářilo tu slunce – za Zdí však Sabriel viděla, jak se snáší sníh a sněhem obtěžkané mraky se tlačí těsně ke Zdi, kde se náhle zastavují, jako by se oblohou prohnal nějaký mocný klimatický nůž.

Sabriel se dívala, jak sněží, a poděkovala svému almanachu. Ten byl zhotovený knihtiskem, jehož ražba v silném, jakoby plátěném papíru zanechala stupně, čímž mezi řádky nejistě balancovala spousta ručně psaných vysvětlivek. Jedna kostrbatá poznámka napsaná rukou, o níž věděla, že nepatřila jejímu otci, uváděla, jaké počasí lze v té či oné oblasti očekávat v tom kterém období. U Ancelstierre stálo: „Podzim. Nejspíš bude chladno.“ U Starého království bylo uvedeno: „Zima. Rozhodně bude sněžit. Lyže nebo sněžnice.“

Poslední turista vyšel ven a nedočkavě se hnal k vyhlídkové terase. Ačkoli vojsko a vláda turisty od návštěv hranice odrazovaly a v okruhu dvaceti mil ode Zdi pro ně nebylo připraveno žádné ubytování, každý den mohl přijet jeden autobus, jehož osazenstvu bylo umožněno podívat se na Zeď z věže umístěné dosti daleko za hraniční čárou. Avšak i k tomuto ústupku častokrát nedošlo, neboť když vanul vítr ze severu, autobus se obvykle několik mil od věže

porouchal a turisté jej museli pomáhat odtlačit zpátky do Bainu – přičemž se před nimi rozjížděl stejně záhadně, jako se zastavoval.

Úřady rovněž měly jisté pochopení pro těch několik málo lidí, kteří obdrželi povolení vycestovat z Ancelstierre do Starého království, jak si Sabriel všimla poté, co úspěšně sešla ze schůdků autobusu s batohem, běžkami, hůlkami a mečem, které hrozily, že se jí rozsypou na všechny strany. Velká cedule hned vedle autobusové zastávky ji upozorňovala:

HRANIČNÍ VELITELSTVÍ
SEVERNÍHO VOJENSKÉHO SBORU

Nedovolené opuštění hraniční zóny je přísně zakázáno.

Každý, kdo se pokusí projít hraniční zónou,
bude bez varování zastřelen.

Cestovatelé s povolením se musí hlásit na štábu hraničního velitelství.

MĚJTE NA PAMĚTI:
NEBUDETE VAROVÁNI

Sabriel si upozornění se zájmem přečetla a ucítila, jak se jí v těle vzrušením zrychluje tep. Její vzpomínky na Staré království byly matné, vnímané očima malého dítěte, ale byla si dobře vědoma, jak v ní s mocí Výsadní magie, kterou cítila všude kolem sebe, sílí pocit tajuplnosti a úžasu – pocit něčeho mnohem živějšího, než je asfaltové cvičiště a červená výstražní cedule. A mnohem větší svobody, než zažila na Wyverleyské akademii.

Nicméně tento pocit úžasu a vzrušení byl obestřen i hrůzou, kterou ze sebe nedokázala setřást, hrůzou podnícenou strachem z toho, co se mohlo dít jejímu otci… co už se mu mohlo stát.

Šipka na ukazateli určujícím, kam mají jít cestovatelé s povolením, zjevně mířila k asfaltovému cvičišti, lemovanému nabílenými balvany, a řadě nevábných dřevěných budov. Kromě nich tu bylo vidět jen začátky spojovacích zákopů, jež se zarývaly

do země a potom se klikatě blížily k dvojité linii zákopů, pevnůstek a opevnění, jež stály naproti Zdi.

Sabriel si je chvíli prohlížela a všimla si barevného záblesku, když z jednoho zákopu vyskočilo několik vojáků a zamířilo k drátům. Zdálo se jí, že místo pušek si nesou kopí, a tu ji napadla otázka, proč byla hranice postavena pro potřeby moderní války, když na ní slouží lidé, kteří očekávají spíše něco středověkého. Potom si vzpomněla na rozhovor s otcem a na jeho poznámku, že hranice byla vymyšlena kdesi daleko na jihu, kde si stratégové odmítají připustit, že tato hranice se od všech ostatních střežených hranic velice liší. Ještě asi před sto lety stála zeď i na ancelstierské straně; nízký val vytvořený z udusané hlíny a rašeliny, který nicméně zaznamenal jisté úspěchy.

S myšlenkou na tento rozhovor Sabriel uprostřed drátěné pustiny rozeznala nevysoký pahrbek rozbrázděné země a uvědomila si, že se dívá na místo, kde stávala jižní zeď. Při tomto pohledu jí rovněž došlo, že to, co považovala za kůly rozeseté mezi řadami ostnatých drátů, je něco jiného – vysoké konstrukce podobající se spíše kmenům malých stromků, z nichž byly osekány všechny větve. Připadaly jí povědomé, ale nedokázala určit, co přesně znamenají.

Sabriel na ně pořád upírala zrak a uvažovala, když tu se jí kousek za pravým uchem ozval hlasitý a nepříliš příjemný hlas.

„Co si myslíte, že tu děláte, slečno? Tady se promenádovat nemůžete. Zpátky do autobusu, nebo vzhůru do věže!“

Sabriel sebou trhla a co nejrychleji se otočila, přičemž jí jedním směrem vyklouzly běžky a druhým tyčky a zarámovaly jí hlavu ve svatoondřejském kříži. Hlas patřil statnému, leč docela mladému vojákovi, jehož ježaté kníry bojechtivost spíše naznačovaly, než by ji dokazovaly. Na rukávu měl dva zlaté prýmky, ale neměl na sobě ani drátěnou košili, ani přilbu, které Sabriel zahlédla na ostatních vojácích. Voněl pěnou na holení a mastkem a byl natolik čistý, vymydlený a sebevědomý, že si ho Sabriel okamžitě zařadila jako byrokrata v současnosti přestrojeného za vojáka.

„Jsem občanka Starého království,“ odpověděla klidně a upřeně se mu zadívala do rudé tváře s prasečími očky způsobem, jakým slečna Prionteová učila dívky ve čtvrtém ročníku etikety dávat pokyny nižším domácím sloužícím. „Vracím se tam.“

„Dokumenty!“ vyzval ji voják po chvilkovém zaváhání při zmínce o Starém království.

Sabriel mu věnovala mrazivý úsměv (také součást učiva slečny Prionteové) a učinila rituální posunek konečky prstů – symbol otevírání, skrytých věcí vycházejících najevo, odhalování. Zatímco prsty vykreslovala znamení, symbol si vytvářela i v mysli a pak jej spojila s dokumenty, které měla ve vnitřní kapse koženého kabátu. Prsty vykreslené a v mysli vytvořené symboly splynuly a dokumenty se jí ocitly v ruce. Ancelstierský pas, jakož i mnohem vzácnější dokument, který ancelstierské hraniční velitelství vydávalo lidem, již měli styky v obou zemích: ručně vázaný průkaz totožnosti zhotovený knihtiskem na ručně vyrobeném papíře, na němž byla místo fotografie kresba z pera nějakého umělce a nachové otisky palců ruky i nohy.

Voják zamrkal, ale nic neřekl. Když přebíral nabízené dokumenty, Sabriel napadlo, že si možná myslí, že mu předvedla nějaký salonní trik. Nebo si toho možná nevšiml. Možná že zde, tak blízko Zdi, je Výsadní magie běžná.

Muž si dokumenty pečlivě prohlédl, ale nebyl na něm znát žádný obzvláštní zájem. Sabriel si podle způsobu, jakým osahával její zvláštní pas, už začala být jistá, že to není nikdo důležitý. Zjevně ještě nikdy žádný podobný neviděl. A už před ním začala zlomyslně splétat Výsadní symbol trhnutí či chňapnutí, aby mu dokumenty vyškubla z rukou a vrátila si je do kapsy předtím, než svými prasečími očky pochopí, o co tu jde.

Ale hned v první vteřině posunku za sebou a po obou stranách ucítila šlehnutí jiného Výsadního kouzla – a uslyšela klapot okovaných podrážek na asfaltu. Trhla hlavou od dokumentů, ohlížela se doprava doleva, až cítila, jak jí přes čelo šlehají vlasy. Z přístřešků a zákopů se hrnuli vojáci s mečovitými bodáky v rukou a puškami u ramen. Několik z nich na sobě mělo odznaky a Sabriel si uvědomila, že je identifikují jako Výsadní mágy. Prsty splétali ochranné symboly a bloky, které měly Sabriel zastavit nehnutě na místě a připoutat ji k vlastnímu stínu. Hrubá kouzla, ale formulovaná s netušenou silou.

Sabriel se myslí a rukama instinktivně pustila do série symbolů, které měly tato pouta eliminovat, ale tu se jí posunuly lyže, sklouzly jí do náručí a dívka sebou při úderu mimovolně škubla.

V tom okamžiku jeden voják vyběhl z řady ostatních. Na stříbrných hvězdách přilby se mu zalesklo slunce.

„Stůjte!“ vykřikl. „Desátníku, ustupte od ní!“

Desátník, hluchý k hučení Výsadních kouzel, slepý k žhnutí částečně vykreslených znamení, vzhlédl od dívčiných dokumentů a chvilku nevěřícně zíral. Strach mu v obličeji vymazal veškerý výraz. Potom pasy upustil a odklopýtal pryč.

Při pohledu do jeho tváře si Sabriel rázem uvědomila, co znamená použít magii na hranici; zůstala nehnutě stát a ničila v mysli všechna částečně zformulovaná znamení. Lyže jí sklouzly skoro až do dlaní, vázání se jí na chvilku zachytila na předloktí, pak se utrhla a s rachotem dopadla na zem. Vojáci vyrazili kupředu a během několika vteřin kolem ní vytvořili kruh. Meči jí mířili přímo na hrdlo. Sabriel spatřila stříbrné pásy, jimiž byly pokryty čepele, a neuměle vykreslené Výsadní symboly a rázem vše pochopila. Tyto zbraně byly vyrobeny proto, aby zabíjely už mrtvé tvory – šlo o podřadné verze meče, který jí visel u pasu.

Muž, který vykřikl – důstojník, uvědomila si Sabriel –, se sklonil a zvedl její pasy. Chvíli si je prohlížel, potom k ní vzhlédl. Oči měl světle modré a zračila se v nich směsice tvrdosti a soucitu, která Sabriel připadla důvěrně známá, ačkoli ji nedokázala k nikomu přiřadit – dokud si nevzpomněla na oči svého otce. Abhorsen měl oči tak tmavě hnědé, až se zdály být černé, ale vyjadřovaly podobný pocit.

Důstojník pas zavřel, zastrčil si jej za opasek a dvěma prsty si posunul přilbu; přitom odhalil Výsadní znamení, jež stále žhnulo jakýmsi zbytkovým ochranným kouzlem. Sabriel obezřele zvedla ruku a potom, protože jí v ničem nebránil, natáhla prsty a symbolu se jimi dotkla. Jen co tak učinila, i voják natáhl ruku a dotkl se symbolu na jejím čele – Sabriel ucítila dobře známé víření energie a přepadl ji pocit, jako by se řítila do jakési nekonečné galaxie hvězd. Hvězdy tu však představovaly Výsadní symboly pospojované v nějakém úžasném tanci, který neměl začátek ani konec, ale svým pohybem obsahoval a popisoval celý svět. Sabriel znala jen malý

zlomek symbolů, ale poznala, co vyjadřuje jejich tanec, a ucítila na sobě čistotu Výsadního proudění.

„Neposkvrněné Výsadní znamení," pronesl nahlas důstojník, když sklouzl prsty zpátky k bokům. „Není to žádný netvor ani vyslanec."

Vojáci ustoupili, zasunuli meče do pouzder a zamáčkli bezpečnostní západky. Pouze rudolící desátník se nehýbal, oči měl stále upřené na Sabriel, jako by si nebyl jistý, na co se to vlastně dívá.

„Představení skončilo, desátníku," řekl důstojník a jeho hlas a pohled už opanovala tvrdost. „Vraťte se do pokladny. Během svého působení tady spatříte ještě podivnější věci – nemíchejte se do nich a třeba zůstanete naživu!"

„Tak to bychom měli," pravil, zpoza opasku vytáhl Sabrieliny dokumenty a podal je dívce. „Jste dcera Abhorsena. Já jsem plukovník Horyse, velitel jednoho nevelkého oddílu místní posádky – jednotky, které vojsko s oblibou říká Průzkumná jednotka severní hranice a kterou všichni ostatní nazývají Příhraniční zvědové –, poněkud nesourodé skupiny Ancelstierranů, kterým se podařilo získat Výsadní znamení a určité malé znalosti magie."

„Ráda vás poznávám, pane," vyhrkla Sabriel, jak jí bylo vštěpováno ve škole, aniž stačila větu potlačit. Věděla, že tak odpovídá školačka, a ucítila, jak se jí na bledých lících rozlévá ruměnec.

„Nápodobně," odvětil plukovník a předklonil se. „Mohu vám vzít lyže?"

„Kdybyste byl tak hodný," souhlasila Sabriel a vrátila se k formálnímu vyjadřování.

Plukovník je lehce zvedl, pečlivě k nim přivázal hůlky, znovu upevnil vázání, která se uvolnila, a celý náklad si zasunul do svalnatého podpaží.

„Domnívám se správně, že hodláte přejít do Starého království?" zeptal se Horyse, když našel těžiště břemene a ukázal na červenou ceduli na vzdáleném konci cvičiště. „Budete muset projít kontrolou na hraničním velitelství – je třeba vyřídit několik formalit, ale nebude to dlouho trvat. Chystá se pro vás někdo… Abhorsen… přijít?"

Při zmínce o Abhorsenovi mu trochu přeskočil hlas; u tak sebevědomého muže šlo o podivné zaváhání. Sabriel se na něho podívala a spatřila, jak očima sklouzl z meče u jejího boku k pásu se zvonky, který měla přepnutý přes hruď. Bylo jasné, že poznal Abhorsenův meč a že je obeznámen i s významem zvonků. S nekromantem se setkalo jen velmi málo lidí, ale každý, komu se to podařilo, si zapamatoval jeho zvonky.

„Znal jste… znáte mého otce?“ zeptala se. „Navštěvoval mě, dvakrát ročně. Myslím, že chodíval právě tudy.“

„Ano, to jsem ho vídával,“ odpověděl Horyse, když se vydali přes okraj cvičiště. „Ale poprvé jsem se s ním setkal už před dvaceti lety, kdy jsem sem byl odvelen jako subalterní důstojník. Byla to zvláštní doba – velice zlá, pro mě i pro všechny ostatní vojáky na hranici.“

Pak se uprostřed chůze náhle zastavil, s hlasitým dupnutím nechal dopadnout na zem botu a očima opět zabloudil ke zvonkům a Sabrielině sněhobílé pokožce, ostře kontrastující s jejími černými vlasy, černými jako asfalt pod jejich nohama.

„Vy jste nekromantka,“ řekl bez okolků. „Takže tomu asi budete rozumět. Tento přechod viděl příliš mnoho bitev, příliš mnoho mrtvých. Než ti pitomci na jihu převzali všechno pod své velení, přechod se každých deset let posouval, vždy k následující bráně ve Zdi. Ale před čtyřiceti lety jakýsi… byrokrat… vyhlásil, že se s přesuny přestane. Bylo to mrhání veřejnými prostředky. Toto měl a má být jediný přechod. Bez ohledu na fakt, že tu postupem času dochází k takové koncentraci smrti smíšené s Volnou magií, prosakující sem přes Zeď, že ne všemu se…“

„Chce zůstat mrtvé,“ přerušila ho potichu Sabriel.

„Ano. Když jsem sem přijel, potíže právě začínaly. Mrtvoly nechtěly zůstávat v zemi – jak naši lidé, tak netvoři ze Starého království. Vojáci zabití den předtím se objevovali na cvičišti. Tvorové, kterým byl znemožněn přechod, vstávali z mrtvých a páchali větší škody, než kolik jich udělali, když byli naživu.“

„Co jste podnikli?“ zeptala se Sabriel. O spoutávání a manipulování se skutečnou smrtí toho věděla hodně, ale neznala je v takovém měřítku. Nyní se poblíž nevyskytovali žádní Mrtví tvorové, protože kolem sebe vždycky instinktivně vycítila styčnou plochu

mezi životem a smrtí, a zde panovala stejná situace jako na čtyřicet mil vzdálené Wyverleyské akademii.

„Naši Výsadní mágové se tento problém pokoušeli řešit, ale neznali žádné konkrétní symboly, které by tvory… vrátily smrti… uměli jen zničit jejich fyzickou podobu. Někdy to stačilo, někdy nikoliv. Museli jsme vracet vojáky do Bainu nebo i dále, aby se vzpamatovali z toho, co velitelství rádo považovalo za záchvaty davové hysterie nebo šílenství.

Já jsem tehdy nebýval Výsadní mág, ale vydával jsem se s hlídkami do Starého království a začínal jsem se učit. Při jedné pochůzce jsme potkali muže, který seděl u Výsadního kamene na vrcholku kopce shlížejícího na Zeď a na hranici.

Jelikož ho hranice očividně zajímala, velitele hlídky napadlo, že bychom ho měli podrobit výslechu a zabít, kdybychom zjistili, že je nositelem nečisté Výsady nebo nějakým volnomagickým netvorem v lidské podobě. Ale to se samozřejmě nestalo. Byl to Abhorsen a přicházel za námi, protože se doslechl o Mrtvých.

Zavedli jsme ho do tábora, kde se setkal s generálem velícím posádce. Nevím, na čem se dohodli, ale mám za to, že úkolem Abhorsena bylo spoutávat mrtvé a na oplátku mu mělo být poskytnuto ancelstierské občanství a neomezená možnost přecházet Zeď. Potom každopádně vlastnil dva pasy. Tak či onak, další dva měsíce strávil vyřezáváním větrných píšťal, které vidíte tamhle mezi těmi dráty…“

„Ach tak!“ zvolala Sabriel. „Přemýšlela jsem, co jsou zač. Větrné píšťaly. To mnohé vysvětluje.“

„Jsem rád, že tomu rozumíte,“ opáčil plukovník. „Mně jsou pořád záhadou. Jednak nevydávají žádné zvuky, i když do nich vítr duje ostošest. A potom jsou opatřeny Výsadními symboly, které jsem předtím, než je na ně vyryl, nikde neviděl a s nimiž jsem se od té doby nesetkal na žádném jiném místě. Když je na ně však začal umisťovat… každou noc jeden… Mrtví začali postupně mizet a už se neprobouzeli žádní noví.“

Došli na opačný konec cvičiště, kde vedle spojovacího zákopu stála další červená cedule, na níž bylo uvedeno: „Velitelství hraniční posádky. Zavolejte a vyčkejte příchodu hlídky.“

Telefonní aparát a řetěz se zvonem dotvrzovaly už dobře známý kontrast této hranice. Plukovník Horyse zvedl sluchátko, zatočil klikou, chvíli poslouchal a potom je zase položil. Zakabonil se a třikrát rychle za sebou zatahal za zvon.

„No prostě," pokračoval, zatímco čekali na hlídku. „Ať už to bylo cokoliv, fungovalo to. Takže jsme Abhorsenovi hluboce zavázáni, a proto je jeho dcera u nás váženým hostem."

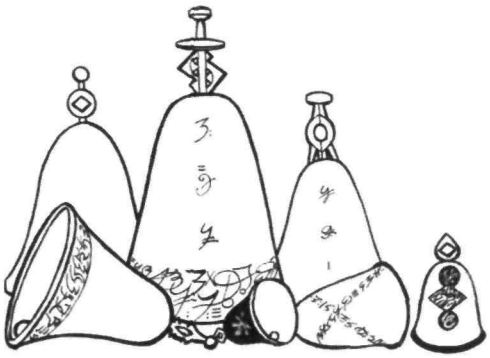
„Spíše než si mě vážit, měli byste mi spílat jako poslu špatných zpráv," podotkla Sabriel tiše. Chvíli váhala, protože mluvit o Abhorsenovi, aniž by se jí do očí draly slzy, bylo nesmírně těžké, potom však rychle pokračovala, aby měla všechno za sebou. „Důvodem, proč jdu do Starého království, je… abych se podívala po otci. Něco se mu stalo."

„Doufal jsem, že máte jiný důvod, abyste nesla jeho meč," řekl Horyse. Přesunul si lyže do podpaží levé ruky, aby si uvolnil pravou ruku, kterou opětoval pozdrav dvěma strážným, kteří vedle sebe utíkali spojovacím zákopem za klapotu okovaných podrážek na dřevěných fošnách.

„Myslím, že došlo k nejhoršímu," dodala Sabriel a zhluboka se nadechla, aby nezačala vzlykat. „Je uvězněný ve Smrti… nebo… nebo je možná mrtvý. A jeho pouta se uvolní."

„Větrné píšťaly?" zeptal se Horyse, přičemž postavil na zem konce lyží a v pozdravu ustrnul na půli cestě k čelu. „Všichni Mrtví by sem zase přišli?"

„Píšťaly vyluzují píseň, která je slyšet jenom ve Smrti," odpověděla Sabriel, „a pokračují ve spoutávání, které započal Abhorsen. Spoutaní jsou však k němu vázáni a píšťaly nebudou mít žádnou moc, jestliže… nebudou mít žádnou moc, jestliže se Abhorsen sám nyní octl mezi Mrtvými. Nebudou už dál nic poutat."

kapitola 3.

„Nepřináleží mi, abych poslovi vyčítal zprávy, které přináší," řekl Horyse, když podával šálek čaje Sabriel usazené na čemsi připomínajícím jedinou pohodlnou židli v krytu, jenž tvořil plukovníkovu úřadovnu, „ale sdělujete mi ty nejhorší zprávy za spoustu let."

„Alespoň že jsem živý posel… a přátelský," opáčila tiše Sabriel. Mimo starosti o svého otce si vlastně nepřipouštěla nic jiného. Teď si začínala rozšiřovat znalosti o tom, kým ve skutečnosti je, chápat, že je někým jiným než jen jejím otcem, že pro různé lidi má různé tváře. Jednoduchý obrázek, jak ho viděla – odpočívajícího v křesle v její studovně na Wyverleyské akademii, rozmlouvajícího o tom, jak se jí daří ve škole, o ancelstierské technice, Výsadní magii a nekromantii –, představoval jen omezený pohled, obraz, jenž zachycoval pouze jeden rozměr tohoto člověka.

„Kolik času nám zbývá, než se uvolní Abhorsenova pouta?" zeptal se Horyse, který takto vtrhl do Sabrieliných vzpomínek na otce. Obrázek otce natahujícího se ve studovně pro šálek čaje zmizel, zapudil ho skutečný čaj, který jí vystříkl ze smaltovaného hrnku a popálil jí prsty.

„Ach! Promiňte mi to. Byla jsem duchem nepřítomna… kolik času nám zbývá do čeho?"

„Uvolnění pout," zopakoval plukovník trpělivě. „Kolik času nám zbývá, než pouta povolí a mrtví budou na svobodě?"

Sabriel se v myšlenkách vrátila k otcovým radám a starobylému grimoáru, který se každé prázdniny pomalu učila nazpaměť. Jmenoval se *Kniha mrtvých* a některé jeho pasáže v ní pořád

probouzely hrůzu. Vypadal dosti neškodně; svázaný v zelené kůži se zašlými stříbrnými přezkami. Ale když se člověk podíval bedlivěji, jak kůže, tak stříbro byly ozdobeny Výsadními symboly. Symboly spoutávání a oslepování, uzavírání a uvěznění. Onu knihu mohl otevřít pouze zkušený nekromant… a pouze nezkažený Výsadní mág ji mohl zavřít. Otec svazek přinášel při svých návštěvách a vždycky si jej na konci zase odnášel.

„Záleží na okolnostech," odpověděla pomalu a nutila se zvážit tuto otázku objektivně, aniž by se na jejím závěru podepsaly emoce. Pokusila se rozpomenout na stránky, jež zobrazovaly tvorbu větrných píšťal, na kapitoly pojednávající o hudbě a povaze zvuku při spoutávání mrtvých. „Jestli je otec… jestli je Abhorsen… opravdu mrtvý, větrné píšťaly se rozpadnou ve světle nadcházejícího úplňku. Jestliže je uvězněn před Devátou branou, spoutání přetrvá do úplňku, který nastane poté, co přejde za ni, nebo dokud oslabená pouta nerozlomí nějaká mimořádně silná duše."

„Takže se to časem dozvíme od měsíce," pravil Horyse. „Do úplňku zbývá čtrnáct dní."

„Je možné, že bych mrtvé znovu spoutala," řekla Sabriel obezřele. „Tedy v takovéto míře jsem to nikdy nedělala. Ale vím, jak na to. Jediná potíž je v tom, že jestliže otec není… není za Devátou branou, pak mu budu muset co nejdřív pomoci. A než to budu moci udělat, musím se dostat do jeho domu a shromáždit v něm několik věcí… ověřit si několik odkazů."

„Jak daleko za Zdí je tento dům?" zeptal se Horyse s vypočítavým výrazem ve tváři.

„To nevím," odvětila Sabriel.

„Cože?"

„Nevím to. Naposledy jsem v něm byla, když mi byly čtyři roky. Myslím, že to má zůstat tajemstvím. Otec měl spoustu nepřátel, a to nejen mezi mrtvými. Nepříliš významné nekromanty, volnomagické čaroděje, čarodějky…"

„Zdá se, že vás neznalost trasy nijak nevzrušuje," přerušil ji plukovník suše. Poprvé se mu do hlasu vkradla stopa pochyb, dokonce jakési otcovské blahosklonnosti, jako by Sabrielino mládí podrývalo respekt, s nímž k ní, jakožto Výsadnímu mágovi a nekromantce, měl přistupovat.

„Otec mě naučil, jak vyvolat průvodce, který mi poskytne pokyny," odpověděla Sabriel střízlivě. „A vím, že cesta k němu netrvá ani čtyři dny."

To Horysa umlčelo, alespoň na chvíli. Přikývl, a když se opatrně postavil, aby hlavou nenarazil do obnažených trámů krytu, přešel k ocelové kartotéce, která rezivěla působením tmavě hnědého bahna, jež sem prosakovalo bledými deskami obložení. Zkušeným a poměrně mocným trhnutím skříňku otevřel, našel v ní cyklostylovanou mapu a rozvinul ji na stole.

„Nikdy se nám nepodařilo sehnat opravdovou mapu Starého království. Váš otec jednu měl, ale byl taky jediný člověk, který na ní něco viděl – mně se jevila jen jako čtverec z teletiny. Říkal, že je chráněna drobným kouzlem, ale jelikož nás ho nemohl naučit, tak drobné asi nebylo… Takže tato mapa je kopií poslední verze naší terénní mapy a pokrývá tedy jen asi deset mil od přechodu. Neměnné pokyny pro naši posádku nám striktně zakazují, abychom se vydávali někam dále. Často se stává, že hlídky se z větší vzdálenosti už nevracejí. Možná dezertují, možná…"

Tón jeho hlasu napověděl, že se hlídkám stávají ještě horší věci, ale Sabriel se na ně nevyptávala. Na stole se před ní rozprostírala malá část Starého království a jí opět projel záchvěv vzrušení.

„Obvykle se vydáváme po Staré severní cestě," pokračoval Horyse a se šustěním přejížděl přes mapu rukou plnou mozolů, které mu na prstech zanechalo časté zacházení s mečem; zvuk připomínal jemné broušení zkušeného řemeslníka. „Pak se hlídky stahují zpátky, buď na jihovýchod, nebo jihozápad, dokud nedojdou ke Zdi. Ubírají se pak podél ní, dokud nenarazí na bránu."

„Co znamená tento symbol?" zeptala se Sabriel a ukázala na začerněný čtvereček na vrcholu jednoho vzdálenějšího kopce.

„To je Výsadní kámen," odpověděl plukovník. „Nebo v současnosti jeho část. Asi tak před měsícem byl rozštěpen vedví, jako by do něj udeřil blesk. Hlídky mu začaly říkat Rozeklaný hřeben, a pokud je to možné, vyhýbají se mu. Jeho skutečné jméno zní Barhedrinský kopec a ten kámen kdysi uchovával Výsadu pro stejnojmennou obec. Tak tomu přinejmenším bylo před mým příchodem. Pokud ta vesnice pořád existuje, musí ležet více na sever, mimo dosah našich hlídek. Nikdy jsme nezaznamenali žádná

hlášení o lidech, kteří by z ní k jižněji položenému Rozeklanému hřebeni přicházeli. Dá se říci, že o lidech nemáme hlášení skoro žádná. Prostě tak. Posádkový deník byl kdysi plný záznamů o stycích s lidmi ze Starého království – se sedláky, kupci, pocestnými a tak dále –, ale kontakty byly za posledních sto let stále řidší a během posledních dvaceti let skoro ustaly. Hlídky mají štěstí, když teď za rok uvidí dva nebo tři lidi. Mám na mysli skutečné lidi, ne žádné netvory, volnomagické výtvory nebo Mrtvé. Těch vídáme až moc.“

„Tomu nerozumím,“ hlesla Sabriel. „Otec mi často vyprávěl o starokrálovských vesnicích a městečkách… dokonce velkých městech. Na některé si vzpomínám z dětství… tak trochu… řekla bych.“

„Dál ve Starém království byste je určitě našla,“ odpověděl plukovník. „Záznamy se zmiňují o velkém množství názvů obcí a měst. Víme, že lidé ze severu říkají oblasti kolem Zdi ‚Pohraničí‘. A neříkají to s žádnou velkou láskou.“

Sabriel nic neřekla, jen ještě více sklonila hlavu nad mapu a uvažovala o cestě, která ji čeká. Rozeklaný hřeben by mohl představovat dobré vodítko. Neleží více než osm mil od hranice, takže by k němu na lyžích mohla dojet ještě před soumrakem, kdyby vyjela náležitě brzy a kdyby za Zdí příliš silně nesněžilo. Rozlomený Výsadní kámen nevěstil nic dobrého, ale v jeho okolí se budou vyskytovat nějaká kouzla a cesta do Smrti bude o to snadnější. Výsadní kameny se často vztyčovaly v místech, kde proudí Volná magie, a křižovatky proudů Volné magie jsou často přirozenými vstupními branami do říše Smrti. Sabriel ucítila, jak jí na zádech naskakuje husí kůže, když si pomyslela, co by takovou bránu mohlo použít, a chvění jí přešlo do prstů spočívajících na mapě.

Najednou vzhlédla a spatřila, jak se plukovník Horyse dívá na její dlouhé bledé ruce, pod jejichž dotykem se stále chvěl tlustý papír mapy. S vypětím vůle třas ovládla.

„Mám dceru skoro ve vašem věku,“ poznamenal potichu. „Doma v Corvere, u manželky. Jí bych přechod do Starého království nedovolil.“

Sabriel mu opětovala pohled a její oči už nebyly těmi nejistými mihotavými lucernami dospívání.

„Osmnáct let je mi jen na první pohled," řekla a skoro nostalgickým posunkem se dlaní dotkla vlastní hrudi. „Když mi bylo dvanáct, poprvé jsem kráčela Smrtí. Když mi bylo čtrnáct, potkala jsem Dlícího u Páté brány a zapudila jsem ho za Devátou bránu. Když mi bylo šestnáct, pronásledovala jsem a zahnala jsem Mordikanta, který se přiblížil ke škole. Oslabeného Mordikanta, ale přece… Před rokem jsem obrátila poslední list *Knihy mrtvých.* Už se necítím být mladá."

„To je mi líto," odpověděl plukovník; potom, jako by sám sebe překvapil, dodal: „Chci říct, že vám přeju něco z těch bláznivých radostí, kterých si užívá moje dcera – něco z té lehkovážnosti, nezodpovědnosti, která se váže k mládí. Ale zároveň si to nepřeju, pokud by vás to mělo oslabit do budoucna. Vybrala jste si těžkou cestu."

„Volí si stezku chodec, nebo stezka chodce?" Sabriel ocitovala slova prodchnutá Výsadní magií, která se jí ovíjela okolo jazyka jako doznívající vůně nějakého koření. Tato slova tvořila věnování na předsádce almanachu. Byla také těmi úplně posledními slovy otištěnými bez jakýchkoli dodatků na poslední stránce *Knihy mrtvých.*

„To už jsem někdy slyšel," podotkl Horyse. „Co to znamená?"

„Nevím," řekla Sabriel.

„Když to říkáte, čiší z toho síla," dodal plukovník pomalu. S otevřenými ústy polkl, jako by se ve vzduchu stále vznášela vůně Výsadní symboliky. „Kdybych tato slova vyslovil já, byla by jen tím. Pouhými slovy."

„Nedokážu to vysvětlit." Sabriel pokrčila rameny a pokusila se o úsměv. „Ale znám jiná rčení, která více odpovídají současné situaci, jako třeba: ‚Poutníče, světlo rána přijmi, ruky noci se však ani netkni.' Už musím jít."

Horyse se nad touto starou říkankou, chovanou v tak velké oblibě babičkami a chůvami, pousmál, ale byl to prázdný úsměv. Ze Sabriel sklouzl pohledem a ta poznala, že uvažuje nad tím, že by jí nedovolil projít Zdí. Pak si povzdechl, krátkým, podrážděným povzdechnutím člověka, kterého nutí k jistým opatřením jen nedostatek jiných možností.

„Dokumenty máte v pořádku," řekl nakonec a opět se jí podíval do očí. „A jste dcera Abhorsena. Nemohu udělat nic jiného, než vás pustit. Zároveň se nemohu zbavit pocitu, že vás vydávám nějakému strašlivému nebezpečí. Nemohu s vámi ani poslat hlídku, protože pět skupin je už v terénu."

„Očekávala jsem, že půjdu sama," odpověděla Sabriel. To sice očekávala, ale pocítila i vlnu lítosti. Ochrana v podobě skupinky vojáků by jí dokázala poskytnout velkou útěchu. Strach z osamění v cizí a nebezpečné končině, byť to byla její vlast, číhal hned pod hladinou jejího vzrušení. Strachu postačí málo a vytryskne na povrch. A pořád jí v mysli přetrvával obrázek jejího otce. Otce čelícího obtížím, uvězněného o samotě ve studených vodách Smrti…

„Dobrá tedy," rozhodl Horyse. „Seržante!"

Ve dveřích se ihned objevila hlava v přilbě a Sabriel si uvědomila, že před krytem, na schodech vedoucích do spojovacího zákopu, musela celou dobu stát na stráži dvojice vojáků. Uvažovala, jestli něco nezaslechli.

„Připravte mužstvo k přechodu," vyštěkl Horyse. „Přechází jedna osoba. Slečna Abhorsenová, zde přítomná. A seržante, jestli vy nebo desátník Rahise byť ve spánku třeba jen ceknete o tom, co jste tady slyšeli, do konce života se budete přehrabovat v hrobech!"

„Rozkaz, pane!" zazněla rychlá odpověď, kterou zopakoval i nebohý desátník Rahise, který Sabriel připadal, že se opravdu právě probudil.

„Až po vás, slečno," pokračoval Horyse a pokynul směrem ke dveřím. „Mohu vám opět nést lyže?"

Armáda při přechodu hranice nijak neriskovala. Sabriel sice stanula pod obrovskou klenbou brány protínající Zeď samu, ale po obou jejích stranách stáli či klečeli v obrácené klínové formaci lučištníci a dvanáct mečířů vedených plukovníkem Horysem se před ní už vydalo k průchodu. Sto kroků za ní, za klikatou linií ostnatého drátu, vyhlíželi z předsunutého stanoviště dva kulometčíci – i když si Sabriel všimla, že tasili i mečovité bodáky a v pohotovostní poloze je zapíchli do pytlů s pískem, což svědčilo o tom, jak málo víry mají ve své vzduchem chlazené vražedné zbraně o pětačtyřiceti otáčkách za minutu.

Pod klenbou nestála žádná opravdová brána, i když po obou stranách se na ní houpaly rezivějící závěsy podobné mechanickým rukám a ze země čněly ostré dubové úlomky, jež připomínaly zuby v polámané čelisti a upomínaly na nějakou explozi moderní chemie či kouzelných sil.

Na starokrálovské straně slabě sněžilo a vítr občas branou zavál několik vloček i do Ancelstierre, kde na teplejší jižní půdě ihned tály. Jedna se Sabriel zachytila ve vlasech. Ta ji lehce setřásla, až jí vločka sklouzla po tváři a dívka ji zachytila jazykem.

Studená voda působila osvěživě a ačkoli nechutnala jinak než jakýkoli jiný roztátý sníh, který kdy pila, představovala první doušek Starého království za třináct let. Sabriel si mlhavě uvědomila, že i tehdy sněžilo. Když ji otec poprvé dovedl na jih do Ancelstierre, nesl ji v náručí.

Tu ji ze zamyšlení vytrhlo zahvízdání a Sabriel spatřila, jak se ze sněhu noří postava doprovázená dvanácti dalšími, které se postavily do dvou řad vystupujících z brány. Dívaly se ven, meče se jim leskly, čepele odrážely světlo, které se samotné odráželo od sněhu. Jen Horyse se obrátil dovnitř a čekal na ni.

S běžkami přehozenými přes rameno se Sabriel propletla úlomky dřevěné výplně brány. Vyšla z klenby, z bahna do sněhu, z jasného slunečního světla do bledé záře padajících vloček, z minulosti do své budoucnosti.

Připadalo jí, že kameny Zdi po obou stranách a nad hlavou ji vítají doma. Stružky Výsadních symbolů začaly protékat zdivem jako déšť prachem.

„Staré království vás vítá," pravil Horyse, ale sledoval, jak se Výsadní značky hemží po kamenech, a na Sabriel se ani nepodíval.

Dívka vykročila ze stínu brány a stáhla si kapuci, aby jí uchránila tvář před poryvy sněhu.

„Přeji vaší výpravě hodně zdaru, Sabriel," pokračoval Horyse a otočil se na ni. „Doufám… doufám, že se s vámi i s vaším otcem zakrátko zase uvidím."

Zasalutoval, udělal rázně vlevo v bok a odešel: prosmýkl se kolem ní a odpochodoval branou zpátky, odkud přišel. Jeho muži rozbili formaci a následovali ho. Zatímco si to mašírovali pryč, Sabriel se sehnula, několikrát ve sněhu pohnula lyžemi dopředu

dozadu a pak botami vklouzla do vázání. Sníh se snášel vytrvale, ale jen slabě, takže pokrývka na zemi nebyla rovnoměrná. Sabriel pořád dokázala snadno rozeznat Starou severní cestu. Naštěstí se sníh hromadil v příkopech po stranách, a pokud se bude držet těchto úzkých koridorů, stihne dojet do cíle včas. I když se jí zdálo, že ve Starém království je o několik hodin později než v Ancelstierre, počítala, že na Rozeklaný hřeben dorazí ještě před soumrakem.

Uchopila hůlky a ubezpečila se, že otcův meč pohodlně spočívá v pochvě a zvonky správně visí z bandalíru. Napadlo ji, zda nemá vyvolat rychlé Výsadní kouzlo, kterým by se zahřála, ale rozhodla se, že je nepoužije. Cesta se zvolna táhla vzhůru, takže lyžování bude dosti náročné. Jen co se začne pohybovat, v ručně pletené vlněné košili, koženém kabátě a tlustých, dvakrát vycpaných lyžařských pumpkách jí bude zanedlouho ještě pěkně horko.

Zkušeným pohybem vysunula jednu lyži, opačnou rukou před sebe zapíchla hůlku a klouzavě vyrazila kupředu, právě když ji v bráně míjel poslední mečíř. Usmál se na ni, ale Sabriel si ho nevšímala, naopak se soustředila, aby si vytvořila rytmus v pohybu lyží a hůlek. Za několik minut už uháněla po cestě, vytáhlá, tmavá postavička na pozadí bílé krajiny.

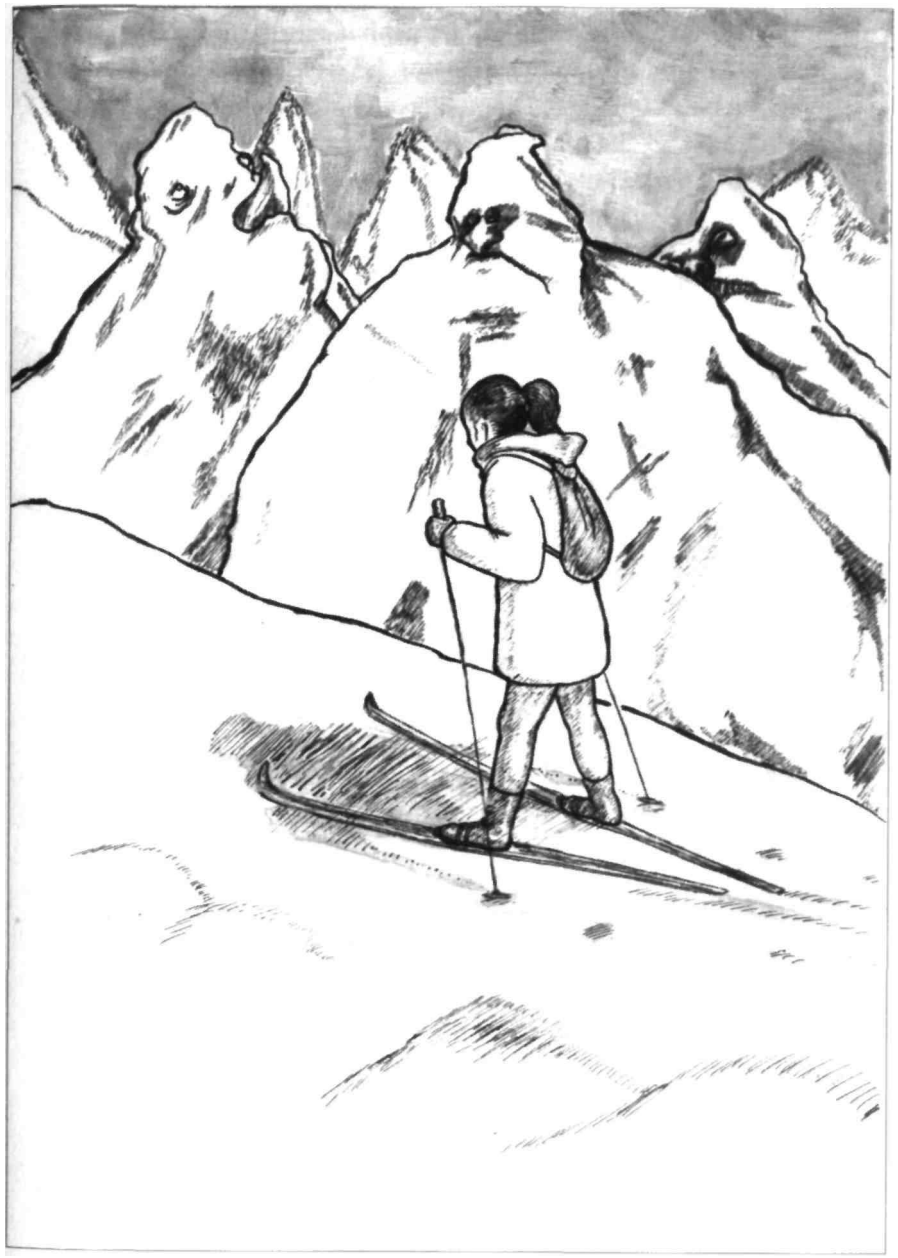
kapitola 4.

Prvního mrtvého ancelstierského vojáka našla Sabriel asi šest mil ode Zdi, během posledních skomírajících hodin odpoledne. Kopec, který považovala za Rozeklaný hřeben, se tyčil asi jednu či dvě míle na sever. Zastavila se, aby se podívala na jeho temný obrys, čnící jako obnažený útes ze zasněžené země. Vrchol mu nakrátko zahalil jeden z lehkých nadýchaných mraků, z nichž se občas spustila sprška sněhu nebo zmrzlého deště.

Kdyby se nezastavila, ledově bílou ruku vykukující ze závěje na druhé straně cesty by nejspíš minula. Ale jakmile ji zahlédla, soustředila na ni veškerou pozornost a pocítila dobře známé bodnutí smrti.

Sjela stranou, přičemž jí lyže zaklapaly na obnaženém kamení uprostřed cesty, sklonila se a jemně odhrnula sníh.

Ruka patřila mladému muži oblečenému do předepsané drátěné košile, kterou měl navlečenou na ancelstierské keprové uniformě barvy khaki. Měl světlé vlasy a šedé oči a Sabriel napadlo, že ho tu něco překvapilo, protože v jeho strnulém výrazu nebylo ani stopy po strachu. Jedním prstem se dotkla jeho čela, zavřela mu nevidoucí oči a přiložila své dva prsty na mužova otevřená ústa. Vycítila, že je mrtvý už dvanáct dní. Nebylo vidět nic, co by jednoznačně určovalo příčinu jeho smrti. Aby se dozvěděla víc, musela by mladíka následovat do Smrti. I po dvanácti dnech nebylo příliš pravděpodobné, že by se dostal dále než za Čtvrtou bránu.

Přesto Sabriel cítila velkou nechuť vstupovat do říše mrtvých, pokud by k tomu nebyla vyloženě nucena. To, co uvěznilo – nebo zabilo – jejího otce, ji mohlo snadno napadnout ze zálohy. Tento mrtvý voják mohl být dokonce návnadou.

Jakmile potlačila vrozenou zvědavost ohledně toho, co se zde stalo, zkřížila muži ruce na hrudi; nejprve mu však uvolnila pravou ruku, kterou pevně svíral jílec meče – možná že nakonec nebyl napaden až tak neočekávaně. Potom vstala a ve vzduchu nad nebožtíkem vykreslila Výsadní symbol ohně, očištění, klidu a spánku, přičemž vyslovila zvuky vážící se k těmto znamením. Byla to litanie, kterou zná každý Výsadní mág, a měla obvyklý účinek. Vojákovi se mezi založenýma rukama zažehly řeřavé uhlíky, zmnožily se do řady bodavých šlehajících plamínků a potom oheň se zahučením pozřel celé mužovo tělo. Za několik vteřin pohasl a zbyl po něm jen popel, jenž se vysypal na krunýř začerněného brnění.

Sabriel z hromady popela vytáhla vojákův meč a skrze roztátý sníh jej zarazila do černé hlíny. Zůstal pevně zaklesnutý, vztyčený a jeho jílec vrhal na popel stín podobný kříži. Pak se ve stínu něco zablyštělo a Sabriel si vzpomněla, že voják na sobě musel mít i identifikační odznak nebo cedulku.

Posunula si lyže, aby je chytila v těžišti, předklonila se a jeden prst zaklesla za řetízek identifikačního štítku. Ten potom zvedla, aby si přečetla jméno muže, který tady v osamění, uprostřed zasněžené krajiny, došel svého konce. Nicméně jak řetízek, tak odznak byly strojově vyrobeny v Ancelstierre a nemohly tak odolat ohni Výsadní magie. Odznak se rozpadl na popel, hned když si jej Sabriel zvedla do úrovně očí, a řetízek se rozpletl na jednotlivá očka, která Sabriel protekla mezi prsty jako drobné kovové mince.

„Možná tě poznají podle meče," řekla Sabriel. Její hlas zněl v tichu zasněžené pustiny podivně a za každým slovem se jí z úst vyřinul dech podobný slabé, mokré mlze.

„Putuj bez lítosti," dodala. „Neohlížej se."

Sama se poté zařídila podle vlastní rady a odjela pryč. Tělem jí nyní prochvívala úzkost, která byla ještě před chvíli z větší části jen iracionální, a každým svým smyslem byla ostražitá, na pozoru. Vždycky slýchávala, že Staré království je nebezpečné, a obzvláště pak pohraničí poblíž Zdi. Ale tyto rozumové vědomosti byly

oslabeny matnými dětskými vzpomínkami na štěstí, na přítomnost otce a skupinku Poutníků. Teď se jí bezprostřednost nebezpečí pomalu dostávala pod kůži…

Asi po půl míli zpomalila a zastavila, aby ještě jednou pohlédla na Rozeklaný hřeben; zakláněla hlavu, aby se zadívala na místo, kde slunce vysvitnuvší mezi mraky ozářilo žlutorudou žulu skalních srázů. Sama se na chvilku octla ve stínu mraku, takže se kopec jevil jako velmi přitažlivý cíl. Při pohledu vzhůru začalo znovu sněžit a dvě vločky jí dopadly přímo na čelo, odkud se jí rozpustily do očí. Sabriel zamžikala a roztátý sníh jí ve dvou slzách sklouzl po tvářích. Zamženýma očima spatřila, jak se z útesů odpoutává nějaký dravec – sokol nebo krahujec –, a veškerou pozornost upírá na jakousi myšku nebo hraboše ploužící se sněhem.

Krahujec se vrhl dolů jako spuštěný kámen a Sabriel za několik vteřin ucítila, jak vyhasl malý život. Zároveň ucítila i cukání lidské smrti. Někde vpředu, poblíž místa, kde hodoval dravec, leželi další mrtví lidé.

Sabriel se zachvěla a opět vzhlédla ke kopci. Podle Horysovy mapy se stezka k Rozeklanému hřebenu táhla mezi dvěma skalními stěnami. Dosti jasně viděla, kde ji nejspíš najde, ale mrtví leželi právě tím směrem. To, co je zabilo, tam mohlo být rovněž přítomno.

Na srázech se odráželo sluneční světlo, ale vítr přes sluneční kotouč hnal těžká sněhová mračna a Sabriel si uvědomila, že do soumraku zbývá už jen asi hodina. Ztratila čas odpoutáváním duše mrtvého vojáka; pokud měla v úmyslu dojít k Rózeklanému hřebenu ještě před setměním, nezbývalo jí teď nic jiného než přidat do kroku.

Chvilku uvažovala nad tím, co ji vpředu čeká, potom zvolila kompromis mezi spěchem a obezřelostí. Zapíchla hůlky do sněhu, uvolnila si vázání, vystoupila z lyží a pak lyže a hůlky pevně svázala a upevnila si je napříč přes batoh. Tentokrát je spoutala velmi pečlivě, protože si vzpomněla, jak jí na cvičišti spadly a překazily Výsadní kouzlo – a i když se to stalo teprve ráno, už jí to připadalo jako před několika týdny, v nějakém vzdáleném světě.

Když skončila, začala se ubírat středem cesty, v dostatečné vzdálenosti od závějí v příkopech. Cestu bude muset zanedlouho opustit, ale teď se jí zdálo, že na strmých skalnatých svazích Rozeklaného hřebene leží jen velmi málo sněhu.

Jako poslední bezpečnostní opatření vytáhla Abhorsenův meč, pak jej zase vsunula do pouzdra, ale tak aby z pochvy vyčníval poslední pídí čepele. Až jej bude potřebovat, vytáhne jej rychle a snadno.

Očekávala, že mrtvoly najde na cestě nebo někde poblíž, ale ležely o kus dál. Od cesty ke stezce vedoucí na Rozeklaný hřeben sledovala řadu stop a pásma rozrytého sněhu. Stezka ubíhala mezi skalními stěnami a držela se koryta, které tu vyhloubila bystřina řinoucí se sem z nějakého pramene ukrytého hluboko v kopci. Stezka bystřinu několikrát křižovala; do vody byly zapuštěny ploché balvany nebo přes ni ležely kmeny, které měly zabránit tomu, aby si chodci smočili nohy. V polovině stezky, v místě, kde se skalní stěny už skoro dotýkaly, bystřina vyhloubila krátkou strž, asi dvanáct stop širokou a přibližně třicet stop dlouhou a hlubokou. V těchto místech byli budovatelé stezky nuceni postavit podél bystřiny i lávku.

Sabriel na tmavém, olivově černém dřevě mostku našla zbytek ancelstierské hlídky; pod lávkou zurčela bystřina a nad ní se klenul oblouk z rudého kamene. Po celé délce lávky ležela těla sedmi vojáků. Na rozdíl od prvního mladíka bylo v tomto případě hned jasné, co je zabilo. Byli rozsekaní na kusy, a když se Sabriel přiblížila, uvědomila si, že jim byly odseknuty hlavy. A co víc, člověk nebo tvor, který je zmasakroval, si jejich hlavy odnesl – což téměř zaručovalo, že se jejich duše mají ještě vrátit.

Lehce tasila meč. Opatrně, s pravou rukou takřka přikovanou k jílci, prošla kolem prvního rozvaleného těla a vstoupila na lávku. Voda pod ní byla částečně zamrzlá, mělká a líná, bylo však jasné, že vojáci za ní hledali útočiště. Tekoucí voda představuje dobrou ochranu před mrtvými netvory nebo volnomagickými výtvory, avšak tento pomalý proud by nevyděsil ani nižšího Mrtvého. Na jaře, kdy bystřinu napájí tající sníh, se voda musí rozlévat mezi skalní stěny a lávka se musí ocitat do výšky lidských kolen pod průzračnou zurčící vodou. Vojáci by v onom ročním období nejspíše přežili.

Sabriel si potichu povzdechla a uvažovala, jak snadno mohlo být sedm lidí v jedné chvíli naživu a potom, navzdory všemu, o co se snažili, navzdory poslední naději, mohli v okamžiku zemřít. Opět ucítila pokušení nekromanta vzít do rukou karty namíchané

přírodou, zamíchat je a znovu je rozdat. Měla moc vrátit tyto lidi do života, aby se zase smáli, aby zase milovali…

Ale bez jejich hlav je mohla přivést na svět jen jako „pomocníky“, což je hanlivý výraz, kterým volnomagičtí nekromanti označují své tupé přízraky, jež si uchovávají jen zlomek původní inteligence a pranic ze své iniciativy. Jsou z nich však užiteční sloužící, ať už v podobě oživených mrtvol, nebo složitějších stínových pomocníků, u nichž se k životu vrátila pouze duše.

Sabriel se při pomyšlení na stínového pomocníka zachmuřila. Stínové pomocníky dokáže z hlav čerstvě mrtvých obětí snadno vyvolat každý zručný nekromant. Navíc ona sama bez hlav nemůže nebožtíky zaopatřit a nemůže jim uvolnit duše. Jediné, co mohla udělat, bylo přistoupit k tělům s určitou úctou a při této příležitosti je odklidit z lávky. Skoro se setmělo a ve stínu strže už panovala tma, ale Sabriel nebrala na vědomí slabý hlásek, který ji nabádal, aby těla nechala být a rychle se vydala pod otevřenou oblohu na vrcholku kopce.

Odtáhla těla zpátky na stezku a do míst, kde by měly být hlavy, zarazila meče, jež nebohým vojákům patřily. Když skončila, byla tma i vně strže. Taková tma, že se pomocí Výsadní magie odvážila rozkřísnout slabé světélko, jež jí nad hlavou zůstalo viset jako bledá hvězda, která jí před vyhasnutím ukazovala cestu kupředu.

Bylo to drobné kouzlo, nicméně kouzlo, které mělo nečekané důsledky, neboť na nejvyšším sloupu lávky se v odpověď na ně prudce rozzářilo další světlo. Skoro okamžitě pohaslo do žhnutí rudých uhlíků, ale zanechalo po sobě tři zářivá Výsadní znamení. Jedno bylo Sabriel neznámé, ale z obou ostatních vytušila jejich význam. Společně jí předávaly vzkaz.

Kolem tří mrtvých vojáků se vznášela aura Výsadní magie a Sabriel měla pocit, že to byli Výsadní mágové. Na čelech by bývali měli Výsadní znak. Úplně poslední tělo na lávce patřilo jednomu z těchto mužů a Sabriel si vzpomněla, že byl jediný, který v ruce netřímal žádnou zbraň – rukama svíral sloupek lávky. Tato znamení by jí zcela určitě měla sdělit jeho poselství.

Sabriel se dotkla svého vlastního Výsadního symbolu a potom sloupku. Znamení se znovu rozzářila a pak zhasla. Nedaleko Sabrielina ucha se ozval hlas. Mužský hlas, zastřený strachem, jenž

v pozadí doprovázelo řinčení tasených zbraní, křiku a naprosté paniky.

„Jeden z vyšších Mrtvých! Šel za námi, skoro až ode Zdi. Nemohli jsme se otočit. Má sloužící, pomocníky, Mordikanta! Jsem seržant Gerrent. Řekněte plukovníkovi…“

Ať už chtěl plukovníkovi Horysovi sdělit cokoliv, vzkaz zanikl v okamžiku jeho smrti. Sabriel zůstala nehnutě stát a pošlouchala, jako by se měla dozvědět ještě něco dalšího. Točila se jí hlava, zvedal se jí žaludek, a tak se několikrát zhluboka nadechla. Úplně zapomněla, že navzdory veškeré důvěrné obeznámenosti se smrtí a s mrtvými ve skutečnosti nikdy neviděla ani neslyšela někoho umřít. S dozvuky se naučila žít… ale nikoli s činem samým.

Opět se dotkla sloupku lávky, jen jedním prstem, a ucítila, jak se ve vláknech dřeva svíjí Výsadní symboly. Vzkaz seržanta Gerrenta v nich zde zůstane jednou provždy uchovaný pro každého Výsadního mága, dokud nezapůsobí zub času a sloup lávky i lávka sama neshnijí nebo je nestrhne povodeň.

Sabriel se ještě několikrát nadechla, zklidnila si žaludek a ještě jednou se přinutila naslouchat.

Jeden z vyšších Mrtvých se octl zpátky v Životě a to bylo něco, čemu se zavázal bránit její otec. Bylo takřka jisté, že příchod Mrtvého a Abhorsenova smrt spolu nějak souvisí.

Ještě jednou se ozvala zpráva a Sabriel poslouchala. Potom si utřela slzy, které se jí začaly drát do očí, a vydala se po stezce pryč, pryč od lávky a mrtvých, vzhůru směrem k Rozeklanému hřebenu a poničenému Výsadnímu kameni.

Skalní stěny se rozestoupily a na obloze nad Sabrielinou hlavou se začaly rozsvěcovat hvězdy poté, co zesílil vítr, který odfoukával na západ sněhová mračna. Objevil se srpek měsíce a postupně jasněl, dokud nezačal vrhat stíny na sněhem postříbřenou zemi.

kapitola 5.

K plochému vrcholu Rozeklaného hřebene to nebylo dále než půl hodiny vytrvalého stoupání, nicméně stezka byla stále strmější a náročnější. Vítr už vál v silných poryvech, oblohu dočista vymetl a krajina se rýsovala v jasném světle měsíce. Bez mračen se však také velmi ochladilo.

Sabriel uvažovala, zda se nemá Výsadním kouzlem trochu zahřát, ale byla unavená a námaha spjatá s kouzlením ji mohla stát více, než kolik by získala zahřáním. Místo toho se zastavila a nasoukala se do přehozu z nepromokavé látky podšité vlnou, který podědila po otci. Byl trochu odřený a příliš velký, musela ho všelijak poskládat, aby pod ním mohla nést meč a pás se zvonky, ale před větrem ji rozhodně uchránil.

Jakmile jí začalo být o poznání tepleji, pustila se do zdolávání poslední točité části stezky, kde bylo stoupání natolik strmé, že její tvůrci museli v žule vytesat schodiště – schodiště už tak ošlapané a rozdrolené, že mělo tendenci ujíždět pod nohama.

A to do tak velké míry, že Sabriel došla na vrchol, aniž si to uvědomila, protože měla skloněnou hlavu a očima ustavičně v měsíčním svitu hledala pevný základ dalšího schodu. Než jí došlo, že ji už žádný další stupeň nečeká, zvedla nohu ještě do poloviny dalšího imaginárního schodu.

Rozkládal se před ní Rozeklaný hřeben. Úzký hřbet, na němž se setkávalo několik svahů a tvořilo miniaturní plošinu s mělkou prohlubní uprostřed. V ní ležel sníh, mohutná závěj ve tvaru doutníku, jasně zřetelná v měsíčním světle a čistě bílá na pozadí červené žuly. Nerostly tu žádné stromy, nebyla tu žádná vegetace,

avšak přesně uprostřed závěje vrhal dlouhý měsíční stín temně šedý kámen. Byl dvakrát širší než Sabriel a třikrát vyšší, a připadal jí jednolitý, dokud nepřišla blíže a nespatřila, jak se mu středem klikatí prasklina.

Sabriel žádný opravdový Výsadní kámen nikdy předtím nespatřila, ale věděla, že jsou prý jako Zeď a jejich masou jako rtuť protékají Výsadní symboly, které se v ní formují a rozkládají a poté zase skládají, v nekonečném příběhu, jenž vypráví o stvoření světa.

I na tomto kameni byla vidět Výsadní znamení, ale nehýbala se, byla ztuhlá jako sníh. Mrtvé symboly, nic víc než nesmyslné obrazce vyryté do otesaného kamene.

Nebylo to přesně to, co Sabriel očekávala, ačkoli až teď si uvědomila, že uvažovala dosti zcestně. Myslela si, že kámen poškodil blesk nebo něco podobného, ale zapomenuté informace, na něž si s velkým zpožděním vzpomněla až nyní, jí daly na srozuměnou, že tomu tak nebylo. Výsadní kámen mohla roztít pouze nějaká strašlivá volnomagická síla.

Došla ke kameni ještě blíže a cítila, jak v ní sílí strach podobný prvním záchvěvům bolesti zubů, jež signalizují příchod něčeho horšího. Na hřebenu foukalo silněji, byla tu větší zima a nepromokavý plášť ztratil něco ze své účinnosti, když vzpomínka na otce, jeho původního nositele, v Sabriel vyvolala představu určitých stránek v *Knize mrtvých* a znovu jí přivedla na mysl hrůzostrašné historky, které si vyprávěly malé holčičky ve tmě společné ložnice, daleko od Starého království. Tyto vzpomínky s sebou přinášely i strach, dokud je Sabriel nezapudila zpátky do hlubin mozku a nepřinutila se ještě více přiblížit ke kameni.

Několik symbolů bylo zahaleno skvrnami čehosi tmavého, avšak Sabriel zjistila, o co jde, až když přitiskla obličej skoro na kámen, tak nezřetelné a temné se jevily v měsíčním světle.

Když pochopila, trhla hlavou dozadu a zapotácela se tak, až se skoro skácela do sněhu. Skvrny tvořila zaschlá krev, a když je spatřila, poznala, jak byl kámen rozťat a proč krev nesmyl déšť ani sníh… proč ji z něj už nikdy nic nesmyje.

Na kameni byl obětován Výsadní mág. Obětován nekromantem, který chtěl buď získat přístup do Smrti, nebo pomoci Mrtvé duši vtrhnout do Života.

Sabriel si bolestivě skousla spodní ret a skoro nevědomky začala roztržitě pohybovat prsty, kterými úzkostlivě a ustrašeně vykreslovala Výsadní symboly. Kouzlo vztahující se k tomuto druhu oběti bylo popsáno v poslední kapitole *Knihy mrtvých.* Nyní si na ně vzpomněla do posledního úděsného detailu. Byla to jedna z řady věcí, na které v této zeleně vázané knize zapomněla – nebo které byla přinucena zapomenout. Toto kouzlo mohl užít jen velmi mocný nekromant. Stál by o ně jen veskrze zlý nekromant. A zlo plodí zlo, zlo zamořuje místa a přitahuje k nim další zlé skutky…

„Přestaň s tím!“ zašeptala Sabriel nahlas, aby vypudila z hlavy tyto představy. Byla tma, foukalo a každým okamžikem se ochlazovalo. Musela se rozhodnout: buď se utáboří a vyvolá svého průvodce, nebo se bez meškání vydá kterýmkoli směrem s nadějí, že se jí podaří průvodce vyvolat i někde jinde.

Nejhorší na tom všem bylo, že její průvodce je mrtvý. Aby ho vyvolala a promluvila si s ním, musí vstoupit do Smrti, byť nakrátko. Na tomto místě by to bylo snadné, poněvadž oběť vytvořila přechodný vstup, jako by tu zůstaly pootevřené dveře. Ale kdo ví, co na ni bude číhat, co ji bude pozorovat ve studené řece za nimi.

Sabriel zůstala chvilku stát, třásla se, poslouchala, soustředila se všemi smysly jako nějaké malé zvířátko, které ví, že nablízku slídí dravec. V mysli prolistovala stránky *Knihy mrtvých* a vybavila si řadu hodin, během nichž se u magistry Greenwoodové učila v prosluněné Severní věži Wyverleyské akademie Výsadní magii.

Už za minutu věděla, že táboření je vyloučené. Byla jednoduše příliš vyděšená na to, aby někde poblíž poničeného Výsadního kamene složila hlavu k spánku. Vyvolat průvodce by tu však bylo rychlejší – a čím rychleji by se pak dostala do otcova domu, tím dříve by mohla podniknout něco na jeho záchranu; takže bylo třeba najít kompromis. Co nejlépe se ochrání Výsadní magií, za maximálních bezpečnostních opatření vstoupí do Smrti, vyvolá průvodce, získá od něho instrukce a co nejrychleji zase vyjde. Ba ještě rychleji.

Po rozhodnutí přišel čas na činy. Sabriel upustila lyže a batoh, nacpala si do úst trochu sušeného ovoce a domácích karamel, aby

rychle získala energii, a zaujala meditativní polohu, která usnadňovala proudění Výsadní magie.

Po chvilce potíží, kdy mezi sebou zápolily karamely a její zuby, začala. V mysli se jí zformovaly symboly – čtyři základní Výsadní znaky, jež tvoří vrcholy kosočtverce, který by ji měl ochránit jak před tělesnými újmami, tak před Volnou magií. Sabriel si je podržela v mysli, ukotvila je v čase a vytáhla je z proudění nekonečné Výsady. Potom tasila meč a ve sněhu kolem sebe vykreslila hrubé obrysy: na každé světové straně jeden symbol. Když každý symbol dokončila, uvolnila znak z mysli, aby jí proběhl do ruky a dál mečem do sněhu. V něm se pohybovaly jako stružky zlatého ohně. Symboly se na zemi rozhořely, ožily.

Posledním symbolem byl Severní znak, ten, jenž byl nejblíže poničenému kameni, a skoro nezafungoval. Aby jej Sabriel donutila opustit meč, musela zavřít oči a soustředit veškerou svou vůli. I tehdy šlo jen o chabou napodobeninu ostatních tří znaků. Hořel tak slabě, že kolem něj skoro neroztál sníh.

Sabriel si toho nevšímala a naopak dusila závrať, při níž se jí do krku dostaly žaludeční šťávy a jíž tělo reagovalo na souboj s Výsadním symbolem. Věděla, že Severní znak je slabý, ale i tak mezi všemi čtyřmi body proběhly zlaté plameny a kosočtverec se uzavřel, byť nejistě. Nic lepšího by rozhodně svést nedokázala. Vrátila meč do pochvy, stáhla si rukavice a začala šmátrat po pásu se zvonky, jež počítala už zkřehlými prsty.

„Ranna," řekla nahlas a dotkla se prvního zvonku, toho nejmenšího. Ranna, uspávačka, líbezný, hluboký zvuk, který za sebou šíří ticho.

„Mosrael." Druhý zvonek, drsný, neurvalý. Mosrael, jenž probouzí, zvonek, který by neměla Sabriel nikdy použít, protože jeho zvuk je houpačka, která zvonícího vrhá dále do Smrti a posluchače přivádí k Životu.

„Kibet." Kibet, společník na cestě. Zvonek několika zvuků, obtížný a vzpurný zvonek. Dokáže udělit svobodu pohybu někomu z Mrtvých, nebo je provede další branou. S Kibetem klopýtla řada nekromantů a zašla tam, kam neměla.

„Dyrim.“ Melodický zvonek jasných a hezkých tónů. Dyrim představuje hlas, který Mrtví tak často ztratili. Ale Dyrim dokáže i zklidnit jazyk, jenž se pohyboval příliš volně.

„Belgaer.“ Další záludný zvonek, který se snaží zvonit o své vůli. Belgaer je myslící zvonek, zvonek, jehož většina nekromantů používá jen s nelibostí. Dokáže obnovit nezávislé myšlení, vzpomínky a všechny struktury živého člověka. Nebo když sklouzne v nedbalé ruce, dokáže je vymazat.

„Saranet.“ Nejhlubší, nejdunivější zvon. Zvuk síly. Saranet spoutává, je to zvon, který připoutá Mrtvého k vůli toho, kdo jej třímá.

A nakonec největší zvon, zvon, který Sabriel připadl ještě studenější než její prsty, a to i v koženém pouzdře, který jej utišoval.

„Astarael Tesklivý,“ zašeptala Sabriel. Astarael zapuditel, poslední zvon. Když se správně rozezní, uvrhne každého, kdo jej uslyší, daleko do Smrti. Každého včetně zvoníka.

Sabriel na chvilku zaváhala, dotkla se Ranny a potom spočinula na Saranetu. Opatrně rozepjala řemínek a zvon vytáhla. Jeho srdce, zbavené pouzdra, zlehka zazvonilo a vydalo zvuk podobný zavrčení probouzejícího se medvěda.

Sabriel jej utišila, dlaní mu sevřela srdce, aniž se dotkla rukojeti. Pravou rukou tasila meč a pozvedla jej do obranné pozice. Výsadní symboly podél čepele zachytily měsíční světlo a s pableskováním ožily. Sabriel je chvíli sledovala, neboť v této fázi je někdy možné zachytit předzvěsti věcí budoucích. Po čepeli uháněly podivné značky, které se zakrátko přetavily do obvyklejší symboliky, která byla Sabriel už dobře známá. Dívka sklonila hlavu a připravila se ke vstupu do Smrti.

Se sklopenýma očima už nespatřila, že symboly se znovu rozhořely a že jsou z jisté části odlišné. „Byl jsem zhotoven pro Abhorsena, abych zabíjel ty, co jsou již Mrtví,“ sdělovaly obvykle. Teď pokračovaly: „Zřel mne Clayr, stvořil mne Tvůrce Zdi, Král mne zakalil, Abhorsen mne třímá.“

Sabriel už se zavřenýma očima ucítila, jak se objevila hranice mezi Životem a Smrtí. Na zádech ucítila vítr, nyní podivně teplý, a měsíční svit, jasný a horký jako zář slunce. Na tváři ucítila nepopsatelnou zimu, a když oči otevřela, uviděla šedé světlo Smrti.

S vypětím vůle a s připraveným mečem a zvonem do ní vstoupila. Uvnitř kosočtverce jí strnulo tělo, kolem nohou jí začala ve vírech vzlínat mlha a začala ji ovíjet směrem k trupu. Tvář a ruce jí ojínil mráz a ve všech vrcholech kosočtverce se rozzářily Výsadní symboly. Tři se zase ustálily, ale Severní znamení žhnulo pořád jasněji – až zhaslo.

Řeka se rychle valila, ale Sabriel se nohama zapřela proti proudu a nevěnovala pozornost ani jemu, ani chladu; soustředěně se rozhlížela kolem dokola a neustále ve střehu pátrala po nějaké pasti či léčce. U tohoto konkrétního vstupu do Smrti panoval klid. Sabriel slyšela, jak se Druhou branou řítí voda, ale nic jiného. Žádné šplíchání, žádné zurčení ani zvláštní kňourání. Neviděla žádné temné, nejasné tvary ani ponuré siluety, převalující se v tomto šedém světle.

Zůstávala obezřele stát na místě a opět se rozhlédla. Pak zasunula meč do pochvy a vsunula ruku do jedné z kapes vlněných lyžařských pumpek. Saranet držela stále v levé ruce. Pravou rukou vytáhla papírovou lodičku a otevřela ji do patřičného tvaru. Na pozadí její nádherné bělosti, v tomto světle skoro oslepující, se u přídě rozlévala malá, dokonale kulatá skvrnka, kam Sabriel pečlivě uronila kapku krve z prstu.

Sabriel si lodičku položila na dlaň, pozvedla si ji ke rtům a foukla na ni, jako by posílala do vzduchu pírko. Lodička jí jako kluzák slétla z ruky do řeky. Sabriel zadržovala dech, neboť lodičku skoro pozřela voda, ale když se zhoupla na vlně, narovnala se a nechala se rychle unášet proudem, s úlevou si oddechla. Za několik vteřin byla mimo dohled a mířila ke Druhé bráně.

Takovou papírovou lodičku Sabriel vypustila teprve podruhé v životě. Otec jí ukázal, jak se vyrábějí, ale kladl jí na srdce, aby je užívala jen vzácně. Nanejvýš třikrát za sedm let, opakoval jí, nebo bude muset platit, platit něčím mnohem větším než kapkou krve.

Sabriel očekávala, že se bude opakovat to, co se odehrálo i poprvé. Když však o dvacet, třicet nebo čtyřicet minut později – čas je ve Smrti jen těžko uchopitelný – na okamžik ztichl hluk Druhé brány, vytáhla meč a nechala v ruce viset Saranet, s obnaženým srdcem čekajícím na impuls, aby mohl zaznít. Brána ztichla, protože někdo… něco… vycházelo ze vzdálených sfér Smrti.

Sabriel doufala, že je to ten, kterého k sobě pozvala papírovou lodičkou.

kapitola 6.

Výsadní magie na Rozeklaném hřebenu. Na tvora ukrývajícího se v jeskyních pod kopcem, asi míli na západ od puklého Výsadního kamene, působila jako vůně nesená větrem.

Kdysi, za časů, kdy žil pod otevřenou oblohou, to byl člověk, nebo byl člověku alespoň podobný. Své lidství ztratil v průběhu staletí, která prožil ve studených vodách Smrti, kdy si je zarputile držel v proudu a vykazoval nesmírnou vůli začít opět žít. Vůli, o níž předtím, než se špatně vržené lovecké kopí odrazilo od skály a proklálo mu hrdlo natolik přesně, že mu umožnilo jen několik posledních minut zběsilého žití, ani nevěděl, že v něm dlí.

Krajním vypětím vůle se tři sta let držel na straně života před Čtvrtou branou, nabýval na síle a učil se pravidlům Smrti. Kořistil na menších duších a sloužil, či se vyhýbal duším větším. Nikdy se nepouštěl života. Jeho příležitost nakonec přišla ve chvíli, kdy se zpoza Sedmé brány vyřítila mocná duše, jež se postupně probila každou z horních bran, až se zuřivě ocitla v Životě. Následovaly ji stovky Mrtvých a tato konkrétní duše se vmísila do jejich zástupu. Nastal strašlivý zmatek a u samé hranice mezi Životem a Smrtí se zjevil mocný nepřítel, ale v následné šarvátce se mu podařilo proklouznout kolem okraje a vítězoslavně se vetřít zpátky do Života.

V místě, kde vystoupil, ležela spousta nedávno opuštěných těl, takže jedno obsadil, oživil je a utekl v něm. Zakrátko poté si našel jeskyně, které nyní obývá. Dokonce se rozhodl, že si dá jméno. Thralk. Jednoduché jméno, které dovedou vyslovit i částečně odhnilá ústa. Mužské jméno. Thralk si nevzpomínal, jakého pohlaví byl původně, před tolika staletími, ale jeho nové tělo náleželo muži.

Měl jméno, jež vzbuzovalo hrůzu v oněch několika málo nevelkých osadách v této části pohraničí, osadách, které Thralk drancoval, kde spoutával a požíral lidské životy, které potřeboval, aby se udržel na živoucí straně Smrti.

Na Rozeklaném hřebenu opět zaplála Výsadní kouzla a Thralk vycítil, že jsou silná a čistá – byť slabě zformulovaná. Síla kouzel ho děsila, ale nedostatek mágových dovedností ho uklidňoval; silná kouzla znamenají silný život. Thralk tento život potřeboval, potřeboval jej, aby dodal energii tělu, které používal, potřeboval jej, aby nahradil úbytek vlastní duše vrátivší se zpátky do Smrti. Chamtivost vyhrála nad strachem. Mrtvý tvor vylezl z ústí jeskyně a vydal se vzhůru do kopce, s vypoulenýma, hnijícíma očima upřenýma na vzdálený hřeben.

Sabriel spatřila svého průvodce. Nejprve jako vysoké bledé světlo snášející se k ní nad rozvířenými vodami a poté, když se zastavil několik kroků od ní, jako nejasnou, žhnoucí lidskou siluetu s rukama rozevřenýma v gestu uvítání.

„Sabriel.“

Slova zněla zastřeně a zdálo se, že vychází z mnohem větší dálky, než kde stojí zářivá postava, ale Sabriel se usmála, když v jejím pozdravu ucítila teplo. Abhorsen jí nikdy nevysvětlil, kdo nebo co je tato jasná postava zač, ale Sabriel se domnívala, že to ví. Svého rádce vyvolala dosud jen jednou – když měla první menstruaci.

Na Wyverleyské akademii se sexuální výchova vyučovala jen minimálně – dokud žačkám nebylo patnáct, nedozvěděly se nic. Starší dívky o menstruaci vyprávěly často, různě a mnohdy jí chtěly strašit. Žádná ze Sabrieliných kamarádek nedospěla do puberty dříve než ona, takže se strachem a v zoufalství vstoupila do Smrti. Otec jí řekl, že bytost, kterou v ní přivolá papírová lodička, jí odpoví na všechny otázky a ochrání ji – a tak tomu i bylo. Žhnoucí duše jí odpovídala na všechny otázky a ještě na spoustu dalších, dokud se Sabriel nebyla nucena vrátit do Života.

„Ahoj, mami,“ řekla Sabriel, když vrátila meč do pochvy a opatrně prsty utišila Saranet.

Zářivý tvar neodpovídal, ale to se dalo očekávat. Kromě jednoslovného pozdravu mohl pouze odpovídat na otázky. Sabriel si

nebyla jistá, zda je zjevení velmi nezvyklou mrtvou duší její matky, což bylo nepravděpodobné, nebo nějakým zbytkovým ochranným kouzlem, které po sobě zanechala.

„Nemám moc času," pokračovala Sabriel. „Chtěla bych se zeptat na… no prostě na všechno, řekla bych… ale právě teď potřebuju vědět, jak se dostanu z Rozeklaného hřebenu do otcova domu… to znamená na Barhedrinův hřbet."

Vyslanec přikývl a promluvil. Zatímco Sabriel poslouchala, sledovala v hlavě obrazy toho, co žena popisovala; zřetelné obrazy, jakoby vzpomínky na cestu, kterou sama podnikla.

„Dojdi na severní stranu hřbetu. Vydej se podél ostrohu, který tam začíná, až dojdeš na dno údolí. Pohlédni na oblohu… nebude na ní ani obláček. Najdi na ní jasnou rudou hvězdu Uallus, blízko obzoru, tři prsty východně od severu. Následuj tuto hvězdu, dokud nedorazíš na silnici ubíhající z jihozápadu na severovýchod. Asi míli jdi po této silnici na severovýchod, dokud nenarazíš na milník a za ním pak na Výsadní kámen. Za kamenem vede pěšina k Dlouhým útesům, které leží přímo na sever. Vydej se po té pěšině. Končí u dveří v Útesech. Dveře se otevřou, když zazvoníš Mosraelem. Za dveřmi je tunel, stáčející se strmě vzhůru. Za tunelem se klene Abhorsenův most. Dům stojí za mostem. Běž s láskou – a nezdržuj se, nezastavuj se, ať se děje cokoliv."

„Děkuji ti," spustila Sabriel a pečlivě slovy nahrazovala myšlenky, které se jí honily hlavou. „Mohla bys taky…"

Zmlkla, když vyslanec duše její matky před ní náhle zvedl obě ruce, jako by se něčeho lekl, a zakřičel: „Utíkej!"

Sabriel zároveň ucítila, jak se varovně rozechvívá ochranný kosočtverec kolem jejího fyzického těla, a uvědomila si, že Severní znak pohasl. Okamžitě se otočila na levé patě a vyrazila k hranici s Životem s rukou vytahující meč. Měla dojem, že proud kolem ní sílí, splétá se jí kolem nohou, ale nakonec před jejím spěchem opadl. Doběhla k hranici a s horečnatým vypětím vůle se její duše vrátila zpátky do Života.

Na okamžik byla dezorientována, najednou jí byla zase zima a jen těžko chápala, co se děje. Z pohaslého Severního znamení právě vystupovala umrlčí, šklebící se stvůra a natahovala ruce, aby si ji

přitáhla k tělu. Z nepřirozeně rozšířených úst se jí linul opar smrdutého dechu.

Thralka potěšilo, že duše Výsadního mága se zrovna někde toulá, i to, že se mu rozpadl ochranný kosočtverec. Meč v něm sice probudil jistý neklid, ale byl potažený jinovatkou a jeho scvrklé oči nespatřily Výsadní znaky tančící pod vrstvou námrazy. Stejně i zvon v Sabrielině levé ruce mu připadal jako hrouda ledu nebo sněhu, jako by mág někde sebral sněhovou kouli. Thralk měl tedy nesmírné štěstí, obzvláště proto, že život žhnoucí v této ztuhlé oběti tepal mimořádným mládím a silou. Thralk se kradmo ještě více přiblížil a pažemi s nanejvýš ohebnými klouby se už natahoval Sabriel po krku.

Zrovna když napínal sliznaté, rozežrané prsty, Sabriel otevřela oči a provedla výpad, díky němuž si vysloužila druhé místo v bojových uměních a vinou kteréhož později přišla o místo první. Ruku a meč natáhla do plné délky jako jednu končetinu a hrotem meče proťala Thralkův krk a osm palců vzduchu za ním.

Thralk zaryčel, sápajícími se prsty uchopil meč, aby se z něj odtáhl – ale tu zaryčel ještě jednou, když se na čepeli zableskly Výsadní symboly. Mezi prsty se mu vyrojily do běla rozžhavené jiskry a Thralk náhle poznal, s čím se setkal.

„Abhorsenka!“ zaskuhral a skácel se dozadu poté, co Sabriel jedním prudkým trhnutím otočila čepelí.

Meč už působil na mrtvé tělo, jež Thralk obýval, Výsadní kouzla se propalovala oživeným nervstvem, zmrazovala nelidsky ohebné klouby. V Thralkově hrdle se rozhořel oheň, ale i přesto promluvil, aby odvedl pozornost svého strašlivého protivníka, zatímco se jeho duše snažila setřást tělo, jak to dělávají hadi se svou kůží, a stáhnout se pryč do noci.

„Abhorsenko! Budu ti sloužit, velebit tě, budu tvým pomocníkem… Znám tvorstvo, živé i mrtvé… budu ti pomáhat lákat druhé…“

Jasný hluboký zvuk Saranetu proťal úpějící přeskakující hlas jako mlhový roh dunící nad vřištěním racků. Zvonění se neslo do dálky, odráželo se do noci a Thralk cítil, jak ho spoutalo přesně ve chvíli, kdy mu duše vyklouzla z těla a chtěla se dát na úprk. Zvon ho připoutal k ochromenému masu, připoutal ho k vůli zvoníka.

Vzkypěla v něm zuřivost; vztek a strach dodaly sílu jeho zmítání, ale zvuk byl slyšet všude, všude kolem něho, všude v něm. Nikdy se z něj nevymaní.

Sabriel sledovala svíjející se znetvořený stín napůl vystoupivší z těla a napůl v něm stále vězící, tvar vypouštějící kaluž temnoty. Pořád se pokoušel použít umrlcova ústa, ale nedařilo se mu to. Sabriel napadlo, že by se s ním mohla vydat do Smrti, kde by nabyl podoby a kde by ho mohla Dyrimem přinutit odpovídat. Ale puklý Výsadní kámen se stále tyčil opodál a ona jej cítila jako ustavičnou hrůzu, jako studený šperk na hrudi. V mysli slyšela slova matčina vyslance: „Nezdržuj se, nezastavuj se, ať se děje cokoliv."

Hrotem napřed zabodla meč do sněhu, odložila Saranet a z bandalíru oběma rukama vytáhla Kibet. Thralk to vycítil a jeho zuřivost se proměnila na čistý, ničím nezkalený děs. Po všech staletích boje věděl, že si pro něho konečně přišla opravdová smrt.

Sabriel zaujala pečlivý postoj: zvonek držela v podivném sevření prstů obou rukou. Připadlo jí, jako by se v nich Kibet cukal, ale ovládla jej, pohnula s ním dozadu, dopředu a potom v jakési zvláštní osmici. Zvuky, přestože vydávané jedním zvonkem, se navzájem velice lišily, ale slévaly se do krátkého pochodového rytmu, taneční melodie, přehlídkového marše.

Thralk je slyšel a ucítil, jak ho svírají síly. Podivné neúprosné síly, jež ho donutily vyhledat hranici, jež ho přiměly vrátit se do Smrti. Zápolil s nimi nadarmo, skoro dojímavě, i když věděl, že se z nich nevymaní. Věděl, že projde každou branou, aby nakonec propadl tou devátou. Přestal bojovat a použil poslední zbytky sil, aby si uprostřed stínu vytvořil zdání úst, v nichž se svíjel jazyk tmy.

„Proklínám tě!" zachrčel. „Řeknu to služebníkům Kerrigora! Pomstím se…"

Jeho groteskní, zajíkavý hlas byl utnut uprostřed věty, když ztratil svobodnou vůli. Saranet ho spoutal a Kibet ho uchopil a odešel s ním, aby po Thralkovi nic nezbylo. Svíjející se stín jednoduše zmizel a pod věkovitým umrlcem zůstal jen sníh.

I když přízrak zmizel, jeho poslední slova Sabriel zneklidnila. Jméno Kerrigor, ačkoli jí nebylo přímo důvěrně známé, v ní rozechvělo jakýsi hluboko ukrytý strach, jakousi vzpomínku. Možná toto jméno vyslovil Abhorsen a bezpochyby náleželo jednomu z

vyšších Mrtvých. Jméno ji vyděsilo stejně jako puklý kámen, jako by šlo o hmatatelné důkazy světa, kde se něco pokazilo, světa, v němž se ztratil její otec a kde jí samé hrozí strašlivé nebezpečí.

Sabriel zakašlala, přičemž chlad ucítila až v plících, a Kibet opatrně vrátila do pásu se zvonky. Připadalo jí, že meč se žárem sám očistil, ale než jej vrátila do pochvy, čepel ještě přetřela hadrem. Když si znovu nasadila batoh, pocítila velkou únavu, ale neměla nejmenších pochyb o tom, že se musí okamžitě vydat zase na cestu. V mysli se jí stále ozývala slova duše její matky a vlastní smysly jí sdělovaly, že se ve Smrti něco děje, něco mocného se posunuje směrem k Životu, posunuje se, aby vyšlo na povrch u puklého kamene.

Na tomto kopci došlo k příliš mnoha úmrtím a pracovalo se zde s příliš velkým množstvím Výsadní magie; a noc se ještě měla prohlubovat. Vítr se točil kolem dokola a mračna začínala znovu obsazovat oblohu. Zakrátko zmizí hvězdy a měsíc v první čtvrti zahalí bílý háv.

Sabriel rychle pohlédla na nebe a zapátrala v něm po třech jasných hvězdách, které představují Přezku opasku severního obra. Našla je, ale potom se musela podívat i do hvězdné mapy v almanachu, vedle něhož jí hořela páchnoucí, ručně dělaná svíčka; dokud se nevzdálí od puklého kamene, neodvažovala se použít žádné další Výsadní kouzlo. Almanach jí potvrdil, že si postavení hvězd pamatuje správně: Přezka ve Starém království leží směrem na sever; druhé její jméno zní Námořníkův podvod. V Ancelstierre se Přezka nacházela plných deset stupňů západně od severu.

Když Sabriel určila sever, vydala se na náležitou stranu hřebene, kde se dívala po ostrohu, jež se měl svažovat do údolí ztraceného dole v temnotě. Mračna houstla a ona chtěla dojít na dno ještě předtím, než pohasne měsíc. Alespoň že se zdálo, že po ostrohu, když jej nakonec našla, se jí půjde snáze než po rozbitých schodech na jihu, i když povlovné klesání naznačovalo, že cesta do údolí bude zdlouhavá.

Nakonec Sabriel došla na dno údolí po několika hodinách, během nichž klopýtala a třásla se a kousek před ní tancoval velice bledý Výsadní plamínek. I když byl příliš nepatrný na to, aby jí skutečně usnadnil cestu, pomohl jí vyhnout se velké pohromě; zároveň

doufala, že je příliš sinalý na to, aby si jej někdo spletl s výronem bahenního plynu nebo nahodilým světelným odrazem. V každém případě byl k nezaplacení v situaci, kdy mračna uzavřela poslední zbývající trhlinu na obloze.

Tak se to tedy má s tím, že na obloze nebude ani obláček, pomyslela si, když se zadívala směrem, kde tušila sever, a začala pátrat po rudé hvězdě, Uallu. Jektala zuby, nedalo se to utišit a každou končetinou jí prochvíval třas, vzešlý původně od ledově zmrzlých nohou. Kdyby se zastavila, prostě by na místě zmrzla – obzvlášť když se začínal znovu zvedat vítr…

Sabriel se potichu, skoro hystericky zasmála a natočila tvář proti větru. Vanul od východu a každým okamžikem nabýval na intenzitě. Ano, byl studenější, ale také rozptýlil oblaka a odvál je na západ – a tam, na prvním místě vyčištěném větrným koštětem, žhnul rudě Uallus. Sabriel se usmála, zadívala se na něj, prohlédla si všechno, na co kolem sebe dohlédla, a opět se vydala na cestu, za hvězdou, zatímco jí kdesi v mysli neustále šeptal hlas:

Nezdržuj se, nezastavuj se, ať se děje cokoliv.

Úsměv jí na rtech vydržel, i když našla cestu, a na sněhu pokrývajícím oba příkopy si nasadila lyže a v dobrém čase na nich stačila vyrazit dál.

Jakmile však objevila milník a za ním pak Výsadní kámen, na bledé tváři jí po úsměvu nezůstávala ani stopa. Opět sněžilo, a sněžilo z boku, protože vichr dosáhl nové zběsilosti, chytal vločky a švihal jí je do očí, které byly nyní jedinou obnaženou částí celého jejího těla. Měla promočené i boty, a to i navzdory loji, který si do nich vetřela. Mrzly jí nohy, tvář i ruce a byla vyčerpaná. Každou hodinu poctivě snědla něco malého, ale teď už zatuhlé čelisti nedokázala prostě otevřít.

Na krátkou chvíli, u nepoškozeného Výsadního kamene, který se hrdě tyčil za menším milníkem, se Sabriel zahřála vyvoláním Výsadního kouzla tepla. Byla však natolik zesláblá, že je nedokázala udržet bez pomoci kamene, a kouzlo se rozplynulo takřka okamžitě poté, co se znovu vydala na cestu. Dopředu ji hnalo pouze varování matčiny duše. A mimo ně i pocit, že ji někdo sleduje.

Byl to jen dojem a Sabriel ve své únavě a prokřehlosti přemýšlela, zda nejde jen o výmysl. Nebyla však ve stavu, aby se

dokázala postavit čemukoliv, co by bylo nějakým způsobem skutečné, takže se přinutila pokračovat dál v cestě.

Nezdržuj se, nezastavuj se, ať se děje cokoliv.

Stezka od Výsadního kamene byla sice lepší než chodník, po němž se šplhala k Rozeklanému hřebenu, byla však strmější. Její tvůrci se tu museli prokopat tvrdou našedlou skálou, která nepodléhala erozi jako žula, a vytvořili tu stovky širokých, nízkých schodů, jež ozdobili spoustou složitých vzorců. Sabriel netušila, zda něco znamenají. Nebyla to Výsadní znamení ani symboly některého z jazyků, které ovládala, a na domýšlení jejich významu byla příliš unavená. Soustředila se vždycky na jeden stupeň, rukama se opírala o rozbolavělá stehna, kašlala a sípala, hlavu měla skloněnou, aby se vyhnula poletujícímu sněhu.

Stezka byla čím dál strmější a Sabriel už před sebou spatřila stěnu útesů, ohromnou, černou, svislou kamennou masu tvořící mnohem tmavější pozadí vířícímu sněhu, než byla podmračená obloha bledě ozářená měsícem. Jelikož však cesta uhýbala doprava doleva a neustále stoupala ven z údolí, nezdálo se jí, že by se k nim jakkoli přibližovala.

Potom u nich najednou stanula. Stezka se opět zatočila a její bludičkové světlo se odrazilo od stěny, stěny, jež se táhla na míle oběma směry a stovky stop do výšky. Byly to zjevně Dlouhé útesy a stezka zde končila.

Sabriel skoro zavzlykala úlevou a dosunula se k samému úpatí útesu. Slabé světélko vystoupalo nad její hlavu, aby odhalilo šedou, lišejníkem porostlou skálu. Ale ani v tomto světle nebyla v kamenné mase patrná žádná stopa po dveřích – nic jen členitá neúprosná skála, táhnoucí se vzhůru a do stran od drobného osvětleného kruhu. Neubíhala tu žádná stezka a nebylo odsud kam jít.

Sabriel si unaveně klekla do závěje sněhu a prudce si třela ruce, v nichž si chtěla před vytažením Mosraela z bandalíru obnovit krevní oběh. Mosrael, jenž probouzí. Sabriel jej opatrně zklidnila a soustředila své smysly. Přesvědčovala se, zda nablízku není nic Mrtvého, co by neměla probouzet. V nejbližším okolí na nic nenarazila, ale jednou ucítila něco za sebou, něco, co ji sleduje, kdesi daleko dole na stezce. Něco Mrtvého, něco čpící mocí. Než netvora vypudila z mysli, pokusila se odhadnout, jak daleko asi je.

Ať už šlo o cokoliv, bylo to příliš daleko, aby to zaslechlo i Mosraelův chrčivý hlas. Vstala a zazvonila.

Ozval se zvuk, který by mohly vydat desítky ječících papoušků, vřeskot, který explodoval do vzduchu a vpletl se do větru, odrazil se od útesů a znásobil se do vřeštění tisíce ptáků.

Sabriel zvonek okamžitě utišila a odložila jej, ale ozvěny dál uháněly údolím a ona si uvědomila, že je zaslechl i netvor kdesi za ní. Ucítila, jak upřel pozornost na místo, kde stojí, a ucítila také, jak přidal do kroku, jako by sledovala svaly závodního koně přecházejícího od chůze do trysku. Řítil se vzhůru a schody bral přinejmenším po čtyřech či pěti. V hlavě ucítila jak jeho spěch, tak svůj strach, který v ní narůstal se stejnou rychlostí, přesto však přešla ke stezce a shlédla dolů. Zároveň tasila meč.

Mezi poryvy sněhu spatřila postavu skákající ze schodu na schod; nemožnými přískoky, které vzdálenost mezi nimi ujídaly se strašlivou chutí. Podobala se člověku, ale převyšovala ho, a všude, kam stoupla, se rozlézaly plameny, které by mohly šlehat z petroleje hořícího na hladině vody. Jen co stvůru spatřila, vykřikla a ucítila Mrtvého ducha skrytého uvnitř. V paměti se jí na úděsných stránkách otevřela *Kniha mrtvých* a do mysli se jí vlily popisy mocností zla. Pronásledoval ji Mordikant – netvor, který může libovolně přecházet mezi Životem a Smrtí, s tělem z močálové hlíny a lidské krve, jehož pomocí Volné magie zformoval a oživil nekromant, který do něj jako vůdčí sílu umístil Mrtvou duši.

Sabriel Mordikanta už jednou zahnala, ale to bylo čtyřicet mil ode Zdi, v Ancelstierre, a netvor byl slabý a už se rozpadal. Tento byl silný, zběsilý, novorozený. Rázem poznala, že ji zabije a její duši ujařmí. Veškeré její plány a sny, její naděje a odvaha z ní vyprchaly a nahradila je čistá panika. Otočila se na jednu stranu, pak na druhou, jako králík prchající před psem, ale jedinou cestu dolů představovala stezka a Mordikant byl jen sto kroků pod ní a byl blíže s každým mrknutím, s každou padlou sněhovou vločkou. Z tlamy mu šlehaly plameny a při běhu zakláněl vystrčenou hlavu a kvílel a vyl jako člověk, jemuž se z hrdla dere poslední výkřik před nadcházející smrtí, jako člověk, který skřípe nehty na skle.

Sabriel, jíž křik zůstal vězet v krku a začal jí dusit, se otočila k útesu a zabušila na něj jílcem meče.

„Otevři se! Otevři se!“ vříkala, zatímco jí hlavou probíhala Výsadní znamení – ovšem ne ta potřebná pro otevření dveří, kouzlo, které se naučila hned ve druhé třídě. Znala je jako násobilku, ale Výsadní znaky ji nenapadaly; a proč jí v hlavě ulpívalo dvanáct krát dvanáct, když potřebovala Výsadní znaky…

Ozvěny Mosraelu odumřely a v nastalém tichu meč narazil na cosi, co dutě zadunělo, co nevykřísnilo jiskry a neodřelo jí ruku. Na něco dřevěného, na něco, na co dosud nenarazil. Na dveře, vysoké a podivně úzké, jejichž tmavé dubové dřevo bylo lemováno Výsadními znameními tančícími mezi vlákny. Bokem narazila na železný kruh, který se nacházel přesně ve výšce ruky.

Sabriel zalapala po dechu, upustila meč, popadla kruh a zatáhla. Nic se nestalo. Zatáhla ještě jednou, pootočila se, aby se ohlédla přes rameno, a už skoro ucukávala před tím, co měla spatřit.

Mordikant vyběhl z posledního zákrutu a jejich oči se střetly. Sabriel ty své zavřela, neschopna snést nenávist a krvežíznivost pohledu, který žhnul jako pohrabáč zanechaný příliš dlouho ve výhni. Netvor znovu zavyl a přes poslední schody se skoro přelil. Z tlamy, pařátů a nohou mu šlehaly plameny.

Sabriel, pořád se zavřenýma očima, zatlačila na kruh. Dveře se prudce rozletěly a ona vpadla dovnitř, ve sprše sněhu dopadla na zem a vytřeštila zrak. Na zemi se zoufale zkroutila, aniž věnovala pozornost bolesti v kolenou a rukou. Pak natáhla ruku za sebe, chňapla po jílci meče a zatáhla jej dovnitř.

Jakmile čepel proklouzla dveřmi, Mordikant se k nim přiřítil, stočil se stranou, aby pronikl úzkým otvorem, a vrazil ruku do chodby. Na šedozelené kůži mu vyvřely plameny podobné krůpějím potu, z nichž se vyvalil puch jakoby pálených vlasů.

Sabriel, bezbranně ležící na zemi, jen s hrůzou sledovala, jak netvor pomalu otevírá ruku se čtyřmi pařáty a natahuje se po ní.

kapitola 7.

Ale ruka se nezavřela, paráty neroztrhly bezbrannou kůži.

Sabriel naopak ucítila náhlý příval Výsadní magie a kolem dveří se rozhořely Výsadní symboly, jejichž oslňující zář jí vypálila za zavřenými víčky rudé skvrny a před očima se jí roztančily černé tečky.

Zamrkala a spatřila, jak z kamení stěny vystupuje muž, vysoký a zjevně silný, s dlouhým mečem stejného druhu, jako byl ten její. Meč se zasvištěním dopadl na Mordikantovu paži a odťal z ní kus hořícího, shnilého masa. Po odrazu se meč znovu zableskl a odsekl další kus, jako by sekerníkovi odlétaly třísky z podtínaného stromu.

Mordikant zavyl, spíše vztekem než bolestí – ale ruku odtáhl a nově příchozí se vrhl proti dveřím a prudce je zavřel plnou vahou svého těla navlečeného do brnění. Zbroj kupodivu nevydala žádný zvuk, ze stovek ocelových článků se neozvalo žádné zachřestění. Jakmile odezněly černé tečky a rudá záplava, Sabriel spatřila, že i tělo pod ní je podivné, že její zachránce není vůbec člověk. Jevil se jí dostatečně pevný, ale každou jeho čtvereční píď tvořily drobné, neustále se pohybující Výsadní symboly a mezi nimi Sabriel neviděla nic než prázdný vzduch.

Tento člověk… tento přízrak byl Výsadním duchem, vyslancem.

Mordikant venku opět zavyl jako lokomotiva vypouštějící páru, potom se celá chodba otřásla a závěsy nesouhlasně zavrzaly, když se netvor vrhl proti dveřím. Dřevo se rozštíplo a ze stropu se snesla mračna hustého šedého prachu, jako by napodobovala sněžení venku.

Vyslanec se obrátil k Sabriel a nabídl jí ruku, aby jí pomohl na nohy. Sabriel ji uchopila, a když se na zmrzlých nohou s vypětím sil pokusila vstát, vzhlédla k němu. Zblízka nebyla iluze těla vůbec dokonalá, měnila se a dívku zneklidňovala. Tvář nezůstávala stejná a přeskupovaly se v ní desítky možností. Některé patřily ženám, jiné mužům – ve všech se však zračily nesmlouvavé, sebevědomé výrazy. S každou tváří se na vyslanci zlehka měnily i tělo a oděv, ale dvě věci na něm zůstávaly pořád stejné: černý kabátec opatřený erbem se stříbrným klíčem a dlouhý meč prodchnutý Výsadní magií.

„Děkuji vám," řekla Sabriel ustrašeně a trhla sebou, když Mordikant opět udeřil na dveře. „Můžete… myslíte si, že… se dostane dovnitř?"

Vyslanec zlověstně přikývl, pustil jí ruku a ukázal do dlouhé chodby. Nic však neřekl. Sabriel otočila hlavu, aby se zadívala směrem, kam ukazoval, a spatřila tmavý průchod táhnoucí se vzhůru do tmy. Místo, kde stáli, bylo osvětleno Výsadními znaky, ale ty brzy pohasínaly. Navzdory tomu ze tmy čišela přátelskost a Sabriel na jazyku skoro cítila Výsadní kouzla, která se vznášela v prašném vzduchu chodby.

„Musím jít dál?" zeptala se, když přízrak znovu napřáhl ruku, tentokrát důrazněji. Vyslanec přikývl a zamáchal rukou dopředu dozadu, aby jí dal na srozuměnou, že je třeba si pospíšit. Za ním se po dalším drtivém dopadu zvedl znovu velký oblak prachu a dveře zaúpěly, jako by se začínaly uvolňovat. Chodbou opět provál obludný puch spáleniny vycházející z Mordikanta.

Dveřník pokrčil nos a trochu Sabriel postrčil správným směrem jako rodič vybízející váhavé dítě k další cestě. Sabriel však žádné vybízení nepotřebovala. Žhnul v ní stále strach. I když jej nakrátko uhasila záchrana, Mordikantův zápach stačil na to, aby se v ní znovu vznítil. Vztyčila hlavu a rychle se vydala do chodby.

Po několika krocích se ohlédla a spatřila dveřníka, jak čeká u vstupu s mečem v napřažené ruce. Dveře za ním se zase vyboulily, železem pobité desky praskly a objevil se v nich otvor velký jako talíř.

Mordikant natáhl dovnitř ruku a další fošny vylámal, jako by odlamoval párátka. Byl na něm zjevně vidět vztek nad tím, že mu uniká kořist, protože ho po celém těle stravovaly plameny. Z tlamy v

úděsném proudu soptil žlutorudé plameny a kolem trupu mu stoupal černý kouř, jako by to byl jeho druhý stín. Vyl ve zběsile vířících chuchvalcích dýmu.

Sabriel se otočila a vyrazila ostrou chůzí, zrychlovala, přešla do klusu a nakonec do běhu. Její kroky duněly na kamenné podlaze, ale teprve když přešla do sprintu, uvědomila si, proč se může pohybovat tak rychle – batoh a lyže nechala u spodních dveří. Na okamžik ji opanovala úzkostná chuť vrátit se zpátky, ale vyprchala z ní dříve, než se změnila na vědomou myšlenku. I tak rukama zašmátrala po pouzdru meče a bandalíru a uklidnila se, až se dotkla studeného kovu jílce a vyhlazeného dřeva rukojeti.

Při běhu jí také došlo, že je kolem ní světlo. V kameni vedle ní se stejnou rychlostí šířily Výsadní symboly. Výsadní symboly světla a hbitosti a řady dalších věcí, které neznala. Podivné symboly ve velkém počtu – tak velkém, až se Sabriel podivovala, jak si mohla vůbec někdy myslet, že z ní první místo v magii na ancelstierské škole udělá velkého mága ve Starém království. Strach a uvědomění si vlastní neznalosti jsou výtečnými léky proti bláhové pýše.

Chodbou se prohnalo další zavytí a v ozvěnách uhánělo daleko kupředu; doprovázela je řada ran a dunění či řinčení oceli narážející do nadpřirozené tkáně nebo se odrážející od kamenných stěn. Sabriel se nemusela otáčet, aby poznala, že Mordikant prorazil dveře a už zápasí s dveřníkem – nebo se dere kolem něho. O podobných vyslancích toho věděla pramálo, ale běžným nedostatkem u strážných duchů byla jejich neschopnost odpoutat se ze svého přiděleného místa. Jakmile se netvor dostane za dveřníka, vyslanec jí nebude k ničemu – a Mordikant se jediným prudkým výpadem brzy dostane do chodby.

Tato představa ji přinutila k dalšímu náhlému zrychlení, ale Sabriel poznala, že je už poslední. Její tělo, strhané strachem a oslabené zimou a vyčerpáním, se potácelo na pokraji zhroucení. Nohy skoro necítila, svalům chybělo málo, aby je sevřely křeče, a v plících jí bublala spíše tekutina než vzduch.

Připadalo jí, že chodba se před ní táhne dál a dál a neustále stoupá. Světlo však ozařovalo pouze místo, kde běžela, takže východ nemusel být ani tak daleko, možná že hned za nejbližší kaluží tmy…

Hned jak ji napadla tato myšlenka, spatřila, jak se zář světla zostřila do jasného obrysu dveřního rámu. Slabě zalapala po dechu, slabě vykřikla, ale oba lidské zvuky se ztratily v bezbožném, nelidském zavřeštění Mordikanta. Prosmekl se kolem dveřníka.

Zároveň s tím si Sabriel uvědomila nový zvuk, zvuk, který původně považovala za pulzování krve ve svých uších, za tlukot zběsile se ženoucího srdce. Ozýval se venku, za horními dveřmi. Pronikavý burácivý rachot, tak hluboký, že se takřka měnil na vibrace, otřesy, které spíše cítila skrze podlahu, než vnímala ušima.

Těžké nákladní vozy, které jezdí na silnici nad mou hlavou, napadlo Sabriel, než si vzpomněla, kdeže to vlastně je. Ve stejném okamžiku zvuk poznala. Někde vpředu se z hradby útesů řítí mohutný vodopád. A vodopád, který dělá takový rámus, musí živit stejně mohutná řeka.

Tekoucí voda! Její vidina prodchla Sabriel náhlou nadějí a s nadějí se objevila síla, třebaže si myslela, že už ji v sobě nenalezne. V divokém, rychlém výpadu skoro narazila do dveří a rukama udeřila do dřeva, což ji přimělo zpomalit na okamžik, který potřebovala, aby našmátrala kliku nebo kruh.

Ale když se kruhu dotkla, spočívala na něm už jiná ruka, která na něm ještě před zlomkem vteřiny nebyla. Ruku opět vykreslovaly Výsadní symboly a Sabriel vlákna dřeva a modř oceli spatřila skrze dlaň dalšího vyslance.

Tento byl menší, neurčitého pohlaví, neboť měl na sobě jakoby mnišský hábit a přes hlavu měl přehozenou kápi. Hábit byl černý a na hrudi a na zádech měl vyvedený erb stříbrného klíče.

Přízrak se uklonil a otočil kruhem. Dveře se otevřely a za nimi se rozlilo jasné světlo hvězd, jež se snášelo mezi mračny uhánějícími na čerstvě probuzeném větru. Otevřenými dveřmi vtrhlo dovnitř burácení vodopádu, které doprovázely kapky poletující vodní tříště. Sabriel bez zaváhání vystoupila ven.

Zahalený dveřník vyšel s ní, zavřel za sebou, stáhl přes dveře jemnou stříbrnou padací mříž a opatřil ji železným visacím zámkem. Oba ochranné mechanismy se zjevily úplně zčistajasna. Sabriel se na ně zadívala a ucítila, jak jimi prochvívá energie, protože i ony byly výtvory Výsady. Nicméně dveře, padací mříž a zámek Mordikanta jen zbrzdí, ale nezastaví. Jediná možná úniková cesta se nacházela

za tou nejrychleji tekoucí vodou nebo v záři poledního slunce, nyní neočekávatelné.

První možnost měla na dosah ruky, do druhé chyběla ještě řada hodin. Sabriel stanula na úzké kamenné římse, která vyčnívala z břehu řeky široké nejméně čtyři sta yardů. Kousek napravo od ní, sotva několik kroků, se mohutná řeka přelévala přes útes a vytvářela vskutku impozantní vodopád. Sabriel se zlehka naklonila, aby se podívala na vodu řítící se do hlubin, kde vytvářela ohromné bílé závěsy vodní tříště, jež by snadno pohltily celou její školu i s novým křídlem jako gumovou kačenku utopenou v rozbouřené lázni.

Voda se řítila velmi hluboko a výška vodopádu, k níž se přičetla nesmírná energie vody, přinutila Sabriel, aby se zase rychle zadívala na řeku. Přímo před sebou, v půli koryta, rozeznávala ostrov, vysunutý na samém okraji vodopádu, který řeku rozděloval na dva proudy. Ostrov nebyl velký, velikostí se mohl měřit s fotbalovým hřištěm, ale z rozbouřených vod se tyčil jako loď z rozeklaného kamene.

Ostrov obepínaly vápencově bílé stěny dosahující výšky šesti mužů. Za těmito stěnami stál dům. Bylo příliš šero, ale dalo se rozeznat, že se u domu tyčila silueta věže s červenými taškami, které právě začínaly odrážet první paprsky jitřního slunce. Pod věží dávala tmavá masa tušit existenci vstupní haly, kuchyně, ložnic, zbrojnice, špižírny a sklepa. Sabriel se náhle rozpomněla, že v prvním patře věže byla pracovna. A horní patro tvořila observatoř, z níž se sledovaly jak hvězdy, tak okolní krajina.

Byl to Abhorsenův dům. Domov, který Sabriel navštívila pouze dvakrát, možná třikrát a pokaždé byla příliš mladá na to, aby si jej dokázala pořádně zapamatovat. Toto období jejího života se jí ztrácelo v mlhách a většinou je naplňovaly vzpomínky na Poutníky, na vnitřky jejich vozů a na řadu tábořišť, které jí splývaly v jedno. Nepamatovala se ani na vodopád, i když jeho burácení v ní probouzelo jakési rozpomenutí – něco, co se zachytilo v mysli čtyřleté dívky.

Bohužel si nevzpomínala, jak se do domu dostane. Vybavovala si jenom slova, která jí řekl matčin vyslanec – Abhorsenův most.

Neuvědomila si, že by tato slova vyřkla nahlas, ale malý strážce brány ji zatahal za rukáv a ukázal dolů. Sabriel se podívala a spatřila schody vytesané do břehu, schody scházející přímo k řece.

Tentokrát neváhala. Kývla na Výsadního posla a zašeptala: „Děkuji.“ Pak se pustila po schodišti dolů. Opět na ni začínala doléhat Mordikantova přítomnost, jako páchnoucí dech cizího člověka stojícího přímo vedle její hlavy. Věděla, že dorazil k horním dveřím, i když zvuky tlučení a ničení byly utopeny v silnějším burácení vod.

Schody směřovaly k řece, ale nekončily u ní. K ostrovu od nich vedly nášlapné kameny, které nebylo z římsy vidět. Sabriel se na ně s úzkostí zadívala a stočila zrak i na vodu. Už od pohledu byla hluboká a kolem břehu se hnala s děsivou rychlostí. Kameny jen stěží vykukovaly nad rozvířené vlnky, a i když byly široké a rozbrázděné, aby neklouzaly, leskly se vodní pěnou a rozbředlými pozůstatky po sněhu a ledu.

Sabriel sledovala, jak se kolem ní žene malá ledová kra, a představila si, jak se řítí z vodopádu, jako by byla vystřelena z praku, a kdesi hluboko se tříští na kousíčky. Představila si sebe samu na jejím místě a pak pomyslela na Mordikanta u dveří nad svou hlavou, na Mrtvého ducha dlícího u jeho srdce, na smrt, kterou přinese, a na uvěznění, jež bude trpět po smrti.

Skočila. Boty jí trochu podklouzly a musela zamáchat rukama, aby si udržela rovnováhu, ale nakonec skok vyrovnala a přikrčila se. Aniž se znovu narovnala, skočila hned na další kámen a pak na ten za ním a na další; šílenými žabáky překonávala tříšť a burácení řeky. Když se ocitla uprostřed řeky a nechala za sebou sto yardů čisté rozbouřené vody, zastavila se a ohlédla se.

Mordikant stál na římse se zkroucenou stříbrnou padací mříží v ruce. Po dveřníkovi nebylo ani památky, ale to ji nepřekvapovalo. Po porážce pouze zeslábne do doby, než se obnoví Výsadní kouzlo – za několik hodin, dní nebo dokonce let.

Mrtvý netvor byl podivně strnulý, nespouštěl však Sabriel z očí. Ani tak mocná bytost se nemohla vydat přes tuto řeku a ani se o to nepokoušela. Sabriel se zdálo, že čím déle na ni hledí, tím spokojeněji čeká. Mordikant zůstal stát na stráži a střežil to, co mu

připadalo jako jediná úniková cesta z ostrova. Nebo možná čekal, že se něco stane nebo že někdo přijde…

Sabriel potlačila zachvění a skočila. Kolem se rozlévalo stále více světla, které bylo předzvěstí východu slunce, a už spatřila jakési přístavní molo, jež končilo u branky v bílé zdi. Za zdmi bylo vidět rovněž koruny stromů, jejichž větve zima zbavila zeleného hávu. Mezi stromy a věží poletovali ptáci, pouštějící se na ranní výpravy za potravou. Celý obraz byl prodchnut obyčejností, působil na ni jako bezpečné útočiště. Sabriel však nemohla zapomenout na vysokou, plameny sžíranou Mordikantovu siluetu číhající jako přízrak na římse nad řekou.

Vyčerpaně doskočila na poslední kámen a svalila se na schody mola. Stěží dokázala hnout víčky a zorné pole se jí zúžilo na štěrbinu, jíž viděla jen přímo před sebe. Před očima se jí zvětšovala vlákna desek tvořících molo, po němž se plížila k brance, u které se nesměle sesunula.

Branka se však otevřela a ona jí propadla na dlážděný dvůr, kde začínala pěšina z červených starobylých cihel, jež svou barvou připomínaly červeň seschlých jablek. Pěšina se vinula k předním dveřím domu natřeným veselou azurovou barvou, jež jasně zářila na bílém pozadí kamene. V kontrastu s bílou kočkou, stočenou na rákosové rohoži přede dveřmi, se na dveřích blyštělo bronzové klepátko ve tvaru lví hlavy třímající v tlamě kruh.

Sabriel si lehla na cihly, usmála se na kočku a zamrkala, aby se zbavila slz v očích. Kočka sebou cukla a zlehounka natočila hlavu, aby se na ni zadívala jasnýma zelenýma očima.

„Ahoj, kočičko," hlesla Sabriel a rozkašlala se, když se znovu potácivě zvedla na nohy a za úpění a skuhrání při každém kroku vyrazila kupředu. Předklonila se, aby kočku pohladila, a tu strnula – neboť když kočka natáhla hlavu, Sabriel spatřila obojek, který měla uvázaný u krku, a malý zvonek, který z něj visel. Obojek byl jen z rudé kůže, ale Výsadní kouzlo, jež se na něm skvělo, bylo tím nejsilnějším, nejtrvalejším poutem, které Sabriel kdy uviděla nebo ucítila – a zvonek byl miniaturní verzí Saranetu. Tato kočka neměla s kočkou nic společného; byl to volnomagický tvor pradávné moci.

„Abhorsenko," zamňoukala kočka a z tlamičky jí vystřelil růžový jazýček. „Konečně jsi se sem dostala."

Sabriel na ni chvíli civěla, pak slabě zaúpěla a vyčerpaná a zmatená se skácela k zemi.

kapitola 8.

Sabriel se probudila v měkkém svitu svící, v teple péřových pokrývek a hedvábného povlečení, které bylo pod těžkými peřinami nádherně hladké. V krbu z červených cihel hořel čilý oheň a dřevem obložené stěny se blyštěly tajnosnubností leštěného mahagonu. Před otevřenýma očima se jí táhla modrá tapeta stropu poprášená stříbřitými hvězdičkami. Na opačných koncích místnosti byla dvě okna, ale ta byla nyní opatřena okenicemi, takže Sabriel netušila, kolik může být hodin, ani si nevzpomínala, jak se sem vůbec dostala. Rozhodně ležela v Abhorsenově domě, poslední však, na co se pamatovala, bylo, jak omdlela na prahu.

Opatrně – protože ji po celodenním a celonočním putování, strachu a úprku bolel i krk – nadzvedla hlavu, aby se rozhlédla, a opět se setkala se zelenýma očima kočky, která žádnou kočkou nebyla. Zvíře jí leželo v nohách na konci postele.

„Kdo… co jsi zač?“ zeptala se Sabriel úzkostně a najednou si palčivě uvědomila, že je pod měkkými pokrývkami úplně nahá. Cítila smyslové potěšení, ale i bezbrannost. Očima sklouzla k pásu s mečem a bandalíru, které byly svědomitě přehozené přes sušák poblíž dveří.

„Mám hned několik jmen,“ odpověděla kočka. Mluvila zvláštním hlasem, napůl mňoukavým, napůl vrnivým a sykala při vyslovování samohlásek. „Můžeš mi říkat Macek. Pokud jde o to, co jsem zač, kdysi jsem býval spoustou tvorů, ale nyní jsem jen několika. V prvé řadě jsem sluhou Abhorsena. Pokud bys tedy nebyla tak hodná a nesundala bys mi obojek…“

Sabriel se rozpačitě pousmála a zarputile zavrtěla hlavou. Ať už byl Macek čímkoliv, obojek byl jediným nástrojem, který z něho dělal sluhu Abhorsena… či kohokoli jiného. Výsadní symboly na obojku o tom hovořily naprosto jasnou řečí. Pokud to mohla Sabriel určit, kouzlo spoutání bylo staré přes tisíc let. Bylo dost dobře možné, že Macek je volnomagický duch starý jako Zeď nebo dokonce starší. Divila se, že se jí o něm nezmínil otec, a s bodnutím u srdce zatoužila, aby se probudila a tady, v tomto domě spatřila otce a oba měli po starostech.

„To jsem si mohl myslet," poznamenal Macek a lhostejně sebou trhl a zároveň se vláčně protáhl. Kočka… či spíše kocour, protože Sabriel cítila, že zvíře má opravdu blíže k samci, seskočil na parkety a bezstarostně přešel k ohništi. Sabriel ho sledovala a zkušeným okem si všimla, že Mackův stín nepatří úplně vždycky kocourovi.

Z pozorování kocoura ji vytrhlo zaklepání na dveře. Při tomto pronikavém zvuku Sabriel nervózně povyskočila a na krku se jí zježily chloupky.

„To je jenom jeden ze sloužících," řekl Macek povýšeným tónem. „Výsadních vyslanců, dost podřadných. Vždycky spálí mléko."

Sabriel si ho nevšímala a pozvala ho dál. Zachvěl se jí hlas a tu si uvědomila, že nervozity a slabosti se ještě hned tak nezbaví.

Dveře se potichu otevřely a dovnitř vklouzla malá postava v hábitu. Podobala se strážci horní brány, byla stejně zahalená a rovněž jí nebylo vidět do obličeje, ale její háv nebyl černý, nýbrž světle krémový. Přes jednu ruku měla přehozenou prostou bavlněnou spodničku, přes druhou hebký ručník a v prstech utkaných z Výsadních symbolů držela dlouhý vlněný kabátec a pantofle. Bez jediného slova došla k posteli a oblečení položila Sabriel na nohy. Potom přešla k porcelánovému umyvadlu zasazenému do filigránového stříbrného stojanu, který stál nad vydlážděnou částí podlahy nalevo od krbu. Tam otočila bronzovým kolečkem a z roury ve stěně vybublal a vytryskl proud horké vody, s nímž se místnost naplnila zápachem čehosi sirného a nepříjemného. Sabriel se ušklíbla.

„Horké prameny,“ poznamenal Macek. „Za chvíli je ani neucítíš. Tvůj otec říkal, že stálý přísun teplé vody za trochu toho smradu stojí. Nebo to řekl tvůj dědeček? Nebo praprateta? Ach ta paměť…“

Sluha stál bez hnutí celou dobu, co se plnilo umyvadlo, potom otočil kohoutkem a zastavil přítok vody, která se už přelila přes okraj a šplíchla na zem vedle Macka – který vyskočil na nohy a odťapkal pryč; od Výsadního vyslance si přitom nepřestával udržovat obezřelý odstup. Úplně jako opravdový kocour, napadlo Sabriel. Možná že v průběhu let – či staletí – mu vnucená podoba ovlivnila i chování. Kočky měla ráda. Škola chovala kočku, vypasenou číču s oranžovou srstí, které všichni říkali Sušenka. Sabriel si vzpomněla, jak spávala na okenní římse v pokoji školní dozorkyně, a pak zjistila, že přemýšlí o škole vůbec a uvažuje, co asi dělají její kamarádky. Zavírala se jí víčka, když si představovala hodinu etikety a učitelku drmolící o stříbrných podnosech…

Tu ji však probudilo ostré zařinčení, zase sebou trhla a unavenými svaly jí projela další vlna bodavé bolesti. Výsadní vyslanec zabušil pohrabáčem na bronzové kolečko. Bylo na něm vidět, že se nemůže dočkat, až se Sabriel začne věnovat očistě.

„Voda chladne,“ vysvětlil jí Macek a znovu vyskočil na postel. „A za půl hodiny budou podávat večeři.“

„Kdo?“ zeptala se Sabriel a posadila se, natáhla se pro pantofle a ručník a už se chystala, že se vyplíží z postele a vklouzne do nich.

„Oni,“ Macek na to a trhl hlavou směrem k vyslanci, který ustoupil od umyvadla a držel v napřažené ruce kostku mýdla.

Sabriel se odšourala k umyvadlu s ručníkem těsně přitaženým k tělu a opatrně se dotkla vody. Byla rozkošné horká, ale než se stačila rozhodnout, co udělá, vyslanec vykročil kupředu, strhl z ní ručník a celé umyvadlo jí vylil na hlavu.

Sabriel vyjekla, ale než se stačila nadít, vyslanec vrátil umyvadlo na místo, otočil kolečkem, aby napustil další vodu, a už ji celou mydlil, přičemž věnoval obzvláštní pozornost Sabrielině hlavě, jako by jí chtěl vetřít mýdlo do očí nebo tušil, že se jí vlasy hemží hnidami.

„Co to děláš?“ úpěla Sabriel, zatímco jí podivně studené ruce drhly záda a potom, bez jakéhokoli zájmu, i prsa a břicho. „Přestaň s

tím! Už jsem dost stará na to, abych se dokázala umýt sama. Děkuju!“

Ale zdálo se, že způsoby slečny Prionteové, jak zacházet s domácím služebnictvem, na domácí vyslance nefungují. Sluha ji dál drhl a občas ji zalil novou dávkou horké vody.

„Jak ho mám zastavit?“ prskala Sabriel před Mackem, když jí na hlavu dopadaly další přívaly vody a vyslanec jí začal třít podbřišek.

„To nemůžeš,“ odvětil Macek, kterého celé představení docela bavilo. „Tenhle je mimořádně paličatý.“

„Co tím… au!… přestaň! Co tím myslíš, tenhle?“

„Je jich tady všude plno,“ řekl Macek. „Vypadá to, že každý Abhorsen si vytvořil své vlastní služebnictvo. Nejspíš proto, že po několika staletích začínají být takoví. Privilegovaní členové domácnosti, kteří si vždycky myslí, že vědí všechno nejlíp. Prakticky to jsou lidé, tím nejhorším myslitelným způsobem.“

Vyslanec přestal Sabriel na chvíli drhnout, aby šplíchl vodu na Macka, který uskočil špatným směrem a zavřeštěl, když ho zasáhla sprška. Těsně předtím, než se na ni sneslo další plné umyvadlo vody, si Sabriel všimla, že kocour vletěl pod postel a zpod pokrývky mu zůstal trčet jenom ocas.

„To stačí, děkuju!“ prohlásila, když mřížkou ve vykachličkované podlaze odtekla poslední záplava vody. Sabriel napadlo, že vyslanec už nejspíš sám skončil, protože ji přestal umývat a začal ji do sucha třít. Ručník mu vytrhla z rukou a pokusila se otřít sama, ale sluha jí s hřebenem zaútočil na vlasy a vyvolal další drobnou potyčku. Nakonec se Sabriel s jeho pomocí nasoukala do spodničky a kabátce a kapitulovala před manikúrou a horečnatým česáním.

V zrcadle zavěšeném na jedné z okenic obdivovala na černém kabátci motiv opakujícího se drobného stříbrného klíčku, když tu někde v domě zazněl gong a sluha otevřel dveře. O zlomek vteřiny později se jimi prohnal Macek s výkřikem, který Sabriel připadal jako „Večeře!“. O poznání klidněji se vydala za ním. Vyslanec za ní pak už jen zavřel dveře.

Večeře se podávala v hlavní síni domu: dlouhé honosné místnosti, která zabírala polovinu přízemí a které na západní stěně dominovalo až ke stropu se táhnoucí okno z barevného skla. Na okně byla zobrazena scéna z výstavby Zdi a podobně jako řada

dalších věcí v domě bylo prodchnuto Výsadními kouzly. Když Sabriel sledovala, jak se na lopotících se postavách stavějících Zeď rozlévá světlo večerního slunce, napadlo ji, že v něm možná není žádné opravdové sklo. Podobně jako tomu bylo u vyslanců, když se podívala dostatečně zblízka, spatřila, že jednotlivé vzory jsou tvořeny drobnými Výsadními znaky. Oknem skoro nebylo vidět, ale soudě dle slunce venku nastával soumrak. Sabriel si uvědomila, že musela prospat jeden celý den nebo možná dokonce dva.

Do dálky se tu táhl stůl skoro tak dlouhý jako síň – jasně vyleštěný stůl z nějakého světlého a lesklého dřeva, hustě posázený stříbrnými solničkami, svícny a dosti bizarně vyhlížejícími karafami a mísami s pokličkami. Plně však byla prostřena jen dvě místa, kryla je spousta nožů, vidliček, lžic a dalších nástrojů, které Sabriel poznávala jen z nepříliš jasných ilustrací v učebnici etikety. Dosud se například nikde nesetkala se skutečným zlatým brčkem sloužícím k vysávání obsahu granátových jablek.

Jedno místo bylo prostřeno před židlí s vysokým opěradlem stojící v čele stolu, druhé bylo od něj nalevo, před stoličkou s polštářem. Sabriel přemýšlela, které z nich je určeno pro ni, když tu Macek vyskočil na stoličku a pravil: „No tak! Neobslouží nás, dokud se neusadíš.“

Obsluhovat je měli další sloužící. Bylo jich celkem šest včetně despoty z ložnice oblečeného v krémové sutaně. Všichni vypadali prakticky stejně; tvarem připomínali lidi, ale byli zahaleni v kápích nebo za závoji. Vidět jim byly jen ruce a ty byly skoro průhledné, jako by Výsadní znaky zlehka prostupovaly protézami vymodelovanými z měsíčního kamene. Vyslanci stáli ve skupince u dveří – vedoucích do kuchyně, protože Sabriel za nimi spatřila plameny a ucítila vůni připravovaných jídel – a zírali na ni. Opětovat pohled zahaleným očím ji uvádělo do velkých rozpaků.

„Ano, to je ona,“ řekl Macek uštěpačně. „Vaše nová paní. A teď už přineste tu večeři.“

Žádný z vyslanců se nepohnul, dokud k nim Sabriel nepřistoupila. I oni se přiblížili a všichni před ní padli na koleno, nebo na to, na čem pod svými dlouhými hábity vlastně stáli. Každý k ní napřáhl bledou ruku, na jejíž dlani a prstech Výsadní znaky vykreslovaly jasné cestičky.

Sabriel z nich chvíli nespouštěla oči, ale bylo zřejmé, že jí přízraky nabízejí své služby či oddanost a očekávají od ní, aby na oplátku něco udělala. Došla k nim a postupně jemně stiskla všechny napřažené ruce, v nichž ucítila Výsadní symboly, dávající jim tvar. Macek mluvil pravdu, neboť některá kouzla byla stará, mnohem starší, než mohla Sabriel odhadnout.

„Děkuji vám," pravila pomalu. „Jménem svého otce a za laskavost, kterou mi prokazujete."

Zdálo se, že její slova jsou vhodná nebo alespoň stačí k tomu, aby sloužící uspokojila. Ti vstali, poklonili se a začali si hledět své práce. Sluha v krémovém hábitu odtáhl Sabrielinu židli, a jakmile se posadila, položil před ni ubrousek. Byl z naškrobeného černého lnu, zdobily jej drobné stříbrné klíčky a byl ukázkovým příkladem vynikající ruční práce. Sabriel si povšimla, že Macek má jen obyčejný bryndák, potřísněný starými skvrnami.

„Poslední dva týdny jsem musel jíst v kuchyni," řekl Macek kysele, když se z kuchyně přiblížili dva vyslanci s talíři, jež svůj příchod oznamovaly dráždivou vůní koření a horkého jídla.

„Myslím, že to nebylo až tak špatné," podotkla Sabriel zvesela a napila se vína. Bylo to suché bílé víno chutnající po ovoci, ačkoli si Sabriel ještě nerozvinula chutě, aby poznala, zda je dobré nebo pouze obstojné. Rozhodně se však dalo pít. První větší experimenty s alkoholem na sobě provedla před několika lety a nyní je chovala v paměti jako důležité momenty, jež sdílela se svými nejbližšími kamarádkami. Žádná z nich dnes už nemohla ani přičichnout k brandy, ale Sabriel si při jídle začala dopřávat víno.

„Jak jsi vlastně věděl, že přijdu?" zeptala se. „Já sama jsem to nevěděla, dokud… dokud mi otec neposlal vzkaz."

Kocour ihned neodpověděl, protože soustředil veškerou pozornost na porci ryb, kterou před něho právě položil vyslanec – malé, skoro kruhové rybky s jasnými očky a lesklými šupinami, jež napovídaly, že byly chyceny teprve nedávno. Měla je i Sabriel, ale ty její byly pečené na roštu a byly podávány s rajčetem, česnekem a bazalkovou omáčkou.

„Tvých předků, kterým jsem sloužil, bylo desetkrát tolik, než kolik je ti let," odpověděl Macek nakonec. „A ačkoli mi postupem

času ubývá sil, vždycky poznám, kdy jeden Abhorsen padne a nahradí ho další.“

Sabriel polkla poslední sousto, položila vidličku, ale veškeré jídlo jí zhořklo. Napila se řádně vína, aby si vyčistila hrdlo, ale připadlo jí, že se změnilo na ocet, a rozkašlala se.

„Co myslíš tím, že ‚padne‘? Co vlastně víš? Co se stalo mému otci?“

Macek se na ni podíval přivřenýma očima a pohled jí nehnuta opětoval, jak by to nedokázala žádná kočka.

„Je mrtvý, Sabriel. I když neprošel Poslední branou, už nikdy nebude kráčet Životem. Proto…“

„Ne,“ přerušila ho Sabriel. „On nemůže! Nemůže být mrtvý. Je to nekromant… nemůže umřít.“

„Proto ti poslal meč a zvonky, jako mu je poslala kdysi jeho teta,“ pokračoval Macek, aniž by Sabrieliným námitkám věnoval nějakou pozornost. „A nebyl to nekromant, byl to Abhorsen.“

„Tomu nerozumím,“ zašeptala Sabriel. Na Macka se už nemohla dál dívat. „Nevím… Moc toho nevím. O ničem. Staré království, Výsadní magie, dokonce můj otec. Proč vyslovuješ jeho jméno, jako by to byl nějaký titul?“

„Je to titul. Byl to Abhorsen. A ty jsi teď Abhorsenka.“

Sabriel do sebe jeho slova pomalu soukala, aniž spouštěla zrak z kousků ryb a omáčky na talíři a ze stříbřitých šupin a červeného rajčete slévajících se do obrazů mečů a ohně. Stůl ztratil jasné obrysy a s ním i okolní místnost a ona cítila, jak se blíží k hranici se Smrtí. Ale navzdory všem jejím snahám ji nedokázala překonat. Cítila to, ale neexistoval žádný způsob, jak by ji mohla přejít, žádným směrem – Abhorsenův dům byl střežen až příliš dobře. U hranice přesto něco ucítila. Číhaly tam nepřátelské bytosti, čekaly, až přejde na druhou stranu, ale zároveň vycítila skoro nepatrnou stopu čehosi známého, jako by vdechovala vůni parfému ženy, která právě odešla z místnosti, nebo závan určitého dýmkového tabáku nesoucího se k ní zpoza rohu. Sabriel se na to soustředila a na hradbu, která jí dělila od Smrti, se vrhla ještě jednou.

Ale hned se zase odrazila zpátky do Života, když se jí do paže zaťaly ostré drápky. Bleskurychle otevřela oči, mrkáním z nich

setřásla vločky námrazy a spatřila Macka s naježenou srstí, jak se chystá, že po ní sekne ještě jednou.

„Blázne!“ zasyčel. „Ty jsi jediná, která může prolomit ochranu tohoto domu, a oni čekají, až to uděláš!“

Sahriel na vzteklého kocoura zírala nevidoucíma očima, a když si uvědomila pravdu Mackových slov, udusila v sobě jízlivou a hrdou odpověď. Čekají tu Mrtví duchové a nejspíš sem přejde i Mordikant – a ona by se jim musela postavit sama a beze zbraní.

„Omlouvám se,“ zamumlala a složila hlavu do zmrzlých rukou. Tak strašlivě hloupě se necítila od doby, kdy nezvládnutým Výsadním kouzlem spálila ředitelčin růžový keř, přičemž jen o vlásek minula starého a všemi milovaného školního zahradníka. Tehdy se neubránila slzám, ale nyní už byla starší a pláči se ubránit dokázala.

„Otec ještě není opravdu mrtvý,“ řekla po chvilce. „Cítila jsem jeho přítomnost, i když je uvězněn za spoustou bran. Mohla bych ho přivést zpátky.“

„To nesmíš,“ opáčil Macek rozhodně a zdálo se, že v jeho hlase nyní zaznívá veškerá tíha staletí. „Jsi Abhorsenka a musíš ukládat Mrtvé ke spánku. Tvá cesta je určena.“

„Já se mohu vydat jinou cestou,“ odpověděla Sabriel pevně a zvedla hlavu.

Už se zdálo, že Macek opět něco namítne, ale pak se jen zasmál – sardonicky – a seskočil ze stoličky.

„Dělej si, co chceš,“ řekl. „Proč bych ti měl odporovat: jsem jen otrok, povinován ti službou. Proč bych měl naříkat, když Abhorsen dojde újmy? Proklel by tě tvůj otec i tvá matka a – a Mrtví by se jen veselili.“

„Myslím, že není mrtvý,“ zopakovala Sabriel a v bledých lících se jí objevily jasné ruměnce zadržovaných emocí, díky nimž roztálo jíní, které jí začalo stékat po tváři. „Jeho duch mi připadal živý. Myslím, že je uvězněn ve Smrti, ale jeho tělo je naživu. Zlořečili by mi i tehdy, kdybych ho dovedla zpátky?“

„Ne,“ řekl Macek opět klidným hlasem. „Ale poslal ti meč a zvonky. Ty si pouze přeješ, aby žil.“

„Cítím to,“ namítla Sabriel prostě. „A musím zjistit, zda se můj pocit zakládá na pravdě.“

„Možná to tak je – i když je to zvláštní.“ Macek jako by přemýšlel nahlas slabým vrněním. „Zhloupl jsem. Tenhle obojek mě škrtí, dusí mi rozum…“

„Pomoz mi, Macku,“ poprosila ho znenadání Sabriel a natáhla ruku, aby kocourovi položila ruku na hlavu a poškrábala ho pod obojkem. „Potřebuju to vědět – potřebuju toho tolik vědět!“

Macek při škrábání vrněl, ale když se Sabriel nahnula blíže, uslyšela, jak vrněním prochvívá slabé zvonění drobného Saranetu, a připomněla si, že Macek není žádný kocour, nýbrž volnomagické stvoření. Na okamžik se zamyslela, jaká je Mackova skutečná podoba a skutečná povaha.

„Jsem sluha Abhorsenů,“ pravil Macek nakonec. „A ty jsi Abhorsenka, takže ti musím pomáhat. Ale musíš mi slíbit, že nevzkřísíš svého otce, pokud jeho tělo zemřelo. Opravdu by si to nepřál.“

„To ti slíbit nemůžu. Ale nebudu jednat neuvážlivě. A budu tě poslouchat, jestliže budeš po mém boku.“

„To jsem si mohl myslet,“ poznamenal Macek a hlavu vysunul zpod Sabrieliny ruky. „Je pravda, že jsi žalostně neinformovaná, jinak bys mi to slíbila. Otec tě za Zeď neměl nikdy posílat.“

„Proč to udělal?“ zeptala se Sabriel a srdce se jí najednou rozbušilo otázkou, kterou se zabývala celou dobu ve škole, otázkou, nad níž se Abhorsen vždycky jenom zasmál a odbyl ji jedním slovem: „Nutnost.“

„On se bál,“ odpověděl Macek a upřel pozornost opět na ryby. „V Ancelstierre jsi byla ve větším bezpečí.“

„Čeho se bál?“

„Sněz si ty ryby,“ Macek na to a z kuchyně vystoupili dva vyslanci, kteří přinášeli něco, co očividně vypadalo jako další chod. „Promluvíme si později. V pracovně.“

kapitola 9.

Pracovnu osvětlovaly lucerny, staré mosazné lucerny, které místo petroleje hořely díky Výsadní magii. Bez kouře, v tichosti a bez ustání poskytovaly stejně kvalitní osvětlení jako elektrické žárovky v Ancelstierre.

Stěny byly osázeny knihami a police sledovaly zaoblení věže s výjimkou místa, kde zespodu vycházelo schodiště a kde se do observatoře na střeše nořil žebřík.

Uprostřed místnosti trůnil stůl z červené sekvoje se zužujícími se nohami, jež zakončovaly koule. Tlamy dračích hlav, které svíraly každý roh stolu, olizovaly ozdobné plameny. Na stole ležel kalamář, pera, papíry a bronzové nůžky na mapy. Obklopovaly jej židle ze stejného červeného dřeva, opatřené černým čalouněním s variacemi na motiv stříbrného klíčku.

Stůl byl jednou z mála věcí, na které si Sabriel vzpomínala z návštěv v dětství. Otec mu říkal „dračí stůl“ a ona ráda objímala některou z dračích noh, byť hlavou ani nedosahovala ke spodní desce.

Sabriel rukou přejela hladké, chladivé dřevo, vnímala vzpomínky na ně a i současný pocit, který v ní vzbuzovalo, potom si povzdechla, přitáhla si židli a položila na stůl tři knihy, které si přinesla v podpaží. Dvě si nechala kousek od sebe, třetí odtlačila do středu stolu. Tuto knihu vytáhla z jediné zasklené skříňky mezi regály a teď jí připadala, že tu leží jako nějaký nehybný predátor a buď spí, nebo čeká, až na ni bude moci vyskočit.

Byla svázána ve světlezelené kůži a ve stříbrných přezkách, které ji svíraly, žhnuly Výsadní symboly. *Kniha mrtvých.*

Ve srovnání s ní byly obě další knihy docela normální. Obě sloužily jako vyčerpávající soupisy kouzel Výsadní magie a vysvětlovaly, jak je lze používat. Sabriel po čtvrté kapitole první knihy většinu symbolů vůbec nepoznávala. V každém svazku bylo dvacet kapitol.

Sabriel napadlo, že tu bude bezesporu spousta dalších knih, které by se jí mohly hodit, ale pořád byla příliš unavená a rozechvělá, aby je dokázala snést dolů. Měla v úmyslu promluvit si s Mackem, potom hodinu dvě studovat a pak se zase odebrat do postele. Po tom, co prožila, jí čtyři nebo pět hodin bdění připadaly až příliš a ztráta vědomí související se spánkem se jí najednou zdála mimořádně lákavá.

Tu se na vrcholu schodiště objevil Macek, jako by uslyšel, že o něm Sabriel uvažuje, a pomalu se přišel rozvalit na měkounce čalouněnou stoličku.

„Vidím, že jsi našla i *tamtu* knihu," řekl a při těchto slovech zakýval ocasem. „Dej si pozor, abys v ní nečetla víc, než je zdrávo."

„Jenže já už ji mám celou přečtenou," odpověděla Sabriel krátce.

„Možná," poznamenal kocour. „Ale ta kniha není vždycky stejná. Jako já je zároveň několika věcmi, ne jen jednou."

Sabriel pokrčila rameny, jako by chtěla dát najevo, že o knize už ví všechno. Ale statečnost jen předstírala – kdesi uvnitř se *Knihy mrtvých* bála. Pod otcovým vedením si přečetla všechny kapitoly, ale ve své obvykle výtečné paměti si uchovala jen vybrané kapitoly. Jestliže dokáže také měnit obsah… potlačila zachvění a řekla si, že už ví všechno, co je nezbytné.

„Úplně nejdřív musím najít otcovo tělo," řekla. „A tady budu potřebovat tvoji pomoc, Macku."

„To, kde tvůj otec došel konce, mi není známo," prohlásil Macek s konečnou platností. Zívnul a začal si olizovat tlapky.

Sabriel se zakabonila a uvědomila si, že si skousává rty, což byl charakterický rys, který odsuzovala na neoblíbené učitelce dějepisu, ta si ve vzteku či podráždění často tiskla rty, až jí zbělely.

„Jenom mi řekni, kdes ho naposledy viděl a co měl v plánu."

„A nechceš si rovnou přečíst jeho deník?" navrhl jí Macek a na okamžik se přestal mýt.

„Kde je?“ zeptala se Sabriel nadšeně. Deník by jí obrovsky pomohl.

„Nejspíš si ho vzal s sebou,“ Macek na to. „Neviděl jsem ho.“

„Myslela jsem, že mi máš pomáhat!“ zvolala Sabriel a ještě více zkrabatila čelo a pevněji stiskla rty. „Prosím tě, abys odpověděl na moji otázku.“

„Před třemi týdny,“ zadrmolil Macek s tlamičkou částečně zabořenou do srsti na břiše; jazykem střídavě pronášel slova a střídavě se věnoval očistě, „sem přišel posel z Belisaere a poprosil ho o pomoc. Sužovalo je něco Mrtvého, něco, co dokázalo projít ochranou. Abhorsen – tedy předešlý Abhorsen, paní – měl podezření, že v tom bude ještě něco víc, protože Belisaere je přece jenom Belisaere. Ale i tak šel.“

„Belisaere. To jméno je mi povědomé – je to nějaké město?“

„A velké. Hlavní město. Alespoň jím bylo, když tu ještě existovalo království.“

„Existovalo?“

Macek se přestal čistit a podíval se na ni očima zúženýma do podmračených štěrbin. „Co vás to učili v té škole? Už dvě stě let nemáme krále ani královnu a dvacet let už ani regenta. Proto království každým dnem upadá, do temnoty, z níž se nikdo nevymaní…“

„Výsada…“ začala Sabriel, ale Macek ji přerušil posměšným zavřeštěním.

„I Výsada se drolí,“ zamňoukal. „Bez vladaře, s Výsadními kameny, které jeden po druhém pukají potřísněné krví, s jednou z Velkých Výsad po… pokři… pokřivenou…“

„Co tím myslíš… jednou z Velkých Výsad?“ přerušila ho zase Sabriel. O ničem podobném nikdy neslyšela. Nebylo to poprvé, co ji také napadlo, co ji to vlastně učili ve škole a proč jí otec nic neříkal o situaci ve Starém království.

Ale Macek mlčel, jako by mu to, co už řekl, svázalo jazyk. Chvilku se zdálo, že se snaží zformulovat slova, ale z malé červené tlamičky se nic neozvalo. Nakonec to vzdal. „Nemůžu ti to říct. Souvisí to s mým spoutáním, ksakru! Bude ti muset stačit, když řeknu, že celý svět sklouzává ke zlu a není málo těch, kteří tomu napomáhají.“

„A těch, kteří tomu brání," podotkla Sabriel. „Jako třeba můj otec. Jako třeba já."

„Záleží na tom, co děláš," řekl Macek, jako by někdo tak zjevně nepoužitelný jako Sabriel mohl něco změnit. „Ne že by mi na tom záleželo…"

Kocoura uprostřed věty přerušil zvuk padacích dveří, které se jim začaly otevírat nad hlavami. Sabriel strnula, vzhlédla, aby se podívala, co se k nim spouští po žebříku, potom se ale znovu nadechla, když si uvědomila, že jde jen o dalšího Výsadního vyslance, kterému při slézání pleská o příčle žebříku černý hábit. Tento přízrak, podobně jako strážce v chodbě v útesech – ale narozdíl od ostatních domácích sloužících –, měl na hrudi a na zádech symbol stříbrného klíče. Uklonil se před Sabriel a ukázal nahoru.

Sabriel s neblahým tušením pochopila, že chce, aby se na něco podívala z observatoře. Váhavě odsunula židli a přešla k žebříku. Otevřenými dveřmi vanul dovnitř studený průvan, který přinášel ledový chlad z horního toku řeky. Když se Sabriel dotkla studených železných příček, tělem jí projelo zachvění.

Jakmile vylezla do observatoře, zima ji přešla, protože místnost ještě ozařovaly poslední rudé paprsky zapadajícího slunce, které vytvářely iluzi tepla a dokonce Sabriel přinutily přimhouřit oči. Vůbec si na tuto místnost nevzpomínala, takže si s potěšením uvědomila, že je zcela obklopena sklem nebo něčím podobným. Holé trámy střechy z červených tašek spočívaly na průhledných stěnách a byly tak chytře pospojovány, že střecha připomínala umělecké dílo. Celek nicméně doplňoval slabý průvan, který dokázal zlidštit jeho dokonalost.

Observatoři dominoval obrovský dalekohled z blyštícího se skla a bronzu. Stál vítězoslavně na stojanu z tmavého dřeva a ještě tmavějšího železa. Vedle něj byla postavena vysoká pozorovatelská stolička a pult, přes který byla přehozena hvězdná mapa. Pod vším se táhl tlustý, heboučký, sytě zbarvený vlněný koberec, na němž byla vyobrazena další mapa nebes znázorňující řadu nejrůznějších souhvězdí a vířících planet.

Vyslanec, který Sabriel následoval, došel k jižní stěně a ukázal směrem k jižnímu břehu. Bledou, Výsadními symboly vykreslenou

rukou zamířil přesně na místo, odkud Sabriel vystoupila po podzemním útěku před Mordikantem.

Sabriel se podívala a zastínila si pravé oko před sluncem zářícím od západu. Pohledem se přenesla přes bílou pěnu řeky a soustředila se na kamennou římsu i navzdory strachu, co na ní asi spatří.

Jak se obávala, Mordikant na ní pořád stál. Ale to, co už začínala vnímat jako smrtonosný pohled, jí náhle připadlo klidné; na okamžik měla dojem, že jde pouze o nepříjemnou sochu, stojící v popředí jiných, aktivnějších bytostí, které se za ní hemžily zaujaté jakousi podivnou činností.

Sabriel se dívala ještě chvíli, pak přešla k dalekohledu, přičemž se jen o vlásek vyhnula Mackovi, který se jí jakýmsi záhadným způsobem objevil pod nohama. Podivila se, jak dokázal vylézt po žebříku, pak se však touto otázkou přestala zabývat, když soustředila pozornost na to, co se odehrávalo venku.

Bez pomoci dalekohledu si nebyla jistá, co jsou bytosti kolem Mordikanta zač, ale když se skrze něj zadívala, ostře se jí zjevily a vytanuly jí před očima tak zblízka, že měla dojem, že se stačí natáhnout a popadnout je.

Byli to muži a ženy – živí, dýchající lidé. Dvojice byly k sobě připoutány železnými řetězy a šouravě se posunovaly pod tyranským pohledem Mordikanta. Byly jich desítky, vycházely z chodby, odkud vynášely po okraj naplněná kožená vědra nebo dlouhé kusy dřeva, které nosily ke kamenné římse a snášely dolů k řece. S prázdnými vědry a bez dřev se pak v řadě vracely zpátky.

Sabriel dalekohled trochu stlačila, a když spatřila scénu u řeky, skoro zavrčela podrážděním a vztekem. Další živí otroci ze dřeva stloukali dlouhé bedny a plnili je hlínou z věder. Jakmile byla některá bedna připravená, zatlačili ji do řeky, kde zkrátila vzdálenost od břehu k plochému kameni a kde ji ukotvili otroci, kteří do kamenů zatloukali železné svorníky.

Tuto konkrétní část akce řídilo cosi, co se skrývalo řádný kus od řeky, v polovině schodiště. Skvrna nejčernější tmy ve tvaru člověka, pohybující se silueta. Nekromantův stínový pomocník nebo nějaká Mrtvá duše obdařená svobodnou vůlí, která pohrdala používáním těla.

Zatímco se Sabriel dívala, k prvnímu kameni byla odtažena poslední ze čtyř beden, byla ukotvena svorníky a potom přivázána řetězy ke třem vedlejším kusům. Jeden otrok, který řetěz připevňoval, najednou ztratil rovnováhu a po hlavě se zřítil do vody, do níž ho za vteřinu následoval druh v okovu. Jejich křik, pokud se na něj zmohli, přehlušilo burácení vodopádu, který záhy strhl jejich těla. Sabriel o několik vteřin později ucítila, jak vyhasly dva životy.

Ostatní otroci na břehu na okamžik zanechali práce; byli buď šokováni náhlou ztrátou, nebo najednou dostali z řeky větší strach, než jaký pociťovali jejich páni. Stínový pomocník stojící na schodech se k nim však ihned vydal. Na sirupovitých nohou po nich stékal dolů, postupně oblepuje každý schod. Několika nejbližším otrokům pokynul, aby se vydali přes bedny s hlínou k plochému kameni. Ti tak učinili a v houfu se nešťastně shromáždili uprostřed vodní tříště.

Stínový pomocník tehdy zaváhal, ale zdálo se, jako by se na římse nad jeho hlavou pohnul a trochu předklonil Mordikant, takže temný netvor opatrně vstoupil na bedny – a došel ke kameni, aniž by došel újmy od tekoucí vody.

„Hřbitovní hlína," poznamenal Macek, který zjevně žádný dalekohled nepotřeboval. „Dovezená vesničany z Qyrre a Roblova. Rád bych věděl, jestli jí mají dost na to, aby přešli všechny kameny."

„Hřbitovní hlína," zopakovala po něm Sabriel zachmuřeně, zatímco nespouštěla oči z nové čety otroků, která právě přišla s vědry a dalším dřevem. „Úplně jsem zapomněla, že dokáže zrušit účinek tekoucí vody. Myslela jsem… myslela jsem, že tady budu nějakou dobu v bezpečí."

„Ale to jsi," namítl Macek. „Most dostaví nejdříve tak zítra večer, zvlášť když započteš několikahodinovou pauzu kolem poledne, kdy se Mrtví budou muset schovat, jestliže nebude zataženo. Ale je tu patrné plánování a to znamená, že je tu nějaký vůdce. Nepřátele má ale každý Abhorsen. Možná že jde o nějakého bezvýznamného nekromanta, který má lepší strategické uvažování než většina ostatních."

„U Rozeklaného hřebene jsem zabila Mrtvou bytost," řekla Sabriel pomalu a vyjádřila nahlas své myšlenky. „Řekla, že se

pomstí, a slíbila, že se o tom zmíní služebníkům Kerrigora. Znáš to jméno?“

„Znám ho,“ vyprskl Macek, zatímco se mu se zachvěním prudce vztyčil ocas. „Ale nemůžu o něm nic říkat, snad jen to, že jde o jednoho z vyšších Mrtvých a největšího nepřítele tvého otce. Neříkej mi, že je zase naživu!“

„To nevím,“ odpověděla Sabriel a shlédla na kocoura, jehož tělo jí připadlo zkroucené, jako by se zmítalo mezi rozkazem a odporem. „Proč mi nemůžeš říct něco víc? Je to spoutáním?“

„Zvráceností… v… v… ano,“ zachrčel Macek s vypětím sil. I když se zdálo, že mu po tomto chabém vysvětlení začínají žhnout oči vztekem, nic dalšího říci nemohl.

„Záhada za záhadou,“ podotkla Sabriel zamyšleně. Nebylo pochyb o tom, že proti ní působí nějaká zlá síla, už od okamžiku, kdy prošla Zdí – nebo možná už déle, pokud se mohla řídit zmizením svého otce.

Opět se zadívala dalekohledem a načerpala trochu optimismu ze zpomalení prací v posledních paprscích slunce, i když zároveň pocítila vlnu soucitu s ubohými lidmi, které zotročila Smrt. Řada z nich pravděpodobně umrzne nebo zemře vyčerpáním a bude vzkříšena v podobě přihlouplých pomocníků. Tomuto osudu uniknou jen ti, kteří přešli vodopád. Staré království je vskutku strašlivé místo, když ani smrt neznamená konec otroctví a zoufalství.

„Existuje odsud ještě nějaká jiná cesta?“ zeptala se Sabriel a otočila dalekohled o sto osmdesát stupňů, aby se podívala na severní břeh. I u něho se táhly nášlapné kameny a vysoko ve svahu se otevíraly další dveře, ale na římse u nich se také hemžily tmavé siluety. Čtyři nebo pět Stínových pomocníků; příliš mnoho na to, aby se jimi Sabriel sama probojovala.

„Vypadá to, že ne,“ odpověděla si nekompromisně. „A co naše obrana? Umí vyslanci bojovat?“

„Vyslanci bojovat nemusí,“ řekl Macek. „Protože existuje další obranný systém, i když je docela omezující. A je tu ještě jedna úniková cesta, ačkoli se ti nejspíš nebude líbit.“

Vyslanec vedle ní přikývl a rukou napodobil něco, co připomínalo hada šinoucího se trávou.

„Co je to?“ zeptala se Sabriel a zároveň v sobě přemohla náhlé nutkání propuknout v hysterický smích. „Obrana nebo úniková cesta?“

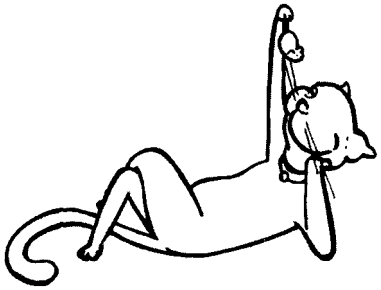
„Obrana,“ Macek na to. „Řeka sama. Lze ji vyzvat, aby se zvedla skoro na úroveň ostrovních zdí – a dosáhla čtyřnásobku tvé výšky nad nášlapnými kameny. Než by taková potopa během několika týdnů opadla, nic by jí tam ani zpátky neprošlo.“

„A jak bych se odtud dostala?“ ptala se dál Sabriel. „Několik týdnů čekat nemůžu!“

„Jeden z tvých předků sestrojil létací stroj. Nazval ho Papírové křídlo. Můžeš ho použít a vrhnout se z vodopádu.“

„Páni,“ hlesla slabě Sabriel.

„Jestli si přeješ zatopit řeku,“ pokračoval Macek, jako by si ani nevšiml Sabrielina náhlého umlknutí, „pak s obřadem musíme začít okamžitě. Potopa přijde z tajícího sněhu a hory leží mnoho mil odsud. Jestli přivoláme vodu teď, přívaly se k nám dostanou zítra za soumraku.“

kapitola 10.

Příchod záplavy zvěstovaly obrovské kusy ledu, které narazily do dřevěné lávky z beden hřbitovní hlíny jako ledovce drtící ukotvené lodě. Led praskal a dřevo se štípalo v pravidelném rachocení, které znělo jako varování oznamující příchod ohromné vlny, jež měla následovat po ledové předzvěsti.

Mrtví pomocníci a živí otroci se urychleně stahovali po mostu z rakví. Tmavá těla Mrtvých za běhu ztrácela tvar, takže vypadali jako dlouzí vypasení červi z černého krepu, kteří se svíjeli a klouzali přes skaliska a bedny, odstrkovali nemilosrdně lidské otroky a zoufale se snažili uniknout zkáze, jež se k nim s burácením blížila z horního toku řeky.

Sabriel, sledujíc všechno z věže, cítila, jak lidé umírají, jak křečovitě polykají, když se jim poslední nádechy mění na chroptění a do plic jim místo vzduchu vtéká voda. Někteří z nich, přinejmenším dvě dvojice, se úmyslně vrhli do vody a zvolili tak definitivní smrt, než aby riskovali věčné otroctví. Většinu však srazili, odtlačili nebo prostě vyděsili Mrtví.

Čelo přílivové vlny dorazilo krátce po ledu s burácením, jež hlasitostí a zběsilostí překonávalo i dunivé hučení vodopádu. Sabriel je zaslechla několik vteřin předtím, než se prohnalo posledním zákrutem řeky; a pak bylo rázem málem u ní. Nesmírná svislá vodní stěna s kusy ledu na hřebenu, kde se podobaly mramorovému cimbuří. V jejích bahnitých vodách vířila hlušina posbíraná na čtyřech stech mílích toku. Vypadala giganticky, byla mnohem vyšší než zdi ostrova, dokonce vyšší než věž, z níž všechno sledovala

Sabriel, uhranutá silou, kterou rozpoutala, silou, kterou si jen stěží dokázala představit, když ji povolávala předchozí noci.

Invokace byla docela snadná. Macek ji vzal do sklepa a potom ji odvedl po úzkém točitém schodišti, na němž s rostoucí hloubkou panovala stále větší zima. Nakonec došli do podivné jeskyně, kde visely rampouchy a kde se Sabrielin dech měnil na bílá oblaka. Nebyla v ní však už zima, nebo v ní naopak byl takový mráz, že jej přestala vnímat. Na kamenném soklu v ní stál blok čistého, modrobílého ledu. Oba objekty byly ozdobené podivnými a krásnými Výsadními znaky. Na Mackův popud pak položila ruku na led a pronesla: „Abhorsen skládá poklonu Clayru a žádá dar vody.“ To bylo vše. Vrátili se zpátky po schodech, jeden vyslanec za nimi zamkl sklepní dveře a druhý Sabriel přinesl noční košili a šálek horké čokolády.

Tento prostý obřad však přivolal něco, co jí připadalo naprosto nekontrolovatelné. Sledovala, jak se k nim blíží vlna, snažila se uklidnit, ale nadechovala se a vydechovala tak rychle, jak se jí převracel žaludek. Když vlna udeřila, vykřikla a stáhla se pod dalekohled.

Celá věž se zatřásla, kameny se pohnuly a zaskřípěly a na okamžik dokonce i burácení vodopádu zaniklo v třeskotu, jako by první náraz vlny strhl veškeré budovy na ostrově.

Už po několika vteřinách se však země dotřásla a ryk vody se poněkud ztišil jako rozkurážený opilec, který si uvědomuje, že se nachází ve společnosti jiných lidí. Sabriel se vytáhla po trojnožce a otevřela oči.

Stěny odolaly, a i když vlna odezněla, řeka pořád běsnila ani ne loket pod obrannými valy ostrova a na obou březích dosahovala takřka k vchodům do tunelů. Po nášlapných kamenech, mostu z rakví, Mrtvých či otrocích nebylo ani památky – hnal se tu jen široký, hnědý proud strhávající všemožné věci. Stromy, keře, části budov, dobytek, ledové kry – záplava si na obou březích už stovky mil vybírala svou daň.

Sabriel se zadívala na doklady zkázy a vduchu počítala vesničany, kteří zemřeli na hřbitovních bednách. Kdo ví, kolik životů bylo ztraceno, nebo kolik živobytí bylo ohroženo, na horním toku? Jedna její část se snažila použití záplavy racionálně odůvodnit

a namítala, že tak musela učinit, aby mohla i dál bojovat s Mrtvými. Druhá část tvrdila, že záplavu přivolala jen proto, aby se zachránila.

Macek na takové sebezpytování, truchlení či výčitky svědomí neměl čas. Na spoušť ji nechal upírat zrak jen asi minutu, pak vykročil kupředu a jemně jí zaťal drápky do pantofle.

„Au! Co to děláš?“

„Nemůžeme ztrácet čas prohlížením pamětihodností,“ řekl Macek. „Vyslanci na východní zdi připravují Papírové křídlo. A tvoje oblečení a výstroj jsou přichystané už nejmíň půl hodiny.“

„Já mám všechno…“ začala Sabriel, pak si vzpomněla, že její batoh a lyže zůstaly ležet u dolního východu z tunelu a po zásahu Mordikanta z nich nejspíš zbyly už jen hromádky popela.

„Vyslanci mají všechno, co budeš potřebovat, a jak je znám, tak i pár věcí, co potřebovat nebudeš. Můžeš se obléct, sbalit a vydat se do Belisaere. Chápu to dobře, že máš namířeno do Belisaere?“

„Ano,“ odpověděla Sabriel úsečně. V Mackově hlase vycítila náznak samolibosti.

„Víš, jak se tam dostaneš?“

Sabriel mlčela. Macek už věděl, že odpoví „ne“. Proto ta samolibost.

„Máš nějakou… ehm… mapu?“

Sabriel zavrtěla hlavou a přitom zaťala pěsti, aby ovládla nutkání předklonit se a vyprášit Mackovi kožich nebo ho zatahat za ocas. Už prohledala pracovnu a zeptala se několika vyslanců, ale zdálo se, že jediná mapa v domě je hvězdná mapa ve věži. Mapu, o které jí říkal plukovník Horyse, musí mít pořád Abhorsen. Tedy otec, napadlo Sabriel v nečekaném zmatku okolo jejich totožností. Pokud je ona nyní Abhorsenkou, kdo je její otec? Měl i on někdy jméno, které se ztratilo při zodpovědnosti vážící se k vykonávání funkce Abhorsena? Všechno, co se jí ještě před několika dny zdálo tak jisté a pevné, se náhle hroutilo. Dokonce neví, kdo sama opravdu je, a vypadalo to, jako by na ni obtíže útočily ze všech stran – dokonce i domnělý Abhorsenův služebník Macek jí působil víc potíží, než poskytoval služeb.

„Můžeš mi říct něco spolehlivého – něco, co by mi doopravdy pomohlo?“ vyhrkla.

Macek zažíval a ukázal jí růžový jazýček, který jako by obsahoval samou podstatu pohrdání.

„No vlastně ano. Ovšem. Znám cestu, takže bych měl asi nejspíš letět s tebou.“

„Letět se mnou?“ zeptala se Sabriel s nelíčeným překvapením. Povolila pěsti, sklonila se a drbala kocoura mezi ušima, až jí vyklouzl.

„Někdo na tebe musí dohlížet,“ dodal Macek. „Alespoň do doby, než z tebe bude skutečná Abhorsenka.“

„Děkuji ti,“ řekla Sabriel. „Taky si to myslím. Ale pořád bych docela ráda měla tu mapu. Jelikož tak dobře znáš zdejší zem, bylo by možné, že bys ji – nevím – popsal, abych si mohla nakreslit plánek nebo něco takového?“

Macek zakašlal, jako by mu v krku znenadání zaskočil smotek chlupů, a trochu povytáhl hlavu. „Ty?! Nakreslit si plánek? Jestli nějaký musíš mít, myslím, že bude lepší, kdybych se kartografii věnoval já sám. Pojď se mnou do pracovny a přichystej mi kalamář a papír.“

„Pokud dostanu použitelnou mapu, je mi jedno, kdo ji nakreslí,“ poznamenala Sabriel, když slézala dolů po žebříku. Zaklonila hlavu, aby se podívala, jak leze dolů Macek, ale spatřila jen otevřená padací dvířka. Sarkastické zamňoukání pod žebříkem ji upozornilo, že kocourovi se opět podařilo přejít z místnosti do místnosti bez jakékoli viditelné pomoci.

„Inkoust a papír,“ připomenul Sabriel a vyskočil na dračí stůl. „Tlustý papír. Hladkou stranou nahoru. S perem si hlavu nelam.“

Sabriel vyhověla jeho pokynům a potom s odevzdanou blahosklonností, která se rychle změnila na překvapení, sledovala, jak se kocour přikrčil u čtvrtky papíru. Jeho podivný stín na ní vypadal jako temný plášť vržený na písek, růžový jazýček měl vystrčený soustředěním. Zdálo se, že chvilku uvažuje, potom mu z bílé tlapky vystřelil jeden světlý slonovinový dráp. Ten opatrně smočil v kalamáři a začal kreslit. Napřed hrubý náčrt, rychlými, smělými tahy; potom zaznamenal hlavní zeměpisné body; pak jemně doplnil všechna důležitá místa a každé pojmenoval pečlivým, protáhlým písmem. Úplně nakonec drobným obrázkem vyznačil Abhorsenův dům. Nato se zaklonil, aby si obdivně prohlédl svůj

výtvor, a olízl si inkoust z tlapky. Sabriel několik vteřin čekala, až se ujistila, že skončil, potom papír poprášila pískem a očima se snažila vstřebat každý detail, aby si vryla do paměti tvářnost Starého království.

„Podívat se na ni můžeš i později," řekl Macek po několika minutách, když měl packu čistou, ale Sabriel se pořád nakláněla nad stolem s nosem jen několik palců od mapy. „Pořád máme naspěch. Měla by ses jít pro začátek radši obléct. A zkus to zvládnout rychle."

„Už jdu," usmála se Sabriel s očima pořád upřenýma na mapu. „Děkuju ti, Macíku."

Vyslanci v Sabrielině pokoji přichystali velkou hromadu šatstva a výstroje a čtyři z nich zůstali k dispozici, aby jí pomohli do všeho se patřičně navléct. Sotva Sabriel vstoupila do pokoje, přízraky jí už svlékaly domácí šaty a pantofle. Taktak že si sama stihla svléct spodní prádlo a už ji na bocích lechtaly přízračné ruce hemžící se Výsadními symboly. Za několik vteřin je však musela stejně strpět, když jí přes hlavu stahovaly tenkou, jakoby bavlněnou spodničku a na nohy navlékaly vyboulené spodky. Po nich následovala lněná košile a po té pak tunika ze srnčí kůže a kamaše z pevné kůže vyztužené jakýmisi tvrdými pláty na stehnech, kolenou a holeních, nemluvě o silně vycpané zadnici, která byla bezesporu uzpůsobena pro jízdu na koni.

Potom nastala krátká pauza, při níž Sabriel napadlo, že už je snad po všem, ale vyslanci si jen chystali další vrstvu výstroje. Dva přízraky jí vsunuly ruce do dlouhého kabátu s brněním, které se zapínalo po stranách, zatímco další dva rozvázaly boty s cvočky a zůstaly čekat.

Kabát se nepodobal ničemu, co Sabriel na sobě kdy měla, dokonce ani drátěné košili, kterou nosila ve škole do hodin bojových umění. Byl sice dlouhý jako drátěná košile, u kolenou se jí otevíral jako sukně a u zápěstí se jí táhl jako šosy fraku, ale připadal jí, že je celý zhotoven z drobných, navzájem se překrývajících plátků, které se hodně podobaly rybím šupinám. Nebyly kovové, nýbrž jakoby keramické, nebo dokonce kamenné. A mnohem lehčí než plech, ale očividně velice odolné, což jí dokázal jeden z vyslanců, když přes ně přejel dýkou a rozkřísnul jiskry, aniž na nich zanechal jediné škrábnutí.

Sabriel měla za to, že boty představují poslední součást kompletu, ale když jí jedna dvojice sloužících zavázala tkaničky, druhá se měla opět k dílu. Jeden vyslanec nadzvedl cosi, co se podobalo modrostříbrnému pruhovanému turbanu, ale když si jej Sabriel natáhla těsně nad obočí, zjistila, že jde o látkou pošitou přilbu vyrobenou ze stejného materiálu jako brnění.

Druhý vyslanec zatřepal třpytícím se tmavomodrým svrchníkem, hustě ozdobeným stříbrnými klíčky, které všemi směry odrážely světlo. Chvilku jím máchal dopředu dozadu, pak jej přehodil Sabriel přes hlavu a zkušeným pohybem jí vyrovnal záhyby. Sabriel rukou přejela přes hedvábný povrch a potají se jej pokusila v jednom koutě natrhnout, ale oděv i navzdory zdánlivé křehkosti zůstával celý.

Nakonec přišly na řadu opasek s mečem a pás se zvonky. Vyslanci jí je donesli, ale nijak se nesnažili, aby jí do nich pomohli. Sabriel si je sama nasadila; zvonky i pouzdro si pečlivě upravovala, až ucítila jejich dobře známou tíhu – pás spočívající jí na prsu, meč vyvážený na boku. Otočila se před zrcadlo a podívala se na svůj odraz, který ji zároveň potěšil i zneklidnil. Vypadala schopně, profesionálně, jako poutník, který se o sebe dokáže postarat. Zároveň si připadala méně jako Sabriel a více jako Abhorsenka s velkým A a vším, co k tomu náleží.

Pozorovala by se ještě déle, ale vyslanci ji zatahali za rukávy a nasměrovali ji k posteli, na níž se otevíral kožený tlumok. Zatímco se na něj Sabriel dívala, vyslanci do něj nacpali zbytek starého oblečení včetně nepromokavého pláště od otce, náhradního spodního prádla, tuniky a kalhot, sušeného hovězího a sušenek, láhve s vodou a několika malých kožených váčků plných užitečných věcí, které jí byly svědomitě představeny: dalekohled, sirky, mechanický zapalovač, léčivé byliny, rybářské háčky a vlasec, šití a spousta nezbytných drobností. Tři knihy z knihovny a mapa zmizely v nepromokavých tornách a pak byly vsunuty do vnější kapsy.

S tlumokem na zádech si Sabriel vyzkoušela několik základních cvičebních úkonů a s úlevou zjistila, že brnění ji příliš neomezuje – dalo by se říci, že ji neomezovalo skoro vůbec, i když tlumok nepatřil mezi věci, jimiž obtěžkána by chtěla bojovat. Dokonce se dokázala dotknout prstů na nohou, což si i několikrát vyzkoušela, načež se napřímila, aby vyslancům poděkovala.

Ti však už byli pryč. Místo nich se k ní středem pokoje kradmě plížil Macek.

„Tak, jsem připravená," řekla Sabriel.

Macek neodpověděl, jen se jí posadil k nohám a učinil pohyb, který vypadal, jako by se před ní měl pozvracet. Sabriel znechuceně ustoupila, pak se zastavila, když Mackovi vypadl z tlamičky malý kovový předmět a odrazil se od země.

„Skoro jsem na to zapomněl," omlouval se. „Jestli mám jít s tebou, budeš to potřebovat."

„Co je to?" zeptala se Sabriel, sklonila se a zvedla prsten; malý stříbrný prstýnek s rubínem sevřeným mezi dvěma stříbrnými paťáty, které vyrůstaly z kroužku.

„Je starý," odpověděl Macek záhadně. „Jestli ho bude potřeba použít, poznáš to. Nasaď si ho."

Sabriel se na prsten bedlivě zadívala, držela jej mezi prsty a nakláněla jej ke světlu. Působil docela obyčejně. Na kameni ani na kroužku nebyly vidět žádné Výsadní znaky; zdálo se, že nic nevyzařuje ani jej neobklopuje žádná aura. Nasadila si jej.

Když si jej nasouvala na prst, připadal jí studený, potom horký a najednou padala, padala do nekonečna, do prázdnoty, která neměla konce ani začátku. Všechno zmizelo, veškeré světlo, veškerá hmota. Potom kolem ní náhle explodovaly Výsadní symboly a ona ucítila, jak ji svírají, jak brzdí její střemhlavý pád do nicoty, zrychlují ji na cestě zpátky, zpátky do těla, zpátky do světa života a smrti.

„Volná magie," řekla Sabriel a zadívala se na prsten, který se jí blyštěl na prstě. „Volná magie spojená s Výsadou. Nerozumím tomu."

„Jestli ho bude potřeba použít, poznáš to," zopakoval Macek, skoro jako by šlo o nějakou poučku, kterou by se měla naučit zpaměti. Pak normálním hlasem dodal: „Dokud k tomu nedojde, nelam si s tím hlavu. Pojď – Papírové křídlo je přichystané."

kapitola 11.

Papírové křídlo spočívalo na plošině zhotovené z čerstvě nařezaných borových fošen a naklánělo se přes východní zeď. Kolem letadla postávalo šest vyslanců, kteří je připravovali k vzlétnutí. Sabriel si je prohlížela, když stoupala po schůdcích, a narůstal v ní nepříjemný pocit. Čekala něco na způsob letadel, která začínala být běžná v Ancelstierre, jako byl třeba dvojplošník, který při dni otevřených dveří Wyverleyské akademie předváděl vzdušnou akrobacii. Něco se dvěma křídly, výstrojí a vrtulí – i když by tu předpokládala spíše kouzelný motor než mechanický.

Ale Papírové křídlo ancelstierská letadla ničím nepřipomínalo. Nejvíce se podobalo kánoi s jestřábími křídly a ocasem. Při bližším pohledu si všimla, že hlavní trup nejspíše skutečně vychází z tvaru kánoe. Na obou koncích se zužoval a uprostřed měl díru, kam usedal pilot. Po obou stranách kánoe se rozpínala křídla – dlouhá, dozadu směřující křídla, která vypadala velice chatrně.

Sabriel posledních několik schůdků vyšla se skomírajícími vyhlídkami. Bylo jí už jasné, jaký byl použit materiál, a ten odpovídal i názvu povětroně – celá věc byla zhotovena ze spousty papírových archů slepených nějakým druhem laminátu. Letadlo, natřené šmolkově modrou barvou se stříbrnými pásy kolem trupu a stříbrnými pruhy podél křídel a ocasu, vypadalo hezky, ozdobně, a naprosto nezpůsobile k letu.

Na jakousi schopnost létat poukazovaly pouze žluté jestřábí oči namalované na špičaté přídi.

Sabriel se na Papírové křídlo podívala ještě jednou a potom se zahleděla na vodopád za ostrovem. Teď, když jej napájela záplava, vypadal děsivěji než obvykle. Vodní tříšť se vznášela desítky yardů nad jeho okrajem – burácející mlha, jíž bude muset Papírové křídlo proletět předtím, než dosáhne otevřené oblohy ve větší výšce. Sabriel ani nevěděla, zda je vodotěsné.

„Kolikrát už tahle… věc… letěla?“ zeptala se nervózně. Rozumově přistoupila na to, že do letadla zakrátko usedne a vznese se k burácejícímu vodopádu – ale připadalo jí, že podvědomí a žaludek velice touží po tom, aby zůstala na pevné zemi.

„Mnohokrát,“ odpověděl Macek a ladně seskočil z plošiny do kokpitu. Z něj se chvíli ozývala ozvěna jeho hlasu, pak ale vylezl a opřel se huňatou kočičí tváří o okraj. „Abhorsenka, která ho sestrojila, s ním jednou doletěla k moři a zpátky, za jedno odpoledne. Byla to však velká vzdušná čarodějka a uměla zacházet s větry. Myslím, že ty…“

„Ne,“ přerušila ho Sabriel, když si uvědomila, jakou má opět mezeru ve vzdělání. Věděla, že větrná magie sestává ve velké míře z hvízdaných Výsadních symbolů, ale to bylo vše. „Ne. To neumím.“

„No co,“ pokračoval Macek po krátkém zamyšlení, „Papírové křídlo je vybaveno několika základními kouzly, které ovládají větry. Budeš je však muset zahvízdat. Umíš doufám hvízdat?“

Sabriel si ho nevšímala. Všichni nekromanti musí mít hudební nadání, musí umět hvízdat, broukat, zpívat. Kdyby byli ve Smrti přistiženi bez zvonků nebo dalších kouzelných nástrojů, hlasové schopnosti by byly jejich poslední záchranou.

Tu k ní přišel vyslanec, chytil jí tlumok a pomohl jí sundat jej z ramen; pak jej uložil do zadní části pilotní kabiny. Další přízrak vzal Sabriel za ruku a navedl ji k čemusi podobajícímu se kožené houpací síti napjaté přes kokpit – očividně pilotově sedadlu. Ani ono nevypadalo kdovíjak bezpečně, ale Sabriel poté, co odevzdala meč s pochvou do rukou dalšího vyslance, se přinutila, aby do něj usedla.

Kupodivu se nohama neprobořila laminátovou podlahou. Materiál v ní dokonce svou pevností vzbudil pocit jistoty a po krátkém vrtění, kolébání a všelijakých úpravách jí houpací sedadlo poskytovalo pohodlné posezení. Meč a pochvu si zasunula do schránky u boku. Macek se uvelebil na popruzích, které jí těsně za

rameny poutaly tlumok; v sedadle totiž musela zaujmout takovou polohu, že skoro ležela.

V nové úrovni očí si všimla malého oválného zrcátka z postříbřeného skla zavěšeného těsně pod hranou kabiny. Třpytilo se ve sluneční záři pozdního odpoledne a Sabriel ucítila, že prochvívá Výsadní magií. Něco v jeho charakteru ji přimělo, aby na něj dýchla. Teplý dech sklo okamžitě zamlžil. Zrcátko zůstalo chvíli zamžené, potom se na něm pomalu objevil Výsadní znak, jako by přes zamžený povrch někdo přejel přízračným prstem.

Sabriel jej pečlivě sledovala a vnímala jeho účel a účinek. Řeklo jí o symbolech, které měly následovat; symbolech pro vyvolávání vzestupných větrů, symbolech pro spěšné přistávání, symbolech pro svolávání větrů ze všech světových stran. Prohlédla si symboly určené Papírovému křídlu, a zatímco je vnímala, spatřila, že celé letadlo je lemováno Výsadní magií, že je prostoupené kouzly. Abhorsenka, které je sestrojila, mu věnovala hodiny práce a lásky a vytvořila něco, co se podobalo spíše kouzelnému ptáku než letadlu.

Plynul čas a pohasl poslední symbol. Zrcadlo se projasnilo a opět se změnilo na tabulku postříbřeného skla třpytící se na slunci. Sabriel v tichosti seděla, zapamatovávala si Výsadní znaky, podivovala se nad jejich mocí a dovedností, která křídlo stvořila a vymyslela tento způsob předávání pokynů. Možná i ona jednoho dne získá schopnost vytvořit něco podobného.

„Ta Abhorsenka, která ho vytvořila," zeptala se. „Co byla zač? Mám na mysli, ve vztahu ke mně?"

„Sestřenice," zavrněl jí Macek zblízka do ucha. „Sestřenice tvojí prapraprapraprababičky. Poslední z oné linie. Neměla žádné děti."

Možná že jejím dítětem bylo Papírové křídlo, napadlo Sabriel, když rukou přejela po hladkém povrchu trupu a ucítila Výsadní symboly klidně dlící v jeho struktuře. Před nastávajícím letem se už cítila mnohem klidněji.

„Měli bychom si pospíšit," pokračoval Macek. „Za chvilku už bude tma. Zapamatovala sis ty znaky?"

„Ano," odpověděla Sabriel neochvějně. Obrátila se na vyslance, kteří se nyní seřadili za křídly a přidržovali Papírové křídlo do okamžiku, kdy je bude třeba vypustit do vzduchu. Sabriel

přemýšlela, kolikrát už tento úkon prováděli a pro kolik to bylo Abhorsenů.

„Děkuji vám," obrátila se na ně. „Za všechnu vaši péči a laskavost. Na shledanou."

S tímto pozdravem se opět usadila do houpacího sedadla, oběma rukama sevřela okraj kokpitu a zahvízdala tóny pro vyvolání větrů. V mysli si vybavila patřičný řetězec Výsadních symbolů, nechala si jej skanout do hrdla a na rty a pak je vypustila do vzduchu.

Hvizd zazněl jasně a náležitě, hned za ním se zvedl vítr a se Sabrieliným výdechem zesílil. Potom při novém nadechnutí přešla do veselého, radostného trylkování. Výsadní symboly jí jako ptáci třepotající křídly splynuly z vyšpulených rtů přímo do Papírového křídla. Po tomto tónu jako by ožil i modrostříbrný nátěr, roztančil se po trupu letadla, přehnal se přes křídla a změnil se na blyštivě oslnivé peří. Celý stroj se zachvěl a otřásl, najednou byl pružný a dychtivý vzlétnout.

Radostný trylek skončil jediným táhlým jasným tónem a Výsadním znakem, který zazářil jako slunce. Zatetelil se na přídi letadla a vnikl do laminátu. O vteřinu později zamžikaly žluté oči, prostoupila je dychtivost a pýcha a zorničky vzhlédly vzhůru k obloze.

Vyslanci napínali ruce a letadlo jen stěží drželi na zemi. Vzestupný vítr ještě zesílil a prohnal se stříbřitě modrým peřím. Sabriel vycítila napětí letadla, energii ukrytou v jeho křídlech, povznesení onoho posledního okamžiku, kdy padají poslední bariéry.

„Pusťte nás!" vykřikla a vyslanci ji poslechli a Papírové křídlo se vzneslo do náruče vzduchu, vyrazilo kupředu a vzhůru, prohnalo se kapkami vznášejícími se nad vodopádem, jako by byly jen nějakou jarní přeprškou, a vrhlo se do výšky a do širokého údolí za řekou.

V tisíci či více stopách nad údolím bylo ticho a zima. Křídlo se snadno vzneslo vzhůru. Vítr jim dul nepřerušovaně do zad, obloha byla jako vymetená, jen tu a tam byly vidět sotva patrné obláčky. Sabriel se opřela v houpacím sedadle, uvolnila se a před očima si pořád dokola vybavovala Výsadní symboly, které se v něm naučila. Ubezpečovala se, že je má pečlivě roztříděné. Cítila se volná a jaksi

očištěná, jako by nebezpečí posledních dnů bylo špínou, kterou smetl vítr, jenž se jí hnal v zádech.

„Zatoč více na sever," ozval se za ní znenadání Macků v hlas, který ji vytrhl z bezstarostného zasnění. „Vzpomínáš si na mapu?"

„Ano," opáčila Sabriel. „Budeme sledovat řeku? Jmenuje se Ratterlin, ne? Většinou teče na severoseverovýchod."

Macek hned neodpověděl, ačkoli Sabriel cítila, jak jí vrnivě dýchá za uchem. Zdálo se, že nad něčím uvažuje. Nakonec řekl: „Proč ne? Můžeme ji sledovat až k moři. Tam se větví do veliké delty, takže bychom v ní mohli najít ostrov, kde bychom se utábořili na noc."

„A nemohli bychom prostě letět pořád dál?" zeptala se Sabriel zvesela. „Kdybych vyvolala ty nejsilnější větry, zítra večer bychom mohli být v Belisaere."

„Papírové křídlo nerado létá v noci," odsekl Macek. „A to nemluvím o tom, že bys nad ním v silných větrech určitě ztratila kontrolu – letí se v nich mnohem obtížněji, než jak se zdá na první pohled. A stejně je křídlo až moc nápadné. To nemáš všech pět pohromadě, Abhorsenko?"

„Říkej mi Sabriel," odpověděla Sabriel stejně tak stroze. „Titulování si nechej pro mého otce."

„Jak chcete, paní," řekl Macek. „Paní" od něho zněla krajně sarkasticky.

Další hodina uběhla v agresivním tichu, ale Sabriel svůj vztek brzy rozpustila v nových zážitcích z létání. Zamilovala si jeho grandióznost, když pod sebou sledovala titěrné flíčky polí a lesů, tmavou stužku řeky a sem tam drobounké stavení. Všechno bylo tak malé a z dálky se jevilo tak dokonalé.

Potom začalo zapadat slunce, a ačkoli se v rudé záplavě jeho skomírajícího světla zdála vzdušná scenérie ještě půvabnější, Sabriel vycítila, jak Papírové křídlo touží slétnout k zemi, vycítila, jak žluté oči spíše než na modré nebe zaostřují na zelenou zemi. Jakmile se začaly dloužit stíny, pocítila stejnou touhu a upírat oči k zemi začala i ona.

Řeka se už rozdělovala do bezpočtu proudů a říček, které měly tvořit bažinatou ratterlinskou deltu, a v dálce Sabriel spatřila i tmavou masu moře. Delta byla potečkována ostrovy, z nichž některé

byly velké jako fotbalová hřiště porostlá stromy a keři a jiné netvořily více než dva sáhy bahna. Sabriel si vybrala jeden z těch středně velkých, víceméně plochý kosočtverec s nízkou žlutou trávou, ležící několik mil od nich, a zahvízdala na vítr.

Ten s jejím hvizdem postupně zeslábl a Papírové křídlo začalo klesat. Jen občas je Sabriel usměrnila nebo se samo nahnulo natočením křídla. Jeho žluté oči, jakož i Sabrieliny tmavohnědé, se upíraly na zemi dole. Pouze Macek, protože už byl takový, se díval dozadu a nahoru.

I přesto pronásledovatele zahlédl, až když se stočili pryč od slunce, a tak před nimi vřeštivým zamňoukáním varoval jen několik vteřin před náletem, což Sabriel stačilo k tomu, aby se otočila a spatřila, jak se k nim z výšky střemhlav řítí stovky rychlých tvarů. Instinktivně, s vyšpulenými rty, si v mysli vykreslila Výsadní symboly a hvízdla na vítr, aby je vyzvedl zase vzhůru a odvál na sever.

„Mrchovrány!“ sykl Macek, když máchající tvorové zbrzdili nálet a stočili se, aby se jali pronásledovat svou náhle obživlou kořist.

„Ano,“ vykřikla Sabriel, i když si nebyla jistá, proč mu vlastně odpovídá. Veškerou pozornost soustředila na mrchovrány a snažila se odhadnout, zda se jim postaví do cesty, nebo nikoliv. Už cítila, jak vítr zkouší meze její autority, jak to předpovídal Macek. Kdyby jej ještě více rozběsnila, mohli by čelit nepříjemným důsledkům. Cítila však také přítomnost mrchovran, cítila směsici Smrti a Volné magie, jež oživovaly jejich shnilá, kostnatá těla.

Mrchovrány na slunci a ve větru příliš dlouho nevydrží – musely být vytvořeny teprve předešlé noci. Nějaký nekromant pochytal úplně běžné vrány, rituálně je zabil a pak jim do těl vdechl zlomenou, roztříštěnou duši jediného mrtvého muže či ženy. Teď z nich byli opravdoví mrchožrouti, ptáci ovládaní jednotnou, byť hloupou, inteligencí. Létali díky Volné magii a zabíjeli díky svému počtu.

I navzdory Sabrielině rychlosti při vyvolávání větru se hejno blížilo závratnou rychlostí. Mrchovrány se snášely z výšky a udržovaly si rychlost. Vítr jim z těl spoutaných kouzlem trhal peří a smrduté maso.

Sabriel chvíli uvažovala, že Papírové křídlo stočí do samého středu tohoto obrovského zkázonosného hejna a stane se andělem pomsty vyzbrojeným mečem a zvonky. Ale na to, aby se mrchovránám postavila, jich bylo příliš mnoho, obzvláště když by se s nimi utkala v povětroni uhánějícím několik set stop nad zemí. Jediný nezvládnutý výpad mečem by znamenal smrtelný pád – pokud by ji mrchovrány nezabily ještě cestou dolů.

„Musím přivolat silnější vítr!“ zařvala na Macka, který vzpřímeně a s naježenou srstí seděl na jejím tlumoku a vřeštivě zasypával vrány výzvami na souboj. Hejno už bylo velmi blízko, slétávalo v děsivě přesné formaci – dvou řadách, které se podobaly napřaženým pažím, které jako by chtěly strhnout Papírové křídlo z oblohy. Střemhlavý pád vydržela jen hrstka kdysi černého peří, jímž teď v posledních paprscích slunce prosvítaly bílé kosti. Zobáky však měly vrány pořád leskle černé a třpytivě ostré a Sabriel si v jejich prázdných očních důlcích už stačila povšimnout i rudých záblesků roztříštěné mrtvé duše.

Macek nereagoval. Možná ji při svém vřeštění ani neuslyšel. Navíc se všude kolem rozléhalo krákání mrchovran, kterým zbývalo posledních pár yardů do útoku; vydávaly podivný prázdný zvuk, stejně mrtvý, jako byla jejich tkáň.

Sabriel na vteřinu propadla panice, když ucítila, že nedokáže vyšpulit suché rty, pak si je olízla a ozvalo se pomalé, kolísavé zahvízdání. Výsadní znaky jí v hlavě připadaly těžkopádné a složité, jako by se pokoušela tlačit těžký náklad na špatně vyrobených válcích – potom se však při posledním vypětí sil uvolnily a vtekly do hvízdavých tónů.

Na rozdíl od dřívějšího postupného přivolávání se tento vítr přihnal s rychlostí prudce se přibouchávajících dveří, s děsivou zběsilostí jim zaskučel v zádech, nadzvedl Papírové křídlo a strhl je dopředu jako gigantická vlna nadzvedávající malou loďku. Najednou letěli tak rychle, že Sabriel jen stěží rozeznávala zemi dole, a jednotlivé ostrůvky delty se slily do jediné pohybující se čmouhy.

S očima přivřenýma do podoby úzkých štěrbin natočila hlavu a vítr ji udeřil do tváře, jako by jí uštědřil pořádnou facku. Mrchovrány ženoucí se za nimi rozbily formaci a rozletěly se po

celé obloze jako malé černé flíčky na pozadí rudonachového západu slunce. Marně tloukly křídly ve snaze znovu se slétnout, ale Papírové křídlo se řítilo už více než míli od nich. Neměly šanci, že by je mohly ještě dohonit.

Sabriel si s úlevou oddechla, ale povzdech zkalily nové obavy. Vítr je unášel závratnou rychlostí a začínal se stáčet směrem na sever, což vůbec neměl. Sabriel spatřila, jak se rozsvěcují první hvězdy, a bylo jasné, že mají namířeno k Přezce.

Vyvolat Výsadní symboly, zahvízdat kouzlo, které mělo zklidnit vítr a stočit jej zpátky na východ, jí připadlo takřka nemožné, ale nakonec se jí vše podařilo. Nicméně kouzlo nezapůsobilo – vítr zesílil, ještě více se stočil, až se hnali přímo k Přezce, přímo na sever.

Sabriel se choulila v kokpitu a teklo jí z očí a z nosu. S vypětím veškeré vůle se ještě jednou pokusila vehnat Výsadní symboly do větru. I jí samé zazněl hvizd slabě a Výsadní symboly se opět rozptýlily ve víření, které se nyní už změnilo na skutečnou větrnou smršť. Sabriel si uvědomila, že situace se zcela vymkla její kontrole.

Vlastně jí připadlo, jako by kouzlo zapůsobilo přesně opačně, protože vichr ještě zesílil a strhl Papírové křídlo do spirály jako míč, který si přehazují obři, a každý z nich je vždycky větší než ten předcházející. Sabriel se začala točit hlava, byla jí ještě větší zima, rychle a povrchně dýchala a snažila se ukořistit tolik vzduchu, aby se udržela naživu. Opět se pokusila zklidnit vichry, ale nedokázala se nadechnout, aby mohla zahvízdat. Zatímco se křídlo všemožně snažilo zvládat bouři, z mysli jí unikaly Výsadní symboly, až jí nezbývalo nic jiného než se zoufale chytit popruhů v houpacím sedadle.

Potom vítr bez jakéhokoli varování ve vzestupném tanci rázem ustal. Poklesl a s ním i Papírové křídlo. Sabriel sebou trhla nahoru, popruhy se náhle napjaly a Macek se ve snaze udržet si kontakt s letadlem skoro prodrápal tlumokem. Sabriel tento nový vývoj otřásl a hned ucítila, jak se zbavuje únavy. Pokusila se zahvízdat pokyn vzestupnému větru, ale i tento úkon byl nad její síly. Zdálo se, že Papírové křídlo ve střemhlavém pádu nemůže nic zastavit. Řítilo se dolů, přídí se naklánělo stále níž, až se z oblohy snášelo skoro svisle, jako kladivo řítící se ke kovadlině země dole.

Dolů to bylo dosti daleko. Sabriel jednou zařvala, pak se pokusila vložit část své ve strachu zrozené síly do letadla. Ale symboly se do zahvízdání přelily jen s tím účinkem, že její bílou, větrem ošlehanou tvář nakrátko ozářil zlatý záblesk. Slunce už definitivně zapadlo a temná masa země dole vypadala úplně jako šedá řeka Smrti – řeka, do níž jejich duše přejdou za několik krátkých minut a z níž už se nikdy nevynoří do teplého světla Života.

„Uvolni mi obojek," zamňoukal hlas u Sabrielina ucha, který následoval zvláštní dojem, když jí Macek zaťal drápy do brnění a vyšplhal se jí do klína. „Uvolni mi obojek!"

Sabriel se na něho podívala, pak upřela pohled na zem a na obojek. Připadala si zpitomělá, zbavená kyslíku, neschopná dojít k nějakému rozhodnutí. Obojek byl součástí starodávného spoutání, strašlivým strážcem nesmírné síly. Musel být použit k ujařmení nepopsatelného zla nebo nezvladatelné síly.

„Věř mi!" zaskučel Macek. „Uvolni mi obojek a nezapomeň na prsten!"

Sabriel polkla, zavřela oči, zašmátrala po obojku a pomodlila se, aby neudělala nic špatného. „Otče, odpusť mi," pomyslela si, ale nepromlouvala jen ke svému otci, nýbrž ke všem Abhorsenům, kteří žili před ním – zvláště k tomu, který před tak dlouhou dobou zhotovil tento obojek.

Jakmile se obojek uvolnil, překvapilo ji, že na tak pradávné kouzlo necítí nic jiného než mravenčení. Potom se rozpojil a najednou ztěžkl jako olověný provaz nebo koule na řetězu. Sabriel jej málem upustila, ale pak byl zase lehčí, až jakoukoli váhu pozbyl. Když otevřela oči, obojek jednoduše přestal existovat.

Macek jí bez hnutí seděl na klíně a zdálo se, že se nijak nezměnil – potom jako by zazářil vnitřním světlem a začal se zvětšovat, až se roztřepil na okrajích. Světlo nepřestávalo sílit. Za několik vteřin se Sabriel už nedívala na siluetu kočky; zbyla tu jen jasná skvrna žhnoucí s takovou intenzitou, že musela odvrátit zrak. Tvar potom jako by zaváhal a Sabriel ucítila, jak ve svém soustředění na ni přeskakuje mezi agresivitou a jakýmsi vnitřním zápasem. Skoro se zase stáhl do kočičí podoby, načež se znenadání rozdělil na čtyři paprsky oslepujícího bílého světla. Jeden vystřelil kupředu, druhý dozadu, dva jako by sklouzly do křídel.

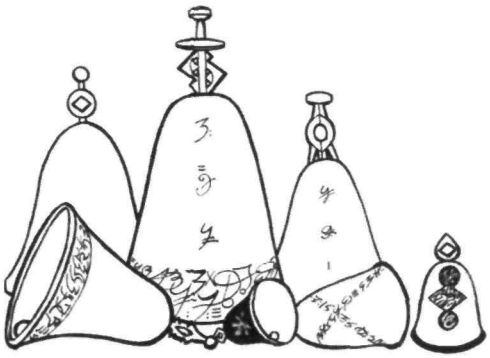
Potom celé Papírové křídlo zaplálo prudkou bílou září, ve střemhlavém pádu rázem ustalo a vyrovnalo se. Sabriel byla vržena ostře dopředu. Tělo jí sice zachytily popruhy, ale nosem skoro vrazila do stříbřitého zrcátka, přičemž se jí na krku napjaly vazy v nemožném pokusu udržet jí na místě hlavu.

Navzdory tomuto náhlému zlepšení se pořád řítili k zemi. Sabriel s rukama sepjatýma za nesnesitelně rozbolavělým krkem spatřila, jak se celý obzor vyplňuje rychle se přibližující zemí. Dole se znenadání objevily koruny stromů a Papírové křídlo prostoupené podivným světlem prosvištělo horními větvemi, v nichž vyvolalo zvuk podobající se krupobití na plechové střeše. Pak se opět snesli níže, proklouzli několik sáhů nad čímsi, co bylo patrně sklizené pole, ale pořád se pohybovali příliš rychle, aby se při přistání dokázali vyhnout naprosté destrukci.

Macek, nebo to, čím se Macek stal, křídlo opět zbrzdil v sérii otřesů, které ještě více zhmoždily Sabrielino bolavé tělo. Dívka poprvé ucítila neuvěřitelnou úlevu pramenící ze zjištění, že se jim podaří přežít. Stačil by další pokus o zabrždění a Papírové křídlo dosedne bezpečně na zem a sklouzne se v dlouhé hebké polní trávě.

Macek zabrzdil a Sabriel zajásala, když křídlo jemně spočinulo břichem na trávě a začalo klouzat k dokonalému přistání. Ale z jásotu se náhle stal poděšený křik, neboť v trávě se jim přímo před nosem objevil okraj ohromné tmavé jámy.

Papírové křídlo, pohybující se příliš nízko, aby mohlo vzlétnout, a nyní už i příliš pomalu, aby mohlo díru přeletět, dospělo k jejímu okraji, překlopilo se a ve spirálách se sneslo na dno nacházející se stovky stop pod povrchem země.

kapitola 12.

Sabriel nabývala vědomí jen velice pomalu; mozek šátral po spojích vedoucích k jednotlivým smyslům. Napřed se jí vrátil sluch, ale tím jen zaregistrovala vlastní sípavé nádechy a vrzání zbroje, když se namáhavě zvedala do sedu. Zrak jí chvilku unikal a tu propadla panice, zda třeba neoslepla, ale pak jí začala fungovat paměť. Je noc a ona leží na dně jakési jámy – obrovské, kruhové šachty vyhloubené v zemi přirozenou či umělou cestou. Z letmého pohledu během pádu odhadla, že má nejméně padesát stop v průměru a sto stop do hloubky. Její temné útroby se patrně prozáří denní světlem, ale světlo hvězd na něco takového nestačí.

Pak se ozvala bolest, těsně po nástupu paměti. Tisíc pohmožděnin a podlitin, ale žádné vážné zranění. Sabriel zakývala prsty na nohou i na rukou, stáhla svaly na pažích, na zádech i na nohou. Všechny ji bolely, ale zdálo se, že všechno funguje, jak má.

Matně si vybavovala posledních několik vteřin před dopadem – jak je těsně před ním zpomalil Macek nebo ona bílá energie –, ale k samému nárazu jako by nedošlo, protože na ten si vzpomenout nedokázala. Šok, napadlo ji odtažitě, skoro jako by určovala diagnózu někoho úplně jiného.

Další myšlenka se dostavila o nějakou dobu později a s ní i uvědomění, že musela zase upadnout do bezvědomí. Při tomto probuzení se cítila více ve své kůži; mysl jí zachytila nějaký slabý vánek, který ji vynášel z duševní omráčenosti. Po hmatu se vyprostila z popruhů a zašmátrala za zády po tlumoku. Za současného stavu bylo vyloučeno, aby se uchýlila byť jen k tomu

nejjednoduššímu kouzlu vyvolávajícímu světlo, měla s sebou však svíčky a sirky, případně mechanický zapalovač.

Jakmile škrtla sirkou, klesla na mysli. V malém mihotavém kruhu žlutého světla spatřila, že z Papírového křídla přežila jen střední část pilotní kabiny – smutný modrostříbrný pozůstatek kdysi úžasného výtvoru. Křídla se válela potrhaná a zmuchlaná pod trupem a celá přední část ležela několik kroků dál, dočista odtržená. Ke kruhové skvrně oblohy se upíralo jedno oko, ale už v něm pohasla veškerá divokost i život. Zbyl jen žlutý nátěr a laminovaný papír.

Sabriel zírala na spoušť, zatímco jí v kostech jako chřipka kolovaly lítost a zármutek, dokud jí sirka nepopálila prsty. Zapálila další a pak ještě svíčku, čímž si vylepšila jak osvětlení, tak dohled.

Rozsáhlý, otevřený a plochý prostor byl posetý dalšími drobnými kousky křídla. Sabriel zaúpěla námahou přesvědčit k pohybu pohmožděné svalstvo, pak se vysoukala z kokpitu, aby se zevrubněji podívala na okolní terén.

Pohledem se ujistila, že plocha je uměle tvořená pečlivě položenými dlaždicemi. Mezi kameny už dlouho rostla tráva a ujal se na nich i lišejník, takže zjevně nešlo o nic nového. Sabriel se posadila na studené kameny a uvažovala, proč by někdo pokládal dlažbu na dně jámy.

Při přemýšlení jí začal naplno fungovat otupený rozum, a mohla tak začít přemítat nad několika dalšími věcmi. Kam se třeba poděla síla, která byla kdysi Mackem? A co byla zač? To jí připomnělo, aby si přitáhla meč a zkontrolovala zvonky.

Na hlavě se jí otočila přilba v turbanu a teď ji měla skoro naopak. Pomalu ji přetočila, přičemž v nesmírně strnulém krku cítila každý nepatrný pohyb.

Jakmile na dlažbě zasadila do kaluže tvrdnoucího vosku první svíčku, vytáhla ze zbytků letadla tlumok a zbraně a zapálila další dvě svíčky. Jednu položila vedle první a druhou nesla v ruce, když obcházela zničené Papírové křídlo a pátrala po nějaké stopě po Mackovi. U rozdrcené přídě stroje se jemně dotkla jeho očí a přála si, aby je mohla zavřít.

„Promiň,“ zašeptala. „Možná budu jednoho dne schopná udělat nové Papírové křídlo. Mělo by se udělat další, aby v něm dál žilo tvoje jméno.“

„City, Abhorsenko?“ otázal se hlas odněkud za jejími zády, hlas, který zároveň zněl jako Macek a zároveň jako někdo úplně cizí. Byl hlučnější, hrubší, méně lidský a každé slovo zapraskalo jako elektrické generátory, které používala na hodinách fyziky na Wyverleyské akademii.

„Kde jsi?“ zeptala se Sabriel a rychle se otočila. Hlas se ozýval velmi blízko, ale v kruhu světla vrhaném svíčkami nebylo nic vidět. Pozvedla i svíčku, kterou třímala v ruce, a předala si ji do levé ruky.

„Tady,“ odfrkl hlas a Sabriel spatřila, jak zpod zničeného trupu vybíhají čáry bílého ohně, čáry, které na své cestě zapalují papírový laminát, takže během několika vteřin Papírové křídlo začaly stravovat divoké žlutorudé plameny, které se roztančily pod hustým bílým kouřem a zcela zakryly to, co se vyplazilo zpod rozbitého letadla.

Sabriel nevaroval žádný smysl vyladěný na přítomnost Smrti, ale měla pocit, že skoro ucítila Volnou magii; palčivou, nepřirozenou, nervy drásající, zabarvující štiplavý zápach přirozeného kouře. Potom si opět všimla ohnivých čar, které se rozbíhaly ven, slévaly, proplétaly a zase sbíhaly k sobě – a z pohřební hranice Papírového křídla vystoupila žhnoucí modrobílá bytost.

Sabriel se na ni nedokázala dívat přímo; jen koutky očí, zakrytých rukama, spatřila jakýsi lidský tvar, vyšší, než byla ona sama, a vyzáblý, skoro vyhladovělý. Neměl nohy; trup a hlava vratce spočívaly na sloupu svíjející se a vířící energie.

„Volný, kromě odplaty krve,“ řekl a přistoupil blíže. Veškeré stopy po Mackově hlase už zmizely a zanikly v praskající, jiskřící hrozbě.

Sabriel neměla nejmenší pochyby o významu odplaty krve a o tom, s kým souvisí. Sáhla na dno svých sil, do popředí mysli vyvolala tři Výsadní symboly, vykřikla jejich jména a vyslala je k bytosti.

„Anet! Calew! Ferhan!“

Ze symbolů, jakmile jí vyrazily z ruky, mysli a úst, se staly stříbrné čepele, které prosvištěly vzduchem rychleji než jakákoli vržená dýka – a zjevně bez následků se prohnaly skrz zářící postavu.

Ta se zasmála, v řadě vysokých a nízkých tónů, které připomínaly skučení trpícího psa, a líně se posunula dopředu. Vláčným pohybem

jako by chtěla prohlásit, že zbavit se Sabriel jí nebude činit větších obtíží než spálit Papírové křídlo.

Sabriel tasila meč a ustoupila, odhodlaná nepodlehnout panice, jak se jí to stalo tváří v tvář Mordikantovi. Trhala hlavou dopředu a dozadu, aniž si vzpomněla na bolest v krku, kontrolovala terén za svými zády a sledovala nepřítele. Horečnatě zvažovala, jaké má možnosti. Možná některý ze zvonků – ale to by znamenalo, že bude muset upustit svíčku. Mohla by se spolehnout na to, že jí bude cestu ozařovat jas linoucí se z postavy?

Tvor, skoro jako by jí dokázal číst myšlenky, najednou začal svou zář ztrácet a vsával tmu do těla jako houba nasávající inkoust. Za několik okamžiků ho Sabriel stěží mohla rozeznat – děsivou siluetu podkreslenou oranžovou září hořícího Papírového křídla.

Sabriel se v zoufalství pokoušela rozpomenout, co ví o elementálech a volnomagických výtvorech. Její otec se o nich zmiňoval jen zřídkakdy a magistra Greenwoodová se tohoto tématu dotkla jen zběžně. Sabriel znala ujařmující kouzla pro dva nižší rody volnomagických bytostí, avšak tvor před ní nebyl ani Margrue, ani Stilken.

„Uvažuj dál, Abhorsenko," zasmál se tvor a pokročil dále kupředu. „Jaká škoda, že ti příliš nefunguje hlava."

„Zachránil jsi ji před věčnou zkázou," odpověděla Sabriel obezřele. Tvor přece jen zbrzdil Papírové křídlo, takže možná v něm někde dlí něco dobrého, nějaký zbytek po Mackovi; kdyby jej jenom dokázala vynést na povrch.

„City," opáčil tvor a pořád se v tichosti kradmě přibližoval. Zase se zasmál a tu se z něho odpoutalo úponkovité rameno a prosvištělo prostorem, jenž je dělil, aby udeřilo Sabriel do obličeje.

„Vzpomínka, nyní vymýcená," dodal, když Sabriel zavrávorala po druhém výpadu a v ruce se jí zableskl meč, kterým se rozhodla zaútočit. Na rozdíl od stříbrných kouzelných šipek se čepel posetá Výsadními znaky zaklesla do nepřirozeného masa bytosti, ale jediným důsledkem bylo to, že se Sabriel roztřásla ruka.

Z nosu jí tekla krev, v teplém, slaném proudu, který jí působil palčivou bolest na větrem popraskaných rtech. Snažila se nevěnovat tomu pozornost, pokusila se bolest pravděpodobně zlomených nosních kůstek využít k navrácení mysli do střehu.

„Vzpomínky, ano vzpomínky," pokračoval tvor. Nyní už Sabriel obcházel, tlačil ji zpátky cestou, kterou přišli, zpátky k dohasínajícímu ohni Papírového křídla. To mělo každou chvíli dohořet a pak se měla rozhostit tma, neboť Sabrielina svíčka se proměnila na hrudku vyhaslého vosku, který jí zapomenutý vypadl z ruky.

„Tisíciletí služebnictví, Abhorsenko. Spoután klamy, zradami… zajat v odporném tvaru konkrétního těla… ale přišel čas odplaty, pomalé odplaty – ne rychlé, vůbec ne rychlé!"

Znovu šlehl ramenem, tentokrát nízko, aby se ji pokusil podrazit. Sabriel je přeskočila, napřáhla meč a zaútočila jím tvorovi na hruď. Ten však odtančil pryč, a když se Sabriel pokusila uskočit, vysunul další ramena, popadl ji uprostřed skoku a přitáhl si ji k tělu.

Ruku s mečem jí přidržel u boku a stahoval sevření, až byla kousíček od jeho hrudi, s tváří na šířku prstu od jeho kolotajícího, neustále se pohybujícího masa, jako by v něm za blánou naprosté temnoty poletovala miliarda drobounkých mušek.

Dalším ramenem uchopil Sabriel za zadní okraj přilby a přinutil ji vzhlédnout. Pak spatřila jeho hlavu, přímo nad svou vlastní. Byla to stvůra toho nejprimitivnějšího tělesného uspořádání, s očima podobnýma jámě, kde se nacházeli, hlubokými studnami bez rozeznatelného dna. Neměla nos, jen tlamu, která rozdělovala úděsnou tvář na dvě části, tlamu, která se teď jemně rozevírala a vypouštěla modrobílou zář, kterou původně použila jako tkáň.

Sabriel z mysli vyšuměly všechny Výsadní symboly. Nemohla máchnout mečem ani zacinkat zvonky, a i kdyby mohla, stejně nevěděla, jak je proti nemrtvým bytostem správně použít. Přesto si v duchu všechno připomínala a horečnatě, bleskurychle procházela seznam všeho, co by jí mohlo pomoci.

Tehdy si její unavený, otřesený mozek vzpomněl na prsten. Spočíval jí na levé ruce, na volné ruce, chladivé stříbro na ukazováčku.

Nevěděla však, jak s ním naložit – a tvor už k ní skláněl hlavu, neskutečně natahoval krk, až se nad ní tyčil jako nějaká hadí hlava se široce otevřenou tlamou, která stále jasněla, dštila do běla rozpálené jiskry, které jí dopadaly na přilbu a na tvář, spalovaly jí oblečení i pokožku a zanechávaly jí na kůži drobné jizvy podobné

tetování. Ucítila, že je jí prsten jakoby volnější. Instinktivně pokrčila prsty a prsten se uvolnil ještě víc, sklouzl jí z ukazováku, roztáhl se a dál se zvětšoval, až Sabriel poslepu poznala, že drží stříbrnou obruč stejně širokou, nebo možná širší, než je netvorova protáhlá hlava. A najednou pochopila, co musí udělat.

„Napřed ti vydloubnu oko," zasyčel netvor dechem horkým jako dopadající jiskry, kterým jí jako slunce okamžitě sežehl líce. Naklonil hlavu do strany, ještě více rozevřel chřtán a vytáhl spodní čelist.

Sabriel mu věnovala poslední opatrný pohled, potom před strašlivým žárem pevně zavřela oči a vyhodila stříbrnou obruč vzhůru, jak doufala, netvorovi přes hlavu.

Na okamžik, zatímco žár zesílil a ona na oku pocítila hroznou spalující bolest, si pomyslela, že se netrefila. Potom jí cosi obruč vytrhlo z ruky a odhodilo ji pryč, jako by to byla střevle odmrštěná vzteklým rybářem.

Jakmile se zase ocitla na studených dlaždicích, otevřela oči; i to levé, které bylo zalité slzami, rozbolavělé a zakalené, ale stále zasazené v důlku a stále vidoucí.

Podařilo se jí přetáhnout netvorovi obruč přes hlavu a ta mu nyní pomalu klouzala po dlouhém, vlnícím se krku. Prsten se cestou dolů opět zmenšoval a zůstával netečný vůči zoufalým snahám obludy rychle si jej strhnout. Netvorovi přímo z trupu vyrostlo už šest nebo sedm paží, všechny se svíjely a snažily se zajet prsty pod prsten. Ale zdálo se, že kov na netvorovo tělo působí nepřátelsky, podobně jako rozpálená pánev na lidské prsty, protože ruce sebou nepřestávaly škubat a obíhat kolem prstenu, nedokázaly jej však uchopit déle než na jednu vteřinu.

Temnota, která ho prostoupila, také pozvolna mizela; odtékala mu zmítajícím se, svíjejícím se trupem a zanechávala za sebou žhnoucí bílou zář. Netvor nicméně pokračoval v zápase s prstenem, hořící ruce se mu dokola přetvářely, tělo se mu kroutilo a otáčelo a dokonce vzpínalo, jako by ze sebe mohlo prsten shodit jako kůň jezdce.

Nakonec všech snah nechal a s řevem a prskáním se obrátil na Sabriel. Z těla mu vyrašila dvě dlouhá ramena, natáhla se k dívce rozplácnuté na podlaze, z rukou mu vyrostly paráty, které se k ní

hnaly jako pavouci pospíchající ke kořisti, přičemž vyrývaly v kameni hluboké zářezy – na poslední yard však už nestačily.

„Ne!“ zavyl netvor a celé jeho svíjející se tělo vyrazilo kupředu s napřaženýma vražednýma rukama. A pařátům zase chyběl kousek, neboť Sabriel se odplazila pryč.

Pak se stříbrný prsten ještě více stáhl a ze samého středu netvora zahaleného v bílých plamenech se vydral zoufalý, zuřivý a úzkostný výkřik. Paže se mu náhle stáhly zpátky do trupu; hlava mu padla na ramena a celé tělo se scvrklo do amorfní hroudy pableskující bílé hmoty, již přes střed svíral stále dosti velký stříbrný pás, jehož rubín se třpytil jako kapka krve.

Sabriel netvora nespouštěla z očí, nebyla schopná odvrátit zrak nebo učinit cokoli jiného, dokonce ani zastavit krev řinoucí se jí z nosu, která už jí potřísnila polovinu obličeje a brady a jejíž zasychající sraženina jí zalepila ústa. Připadalo jí, že něco zůstalo nedokončeno, že musí udělat ještě poslední krok.

Když se bázlivě připlížila dopředu, spatřila, že na prstenu už žhnou znaky, Výsadní znaky, které jí sdělují, co musí učinit. Vyčerpaně se zvedla na kolena a začala šmátrat po bandalíru. Saranet jí připadal těžký, skoro nad její síly, ale přesto se jí ho podařilo vytáhnout a jámou se rozezněl hluboký, naléhavý hlas, který jako by se jal probodávat zářící, stříbrem spoutanou masu.

Prsten zahučel zvonu na pozdrav a vyloučil ze sebe hruškovitou kapku vlastního kovu, z níž se po ochladnutí stal miniaturní Saranet. Zároveň prsten změnil barvu a konzistenci. Rubínová barva jako by roztála a stříbrem se rozlila rudá záplava. Prsten zmatněl a zevšedněl, netvořil už stříbrný pás, nýbrž rudý kožený obojek s drobounkým stříbrným zvonkem.

S touto změnou se zachvěla i bílá masa, opět jasně zazářila, až si musela Sabriel zase zakrýt oči. Když se stíny znovu slily, podívala se a spatřila Macka s rudým obojkem na krku, jak si sedá a tváří se, jako by měl vyvrhnout smotek chlupů.

Nebyl to však smotek chlupů, ale stříbrný prsten, jehož rubín žhnul Mackovým vnitřním světlem. S cinkáním se po kamenných dlaždicích dokutálel k Sabriel. Ta jej zvedla a nasadila si jej na prst.

Mackova zář pohasla. Z hořícího Papírového křídla zbyly jen žhavé uhlíky, smutné vzpomínky a popel. Vrátila se tma, pozřela

Sabriel a zahalila ji do sebe se všemi bolestmi a strachy. Dívka tiše seděla, dokonce ani nepřemýšlela.

O chvíli později ucítila na ruce měkký kočičí čumák a dotyk svíčky, ještě vlhké z Mackovy tlamičky.

„Pořád ti teče krev z nosu," řekl dobře známý pedantský hlas. „Zapal svíčku, zacpi si nos a vytáhni pár dek, na kterých se vyspíme. Začíná být zima."

„Vítej zpátky, Macku," zašeptala Sabriel.

kapitola 13.

Po probuzení se ani Sabriel, ani Macek nezmiňovali o událostech předešlého dne. Když si Sabriel v troše vody z láhve omývala řádně nateklý nos, zjistila, že si na živou noční můru ani vzpomínat nechce, a Macek jakoby omluvně mlčel. Navzdory tomu, co se stalo později, osvobození Mackova alter ega, či co to bylo vlastně zač, je zachránilo před jistou záhubou v povětří.

Jak Sabriel očekávala, úsvit přinesl do jámy trochu světla, které v průběhu dne zesílilo na úroveň blížící se běžnému soumraku. Sabriel v bezprostředním okolí dokázala číst a rozhlížet se, ale po dvaceti či třiceti krocích se věci rozplývaly v nejasném šeru.

Ne že by jáma byla rozlehlejší – měla možná sto yardů v průměru; nikoli padesát, jak se domnívala, když se do ní řítila. Celé dno bylo vydlážděné, uprostřed byl kruhový odtok a ve strmých kamenných stěnách se ztrácelo několik tunelů – a Sabriel si byla jistá, že se jimi bude muset nakonec vydat, protože v jámě nebyla žádná voda. Ani se nezdálo, že zaprší. Byla tu zima, ale ani zdaleka ne taková jako na plošině u Abhorsenova domu. Klima zmírňovala blízkost oceánu a poloha, která mohla odpovídat výšce mořské hladiny nebo být dokonce pod ní, protože v denním světle si Sabriel všimla, že jáma je přinejmenším sto yardů hluboká.

Přesto byla docela ráda, když se po boku s poloprázdnou lahví vody mohla schoulit na lehce sežehnutý tlumok, natřít si mastí z bylin podlitiny a dát si na podivně spálenou kůži obklad z obludně páchnoucího tanmarilového listí. Pokud šlo o další újmu na zdraví, s nosem na tom byla lépe.

Nebyl zlomený – jen vypadal úděsně, natekle a byla na něm zaschlá vrstva krve. Když se jej pokoušela dokonale očistit, nedokázala snést bolest, kterou si způsobovala.

Macek se po hodině zaraženého mlčení vydal na průzkum, přičemž odmítl Sabrielino pozvání na snídani sestávající z tvrdých koláčků a sušeného masa. Dívka se domnívala, že si místo toho najde krysu nebo něco stejně vábného. Svým způsobem byla docela ráda, že odešel. Vzpomínka na netvora stvořeného Volnou magií, spočívajícího v těle bílého kocoura, ji pořád zneklidňovala.

Ale přesto, když slunce vystoupilo tak vysoko na oblohu, že bylo vidět jako malý kotouč obklopený okrajem jámy, začala přemýšlet, proč se ještě nevrátil. Pak se zvedla a opírajíc se o meč jako o hůl a tiše naříkajíc, když jí o sobě dávala vědět každá pohmožděnina, dokulhala k ústí tunelu, kam se pustil.

Samozřejmě, že jen co si u vchodu zapálila svíčku, Macek se objevil za jejími zády.

„Hledáš mě," zamňoukal nevinně.

„Koho jiného?" odpověděla Sabriel. „Našel jsi něco? Tedy něco užitečného. Třeba vodu?"

„Užitečného?" dumal Macek, zatímco si otíral oběma nataženými předními tlapkami bradu. „Možná. Určitě zajímavého. A vodu? Ano."

„Jak daleko?" zeptala se Sabriel až příliš palčivě vnímající, jak její pohyblivost omezují všemožné podlitiny. „A co znamená zajímavého? Nebezpečného?"

„Není to daleko," opáčil Macek. „Drobné nebezpečí se tu skrývá – past a několik dalších zvláštností, ale nic, co by ti uškodilo. A co se týče té zajímavosti, na to se budeš muset jít podívat sama, Abhorsenko."

„Sabriel," opravila ho Sabriel automaticky, zatímco se snažila uvažovat dopředu. Potřebovala nejméně dva dny odpočinku, ale víc už ne. Každý den, který by ztratila předtím, než najde fyzické tělo svého otce, by mohl znamenat katastrofu. Prostě ho musí najít co nejdřív.

Mordikant, stínoví pomocníci, mrchovrány – nyní bylo nad slunce jasnější, že jak proti otci, tak proti dceři stojí nějaký strašlivý nepřítel. Tento nepřítel už uvěznil Sabrielina otce, takže musí jít o

velmi mocného nekromanta nebo někoho z vyšších Mrtvých. Možná Kerrigora…

„Vezmu si tlumok," rozhodla se, a zatímco se potácela zpátky, Macek jí kličkoval před nohama jako kotě, málem ji sice podrazil, ale vždycky se mu podařilo uskočit. Sabriel jeho chování přičetla nevysvětlitelné kočičí povaze a nic na to neříkala.

Jak Macek slíbil, tunel nebyl dlouhý a jeho dobře vytesané schody a zbrázděné dno umožňovaly snadnou chůzi s výjimkou místa, kde Sabriel musela následovat kočku přesně po určitých kamenech, aby se vyhnula chytře ukrytému otvoru v zemi. Věděla, že bez Mackova vedení by do něj spadla.

Nacházely se tu i prvky magické ochrany. V koutech tunelu jako můry číhala stará nepřátelská kouzla, která čekala, až se na ni vrhnou, obklopí ji a zadusí ji svou mocí – ale jejich první reakci něco zbrzdilo a kouzla se znovu zklidnila. Několikrát na sobě Sabriel ucítila přízračný dotyk, jako by jí nějaká ruka chtěla setřít z čela Výsadní symbol, a skoro na konci tunelu spatřila, jak ve stěně pozvolna mizí dva strážní vyslanci. Ve světle svíčky se jim zableskly hroty halaparten, ale potom se do kamene zanořili i ty.

„Kam jdeš?" zašeptala úzkostlivě, když se před ní s vrzáním pomalu otevřely dveře – bez jakéhokoli viditelného mechanismu.

„Do další jámy," odpověděl Macek věcně. „Právě tady… První krev… au…"

Zakuckal se a potom svou větu poněkud lakonicky dokončil slovy: „Je to zajímavé".

„Co tím myslíš…" začala Sabriel, ale zmlkla, když procházeli dveřmi, v nichž ji magická síla zatahala za vlasy, za ruce, za zbroj a za jílec meče. Mackovi se zježily chlupy a sám od sebe se mu přetočil obojek, až se nahoře ukázaly Výsadní znaky spoutání; byly jasně čitelné a zřetelně vystupovaly na pozadí obojku.

Potom se octli venku a stanuli na dně další jámy, v předčasném soumraku, protože slunce už klouzalo za obzor vymezený okrajem jámy.

Tento otvor byl mnohem širší než ten předcházející – měl možná míli napříč – a byl hlubší: nořil se do hloubky přibližně šesti set či sedmi set stop. Navzdory své velikosti byla celá obrovská jáma izolována od horních vzduchových vrstev třpytící se, pavučinově

tenkou sítí, která mizela v kruhové stěně asi ve čtvrtině vzdálenosti od povrchu země. Sabriel na ni upozornilo sluneční světlo, ale i tak, aby jasně spatřila její jemný kosočtverečný vzorek, musela použít dalekohled. Vypadala chatrně, ale přítomnost několika vyschlých ptačích těl vypovídala o její značné síle. Sabriel tušila, že ptáci se do sítě nechali lapit, když se lačně hnali za potravou na dně jámy.

V jámě samé rostlo značné množství nepříliš vzhledné vegetace – hlavně zakrslé stromky a zkroucené keře. Ale Sabriel se stromkům příliš nevěnovala, neboť mezi těmito rozptýlenými ostrůvky zeleně se rozkládaly vydlážděné úseky – a na každém z nich spočívala loď.

Čtrnáct veslových člunů s jediným stěžněm, s černými plachtami napjatými k zachycení neexistujícího větru, s vesly vysunutými k boji s imaginárními vlnami. Byly ozdobeny řadou praporů a korouhví, jež nyní zvadle visely u stěžně a lanoví, ale Sabriel je nepotřebovala vidět v plné nádheře, aby poznala, jaký prapodivný náklad tyto lodě nejspíš vezou. O tomto místě slyšela, jako o něm slyšelo každé dítě v severní části Ancelstierre hraničící se Starým královstvím. Toto podivné přístaviště bylo opředeno stovkami legend o pokladech, dobrodružství a lásce.

„Pohřební lodě," řekla Sabriel. „Královské lodě."

Její domněnku hned potvrdil další fakt, protože přímo do prachu, který rozhrnula nohama, byla vetkána kouzla spoutání, kouzla poslední smrti, která tu mohl zanechat pouze Abhorsen. Dávné vládce Starého království by nemohl vzkřísit žádný nekromant.

„Slavné pohřebiště prvních… kkk… králů a královen Starého království," pronesl Macek s jistými obtížemi. Protančil kolem Sabrieliných nohou, potom se postavil na zadní a začal široce rozhazovat rukama jako cirkusový impresário v bílém kožichu. Nakonec vyrazil mezi stromy.

„No tak pojď – tady je pramen, pramen, pramen!" zazpíval vesele a poskakoval do rytmu svých slov.

Sabriel ho poněkud pomaleji následovala, vrtěla hlavou a přemýšlela, co mohlo Macka tak rozveselit. Cítila se potlučená, unavená a sklíčená, otřesená zjevením volnomagického netvora a rozesmutnělá zkázou Papírového křídla.

Cestou ke zřídlu prošli těsně kolem dvou lodí. Macek vedle nich rozpustile tančil a protáčel se v šílené sérii vrutů, poskoků a

výskoků, ale bočnice dosahovaly tak vysoko, že nebylo vidět dovnitř, a Sabriel věděla, že po veslu dovnitř rozhodně nevyšplhá. Přesto se ale zastavila, aby se podívala na figury na přídi – vznešené muže, z nichž jednomu bylo kolem čtyřicítky a druhý byl o něco starší. Oba měli plnovous, dívali se stejnýma panovačnýma očima a měli na sobě zbroje podobné té Sabrielině, avšak hustě osázené medailony, řetězy a dalšími ozdobami. Oba třímali v pravé ruce meč a v levé rozvinující se svitek – heraldické ztvárnění Výsady.

Třetí loď byla jiná. Vypadala kratší a méně nazdobená a na jejím holém stěžni nebyly žádné černé plachty. Z boků nevyčnívala žádná vesla, a když Sabriel došla ke zřídlu, jež se nacházelo pod její zádí, spatřila mezi deskami neutěsněné spáry a uvědomila si, že loď nebyla dokončena.

Spalována zvědavostí, upustila vedle malého zřídla bublající vody tlumok a přešla dopředu k přídi. I ta byla odlišná, neboť figura na ní zpodobňovala mladého muže – nahého mladého muže vyřezaného do poslední podrobnosti.

Sabriel se zlehka začervenala, protože rytina dosahovala maximální přesnosti ztvárnění, jako by byl mladík proměněn z masa ve dřevo, a její jediná předcházející zkušenost s mladými muži spočívala v prohlížení anatomických příčných řezů v učebnicích biologie. Měl nevelké a dobře tvarované svalstvo a na hlavě krátké kučeravé vlasy. Trochu zvedal hezky rostlé, elegantní ruce, jako by chtěl odvrátit nějaké zlo.

Podrobnosti dokonce zabíhaly do obřezaného pyje, na nějž Sabriel pohlédla s jistými rozpaky, načež upřela zrak do mladíkovy tváře. Nebyl vysloveně hezký, ale působil příjemně. Měl zodpovědný obličej s vyděšeným výrazem člověka, který byl zrazen nebo si to právě uvědomil. V očích se mu zračil i strach a cosi podobné nenávisti. Byla na něm vidět více než špetka šílenství. Jeho výraz Sabriel zneklidnil, protože jí připadal příliš lidský na to, aby byl výsledkem umu jakkoli talentovaného dřevorytce.

„Vypadá až příliš živě," zamumlala si, když od postavy odstoupila, sklouzla rukou k jílci meče a magickými smysly v ní začala pátrat po nějaké lsti nebo klamu.

Žádnou lest nenašla, ale uvnitř figury nebo kolem ní něco přece jen ucítila. Dojem srovnatelný s dojmem, který by mohl vyvolávat

Mrtvý revenant, nikoli však stejný – slabý pocit, který nemohla nikam zařadit.

Sabriel se jej při novém pohledu na postavu, kdy si ji prohlížela ze všech úhlů, pokusila identifikovat. Mužovo tělo nyní představovalo intelektuální výzvu, takže už na ně pohlížela beze studu. Prohlížela si jeho prsty, nehty a kůži, všímala si, jak dokonale jsou vyřezané, do posledních drobných jizev na rukou, jež byly důsledkem manipulace s mečem a dýkou. Na čele měl také patrný slabý Výsadní křestní znak a na víčkách mu bylo vidět bledé žilkování.

Prohlídka ji utvrdila v tom, co vycítila, ale zaváhala, když začala přemýšlet, jaká opatření má podniknout. Šla se tedy podíval po Mackovi. Vzhledem k jeho současnému tíhnutí chovat se jako poněkud pošetilá kočka si toho od jeho rad či odpovědí příliš neslibovala – i když možná šlo jen o reakci na návrat do podoby volnomagického tvora, což se mu nemuselo stát už třeba tisíc let. Kočičí tělo mu pravděpodobně poskytlo vítanou úlevu.

Od Macka se nedozvěděla vůbec nic. Našla ho, jak spí na louce plné květin poblíž zřídla a ocas a tlapky se mu cukají podle snu o tančících myškách. Sabriel se zadívala na slámově zbarvené kvítky, k jednomu přičichla, poškrábala Macka za oušky a potom se vrátila k dřevěné postavě. Květiny byly kočičí balzám, což vysvětlovalo Mackovu předešlou náladu i jeho současnou ospalost. Bude se muset rozhodnout sama.

„Nuže," oslovila postavu jako advokát soud. „Stal ses obětí nějakého volnomagického kouzla a nekromantické lsti. Tvoje duše nespočívá ani v Životě, ani ve Smrti, ale někde mezi. Mohla bych přejít do Smrti a jsem si jistá, že bych tě našla někde u hranice – ale tam bych mohla narazit taky na spoustu potíží. Potíží, se kterými bych se ve svém současném ubohém stavu asi nemohla vyrovnat. Co tedy můžu udělat? Co by udělal můj otec – Abhorsen… nebo vůbec kterýkoli jiný Abhorsen?"

Chvíli o tom přemýšlela, přecházela tam a zpátky a na okamžik zapomněla i na pohmožděniny. Připadlo jí, že při poslední otázce vystoupila její povinnost v celé své nahotě. Cítila jistotu, že její otec by muže osvobodil. To dělal, pro to žil. Povinností Abhorsena bylo

napravovat důsledky nepřirozené nekromantie a volnomagických kouzel.

Dál nad tím neuvažovala, možná vinou neuváženého přičichnutí ke kočičímu balzámu. Dokonce ji ani nenapadlo, že její otec by nejspíš počkal, až na tom bude tělesně lépe – možná do druhého dne. Koneckonců tento mladík musel být uvězněn už řadu let: jeho fyzické tělo bylo proměněno na dřevo a jeho duše byla jakýmsi způsobem polapena ve Smrti. Několik dní nebude v jeho případě nic znamenat. Abhorsen nemusí okamžitě dostát každé povinnosti, která se objeví…

Ale Sabriel měla poprvé od okamžiku, kdy prošla Zdí, dojem, že se potýká s jasně definovaným problémem. Je třeba napravit nespravedlnost a vše jí nezabere víc než několik málo minut na samé hranici se Smrtí.

Přetrvávala v ní jakási jemná potřeba opatrnosti, a tak zašla pro dřímajícího Macka, zvedla ho a položila ho k nohám dřevěné postavy. Doufala, že se probudí, pokud jí bude hrozit nějaké fyzické nebezpečí – vzhledem k ochranným prvkům a strážným v jámě však něco podobného nebylo příliš pravděpodobné. Dokonce zde existovaly bariéry, díky nimž bylo obtížné přejít do Smrti a které takřka znemožňovaly, aby ji něco Mrtvého sledovalo zpátky do Života. Nakonec se jáma jevila jako dokonalé místo, kde podniknout takový menší pokus o záchranu.

Ještě jednou překontrolovala zvonky, přejela rukama přes hladké dřevo jejich rukojetí a ucítila skryté hlasy dychtivě čekající na vysvobození. Tentokrát z koženého pouzdra vysunula Rannu. Byl to ten nejméně nápadný zvonek, jenž svou povahou ukolébával posluchače a lákal je ke spánku či nepozornosti.

Jako pochybovačné prsty se o ni otřely námitky; nevěnovala jim však pozornost. Cítila se sebevědomá, připravená na krátký výlet do Smrti, dostatečně střežená ochranou této královské nekropole. S mečem v jedné ruce a se zvonkem v druhé přešla do Smrti.

Zasáhl ji chlad a neúnavný proud, ale zůstala stát, kde se octla, a na zádech pořád cítila teplo Života. Stála přímo na spojnici obou říší, odkud by se normálně vrhla kupředu. Tentokrát se zaklesla nohama

v proudění a pokračujícího slabého kontaktu s Životem využila jako kotvy, která měla její život podržet ve vodách Smrti.

Všechno vypadalo klidně, kromě vody neustále jí zurčící kolem nohou a vzdáleného burácení První brány. Nic se nehýbalo, v šedavém světle se nerýsovaly žádné tvary. Sabriel opatrně použila smyslu pro Mrtvé, aby vycítila cokoliv, co se zde mohlo skrývat, aby vycítila slabou jiskřičku uvězněné, leč stále živé duše mladého muže. Zpátky v Životě stála fyzicky těsně u něho, aby i zde byla blízko jeho duši.

Něco tu bylo, ale zdálo se, že se to nachází mnohem dále ve Smrti, než Sabriel očekávala. Pokusila se to spatřit, upřela zrak do podivného šera, v němž se jen stěží daly odhadovat vzdálenosti, ale nic neviděla. To, co tu bylo, se skrývalo pod hladinou.

Sabriel zaváhala a pak k objektu zamířila. Šátrala nohou ve vodě, dávala si pozor při každém kroku a bránila se tahu řeky. Něco před ní nebylo rozhodně v pořádku. Dost silně to cítila – musela to být uvězněná duše. Nevěnovala pozornost hlásku, který jí kdesi v hlavě našeptával, že jde o nějakou nesmírně nevypočitatelnou Mrtvou stvůru, schopnou udržet se ve zběsilém proudění…

Nicméně když se přiblížila na vzdálenost několika kroků od místa, kde se stvůra nacházela, nechala zaznít Rannu – tlumeným, ospalým zacinkáním, s nímž se vzduchem začal nést dojem zívání, vzdechu, zaklánějící se hlavy, těžknoucích očí – vábení ke spánku.

Sabriel uvažovala, že pokud je vpředu nějaký Mrtvý tvor, už se stačil zklidnit. Schovala meč i zvonek, pomalu se naklonila do příhodné pozice a vnořila se do vody.

Rukama se dotkla něčeho studeného a tvrdého jako led, něčeho naprosto neidentifikovatelného. Ucukla, pak znovu vsunula ruce do vody, až jimi nahmatala cosi, co musela být určitě ramena. Sledovala je k hlavě a hmatem prozkoumala její rysy. Duše se fyzickému tělu někdy podobala jen pramálo a někdy se živé duše po dlouhém pobytu ve Smrti pokroutily, ale tato byla zcela určitě dvojníkem dřevěné postavy. I ona žila jakýmsi způsobem uzavřená a uchráněná před Smrtí, podobně jako bylo živé tělo uchováno ve dřevě.

Sabriel nehmotný tvar chytila v podpaží a zatáhla. Objekt vyklouzl z vody jako kosatka, mrtvolně bílý a ztuhlý jako socha.

Sabriel se zapotácela a řeka jí dychtivě ovinula nohy zrádnými víry – narovnala se však ještě předtím, než ji proud stačil stáhnout pod hladinu.

Trochu si nehmotný tvar posunula a začala jej táhnout zpátky k Životu. Šlo to ztuha, mnohem obtížněji, než čekala. Na to, že se nacházela na této straně První brány, byl proud nepříjemně silný a krystalizovaná duše – nebo co to vlastně bylo – byla mnohem, mnohem těžší, než měly duše být.

Soustřeďujíc takřka veškerou pozornost na to, aby zůstala stát zpříma a ubírala se správným směrem, skoro si nevšimla náhlého zániku zvuku, který označoval, že cosi prochází První branou. Za posledních několik let se však naučila být ostražitá a vědomé obavy uložila do podvědomé opatrnosti.

Naslouchala a s ušima pátrajícíma po sebemenším zvuku zaslechla slabé čvachtání čehosi, co se nanejvýš potichu napůl brodilo, napůl plížilo proti proudu. Co se pohybovalo směrem k ní. Něco Mrtvého doufalo, že ji nachytá na holičkách.

Za První bránu se zjevně dostalo nějaké varování nebo výzva a to, co se k ní ploužilo, na ni zareagovalo. Sabriel si v duchu spílala za svou hloupost a shlédla na své nehmotné břemeno. A opravdu, podařilo se jí rozeznat tenoučké černé vlákno, jemné jako bavlněná nit, které mu vybíhalo z paže do vody – a z ní pak do hlubších, temnějších sfér Smrti. Nebyl to provázek k ovládání, nýbrž spojnice, která mohla dát nějakému vzdálenému Mistrovi vědět, že se duše pohnula. Cinknutí Ranny naštěstí vzkaz zpomalilo, ale kdyby byla blíže k Životu…

Trochu zrychlila, ale ne příliš a předstírala, že si slídiče nevšimla. Ať už to bylo cokoliv, zdálo se, že se na ni vrhnout nechce.

Sabriel si ještě více pospíšila; energii jí dodával adrenalin a napětí. Kdyby se na ni neznámý tvor vyřítil, musela by duši upustit – a muž by byl odnesen a navždy ztracen. Ať už jeho živou duši tady na hranici ochraňovalo jakékoli kouzlo, kdyby přešel za První bránu, nevydrželo by. Sabriel napadlo, že kdyby k tomu došlo, spíše než k záchraně by přispěla k jeho vraždě.

Čtyři kroky do Života – pak tři. Tvor se už blížil – Sabriel ho viděla, jak se krčí ve vodě, jak se pořád plíží, byť také zrychlil. Šlo evidentně o obyvatele Třetí nebo možná ještě vzdálenější brány,

protože nedokázala přijít na to, čím kdysi býval. Teď vypadal jako kříženec vepře a článkovaného červa a pohyboval se v řadě rychlých výpadů a vlnění.

Dva kroky. Sabriel duši znovu lépe uchopila, tentokrát ji zcela objala levou rukou kolem hrudi, přenesla si její těžiště na bok a uvolnila si pravou ruku, ale pořád nemohla tasit meč ani vysunout zvonky.

Kříženec vepře začal chrochtat a syčet, vyrazil do střemhlavého trysku, dlouhými, zažloutlými kly protínal vodu a za nimi rozvlnil své dlouhé tělo.

Sabriel ustoupila, otočila se a společně se svým drahocenným břemenem se po hlavě vrhla do Života, přičemž se silou vůle pokusila zatlačit na ochranu kolem jámy. Na okamžik jí připadlo, že nebudou vpuštěni, pak se, jako by byli špendlík, který proráží gumovou pásku, dovnitř přece jen dostali.

Za zády se jí ozval vřeštivý kvikot, ale nic jiného. Sabriel zjistila, že leží na břichu na zemi, s prázdnýma rukama a že jí ze zmrzlého těla s chrupáním odpadávají ledové krystalky. Když otočila hlavu, zadívala se do Mackových očí. Ten jí pohled opětoval, pak oči zavřel a zase usnul.

Sabriel se překulila a pomalu, pomaličku vstala. Cítila, jak se jí v těle znovu ozývají všechny bolesti, a přemýšlela, proč tak pospíchala, aby se zachovala jako hrdinka a osvoboditelka. Přesto se jí úkol podařilo splnit. Mladíkova duše se octla zpátky tam, kam patřila, zpátky v Životě.

Nebo si to alespoň myslela, dokud nespatřila dřevěnou postavu. Na první pohled se vůbec nezměnila, ačkoli Sabriel cítila, že je prostoupena živoucí duší. Celá zmatená se dotkla její nehybné tváře a prsty přejížděla přes vlákna dřeva.

„Polib ho," ozval se Macek ospale. „Vlastně by stačilo jenom dýchnutí. Ale myslím, že někdy stejně musíš začít někoho líbat."

Sabriel se na kocoura podívala a uvažovala, jestli jeho slova nejsou posledním symptomem šílenství pocházejícího z čichání kočičího balzámu. Macek však vypadal docela střízlivě a vážně.

„Dýchnutí?" zeptala se. Líbat nějakého dřevěného muže se jí vůbec nechtělo. Vypadá sice mile, ale třeba neodpovídá svému

zevnějšku. Polibek jí připadal troufalý. Třeba si na něj bude pamatovat a bude si něco domýšlet.

„Takhle?“ Zhluboka se nadechla, naklonila se, vydechla několik palců od jeho nosu a úst a pak ustoupila, aby se podívala, co se bude dít – jestli vůbec něco.

Nic se nestalo.

„Kočičí balzám!“ vyhrkla Sabriel a zadívala se na Macka. „Neměls…“

Tu ji přerušil slabý zvuk. Slabý, sípavý zvuk, který nevycházel z ní ani z kocoura. Postava dýchala. Vzduch jí hvízdal mezi vyřezávanými dřevěnými rty, jako by v nich ucházely zpuchřelé, málo používané měchy.

Dech sílil a spolu s ním se řezbářským dílem začínala rozlévat barva; matné dřevo předávalo vládu jasu masa a krve. Muž zakašlal a stáhla se mu vyřezávaná hruď, která se najednou začala zvedat a klesat v rytmu hekání, jako by byl běžec lapající po dechu.

Otevřely se mu oči a zadívaly se na Sabriel. Hezké šedé oči, ale otupělé a nezaostřené. Zdálo se, že ji nevidí. Zaťal a zase povolil prsty a zašoupal nohama, jako by běžel na místě. Nakonec se zády odloupl od trupu lodi, udělal krok kupředu a padl Sabriel do náruče.

Ta ho rychle položila na zem, palčivě si vědomá toho, že objímá nahého mladíka – za okolností značně odlišných od různých scén, které si představovala s kamarádkami ve škole nebo o kterých slyšela od přízemnějších a privilegovanějších externích žákyň.

„Děkuji,“ hlesl nezřetelně, skoro jako by byl opilý. Sabriel poprvé připadlo, že na ni zaostřil – nebo na její plášť – a dodal: „Abhorsenko.“

Pak usnul; ústa se mu stáhla v koutcích a vyjasnilo se mu čelo. V porovnání s dřevěnou postavou se strnulým výrazem vypadal mladší.

Sabriel na něho pohlédla a snažila se nevěnovat pozornost podivně něžným pocitům, které se v ní odněkud vzedmuly. Pocitům podobným těm, které ji přiměly vzkřísit Jacintina králíka.

„Myslím, že bych mu měla nejspíš sehnat deku,“ řekla váhavě, zatímco uvažovala, co ji u všech všudy posedlo, aby si svou už tak zmatenou a obtížnou situaci takto dál komplikovala. Měla za to, že

mladíka bude přinejmenším muset dostat do bezpečí a do civilizace – pokud tu něco takového existuje.

„Jestli na něho chceš dál tak civět, tu deku ti přinesu," poznamenal Macek uličnicky a ve smyslném tanečku se jí propletl kolem kotníků.

Sabriel si uvědomila, že na mladíka opravdu civí, a odvrátila od něho zrak.

„Ne. Já ji donesu. A myslím, že i svoji náhradní košili. Kamaše by se mu po menší úpravě taky mohly hodit – jsme asi tak stejně vysocí. Zůstaň na stráži, Macku. Za minutku jsem zpátky."

Macek se díval, jak odkulhává, pak se obrátil ke spícímu muži. Potichoučku k němu přešel a růžovým jazýčkem se dotkl Výsadního znaku, který měl na čele. Znak zazářil, ale Macek se ani nehnul, dokud opět nepohasl.

„Podívejme," zamumlal si, když jazyk zkroutil v tlamičce a ochutnal jej. Vypadal poněkud překvapeně a docela vztekle. Znak opět olízl a potom znechuceně zavrtěl hlavou, přičemž se drobný Saranet, který mu visel na obojku, ozval slabým zacinkáním, které nemělo pranic společného s oslavami.

kapitola 14.

Vzhůru ve spirálách stoupala šedá mlha, ovíjela se kolem něho jako popínavá réva, svírala mu paže a nohy, znehybňovala ho, nemilosrdně ho škrtila. Tak pevně se mu omotávala kolem těla, že neměl šanci utéct, tak těsně, že pod kůží nedokázal stáhnout svaly, že nemohl zamrkat víčky. A neviděl nic než šmouhy tmavější šedi, které mu pluly před očima jako větrem rozbouřená špinavá pěna na hladině páchnoucí tůně.

Potom se znenadání objevil záblesk pronikavého rudého světla, všude explodovala bolest, která mu vytryskla z prstů u nohou až do hlavy a zase zpátky. Šedá mlha se rozplynula, zase se mohl hýbat. Neviděl už šedé šmouhy, nýbrž nejasné barvy, které se pomalu zaostřovaly. Žena, shlíží na něho, mladá žena, ozbrojená a ve zbroji, její tvář… otlučená. Ne, nikoli žena. Abhorsenka, protože na ní vidí symbol a zvonky. Ale je příliš mladá, není to Abhorsenka, kterou zná, ani nikdo z její rodiny…

„Děkuji," řekl a slova se mu vydrala z hrdla jako myš plížící se ze zaprášené spíže. „Abhorsenko."

Potom omdlel a tělo mu sklouzlo do vítaného skutečného spánku, skutečného nevědomí a posilujícího odpočinku.

Probudil se pod dekou, a když mu na ústa zatlačila hustá šedá vlna, pocítil na okamžik paniku. Popadl pokrývku, s heknutím ji odhodil a uklidnil se, až když na tváři ucítil čerstvý vzduch a spatřil, jak k němu odněkud shora proniká matné sluneční světlo. Vzhlédl a z narudlého přísvitu usoudil, že musí být někdy krátce po úsvitu. Jáma ho několik vteřin mátla – nevěda, kde je, cítil se omráčeně a

hloupě, dokud kolem sebe neuviděl vysoké stěžně, černé plachty a nedokončenou loď.

„Svatojáma," zamumlal si pro sebe a zamračil se. Už si vzpomínal. Ale co tu dělá? Úplně nahý pod hrubou tuláckou dekou?

Posadil se a zavrtěl hlavou. Bolela ho a spánky mu tepaly jakoby zničujícími následky silné kocoviny. Byl si však jistý, že nic nepil. Poslední, na co si vzpomínal, bylo, jak schází po schodech. Rogir ho požádal… ne… poslední byl letmý pohled na bledou usouženou tvář, zakrvácenou a dobitou, na černé vlasy deroucí se v ofině zpod přilby. Na tmavomodrý plášť se symbolem stříbrných klíčků. Na Abhorsenku.

„Umývá se u pramene," pravil měkký hlas, který ho vyrušil z mlhavého rozpomínání. „Vstala před úsvitem. Čistota je něco nádherného."

Muži se zdálo, že hlas nepatří ničemu viditelnému, dokud se nezadíval na loď tyčící se poblíž. V přídi zel velký nepravidelný otvor, kde se měla vypínat dřevěná figurína; v díře se však choulil bílý kocour, který ho sledoval nepřirozeně ostrýma zelenýma očima.

„Co jsi zač?" zeptal se muž a očima obezřele pátral zleva doprava, jestli nemá po ruce nějakou zbraň. Nablízku stála jedině hromada šatstva, v níž rozeznával košili, kalhoty a nějaké spodní prádlo, celá však byla zatížena poměrně velkým kamenem. Právě ke kameni začal natahovat ruku.

„Nelekej se," řekl kocour. „Jsem jen věrný sluha Abhorsenky. Mé jméno je Macek. Prozatím."

Muž sevřel kámen, ale nezvedl jej. Do otupělé mysli se mu pomalu vkrádaly vzpomínky, přitahované jako železné piliny k magnetu. Byly mezi nimi vzpomínky na různé Abhorseny vzpomínky, které v něm vzbuzovaly matnou představu, co je tento kočičí tvor zač.

„Když jsme se potkali naposledy, byl jsi větší," zkusil to, aby si ověřil svou domněnku.

„Už jsme se setkali?" opáčil Macek a zívl. „Panečku. Na to si vůbec nevzpomínám. Jak ses jmenoval?"

To je dobrá otázka, napadlo mladíka. Na to si nevzpomínal. Věděl, kdo je, zhruba, ale jméno mu unikalo. Jiná jména si vybavoval snadno, stejně jako jisté záblesky vzpomínek týkající se

toho, co považoval za nedávnou minulost. Když se na ně upamatoval, zavrčel, zašklebil se a bolestně a vztekle zaťal pěsti.

„Zvláštní jméno," poznamenal Macek. „Takové vrčení zní spíš jako jméno nějakého medvěda. Vadilo by ti, kdybych ti říkal Prubíř?"

„Cože!" zvolal mladík uraženě. „To je jméno pro blázna! Jak se odvažuješ…"

„Nehodí se?" přerušil ho Macek suše. „Vzpomínáš si, cos udělal?"

Mladík zmlkl, protože se najednou rozpomněl, ačkoli nevěděl, proč to udělal ani jaké to mělo následky. Také si vzpomněl, že protože už k tomu došlo, nemělo význam, aby dál pátral po svém jméně. Už nebyl způsobilý jej dále nosit.

„Ano, vzpomínám si," zašeptal. „Můžeš mi říkat Prubíř. Ale já bych ti měl říkat…"

Zakuckal se, zatvářil se překvapeně, pak to zkusil ještě jednou.

„Nemůžeš to říct," odpověděl Macek. „Jde o kouzlo spjaté se zánikem – čeho, to říct nemůžu, ani ti neřeknu, jaké to je povahy nebo jak to napravíš. Stejně tak o tom nebudeš moct mluvit a možná se objeví další důsledky. Mě osobně to rozhodně ovlivnilo."

„Rozumím," řekl Prubíř zasmušile. Podruhé se jméno už vyslovit nepokoušel. „Řekni mi, kdo vládne království?"

„Nikdo," odvětil Macek.

„Spravuje ho tedy regent. Jde možná o…"

„Ne. Žádný regent ho nespravuje. Nikdo mu nevládne. Nikdo tu nepanuje. Regentství tu původně bylo, ale zaniklo… a někdo tomu napomohl."

„Co tím myslíš, ‚původně'?" zeptal se Prubíř. „Co se tu přesně stalo? Kde jsem byl?"

„Regentství trvalo sto osmdesát let," prohlásil Macek lhostejně. „Posledních dvacet let tu vládne anarchie, kterou zmírňuje několik posledních loajalistů. A ty, můj chlapče, jsi posledních dvě stě let zdobil příď této lodě jako kus dřeva."

„A rodina?"

„Všichni umřeli a prošli za Poslední bránu, kromě jednoho, který tam měl skončit především. Víš, koho myslím."

Na okamžik se zdálo, že tato informace vrátila Prubíře do jeho původní dřevěné podoby. Zůstal strnule sedět a jen slabý pohyb jeho hrudi prozrazoval, že ještě žije. Potom se mu oči zalily slzami a hlava mu pomalu sklouzla do nastavených rukou.

Macek ho nezúčastněně sledoval, dokud se mu nepřestala chvět záda a nezklidnily se sípavé nádechy mezi jeho vzlyky.

„Nemá cenu ronit nad tím slzy," pronesl kocour ostře. „Při snahách situaci napravit už umřela spousta lidí. Jen v tomto století padli čtyři Abhorseni, kteří se pokoušeli vypořádat se s Mrtvými, puklými kameny a… původní obtíží vůbec. Moje současná Abhorsenka tu teď rozhodně neleží a nebrečí. Buď taky k něčemu a pomoz jí."

„A můžu?" zeptal se Prubíř sklíčeně a otřel si obličej dekou.

„Proč ne?" odfrkl si Macek. „Napřed se ale obleč. Na palubě najdeš pár věcí, které by se ti mohly hodit. Meče a podobně."

„Ale nejsem přece hoden, abych třímal královský…"

„Udělej, co ti říkám," odpověděl Macek přísně. „Jestli ti to udělá dobře, pokládej se za Abhorsenčinu pravou ruku, i když zjistíš, že v současné době je zdravý rozum důležitější než čest."

„Dobře," zamručel Prubíř poníženě. Vstal, oblékl si spodní prádlo a košili, ale kalhoty si přes vypracované svaly na nohou nepřetáhl.

„V jedné truhle je tam někde suknice a nohavice," poradil mu Macek poté, co se chvíli díval, jak poskakuje na jedné noze a druhou má uvězněnou v příliš těsné kůži.

Prubíř přikývl, kalhoty si vysvlékl a protáhl se otvorem do lodi, přičemž si dával pozor, aby si udržel co možná největší odstup od Macka. V polovině cesty se zastavil s rukama zaklesnutýma o okraj otvoru.

„Nebudeš nic říkat?" zeptal se.

„Komu? O čem?"

„Abhorsence. Prosím, udělám všechno, co je v mých silách, abych jí pomohl. Ale nebyl v tom úmysl. Z mé strany, chci říct. Prosím, neříkej jí o tom…"

„Ušetři mě toho žadonění," odsekl Macek znechuceně. „Já jí o tom nemůžu říct. Ty jí o tom nemůžeš říct. Zkáza je rozsáhlá a kouzlo si moc nevybírá. Pospěš si – za chvilku se vrátí. Zbytek našeho současného dobrodružství ti řeknu, až se oblečeš."

Po návratu od pramene se Sabriel cítila zdravější, čistější a šťastnější. Dobře se vyspala a ranní očista z ní smyla krev. Na bylinnou léčbu zareagovaly dobře modřiny, otoky i popáleniny. Celkem vzato cítila se normálně už asi z osmdesáti procent, nikoli z deseti, jak tomu bylo ještě před nedávném, a těšila se, že u snídaně bude mít společnost někoho jiného než jen sardonického Macka. Ne že by neměl své výhody, spočívající třeba v hlídání lidí v bezvědomí nebo lidí, které přemohl spánek. Také ji ujistil, že na muži z lodi okusil Výsadní znak, a zjistil, že není poskvrněný ani Volnou magií, ani nekromantií.

Očekávala, že mladík bude ještě spát, a tak jí tělem projel lehký záchvěv překvapení a napětí, když spatřila, jak u lodní přídě stojí postava a někam upírá zrak. Na okamžik jí u meče zacukala ruka, potom ale spatřila Macka, jak riskantně balancuje na palubním zábradlí.

Úzkostlivě k němu přistoupila. Zvědavost v ní krotila nutnost zůstávat obezřelá v přítomnosti cizích lidí. Oblečený vypadal jinak. Starší a jaksi hrozivý, obzvlášť, když si všimla, že ohrnul nos nad jejím obyčejným oblečením a dal přednost rudé suknici se zlatými pruhy, s níž ladily zlaté nohavice s rudými pruhy, které mu mizely ve stažených botách z červenohnědé srnčiny. Oblékl si však její košili a chystal se vklouznout do rudé kožené kazajky. Ta byla opatřena odepínacími šněrovacími rukávci, s nimiž teď zápasil. U nohou mu ve tříčtvrtečních pouzdrech ležely dva meče, jejichž třpytivé ostré hroty vyčnívaly čtyři palce ven z kůže. Kolem pasu už měl obepnutý široký pás s příslušnými háčky.

„K čertu s těmi šňůrkami," ulevil si, když byla od něho jen asi deset kroků. Hezkým hlasem, docela hlubokým, ale nyní rozmrzelým a prostoupeným zlostí.

„Dobré ráno," ozvala se Sabriel.

Otočil se, upustil rukávce a málem chňapl po mečích, pak se ale vzpamatoval a pohyb přetavil do poklony, kterou zakončil pokleknutím.

„Dobré ráno, má paní," odpověděl ochraptěle se skloněnou hlavou. Dával si pozor, aby jí nepohlédl do očí. Sabriel spatřila, že si našel několik náušnic, velkých zlatých kruhů, které si neobratně

protáhl propíchnutými ušními lalůčky, na nichž ještě zůstaly stopy krve. Kromě nich z něho neviděla nic než temeno kučeravé hlavy.

„Nejsem žádná ‚vaše paní‘,“ odvětila Sabriel a přemýšlela, která ze zásad etikety slečny Prionteové by se hodila na tuto situaci. „Jmenuji se Sabriel.“

„Sabriel? Ale jste přece Abhorsenka,“ pravil muž pomalu. Sabriel pesimisticky napadlo, že se nevyjadřuje příliš inteligentně. Možná si u snídaně nakonec tolik nepopovídá.

„Ne, Abhorsen je můj otec,“ odpověděla a vrhla ostrý pohled na Macka, kterého chtěla varovat, aby se do ničeho nemíchal. „Jsem něco jako jeho zástupkyně. Je to trochu složité, a tak to vysvětlím později. Jak se jmenujete?“

Mladík zaváhal a pak zamumlal: „Nevzpomínám si, má paní. Prosím vás, abyste mi říkala… říkala Prubíř.“

„Prubíř?“ zopakovala po něm Sabriel. Slovo jí připadalo povědomé, ale prozatím je nedokázala nikam zařadit. „Prubíř? Ale tak by se mohl jmenovat nějaký šašek, nějaký blázen. Proč bych vám měla říkat zrovna takto?“

„Protože jím jsem,“ řekl skleslým monotónním hlasem.

„Něco vám musím říct,“ pokračovala Sabriel. „Víte, Prubíři, existuje tradice moudrých bláznů, takže možná to tak špatné zase není. Možná si myslíte, že jste blázen proto, že jste byl uvězněn jako figurína na přídi – a ve Smrti samozřejmě.“

„Ve Smrti!“ vyjekl Prubíř. Vzhlédl a šedýma očima se střetl se Sabrieliným pohledem. Kupodivu měl pronikavý, inteligentní výraz. Třeba to s ním není tak úplně marné, pomyslela si Sabriel, zatímco mu vysvětlovala: „Vaše duše se jakýmsi způsobem zdržela těsně za hranicí Smrti a tělo se uchovalo v podobě dřevěné figuríny. Určitou roli tu musela sehrát nekromantická i Volná magie, v obou případech to byla velice silná kouzla. Ráda bych věděla, proč na vás byly použity.“

Prubíř opět odvrátil zrak a Sabriel z něho vycítila jakousi záludnost nebo rozpačitost. Tušila, že následující vysvětlení bude pravdivé přinejlepším jen z poloviny.

„Příliš si na to nevzpomínám,“ odpověděl pomalu. „I když se mi paměť pozvolna vrací. Jsem… byl jsem… gardista. Královské gardy. Na královnu byl spáchán jakýsi útok… byla na ni nastražena

léčka – na úpatí schodiště. Vzpomínám si, že jsem se bil, mečem a Výsadními kouzly – všichni jsme byli Výsadní mágové, celá garda. Myslel jsem, že jsme v bezpečí, ale došlo ke zradě… a potom… jsem se octl tady. Nevím jak.“

Sabriel pozorně poslouchala a uvažovala, kolik z jeho tvrzení je pravda. Pravděpodobně měl poškozenou paměť, ale možná byl opravdu královským gardistou. Možná použil ochranný kosočtverec… což mohlo být důvodem, že ho nepřátelé uvěznili, ale nezabili. Mohli však rozhodně vyčkávat, dokud neztratí moc. A proč zvolili tak podivný způsob uvěznění? A co je nejdůležitější, jak se dřevěné figuríně podařilo ocitnout na tomto tak pečlivě střeženém místě?

Všechny tyto otázky si zapamatovala pro pozdější dotazování, protože teď ji napadla ještě jiná myšlenka. Pokud byl opravdu královským gardistou, královna, kterou chránil, musela být nejméně dvě stě let mrtvá a s ní i všichni a všechno, co znal.

„Uvězněný jste byl dlouhou dobu,“ pravila něžně, nejistá, jak ho s touto věcí obeznámit. „Napadlo vás… chci říct… no, chci tím naznačit, že to bylo opravdu dlouho…“

„Dvě stě let,“ zašeptal Prubíř. „Řekl mi to váš svěřenec.“

„Vaše rodina…“

„Žádnou nemám,“ odpověděl. Měl strnulý výraz, nehybný jako vyřezávané dřevo, kterým byl ještě předešlého dne. Opatrně natáhl ruku, vytáhl jeden z mečů a jílcem napřed jej nabídl Sabriel.

„Chtěl bych vám sloužit, moje paní, v boji proti nepřátelům království.“

Sabriel meč nepřevzala, i když jeho prosba ji přiměla, aby reflexivně napřáhla ruku. Ale po kratičkém přemýšlení otevřenou dlaň zase zavřela a spustila ruku podél těla. Podívala se na Macka, který celou situaci sledoval s nepokrytým zájmem.

„Co jsi mu řekl, Macku?“ zeptala se a slova jí tonula v podezíravosti.

„Jaký je obecně vzato stav království,“ odpověděl kocour. „Popsal jsem poslední vývoj. Jak jsme sem doletěli, v hrubém nástinu. Jaká je tvoje povinnost coby Abhorsenky k nápravě situace.“

„Zmínil ses o Mordikantovi? O stínových pomocnících? O mrchovránách? O Mrtvém Mistrovi, ať už je to kdokoliv?“

„Nijak zvlášť konkrétně,“ řekl Macek zvesela. „Myslel jsem, že zbytek už si odvodí.“

„Jak vidíte,“ spustila Sabriel poněkud zostra, „můj ‚svěřenec‘ k vám nebyl příliš upřímný. Byla jsem vychována za Zdí, v Ancelstierre, takže mám jen velice mlhavou představu, co se tu děje. Ve znalostech o Starém království mám velké mezery a to se týká všeho, od zeměpisu k dějinám a Výsadní magii. Čelím několika nelítostným nepřátelům, které nejspíš řídí někdo z vyšších Mrtvých, nějaký nekromantický mistr. A nevydala jsem se zachránit království, ale najít svého otce, skutečného Abhorsena. Proto nechci přijmout vaši přísahu, příslib služby ani nic podobného, zvlášť když jsme se teprve setkali. Byla bych ráda, kdybyste nás doprovodil někam, kde nedávají lišky dobrou noc, ale nemám tušení, co podniknu potom. A prosím vás, abyste nezapomněl, že se jmenuji Sabriel. Nejsem žádná vaše paní. Žádná Abhorsenka. A myslím, že přišel čas na snídani.“

S těmito slovy se došourala k tlumoku a vytáhla z něj ovesné vločky a malý hrnec.

Prubíř na ni zůstal chvíli civět, potom vstal, připjal si meče, oblékl si kazajku i bez rukávců – které si však přivázal k opasku – a odkráčel k nejbližší skupince stromů.

Macek ho následoval a díval se, jak sbírá suché větve a kolíky, aby rozdělal oheň.

„Opravdu vyrostla v Ancelstierre,“ poznamenal kocour. „Neuvědomuje si, že odmítnout přísahu věrnosti se rovná urážce. A s tou neznalostí to byla pravda. Je to jeden z důvodů, proč potřebuje tvoji pomoc.“

„Na moc si toho nevzpomínám,“ řekl Prubíř, přičemž dosti zuřivě přelomil napůl jednu z větví. „S výjimkou bezprostřední minulosti. Všechno ostatní je jako sen. Nejsem si jistý, jestli je to skutečné, nebo ne, jestli jsem o tom slyšel nebo si to představil. A neurazila mě. Moje přísaha za moc nestojí.“

„Ale pomůžeš jí,“ konstatoval Macek. Nebyla to otázka.

„Ne,“ opáčil Prubíř. „Pomoc je vyhrazena sobě rovným. Já jí budu sloužit. Jsem dobrý jedině k tomu.“

Jak se Sabriel obávala, při snídani se žádné konverzace nedočkala. Macek si šel vlastní snídani najít a jí spolu s Prubířem nezbylo než se vypořádat s jediným hrncem a jedinou lžičkou, takže polovinu ovesné kaše snědli za neustálého střídání. I když odhlédla od této nepříjemnosti, Prubíř jí toho mnoho neřekl. Začala mu klást řadu otázek, ale jeho nejčastější odpověď zněla: „Promiňte, nevzpomínám si.“ Brzy toho tedy nechala.

„Myslím, že si ani nebudete pamatovat, jak se dostat z této díry, je to tak?“ zeptala se podrážděně po mimořádně dlouhé odmlce. I jí samé její slova zněla, jako by se školní dozorkyně obracela na neposlušnou dvanáctiletou žákyni.

„Ne, je mi líto…“ začal Prubíř automaticky, pak se zarazil a nakonec mu v krátkém záchvěvu radosti zacukal koutek úst. „Počkejte! Ano – vzpomínám si! Je tu skryté schodiště, severně od lodi krále Janeurla… jenže si nepamatuji, která to je…“

„U severního okraje stojí jen čtyři lodě,“ uvažovala Sabriel. „Najít ji nebude tak těžké. Jak je na tom však vaše paměť ohledně zbytku zeměpisu? Co takhle celé Staré království?“

„Nejsem si jistý,“ odpověděl Prubíř obezřele a opět sklonil hlavu. Sabriel se na něho podívala a zhluboka se nadechla, aby utišila úhořovitý pohyb chapadel zlosti, který jí sílil v břiše. Dokázala omluvit jeho děravou paměť – nakonec byla jen důsledkem magického uvěznění. Ale podlézavý tón, s nímž k ní promlouval, jí připadal strojený. Choval se jako špatný herec představující sluhu – nebo spíš neherec, který se snaží ztvárnit sluhu, jak nejlépe je to možné. Ale proč?

„Macek mi nakreslil mapu,“ řekla a mluvila zároveň, aby se uklidnila i aby vedla kloudný rozhovor. „Ale vypadá to, že za posledních tisíc let opustil Abhorsenův dům jen na několik týdnů, a i vzpomínky dvě stě let staré…“

Sabriel se odmlčela, skousla si ret a najednou si uvědomila, že podráždění, které vůči němu cítí, se odráží v jejím záštiplném tónu. Když domluvila, vzhlédla, ale na jeho tváři nebyla vidět žádná reakce. Jako by byl i nadále vyřezán ze dřeva.

„Chci říct,“ pokračovala opatrně, „že by mi hodně pomohlo, kdybyste mi mohl poradit, jak se nejlépe dostanu do Belisaere a jaké jsou na cestě významné orientační body.“

Ze speciální kapsy v tlumoku vytáhla mapu a vybalila ji z nepromokavého plátna. Prubíř mapu chytil za jeden konec a oba rohy zatížil kameny, zatímco Sabriel svou část přichytila pouzdrem od dalekohledu.

„Myslím, že jsme někde tady," řekla a přejížděla prstem od Abhorsenova domu a sledovala let Papírového křídla na místo kousek na sever od delty Ratterlinu.

„Ne," Prubíř na to. Poprvé se vyjádřil rozhodně a prstem píchl do mapy asi píď od Sabrielina prstu. „Tady je Svatojáma. Leží jen deset mil od pobřeží a na stejné šířce jako Anarson."

„Výborně!" zvolala Sabriel s úsměvem. Vztek z ní rázem vyprchal. „Takže si vzpomínáte. A teď mi řekněte, kudy vede nejlepší cesta do Belisaere a jak dlouho trvá?"

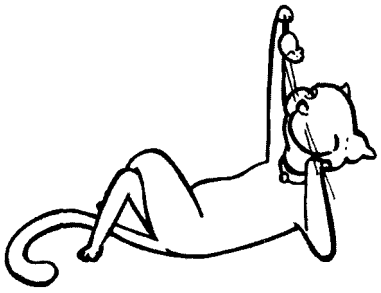
„Neznám současné podmínky, má… Sabriel," odpověděl Prubíř. Hlas se mu zmírnil, zeslábl. „Z toho, co říká Macek, lze usuzovat, že království se nachází ve stavu anarchie. Města a vesnice už nemusí existovat. Budou se tu potulovat loupežníci, Mrtví, odpoutané volnomagické stvůry, padlí netvoři…"

„Když od toho odhlédneme," zeptala se ho Sabriel, „kterou cestou jste se obyčejně ubírali?"

„Z Nestowe, rybářské vesnice, tady," odpověděl Prubíř a ukázal na pobřeží na východ od Svatojámy, „jsme vyjížděli na sever po pobřežní cestě a v hostincích jsme měnili koně. Do Callibe to byly čtyři dny, tam jsme si den odpočinuli. Potom jsme se vydávali vnitrozemím přes Oncetský průsmyk. Do Aundenu nám to trvalo šest dní. Tam jsme den odpočívali a čtyři dny pokračovali do Orchyre. Odtamtud to byl den přes přívoz nebo dva dny jízdy k Západní bráně Belisaere."

„I když odečteme dny odpočinku, vychází mi osmnáct dní jízdy a nejmíň šest týdnů chůze. To je moc dlouho. Existuje nějaká jiná cesta?"

„Lodí nebo člunem z Nestowe," přerušil je Macek, který se vplížil Sabriel za záda, aby teď rázně položil tlapku na mapu. „Pokud nějaký najdeme a pokud ho někdo z vás bude umět ovládat."

kapitola 15.

Schodiště se táhlo severně od jedné prostřední lodi ze čtyř. Bylo skryté za pomoci magie i vynalézavosti a na první pohled z něj nebylo vidět nic než obzvláště mokrá skvrna na vlhkém vápenci, který tvořil stěny jámy; dalo se jí však projít, neboť ve skutečnosti šlo o otevřené dveře, za nimiž se vinuly schody.

Rozhodli se, že se po nich vydají až následujícího rána, po dalším dnu odpočinku. Sabriel se už chtěla nedočkavě vydat na cestu, protože cítila, že nebezpečí hrozící jejímu otci bude jenom narůstat, ale na druhé straně byla schopna realisticky posoudit, že se potřebuje ještě zotavit. Pomyslela si, že odpočinek bude nejspíš potřebovat i Prubíř. Zatímco prozkoumávali schodiště, snažila se z něho vypáčit nějaké další informace, ale zjevně nebyl ochoten ani otevřít ústa, a když je přece jen otevřel, Sabriel jeho pokorné omluvy ještě více podráždily. Jakmile dveře našli, vzdala se veškerých snah, posadila se do trávy u pramene a začetla se do otcových knih o Výsadní magii. *Kniha mrtvých* zůstávala zabalena v plátně. I tak však cítila, jak se z tlumoku šíří její přízrak…

Prubíř prodléval na opačném konci lodě, poblíž přídě, kde se s oběma meči věnoval šermířským cvičením, protahování a nenáročné akrobacii. Macek ho z podrostu sledoval třpytivýma zelenýma očima, jako by měl zaostřeno na myš.

Oběd skončil kulinářskou i konverzační katastrofou. Sestával z pásků sušeného hovězího masa ozdobených řeřichou natrhanou na okraji pramene a veškerá komunikace se omezila na jednoslabičné Prubířovy odpovědi. Dokonce začal Sabriel znovu oslovovat „má paní“, i navzdory jejím opakovaným prosbám, aby jí říkal jménem.

Macek navíc ničemu nepomohl, když ji nazýval Abhorsenkou. Po obědě se každý vrátil ke své zábavě. Sabriel ke knize, Prubíř ke cvičení a Macek k pozorování.

Na večeři se netěšil nikdo. Sabriel se pokoušela navázat hovor s Mackem, ale toho jako by nakazila Prubířova nemluvnost, byť ne jeho úslužnost. Jakmile dojedli, všichni se rozešli od shrabaných uhlíků ohně – Prubíř zamířil na západ, Macek na sever a Sabriel na východ – a našli si místo ke spánku na tom nejpohodlnějším kusu země, jaký si dokázali najít.

Sabriel se v noci jedenkrát probudila. Aniž vstala, spatřila, že se oheň znovu rozhořel a že vedle něj sedí Prubíř, civí do plamenů a v očích se mu odráží dovádivé zlatorudé světlo. Tvář měl zasmušilou, vypadal skoro nemocný.

„Jste v pořádku?“ zeptala se Sabriel tiše, když se opřela o loket.

Prubíř sebou trhl, zhoupl se na patách a málem přepadl na zem. Konečně nereagoval jako nevrlý sluha.

„Ani bych neřekl. Vzpomínám si na to, na co nechci, a zapomínám to, co bych neměl. Odpusťte mi.“

Sabriel neodpovídala. Poslední dvě slova věnoval plamenům, nikoli jí.

„Prosím vás, běžte zase spát, má paní,“ pokračoval Prubíř, když opět vklouzl do své servilní role. „Ráno vás probudím.“

Sabriel otevřela ústa, aby pronesla něco sžíravého ohledně předstírané poníženosti, pak je ale zavřela a lehla si zpátky pod deku. Soustřeď se jen na záchranu otce, říkala si. To jediné má cenu. Zachraň Abhorsena. S Prubířovými problémy ani s Mackovou divnou povahou si hlavu nelam. Zachraň Abhorsena. Zachraň Abhorsena. Zachraň Abhors… zachraň…

„Prober se!“ zvolal jí Macek přímo do ucha. Sabriel se převalila a nevěnovala mu pozornost, ale kocour jí přeskočil hlavu a rozkaz jí zopakoval i do druhého ucha. „Vstávat!“

„Vždyť jsem vzhůru!“ zamručela Sabriel. Posadila se s dekou omotanou kolem těla a na tváři a rukou ucítila předjitřní chlad. Kromě mihotavého světla ohně a slaboučkých záchvěvů úsvitu nad okrajem jámy byla pořád tma jako v pytli. Prubíř už připravoval ovesnou kaši. Stačil se i umýt a oholit – soudě podle říznutí a škrábanců na bradě a krku způsobených dýkou.

„Dobré ráno," řekl. „Budu s tím hotov za pět minut, má paní."

Sabriel při tomto slově opět zaúpěla. S pocitem, jako by byla jen belhavá, v dece zahalená náhražka člověka, si posbírala košili a kalhoty a odvrávorala pryč, aby se cestou k pramenu porozhlédla po vhodném křoví.

Nemilosrdný proces probuzení dokončila ledová voda zřídla. Sabriel se jí a sotva znatelně teplejšímu vzduchu vystavila jen asi na deset vteřin, během nichž se stačila svléct ze spodního prádla, umýt se a opět se obléct. Čistá, probuzená a oblečená se vrátila k ohništi a snědla svou porci ovesné kaše. Potom pojedl Prubíř, zatímco Sabriel si připínala zbroj, meč a zvonky. Macek ležel u ohně a zahříval si bílé bříško. Sabriel se už poněkolikáté zamyslela, jestli vůbec potřebuje jíst. Jídlo mu zjevně chutnalo, ale zdálo se, že jí spíše pro radost než pro výživu.

Prubíř i po snídani setrvával ve své služebnické roli, umyl hrnec a lžičku, uhasil oheň a všechno uklidil do tlumoku. Když se však chystal přehodit si jej přes rameno, Sabriel ho zarazila.

„Ne, Prubíři. To je můj tlumok. Já ho ponesu, díky."

Mladík zaváhal, podal jí jej a už by jí jej pomáhal i nasadit, ale Sabriel stačila vsunout ruce do popruhů a přehodila si jej na záda předtím, než její břemeno převzal.

Za půl hodiny, asi ve třetině cesty vzhůru po úzkém kamenném schodišti, svého rozhodnutí zalitovala. Pořád se ještě úplně nezotavila z dopadu Papírového křídla a schodiště bylo velmi strmé a tak úzké, že měla potíže procházet zákruty. Ať se otáčela kamkoli, tlumok se jí neustále zaklíňoval mezi vnější a vnitřní stěnou.

„Možná bychom se měli v nesení střídat," řekla váhavě, když se zastavili v nevelkém výklenku, aby popadli dech. Prubíř, který kráčel vpředu, přikývl a sešel několik schodů, aby od ní tlumok převzal.

„Já tedy půjdu v čele," dodala Sabriel a protáhla si záda a ramena a lehce se zachvěla, když ucítila, jak se pod tlumokem zpotila a jak se jí pod zbrojí, tunikou, košilí a spodničkou rozlévá vlhko. Zvedla svíčku a vykročila vzhůru.

„Ne," ozval se Prubíř a vstoupil jí do cesty. „Tyto schody střeží ochranné mechanismy – a strážci. Já znám slova a symboly, díky

nimž budeme moci projít. Vy jste sice Abhorsenka, takže by vás mohli nechat projít, ale nejsem si tím jistý.“

„Musí se vám vracet paměť,“ poznamenala Sabriel, lehce rozmrzelá nad tím, že se jí odvážil odporovat. „Povězte mi něco… když jste mluvil o schodišti, na němž byla nastražena léčka na královnu, měl jste na mysli tohle?“

„Ne,“ odpověděl Prubíř suše. Zaváhal a pak dodal: „To schodiště je v Belisaere.“

S těmito slovy se otočil a pokračoval vzhůru. Sabriel ho následovala s Mackem v patách. Když ji přestal tížit tlumok, cítila se ostražitější. S očima upřenýma na Prubíře si všimla, jak se občas zastaví a sotva slyšitelně zamumlá několik slov. Pokaždé ucítila i slabý, jako pírko lehounký závan Výsadní magie. Prchavá kouzla, mnohem vynalézavější než v tunelu pod zemí. Obtížněji zjistitelná a pravděpodobně i mnohem vražednější, napadlo ji. Teď, když poznala, že jsou nablízku, vycítila i slabý závan Smrti. Před velice dlouhou dobou byla na tomto schodišti prolita krev.

Konečně dospěli do rozlehlé síně, v jejíž stěně bylo zasazeno několik dvojitých dveří. Sabriel si zanedlouho všimla, že světlo do ní vniká velkým množstvím malých kruhových otvorů ve střeše nebo velikánským mřížovým oknem, které se kdysi otevíralo přímo obloze.

„To jsou dveře ven,“ podotkl zbytečně Prubíř. Sfoukl svou svíčku, vzal i tu Sabrielinu, ze které už nezbýval víc než oharek vosku, a obě si vložil do kapsy přišité na přední straně suknice. Sabriel napadlo, že by mohla utrousit vtip o horkém vosku a nebezpečí, které představuje, ale rozmyslela si to. Prubíř nebyl žádný šprýmař.

„Jak se otvírají?“ zeptala se a ukázala na dveře. Neviděla ani kliku, zámek ani klíč. Vlastně ani závěsy.

Prubíř mlčel, oči měl zastřené a vytřeštěné, a pak se krátce hořce zasmál.

„Nevzpomínám si! Celou cestu vzhůru, všechna ta slova a signály… a není to k ničemu! K ničemu!“

„Alespoň jste nás vyvedl po schodech,“ poznamenala Sabriel polekaná prudkostí odporu, který pociťoval k sobě samému.

„Kdybyste nepřišel, pořád bych seděla u pramene a dívala se, jak bublá.“

„Cestu ven byste našla,“ zadrmolil Prubíř. „Nebo by ji našel Macek. Dřevo! Vždyť si nezasloužím být nic jiného…“

„Prubíři,“ přerušil ho Macek se zasyčením. „Zmlkni. Máš nám pomáhat, pamatuješ?“

„Ano,“ opáčil Prubíř a bylo vidět, jak zklidňuje dech a začíná se tvářit opět přirozeně. „Promiň, Macku. Má paní.“

„Prosím, prosím, jenom Sabriel,“ opravila ho unaveně. „Vždyť jsem teprve vyšla ze školy – je mi teprve osmnáct! ‚Má paní‘ mi připadne směšné.“

„Sabriel,“ zkusil to Prubíř. „Pokusím se zapamatovat si to. Na ‚mou paní‘ jsem si už zvykl… připomíná mi to mé místo na světě. Je to pro mě snadnější…“

„Mně je ale jedno, co je pro vás snadnější!“ vyštěkla Sabriel. „Neříkejte mi ‚má paní‘ a přestaňte se chovat jako trouba! Buďte sám sebou. Chovejte se normálně. Já nepotřebuju komorníka, potřebuju užitečného… přítele!“

„Dobrá, Sabriel,“ pravil Prubíř s pečlivým důrazem. Čišel z něho vztek, ale Sabriel napadlo, že v porovnání se servilitou je to rozhodně pokrok.

„A teď,“ obrátila se na šklebícího se Macka. „Tušíš, co by se dalo udělat s těmito dveřmi?“

„Trochu,“ odpověděl Macek, proklouzl jí mezi nohama a došel k tenké čáře označující místo, kde se dělila křídla dveří. „Zatlačte. Každý na jedné straně.“

„Máme zatlačit?“

„A proč ne?“ pokrčil Prubíř rameny. Postavil se přede dveřmi, přitiskl dlaně na kovem pobité dveře a zapřel se o jejich levou stranu. Sabriel zaváhala, potom udělala totéž napravo.

„Raz, dva, tři, tlačte!“ odpočítal Macek.

Sabriel zatlačila při slově „tři“ a Prubíř při „tlačte“, takže chvilku trvalo než se jejich společná snaha sladila. Dveře se potom s pomalým zavrzáním otevřely a dovnitř se od podlahy ke stropu rozlil jasný kužel slunečního světla, v němž se roztančila smítka prachu.

„Je to zvláštní pocit," řekl Prubíř, jemuž se dřevo pod rukama rozeznělo, jako by brnkl do strun loutny.

„Já slyším hlasy," zvolala Sabriel zároveň s ním. Uši se jí naplnily zpola zaslechnutými slovy, smíchem a vzdáleným zpěvem.

„Já vidím čas," zašeptal Macek tak potichu, že slova ihned zanikla.

Pak se dveře otevřely dokořán. A oni jimi prošli. Oči si chránili před sluncem, na kůži a srsti cítili chladivý větřík, čerstvá vůně borovic jim vyčistila nosní dírky od podzemního prachu. Macek třikrát za sebou rychle kýchl a začal běhat kolem dokola v malém kruhu. Dveře se pak za nimi zavřely stejně tiše a nevysvětlitelně, jako se otevřely.

Ocitli se na malém palouku uprostřed borového lesa nebo snad obory, protože stromy zde byly vysázeny v pravidelných rozestupech. Dveře za nimi stály ve stráni nízkého kopce porostlého trávou a zakrslými keři. Na zemi ležela silná vrstva borového jehličí, mezi nímž vždycky po několika krocích vykukovaly šišky jako lebky vyorané na nějakém pradávném bojišti.

„Strážný les," řekl Prubíř. Několikrát se zhluboka nadechl, pohlédl na oblohu a povzdechl si. „Myslím, že je zima – nebo začátek jara?"

„Zima," odpověděla Sabriel. „U Zdi docela hustě sněžilo. Tady to vypadá mnohem mírněji."

„Větší část Zdi, Dlouhé útesy a Abhorsenův dům stojí na Jižní plošině," vysvětloval Macek. „Plošina se nachází ve výšce jednoho nebo dvou tisíc stop nad pobřežní rovinou. Oblast kolem Nestowe, kam máme teď namířeno, spočívá z valné části pod hladinou moře a byla odvodněna."

„Ano," přitakal Prubíř. „Na to si vzpomínám. Dlouhá hráz, vyvýšené kanály, větrné pumpy odvádějící vodu…"

„Teď jste pro změnu samá informace," poznamenala Sabriel. „Nechtěl by mi někdo z vás sdělit něco, co potřebuju doopravdy vědět, jako třeba, co to jsou Velké Výsady?"

„To nemůžu," odpověděli Macek a Prubíř společně. Prubíř potom váhavě pokračoval. „Svazuje nás kouzlo… pouto. Ale něco by vám o tom mohl říct někdo, kdo není Výsadním mágem nebo kdo není

jiným způsobem svázaný s Výsadou. Možná dítě pokřtěné Výsadním symbolem, které ještě nedorostlo do své moci.“

„Jsi chytřejší, než jsem si myslel,“ podotkl Macek. „Ne že by to něco znamenalo.“

„Dítě,“ zopakovala Sabriel. „Co by mohlo znát dítě?“

„Kdyby se ti dostalo náležitého vzdělání, věděla bys to i ty,“ opáčil Macek. „Na té tvé škole se jen mrhá dobrým materiálem.“

„Možná,“ souhlasila Sabriel. „Ale teď, když o Starém království už něco vím, začínám mít dojem, že pobyt na škole v Ancelstierre mi zachránil život. Tak to by stačilo. Kudy se teď vydáme?“

Prubíř se zadíval na oblohu, modrající se nad paloukem a potemnělou nad houstnoucími borovicemi. Slunce bylo vidět těsně nad stromy; chyběla snad hodina, než mělo dosáhnout poledního zenitu. Prubíř od něj shlédl do stínu stromů a potom ukázal rukou: „Na východ. Měla by tu stát řada Výsadních kamenů, táhnoucích se odsud k východnímu okraji Strážného lesa. Toto místo je silně střeženo kouzly. Stojí tu… stála tu spousta kamenů.“

Kameny tu pořád byly a za prvním z nich ubíhala zvěří vyšlapaná stezka, klikatící se od jednoho kamene ke druhému. Pod borovicemi bylo chladno, ale příjemně. Neustálá přítomnost Výsadních kamenů působila na Sabriel a Prubíře uklidňujícím dojmem, protože v nich vzbuzovaly pocit majáků v moři stromů.

Kamenů tu bylo celkem sedm a žádný z nich nebyl poškozený; i když Sabriel pocítila nával úzkostlivého napětí vždycky, když odešla ze sféry působení jednoho a vešla do blízkosti druhého: v mysli jí vždycky vytanul nemilosrdný obraz krví potřísněného, puklého kamene na Rozeklaném hřebenu.

Poslední kámen se tyčil na samém okraji borového lesa, na žulovém útesu vysokém třicet či čtyřicet yardů, jenž označoval východní okraj lesa a konec náhorní plošiny.

Stanuli vedle kamene a shlíželi do dáli k nesmírné ploše modrošedého moře, rozbrázděného bílými vlnkami, neklidného, ustavičně se ženoucího k pobřeží. Pod nimi se rozprostírala plochá, zanořená pole Nestowe, udržovaná sítí vyvýšených kanálů, pump a hrází. Sama vesnice ležela tři čtvrtě míle od srázu, vysoko na dalším žulovém útesu. Její přístav se skrýval na odvrácené straně.

„Pole jsou zatopená,“ poznamenal Prubíř rozpačitě, jako by nedokázal uvěřit tomu, co vidí.

Sabriel sledovala jeho pohled a spatřila, že to, co považovala za nějakou zemědělskou plodinu, je ve skutečnosti jen naplavenina a voda rozlévající se odevzdaně v místě, které kdysi poskytovalo potravu. Větrné mlýny, poháněj ící pumpy, se ani nehnuly; trojlisté lopatky strnule vyčkávaly na věžovitých konstrukcích, i když k nim od moře vanul prosolený větřík.

„Ale vždyť pumpy ovládala Výsadní kouzla,“ vyjekl Prubíř. „Měly se otáčet za větrem, pracovat bez pomoci…“

„Na polích nejsou žádní lidé – na této straně vesnice není vidět ani živáčka,“ dodal Macek, jehož oči byly pronikavější než dalekohled v Sabrielině tlumoku.

„Nestowský Výsadní kámen musel puknout,“ procedila Sabriel věcně mezi zuby. „A ve větru cítím jakýsi puch. Ve vesnici jsou Mrtví.“

„Nejrychleji se do Belisaere dostaneme na člunu a jsem si dostatečně jistý, že ho uřídím,“ podotkl Prubíř. „Ale jestli tam jsou Mrtví, neměli bychom…“

„Sejdeme dolů a najdeme si člun,“ prohlásila Sabriel rozhodně. „Dokud je slunce vysoko.“

kapitola 16.

Přes zaplavená pole se táhla zpevněná pěšina, kterou však voda stačila zalít do výšky kotníků a na některých místech i do výšky stehen. Nad poloslanou vodu čněly pouze vyvýšené odvodňovací kanály. Ty nicméně všechny do jednoho ubíhaly na východ, a nikoli k vesnici, takže Sabriel a Prubíř byli nuceni brodit se po pěšině. Macek se samozřejmě nechal nést; jeho hubené tělo měla Sabriel zavěšené kolem krku jako bílou liščí kožešinu.

Voda a bahno, spojené s nejistou cestou, postup značně zpomalovaly. Ujít necelou míli jim trvalo hodinu, takže z vody se na první úsek kamenitého vrchu ve vesnici nakonec odpoledne vyšplhali mnohem později, než si Sabriel přála. Alespoň že je jasno, pomyslela si, když upřela zrak k obloze. Zimní slunce nevydávalo žádné velké teplo a vůbec se o něm nedalo říci, že žhne, ale určitě by mělo stačit na to, aby zabránilo většině ras nižších Mrtvých vycházet na vzduch.

I tak do vesnice přicházeli s velkou obezřelostí, s uvolněnými meči, Sabriel s rukou na zvoncích. Pěšina se vinula po řadě schodišť vytesaných do skály, jež tu a tam zpevnily cihly a malta. Vesnice sama stála na vrcholu útesu – asi třicet útulných cihlových chalup se střechami z dřevěných tašek, z nichž některé byly natřeny jasnými barvami, jiné byly mdlé a několik zůstávalo zašedlých a ošlehaných větrem.

Všude panovalo naprosté ticho, jež jen občas přerušoval poryv větru nebo tklivý výkřik racka, který se snesl z výšky nad jejich hlavami. Sabriel a Prubíř se k sobě přiblížili, až jakousi hlavní ulicí kráčeli skoro těsně vedle sebe, s tasenými meči, s očima rychle

klouzajícíma po zavřených dveřích a zatlučených okenicích. Oba cítili neklid, úzkost – protivný, palčivý, plíživý pocit deroucí se jim vzhůru od páteře k zátylku a na čelo k Výsadním symbolům. Sabriel vycítila také přítomnost Mrtvých tvorů. Nižších Mrtvých skrývajících se před slunečním svitem, číhajících někde v okolí, v domech či sklepech.

Na konci hlavní ulice, na nejvyšším místě útesu, stál na pečlivě sestřiženém trávníku Výsadní kámen. Polovina kamene byla odťata a na zemi se povalovaly další ulomené kusy: tmavý kámen na zelené trávě. Před kamenem leželo tělo se spoutanýma rukama a nohama. Zející rána na hrdle jasně svědčila o tom, odkud se vzala krev – krev pro oběť, jež rozťala kámen.

Sabriel poklekla vedle nebožtíka a odvrátila oči od zničeného kamene. Ucítila, že byl poničen teprve nedávno, ale už teď se u něj s vrzáním otevíraly dveře do Smrti. Skoro cítila chlad proudů na jejich druhé straně, které vysávaly teplo a život ze vzduchu. Poznala, že těsně za hranicí číhají další stvůry. Vycítila jejich hlad po životě, netrpělivost, s níž vyčkávaly příchodu noci.

Jak očekávala, mrtvé tělo patřilo Výsadnímu mágovi, který zemřel před třemi čtyřmi dny. Nečekala však, že zde nalezne ženu. Chvilku ji mátla široká ramena a statná postava, ale nakonec se přesvědčila, že před ní leží žena středního věku, se zavřenýma očima, podřezaným hrdlem a krátkými vlasy slepenými mořskou solí a krví.

„Vesnická léčitelka," řekl Macek a čumákem ukázal na náramek, který měla na zápěstí. Sabriel posunula smyčky provazu, aby se na něj mohla lépe podívat. Náramek byl z bronzu, vykládaný Výsadními znaky ze zelenokamene. Nyní už Mrtvými symboly, protože na bronzu zaschla krev a pod kovem v kůži nepulzovala krev.

„Byla zabita před třemi či čtyřmi dny," prohlásila Sabriel. „Kámen byl zničen ve stejné době."

Prubíř se na ni ohlédl, potom přikývl a vrátil se ke sledování domů na druhé straně ulice. V rukou mu volně visel meč, ale Sabriel si všimla, že je celý napjatý, jako stlačený čertík v krabičce, který má každou chvilku vyskočit.

„Člověk… nebo… netvor, který ji zabil a který zničil kámen, neujařmil její duši," dodala Sabriel tiše, jako by nahlas přemýšlela. „Ráda bych věděla proč."

Macek ani Prubíř jí neodpovídali. Sabriel na okamžik napadlo, že by se mohla zeptat přímo ženy, ale neuvážené touhy po cestách do Smrti v ní řádně zadusily nedávné zkušenosti. Místo toho ženě přesekla pouta a pokusila se ji upravit do nějaké vhodné polohy. Její snahy skončily u toho, že ženu schoulila, jako by spala.

„Neznám tvé jméno, léčitelko," zašeptala Sabriel. „Ale doufám, že se rychle dostaneš za Poslední bránu. Šťastnou cestu."

Ustoupila a nad nebožkou vykreslila a zašeptala Výsadní znaky pro pohřební hranici – prsty se jí však motaly a slova pletla. Působil na ni neblahý vliv puklého kamene, jako by jí nějaký zápasník svíral zápěstí a držel čelist. Čelo se jí orosilo potem a končetinami jí prochvívala bolest, ruce se jí třásly námahou, jazyk se jí převaloval, jako by jí v náhle vyschlých ústech napuchl.

Potom ucítila, jak jí přišel někdo na pomoc, jak se jí tělem rozlila energie, která dodala sílu znakům, zklidnila jí ruce, pročistila hlas. Dokončila litanii a nad ženou explodovala jiskra, která se změnila na svíjející se plamen, sílící do prudké, bělostné, žhavé záře. Ta zachvátila celé ženino tělo, zcela je pozřela a zanechala za sebou jen popel, lehké břemeno pro mořské větry.

Dodatečná síla vyšla z Prubířovy ruky, z jeho otevřené dlaně, která jí zlehka spočinula na rameni. Když se vzpřímila, dotyk zanikl. Sabriel se otočila a spatřila, jak Prubíř tasil pravý meč a upírá zrak na domy – jako by s pomocí neměl nic společného.

„Děkuji ti," řekla. Prubíř byl mocný Výsadní mág, možná tak silný jako ona. To ji překvapilo, i když nemohla zjistit proč. To, že je Výsadním mágem, nijak neskrýval – prostě se jen domnívala, že bude znát několik znamení a kouzel spjatých spíše s válečnickým uměním. Nenáročné čáry.

„Měli bychom jít," poznamenal Macek, který vzrušeně vybíhal dopředu a dozadu a opatrně se vyhýbal úlomkům zničeného kamene. „Najít si člun a ještě před setměním se vydat na moře."

„Přístav leží tímto směrem," dodal Prubíř a ukázal mečem. Sabriel napadlo, že nejen kocour, ale i on hoří touhou odejít z blízkosti zničeného kamene. Nakonec po tom toužila i ona sama. I v

jasném slunečním světle jí připadalo, že ve svém okolí tlumí barvy. Trávník byl už spíš žlutý než zelený a dokonce stíny se zdály hustší a neproniknutelnější, než měly. Vzpomněla si na Rozeklaný hřeben a na netvora jménem Thralk.

Přístav ležel na severní straně útesu a dalo se do něj dojít po další soustavě schodišť vytesaných do skalnatého kopce. Náklady se do něj dopravovaly po některém ze zdvihacích mechanismů usazených na trojnohých konstrukcích, jež lemovaly okraj útesu. Do čiré modrozelené vody vybíhala dlouhá dřevěná mola, jež využívala ochrany skalnatého ostrova, menšího sourozence útesu, na němž vyrostla vesnice. Ostrov a pevninu spojoval dlouhý vlnolam z ohromných balvanů, jímž byla završena ochrana přístavu před větrem a vlnami.

V přístavu nekotvily žádné lodě, nebyly přivázané ani k molům, ani u přístavní zdi. Nebyly vidět ani malé loďky, vytažené na břeh kvůli opravě. Sabriel stanula na schodech a dívala se dolů. V mysli se na chvíli přestala zabývat jakýmikoli dalšími plány. Sledovala jen víření moře kolem mol hustě pokrytých korýši a pohyblivé stíny v modré vodě, které označovaly hejna drobných ryb pátrající po potravě. Macek jí seděl u nohou a v tichosti nasával vzduch. Prubíř stál poněkud výše za nimi a střežil týl.

„Co teď?“ zeptala se Sabriel a neurčitě ukázala na prázdný přístav dole; rukou pohybovala ve stejném rytmu jako příboj neustále dorážející na dřevo a kámen.

„Na ostrově jsou lidé,“ ozval se Macek mhouřící oči před poryvy větru. „A čluny přivázané mezi dvěma skalnatými výběžky na jihozápadě.“

Sabriel se podívala, ale nic nespatřila, dokud si z tlumoku na Prubířových zádech nevytáhla dalekohled. Mladík během jejího šmátrání zůstával nehybně stát, tichý jako prázdná vesnice. Zase si hraje na figurínu, napadlo Sabriel, ale vlastně jí to nevadilo. Pomáhal jí, aniž by každých několik minut metaforicky popadal příležitost za pačesy.

Dalekohledem se přesvědčila, že Macek má pravdu. Mezi dvěma skalnatými ostrohy se částečně ukrývalo několik loděk a zaregistrovala i několik chabých stop po osídlení: zahlédla šňůru s prádlem zmítající se ve větru za okrajem vysoké skály; na okamžik

spatřila pohyb mezi dvěma ze šesti či sedmi zchátralých dřevěných budov umístěných na jihozápadní straně ostrova.

Pak přesunula pohled k vlnolamu a klouzala zrakem po celé jeho délce. Jak částečně očekávala, přímo uprostřed v něm zel otvor, kterým dosti prudce přitékala voda. Hromada stavebního dříví na ostrovní straně vlnolamu napovídala, že tu kdysi stával most, který byl nyní stržen.

„Vypadá to, jako by vesničané na ten ostrov utekli," řekla a zatáhla dalekohled. „Ve vlnolamu je díra, díky níž mezi ostrovem a břehem proudí voda. Ideální ochrana proti Mrtvým. Myslím, že úsek, který tu vyhloubily příliv a odliv, by se neodvážil přejít ani Mordikant…"

„Tak jdeme," zamručel Prubíř. Zase vypadal úzkostlivě, celý nesvůj. Sabriel se na něho podívala, pak pohlédla nad jeho hlavu a uviděla, proč je tak nervózní. Z jihovýchodu, zpoza vsi, se sem valila mračna – tmavá mračna těžká deštěm. Vzduch se ani nehnul, ale teď, když Sabriel spatřila mračna, poznala, že je to jen ticho před bouří. Slunce je už dlouho chránit nebude a noc co nevidět zaklepe na dveře.

Bez dalšího naléhání se vydala dolů po schodech, dolů k přístavu a dál k vlnolamu. Prubíř ji pomalejším krokem následoval, přičemž se po několika krocích zastavoval, aby se ohlédl. Stejně se choval i Macek; malou kočičí tváří se neustále ohlížel přes hřbet a nespouštěl domy z očí.

Za nimi se sotva znatelně otevíraly okenice a ze skrytu stínů je pozorovaly oči zasazené v prázdných důlcích. Pozorovaly trojici, jak pochoduje k vlnolamu, který stále ozařovalo prudké sluneční světlo a který lemovaly rychle se přelévající vlny strašlivé vody. V kostnatých ústech skřípaly shnilé, rozpadající se zuby. Dále od oken se zoufale, zlostně – a vyděšeně – svíjely stíny temnější než ty, které kdy může vrhat světlo. Všichni věděli, kdo kolem nich prošel.

Jeden takový stín, zvolený osudem a přinucený svými druhy, se s němým výkřikem vzdal své existence v Životě a zmizel ve Smrti. Jejich pán dlel mnoho, mnoho mil odsud a nejrychlejší způsob, jak k němu dospět, bylo vydat se přes Smrt. Samozřejmě že až bude vzkaz předán, posel propadne Branami k definitivnímu zániku. Ale na tom pánovi nezáleželo.

Průrva ve vlnolamu byla nakonec nejméně patnáct stop široká a mořská voda, deroucí se jí s neurvalou prudkostí, dosahovala dvojnásobku Sabrieliny výšky. Hlídali ji rovněž lukostřelci z ostrova, což zjistili, když se od kamenů před nimi odrazil šíp a dopadl do moře.

Prubíř okamžitě vyběhl před Sabriel. Ucítila, jak z něho čiší Výsadní magie; mladík před oběma dvěma začal ve vzduchu meči vykreslovat ohromnou kružnici. Čepele mečů po sobě zanechávaly žhnoucí čáry, až ve vzduchu zůstal viset zářící znak.

Z ostrova se k nim obloukem snesly čtyři šípy. Jeden zasáhl kruh a jednoduše zmizel. Další tři kolem něj proletěly a narazily do kamení nebo vlétly do moře.

„Ochrana proti šípům," hlesl Prubíř. „Účinná, ale těžko se udržuje. Ustoupíme?"

„Ještě ne," odpověděla Sabriel. Cítila, jak se ve vesnici za nimi začínají probouzet Mrtví, a už spatřila i lučištníky. Byli čtyři, dva páry, ukryté za velkými vztyčenými kameny, které označovaly místo, kde se vlnolam napojoval na ostrov. Vypadali mladě, nervózně a návštěvníci už poznali, že představují pramalé nebezpečí.

„Přestaňte!" zakřičela Sabriel. „Jsme přátelé!"

Neozvala se žádná odpověď, ale lučištníci už přichystané šípy nevystřelili.

„Jak se říká vůdci vesnice – myslím obvykle? Jaký mívá titul?" zašeptala Sabriel spěšně Prubířovi a znovu si přála, aby o Starém království a jeho zvyklostech věděla mnohem více.

„Za mých časů…" odpovídal Prubíř pomalu, zatímco meči znovu vykresloval ochranu proti šípům, které věnoval velkou část pozornosti, „za mých časů – v takto velké vesnici – stařešina."

„Přejeme si mluvit s vaším stařešinou!" zakřičela Sabriel. Ukázala na hradbu mračen blížící se za jejími zády a dodala: „Než bude tma!"

„Počkejte!" ozvala se odpověď a jeden z lučištníků odběhl od skalisek směrem ke stavením. Zblízka si Sabriel uvědomila, že jde nejspíš o kůlny na člunech nebo o něco podobného.

Lučištník se vrátil za několik minut a za ním se přes skály přibelhal postarší muž. Když ho spatřili zbývající tři lučištníci, sklopili luky a vrátili šípy do toulců. Jen co to uviděl Prubíř, uvolnil

ochranu proti šípům. Ta ještě chvilku visela ve vzduchu, pak se rozpustila, přičemž po sobě zanechala na krátký okamžik duhu.

Když stařešina kulhal podél vlnolamu, viděli, že jeho titulu odpovídá i jeho vzezření. Kolem vyzáblé, vráscité tváře mu jako chatrné pavučiny vlály dlouhé bílé vlasy. Pohyboval se se zarputilou rozhodností velmi starého člověka. Vypadalo to, že nemá strach, že ho nejspíš prostupuje nezaujatá odvaha někoho, kdo stojí na prahu smrti.

„Kdo jste?“ zeptal se, když došel k průrvě a stanul nad rozvířenými vodami jako nějaký prorok z bájí. V sílícím větru se mu kolem těla třepotal tmavě oranžový plášť. „Co chcete?“

Sabriel otevřela ústa, aby mu odpověděla, ale to už promluvil Prubíř. A nahlas.

„Stojí před tebou Prubíř, zapřísáhlý ochránce Abhorsenů. Lidi, jako jsme my, tu vítáte šípy?“

Stařec chvíli mlčel a upíral na Sabriel hluboko zasazené oči, jako by pouhým pohledem dokázal proniknout jakoukoli falší či přetvářkou. Sabriel mu pohled opětovala, ale koutkem úst zašeptala Prubířovi:

„Jak jste přišel na to, že za mě můžete mluvit? Nebyl by lepší přátelský přístup? A poněvadž jste můj zapřísáhlý…“

Zmlkla, když si stařec odkašlal a plivl do vody. Chvilku si myslela, že toto je jeho odpověď, ale jelikož nezareagoval žádný z lučištníků ani Prubíř, jeho konání nebylo zjevně nikterak důležité.

„Žijeme ve zlých časech,“ pravil stařešina. „Byli jsme nuceni vyměnit domovy za udírny, teplo a pohodlí za mořské větry a rybí puch. Mnoho lidí z Nestowe zahynulo – nebo skončilo ještě hůře. Cizinci a poutníci jsou za těchto časů řídkým zjevem a nebývají vždy tím, čím se jeví.“

„Já jsem Abhorsenka,“ řekla Sabriel váhavě. „Nepřítelkyně Mrtvých.“

„Vzpomínám si,“ odpověděl stařec pomalu. „Abhorsen sem přišel, když jsem byl ještě malý chlapec. Přišel uložit ke spánku duše, které sem přivezl kupec s kořením, ať mu Výsada nedá spát. Abhorsen. Pamatuju si na ten plášť, co máš na sobě, modrý jako moře v hloubce deseti sáhů, se stříbrnými klíčky. Měl i meč…“

Netrpělivě se odmlčel. Sabriel nehybně stála a čekala, až bude pokračovat.

„Chce vidět tem meč," vysvětlil jí Prubíř nevýrazným hlasem, když mlčení přesáhlo únosnou mez.

„Ach tak," začervenala se Sabriel.

Co si mohla myslet. Meč opatrně vytáhla, aby nevylekala lučištníky, a přidržela jej na slunci, aby na něm byly zřetelně vidět Výsadní symboly, stříbřitě tančící na čepeli.

„Ano," hlesl stařešina a stará ramena mu poklesla úlevou. „Je to ten meč. Prostoupený Výsadní magií. Je to Abhorsenka."

Otočil se a odkulhal zpátky k lučištníkům. Pozvedl unavený hlas, který zlehka připomněl pokřik rybářů na širém moři. „Pojďte sem, vy čtyři. Pospěšte si s tou lávkou. Máme návštěvu! Konečně je tu pomoc!"

Sabriel pohlédla na Prubíře a v reakci na starcova poslední tři slova pozvedla obočí. Prubíř před jejím pohledem kupodivu neucukl a pořád se na ni díval.

„Tradice říká, aby člověk ve vysokém postavení, jako jste třeba vy, byl ohlášen jeho zapřísáhlým ochráncem," řekl tiše. „A jediný přijatelný způsob, jak s vámi mohu cestovat, je jako váš zapřísáhlý ochránce. Jinak si budou lidé myslet, že jsme přinejlepším tajní milenci. Kdybyste v takovémto přestrojení spojila své jméno s mým, v očích většiny lidí byste citelně klesla. Chápete?"

„Chápu," odpověděla Sabriel, polkla a cítila, jak ji od tváře ke krku znovu zalévá ruměnec rozpaků. Úplně si připadala, jako by přijímala tu nejtvrdší kritiku z úst slečny Prionteové. Vůbec se nezamýšlela, jak se mohou jevit při společném cestování. V Ancelstierre by něco takového bylo bezesporu považováno za ostudné, ale toto je Staré království a věci se tu mají jinak. Tedy jak se zdá, jen některé věci.

„Lekce dvoustá sedmá," zabručel Macek někde poblíž jejích nohou. „Čtyřka. Docela rád bych věděl, jestli nemají nějakou čerstvě ulovenou tresku. Nějakou malou, co sebou pořád pleská, bych si s chutí dal…"

„Mlč!" přerušila ho Sabriel. „Chvilku bys měl radši zase předstírat, že jsi obyčejný kocour."

„Jak je libo, má paní. Abhorsenko,“ opáčil Macek a odkráčel, aby se posadil po Prubířově druhém boku.

Sabriel se mu už chystala odpovědět něco kousavého, ale tu spatřila, jak se Prubířovi sotva znatelně zacukal koutek úst. Prubíř? A usmívá se? Celá překvapená nahradila jedovatou poznámku zakoktáním a pak na ni zcela zapomněla, když čtyři lučištníci přes průrvu ve vlnolamu přetáhli desku a její konec s prudkým plesknutím nechali dopadnout na kámen.

„Prosím vás, rychle sem přejděte,“ řekl stařešina, zatímco muži zajišťovali prkno. „Ve vesnici se teď zdržuje spousta divých stvůr a já se obávám, že den se už chýlí ke konci.“

Když domluvil, na dotvrzení jeho slov se na ně snesl stín mračen a s vlhkou a slanou vůní moře se smísila čerstvá vůně blížícího se deště. Sabriel na nic nečekala a rychle k nim přeběhla, Macek se přihnal těsně za ní a Prubíř přeběhl jako poslední.

kapitola 17.

Všichni přeživší obyvatelé Nestowe se shromáždili v největší udírně na ostrově. Výjimku tvořili pouze lučištníci sledující vlnolam. Ještě před týdnem žilo ve vsi sto dvacet šest obyvatel – nyní jich zbývalo jedenatřicet.

„Do dnešního rána jich bylo dvaatřicet," řekl stařešina Sabriel, když jí podal pohár ucházejícího vína a kus sušené ryby na krajíci velmi tvrdého a velmi oschlého chleba. „Když jsme se dostali na ostrov, mysleli jsme, že jsme v bezpečí, ale dnes jsme těsně po úsvitu našli syna Monjera Stowarta, vysátého jako houbu. Když jsme se ho dotkli, byl jako… spálený papír, který si pořád uchovává tvar… dotkli jsme se ho a on se rozpadl na šupiny… jakoby popela."

Sabriel se při mužových slovech rozhlížela a všimla si řady luceren, svíček a rákosových loučí. Pomáhaly sice prostor osvětlovat, ale umocňovaly i dusivý, rybinou prosycený pach udírny. Z obyvatelstva vesnice se zachránila velmi rozmanitá skupina – muži, ženy a děti, od nemluvňat po stařešinu. Jejich jediným společným znakem byl strach, který jim poznamenal tváře, strach projevující se nervózními, trhanými pohyby.

„Myslíme si, že jeden z nich je tady," pravila jedna žena, jejíž hlas už dávno přešel od strachu k odevzdanosti. Stála sama a obklopoval ji jen prázdný prostor tragédie. Sabriel se domnívala, že přišla o celou rodinu. O manžela, děti – možná i o rodiče a sourozence, protože jí ještě nebylo ani čtyřicet.

„Pochytá nás, jednoho po druhém," pokračovala žena stroze a její hlas vyplňoval udírnu neochvějnou jistotou. Lidé kolem ní trhavě šoupali nohama a nedívali se na ni, jako by takový pohled znamenal

přijetí jejích slov. Většina z nich upírala zrak na Sabriel, která v jejích očích spatřila naději. Nikoli slepou naději ani bezmeznou důvěru, nýbrž naději sázkaře na dostizích, který věří, že nový kůň přeruší sérii neúspěchů.

„Abhorsen, který sem přišel, byl mladý," pokračoval stařešina – a Sabriel pochopila, že vzpomínky s ním v jeho věku nemůže sdílet žádný z vesničanů – „a tento Abhorsen mi řekl, že jeho úkolem je zabíjet Mrtvé. Zachránil nás před duchy, kteří se tu octli v kupcově voze. Je to tak i nadále, paní? Zachrání nás Abhorsen před Mrtvými?"

Sabriel chvíli uvažovala, v mysli listovala stránkami *Knihy mrtvých* a cítila, jak sebou kniha trhá v tlumoku, který jí ležel u nohou. V myšlenkách se zatoulala k otci; k nadcházející cestě do Belisaere; k současné situaci, kdy jí připadalo, že se Mrtví nepřátelé proti ní šikují pod nadvládou nějaké vůdčí mysli.

„Postarám se, aby na ostrově nebyli žádní Mrtví," pronesla nakonec hlasitě, aby ji slyšeli úplně všichni přítomní. „Ale nemohu osvobodit vesnici na pevnině. V království působí silnější zlo – totéž zlo, které zničilo váš Výsadní kámen – a já ho co nejdřív musím najít a porazit. Jakmile tak učiním, vrátím se – doufám, že s další pomocí – a obnovíme vesnici i Výsadní kámen."

„Rozumíme," odpověděl stařešina. Vypadal smutně, avšak vyrovnaně. Pokračoval v proslovu, ale obracel se spíše na své lidi než na Sabriel. „Tady můžeme přežít. Máme tu pramen a ryby. Máme čluny. Pokud před Mrtvými nekapitulovalo Callibe, můžeme s nimi směňovat zeleninu a další věci."

„Budete muset neustále sledovat vlnolam," poznamenal Prubíř. Stál přímo za Sabrielinou židlí, ztělesnění neoblomného tělesného strážce. „Mrtví – nebo jejich živí otroci – se ho mohou pokusit naplnit kamením nebo přes něj přehodí lávku. Dovedou se dostat přes tekoucí vodu, když si postaví přechod z beden se hřbitovní hlínou."

„Takže jsme v obležení," podotkl muž v přední řadě masy vesničanů. „Co ale uděláme s Mrtvým tvorem, kterého už máme na ostrově, který nás už vysává? Jak ho najdete?"

Po jeho slovech se rozhostilo ticho, neboť na odpověď na tuto otázku už všichni nedočkavě čekali. V nepřítomnosti lidských slov

na střeše hlasitě zabubnoval déšť, vytrvalý déšť, který se snášel už od pozdního odpoledne. Když se Sabriel zamyslela nad vyřčenou otázkou, mimochodem ji napadlo, že Mrtví nesnáší také déšť. Déšť je sice nedokáže zahubit, ale ubližuje jim a dráždí je. Ať už je Mrtvý tvor na ostrově kdekoliv, určitě nebude venku.

Při této myšlence vstala. Sledovalo ji jedenatřicet párů očí, jež i navzdory palčivému kouři z velkého množství luceren, svíček a loučí skoro nemrkalo. Prubíř sledoval vesničany; Macek sledoval kus ryby; Sabriel zavřela oči a pátrala kolem sebe smysly, jimiž se snažila vycítit přítomnost Mrtvých.

Zaregistrovala ji – slabé, skryté vyzařování podobné nepopsatelnému závanu čehosi shnilého. Sabriel se na něj soustředila, sledovala jej a nalezla jej, přímo v udírně. Mrtvý se skrýval mezi vesničany.

Pomalu otevřela oči a zpříma se zadívala na místo, které jí smysly určily za bod, kde se skrývá Mrtvý tvor. Uviděla rybáře ve středním věku, jehož prosolená tvář rudě žhnula pod sluncem vybělenými vlasy. Nijak se nelišil od ostatních, trpělivě čekal na její odpověď, ale přesto na něm, nebo blízko něj, bylo rozhodně něco Mrtvého. Měl na sobě námořnický plášť, což vypadalo podivně, protože v udírně bylo horko z nashromážděných lidí a spousty různých světel.

„Povězte mi," ozvala se Sabriel. „Přinesl si s sebou někdo na ostrov velkou bednu? Něco o straně velké přibližně jeden čtvereční sáh nebo delší? Muselo to být těžké – a obsahovalo to hřbitovní hlínu."

Otázka vyvolala vzrušený šepot a dotazování, sousedé se začali obracet jeden na druhého a slabě se mezi nimi rozhoříval strach a podezíravost. Zatímco hovořili, Sabriel mezi nimi procházela, přičemž pokradmu uvolnila meč a naznačila Prubířovi, aby se držel vedle ní. Mladík ji následoval a očima klouzal po skupinkách vesničanů. Macek, který vzhlédl od ryby, se protáhl a líně se vydal Prubířovi v patách poté, co významným pohledem zpražil dvě kočky, které hladově upíraly oči na nedojedenou hlavu a ocas jeho rybí večeře.

Sabriel si dávala pozor, aby svou oběť nepolekala. Proplétala se udírnou a s předstíranou pozorností naslouchala vesničanům, i když ze světlovlasého rybáře ani na okamžik nespustila oči. Muž zaujatě

debatoval se svým sousedem, který se zdál propadat čím dál větší podezíravosti.

V jeho blízkosti Sabriel nabyla jistotu, že rybář je v područí Mrtvých. Prakticky vzato byl pořád naživu, ale jeho vůli ujařmila Mrtvá duše, která nyní ovládala jeho tělo jako nějaký přízračný mistr loutkář. Do zad, pod námořnický plášť se mu muselo částečně zavrtat cosi mimořádně obludného. Sabriel si vzpomněla, že se takovým bytostem říká Mordauti. Těmto parazitujícím duším byla v *Knize mrtvých* věnována celá jedna strana. Svého hlavního hostitele nechávají rádi naživu a v noci z něho vyklouzávají, aby ukojili svůj hlad na jiné živé kořisti – jako třeba dětech.

„Jsem si jistý, že jsem tě s takovou bednou viděl, Patare," říkal podezřívavý rybář. „Jall Stowart ti s ní pomáhal na břeh. Poslyš, Jalle!"

Poslední slova vykřikl a obrátil se na muže na opačném konci místnosti. V tom okamžiku se Smrtí ovládaný Patar přestal kontrolovat, svého souseda udeřil oběma předloktími, odhodil ho stranou a s klidnou zběsilostí beranidla si začal razit cestu ke dveřím.

To však Sabriel očekávala. Stanula před ním s taseným mečem a levou rukou z bandalíru vytahovala Rannu, líbeznou uspávačku. Doufala, že i když zabije Mordauta, muže se jí podaří zachránit.

Patar se klouzavě zastavil a natočil, ale to už za ním stál Prubíř, jehož dva meče se přízračně rozzářily tančícími Výsadními znaky a stříbrnými plameny. Sabriel na čepele nevěřícně zírala, protože netušila, že jsou očarované. Na otázky už je pozdě, uvědomila si.

Potom Rannu vytáhla z pásu – ale Mordaut na neodvratitelnou ukolébavku nečekal. Patar najednou vykřikl a strnul. Z tváře mu vyprchala brunátnost a nahradila ji šeď. Potom se mu pomačkalo maso a odpadlo, dokonce kosti se mu rozpadly na mokrý popel, když z něho Mordaut v jednom všestravujícím okamžiku vysál veškerý život. Najedený a posilněný Mrtvý přízrak vyklouzl z padajícího pláště v kaluži čvachtavé tmy. Za pohybu nabýval tvar a měnil se na velké, odporně dlouhé zvíře podobné kryse. A rychleji než jakákoli obyčejná krysa začal cupitat k otvoru ve stěně, kterým chtěl uniknout.

Sabriel se po něm ohnala mečem, z prkenné podlahy odštípla několik třísek, ale temný tvar byl o zlomek vteřiny rychlejší.

Prubíř však nezaváhal. Pravým mečem rozsekl stvůru těsně za krkem a levým jí probodl břicho. Krysa připíchnutá k podlaze se svíjela a zmítala a pokoušela se od čepelí odtrhnout temnou tkáň. Proměňovala se a unikala z pasti.

Sabriel nad ní rychle stanula. V ruce jí sladce, líně zazněla Ranna, jejíž zvuk se začal v ozvěnách šířit celou udírnou.

Než ozvěny odezněly, Mordaut se přestal svíjet. Svíjením se pod meči přišel částečně o svou podobu a nyní se na zemi chvěl jako kus zčernalých propíchnutých jater.

Sabriel vrátila Rannu do pouzdra a vytáhla dychtivý Saranet. Místností se rozlehl jeho energický hlas a nad ohavnou stvůrou spletl síť spoutání. Mordaut se ani nepokoušel odporovat, nesnažil se ani nic namítat. Sabriel cítila, jak se působením Saranetu koří její vůli.

Zvonek vrátila, ale zaváhala, když rukou spočinula na Kibetu. Uspávačka a Spoutávač promluvily dobře, ale Společník na cestách někdy podléhal rozmarům a teď se jí podezřele cukal v ruce. Nejlepší bude chvilku vyčkat, uklidnit se, pomyslela si Sabriel a odtáhla ruku od bandalíru. Zasunula meč do pochvy a rozhlédla se po chýši. Zarazilo ji, že všichni s výjimkou Prubíře a Macka spí. Zaslechli ozvěny Ranny, to jim však nemělo stačit. Samozřejmě že i Ranna dokázala být zrádná, ale její rozmary byly mnohem neškodnější.

„Je to Mordaut," řekla Prubířovi, který dusil rozpačité zívnutí. „Slabý duch, řazený mezi nižší Mrtvé. Rádi přebývají u Živých – do určité míry s nimi sdílejí tělo, vedou je a pomalu z nich vysávají duši. Proto se tak těžko hledají."

„Co si s ním teď počneme?" zeptal se Prubíř a znechuceně si prohlížel roztřesenou hroudu stínů. Bylo jasné, že ji ani nerozseká, ani ji nespálí, a i kdyby ho napadlo cokoliv, nic s ní nepořídí.

„Zapudím ho a pošlu ho umřít opravdovou smrtí," odpověděla Sabriel. Pomalu oběma rukama vytáhla Kibet. Pořád se cítila nesvá, protože zvonek se jí chvěl v dlaních a chtěl zaznít o své vůli, čímž by ji přinutil přejít do Smrti.

Sabriel jej sevřela pevněji a ortodoxně jím zakývala dozadu, dopředu a v osmici, jak ji to učil její otec. Kibet se rozezněl veselou melodií, v dovádivém rytmu, který málem roztančil i Sabriel, která se jen s vypětím vůle ovládla a zůstala stát nehnutě na místě.

Mordaut žádnou svobodnou vůli neměl. Prubíř si na chvilku pomyslel, že uniká; nehmotný tvar nečekaně vyskočil po mečích ke stropu a tělo klouzalo po čepelích až skoro k jílcům. Potom opět sjelo dolů – a zmizelo; zpátky ve Smrti, kde se otáčelo a poskakovalo v řece, kde vylo a vřeštělo hlasem, který mu tam náležel, celou cestu až k Poslední bráně.

„Díky," řekla Sabriel Prubířovi. Podívala se na jeho dva meče, stále pevně zaražené v dřevěné podlaze. Už sice nehořely stříbrnými plameny, ale všimla si, že jejich čepele se ještě hemží Výsadními znaky.

„Neuvědomila jsem si, že máte očarované meče," pokračovala. „I když jsem tomu ráda."

„Myslel jsem, že to víte," odpověděl. „Vzal jsem je z královniny lodi. Patřily královskému strážci. Nechtěl jsem je vzít, ale Macek říkal, že vy…"

Uprostřed věty se odmlčel, když si Sabriel srdceryvně povzdechla.

„No prostě," dodal, „legenda uvádí, že je ukul Stavitel – či snad Stavitelka – Zdi ve stejné době, kdy ukul i meč váš."

„Můj?" zeptala se Sabriel a rukou se zlehka dotkla odřeného bronzového koše. O tvůrci meče nikdy neuvažovala – prostě byl. „Byl jsem vytvořen pro Abhorsena, abych zabíjel ty, jež jsou již mrtví," stálo na něm, když se na něm dalo přečíst něco srozumitelného. Možná byl tedy ukut už před dávnou dobou, ve vzdálené minulosti, kdy byla postavena Zeď. Napadlo ji, že Macek bude určitě vědět své. Pravděpodobně by jí to však neřekl, nebo nemohl říct – ale ví to.

„Myslím, že bychom měli všechny probudit," řekla a prozatím veškeré domněnky ohledně meče vypudila z mysli.

„Jsou tu ještě nějací další Mrtví?" zeptal se Prubíř a hekl, když vytrhl meče z podlahy.

„Myslím, že ne," Sabriel na to. „Tento Mordaut byl mimořádně chytrý, protože duši ubohého… Patara… vysál jen nepatrně, takže

svou přítomnost maskoval životem. Na ostrov musel dorazit v té bedně hřbitovní hlíny. Tomu ubožákovi musel vštípit všechny pokyny ještě předtím, než opustili pevninu. Pochybuji, že by to udělali i ostatní. Přinejmenším tady žádné jiné necítím. Myslím, že bych měla zkontrolovat i další budovy a pro jistotu se projít po celém ostrově.“

„Teď?“ zeptal se Prubíř.

„Teď,“ přikývla Sabriel. „Ale napřed všechny probudíme a dáme dohromady pár lidí, kteří nám ponesou světla. Taky bychom si měli promluvit se stařešinou ohledně člunu na ráno.“

„A pořádné zásoby ryb,“ dodal Macek, který se přikradl zpátky k nedojedené tresce a jehož hlas se pronikavě nesl nad tíživým chrápáním rybářů.

Na ostrově už žádní Mrtví nebyli, ačkoli lučištníci hlásili, že během krátkých přestávek v dešti ve vesnici zaregistrovali pohyb podivných světel. Zaslechli i pohyb na vlnolamu a vystřelili na kameny ohnivé šípy, ale než neumělá, v cárech zabalená a v petroleji smočená dřívka dohořela, nic na nich nespatřili.

Sabriel se na vlnolam odvážila a stanula poblíž průrvy. Z ramen jí volně splýval nepromokavý plášť, po němž jí za krk a na zem stékaly dešťové kapky. Skrz provazce deště a tmu nic neviděla, ale Mrtvé cítila někde poblíž. Buď jich bylo víc, než kolik jich vycítila původně, nebo jen zesílili. Potom si s hrůzou uvědomila, že se tato síla šíří z jediné bytosti, která teprve teď vylézala ze Smrti a jako bránu využívala zničený kámen. Za okamžik pochopila, o koho přesně jde.

Našel ji Mordikant.

„Prubíři,“ hlesla a snažila se, aby se jí do hlasu nevkradla úzkost. „Ukormidloval byste člun i za tmy?“

„Ano,“ odpověděl Prubíř a jeho hlas zněl opět odtažitě. V deštivé tmě mu nebylo vidět do tváře; světlo vesnických luceren rozlévající se za ním mu ozařovalo pouze záda a nohy. Zaváhal, jako by jí neměl sdělovat svůj názor, a pak dodal: „Ale bylo by to mnohem nebezpečnější. Toto pobřeží neznám a je tma jako v pytli.“

„Macek ve tmě vidí,“ podotkla Sabriel potichu a přistoupila k Prubířovi blíž, aby ji neslyšeli vesničané.

„Musíme okamžitě odjet,“ zašeptala, zatímco předstírala, že si upravuje plášť. „Je tu Mordikant. Tentýž, co mě pronásledoval už dřív.“

„A co místní?“ zeptal se Prubíř tak potichu, že jeho slova skoro zastřel zvuk padajícího deště. Přesto pod jeho věcnou připomínkou zazněl vyčítavý tón.

„Tento Mordikant pronásleduje mě,“ zamumlala Sabriel. Cítila, jak se vzdaluje od kamene, pátrá kolem něj a používá svých záhrobních smyslů, aby ji vyčenichal. „Cítí mou přítomnost, jako já cítím tu jeho. Když odejdu, bude mě následovat.“

„Kdybychom tu zůstali do rána,“ odpověděl jí Prubíř také šeptem, „nebyli bychom v bezpečí? Řekla jste, že ani Mordikant nemůže přejít tuto průrvu.“

„Řekla jsem, že si to ‚myslím‘,“ zajíkla se Sabriel. „Zesílil. Nemůžu si být jistá…“

„Zapudit toho tvora v udírně, Mordauta, nebylo tak obtížné,“ zašeptal Prubíř a v hlase mu zaznívala sebejistota nevědomosti. „Je tenhle Mordikant podstatně horší?“

„Podstatně,“ odpověděla Sabriel krátce.

Mordikant se přestal hýbat. Zdálo se, že déšť v něm otupuje jak smysly, tak touhu vyhledat a zabít ji. Sabriel marně upírala oči do tmy a snažila se proniknout závěsy deště, aby získala důkaz nejen zrakem, nýbrž i svými nekromantickými smysly.

„Riemere,“ zavolala, teď už nahlas, na vesničana, který měl na starost nosiče luceren. Muž rychle vystoupil ze skupiny. Na kulaté hlavě měl přilepené ryšavé vlasy a z vysokého čela mu stékala dešťová voda, která se mu rozstřikovala z konce mohutného nosu.

„Riemere, řekněte lučištníkům, aby dávali na hlídce veliký pozor a aby stříleli po všem, co vyleze na vlnolam – nic živého za ním není. Jsou tam jen Mrtví. Musíme se vrátit a promluvit si s vaším stařešinou.“

V tichosti se vrátili. Bylo slyšet jen čvachtání bot v kalužích a nepřerušované pleskání deště. Sabriel nejméně polovinu své pozornosti věnovala Mordikantovi; zlovolné, úzkost vzbuzující bytosti za temnou vodou. Přemýšlela, proč vyčkává. Zda vyčkává, až přestane pršet, nebo až snad zapuzený Mordaut zaútočí zevnitř. Ať už byly jeho důvody jakékoli, poskytl jim chvilku času, aby se

dostali ke člunu a odjeli. A možná tu byla pořád šance, že nemůže překonat průrvu ve vlnolamu.

„Kdy nastane odliv?“ zeptala se Riemera, když ji napadla nová myšlenka.

„Až hodinu před úsvitem,“ odpověděl rybář. „Řekl bych, že asi tak za šest hodin.“

Stařešina se rozmrzele probudil z druhého spánku. Jen nerad je nechával odjet uprostřed noci, i když Sabriel tušila, že alespoň zpolovice za jeho neochotou stojí jejich potřeba získat člun. Vesničanům zbývalo jen pět plavidel. Zbytek klesl ke dnu v přístavu, kde je potopily nebo rozbily kameny vrhané Mrtvými, kteří se všemožně snažili zastavit únik živé kořisti.

„Je mi to líto,“ řekla ještě jednou Sabriel. „Ale musíme získat člun a potřebujeme ho hned teď. Ve vesnici číhá strašlivý Mrtvý netvor – čenichá jako lovecký pes a stopa, kterou sleduje, vede ke mně. Pokud tu zůstanu, pokusí se sem přijít – a při odlivu se mu může podařit přejít průrvu ve vlnolamu. Když odejdu, bude mě následovat.“

„Dobrá tedy,“ souhlasil stařešina rozpačitě. „Vyčistili jste nám ostrov; člun je malá ztráta. Riemer ho připraví spolu s potravinami a vodou. Riemere! Abhorsenka si vezme Landalinův člun – postarej se, aby na něj byly dopraveny zásoby a mohl vyplout na moře. Kdyby měl krátké nebo shnilé plachty, vezmi je od Jaleda.“

„Děkuji vám,“ řekla Sabriel. Tížila ji únava, únava a tíha vědomí. Vědomí blízkosti nepřátel, které se jí jako tma rozlévalo v periferním vidění. „Už půjdeme. Přeji vám všechno nejlepší a doufám, že tu budete v bezpečí.“

„Nechť nás všechny střeží Výsada,“ dodal Prubíř a před starcem se uklonil. Stařešina mu úklonu opětoval, sehnutá, vznešená postava, mnohem menší než stín táhnoucí se vysoko po zdi za jejími zády.

Sabriel se otočila, aby se vydala na odchod, ale na cestě ke dveřím se shromáždila dlouhá řada vesničanů. Všichni se jí chtěli uklonit, nesmělým zadrmolením jí poděkovat nebo se s ní rozloučit. Sabriel je přijímala s rozpaky a pocitem viny a vzpomínala na Patara. Ano, zapudila Mrtvého, ale při tomto činu byl ztracen další život. Její otec by nebyl tak nešikovný…

Předposledním člověkem v řadě byla malá holčička s černými vlasy spletenými do dvou copů po stranách hlavy. Když na ni Sabriel pohlédla, vzpomněla si na něco, co řekl Prubíř. Zarazila se a uchopila dívku za ruce.

„Jak je jmenuješ, dítě?“ zeptala se s úsměvem. Jakmile se rukama dotkla drobných prstíků, prochvěl jí pocit déja vu – vzpomínka na vyděšenou prvňačku váhavě natahující ruku ke starší žákyni, která měla být její průvodkyní první den na Wyverleyské akademii. Sabriel si ve svém životě vyzkoušela obě role.

„Aline,“ odpověděla dívka a také se usmála. Oči měla jasné a živé, příliš mladé na to, aby je zkalilo vyděšené zoufalství, jež halilo pohledy dospělých. Dobrá volba, pomyslela si Sabriel.

„A teď mi řekni, co ses ve škole naučila o Velkých Výsadách,“ vyzvala ji Sabriel a sklouzla k familiárnímu, mateřskému a obecně nedůležitému tázavému tónu školní inspektorky, která si na Wyverley dvakrát za rok došlápla na každou třídu.

„Znám tu říkanku…“ odpověděla Aline s drobnými rozpaky, při nichž se jí zkrabatilo čelo. „Mám ji zazpívat, jako to děláme ve třídě?“

Sabriel přikývla.

„Tančíme ještě kolem kamene,“ dodala Aline důvěrně. Narovnala se, vykročila jednou nohou a sepjala ruce za zády.

Pět Velkých Výsad poutá zem
Pevným svazkem, v duchu společném
Jedna u lidí, co moc mají
Dvě u těch, co Mrtvé uspávají
Tři a Pět se staly kameny a zdivem
Čtyři zří všechno v ledu čirém.

„Děkuji ti, Aline,“ řekla Sabriel. „To bylo moc hezké.“

Zajela dítěti rukou do vlasů a spěšně se rozloučila s posledními lidmi. Najednou se už netrpělivě chtěla dostat ven z kouře a rybího zápachu, ven na čistý, vlhký vzduch, kde by mohla uvažovat.

„Teď to tedy víš,“ zašeptal Macek a vyskočil jí do náruče, aby se vyhnul kalužím. „Pořád ti to nemůžu říct, ale víš, že máš jednu v krvi.“

„Dvě,“ odpověděla Sabriel odtažitě. „‚Dvě u těch, co Mrtvé uspávají.‘ Co je tedy ta… ehm… ani já o tom nemůžu mluvit!“

Ale přemýšlela nad otázkami, na které by se ráda zeptala, zatímco jí Prubíř pomáhal do malého rybářského člunu, kolébajícího se kousíček od malé, škeblemi poseté pláže, jež na ostrově sloužila jako přístav.

Jedna z Velkých Výsad kolovala v královské krvi. Druhá byla spjata s Abhorseny. Co byly zač třetí a pátá a čtvrtá, které viděla vše ve zmrzlé vodě? Byla si jistá, že na spoustu odpovědí narazí v Belisaere. Její otec by jí dokázal odpovědět i na další otázky, protože řada věcí, které byly spoutány v Životě, se rozplétaly ve Smrti. A potom tu byl vyslanec její matky, přichystaný ke třetímu a poslednímu dotazování během těchto sedmi let.

Prubíř odrazil člun od břehu, vlezl si do něj a uchopil vesla. Macek vyskočil Sabriel z náručí a u přídě zaujal pózu dřevěné figuríny. Sloužil jako pozorovatel obezřele vyhlížející do tmy a zároveň napodoboval Prubíře.

Za nimi na břehu náhle zavyl Mordikant; táhlým, pronikavým zaúpěním, které se neslo daleko přes vodu a zmrazilo srdce na člunu i na pevnině.

„Drž se spíš napravo,“ řekl Macek do ticha, jež se rozhostilo po zavytí. „Potřebujeme se dostat na širé moře.“

Prubíř mu hbitě vyhověl.

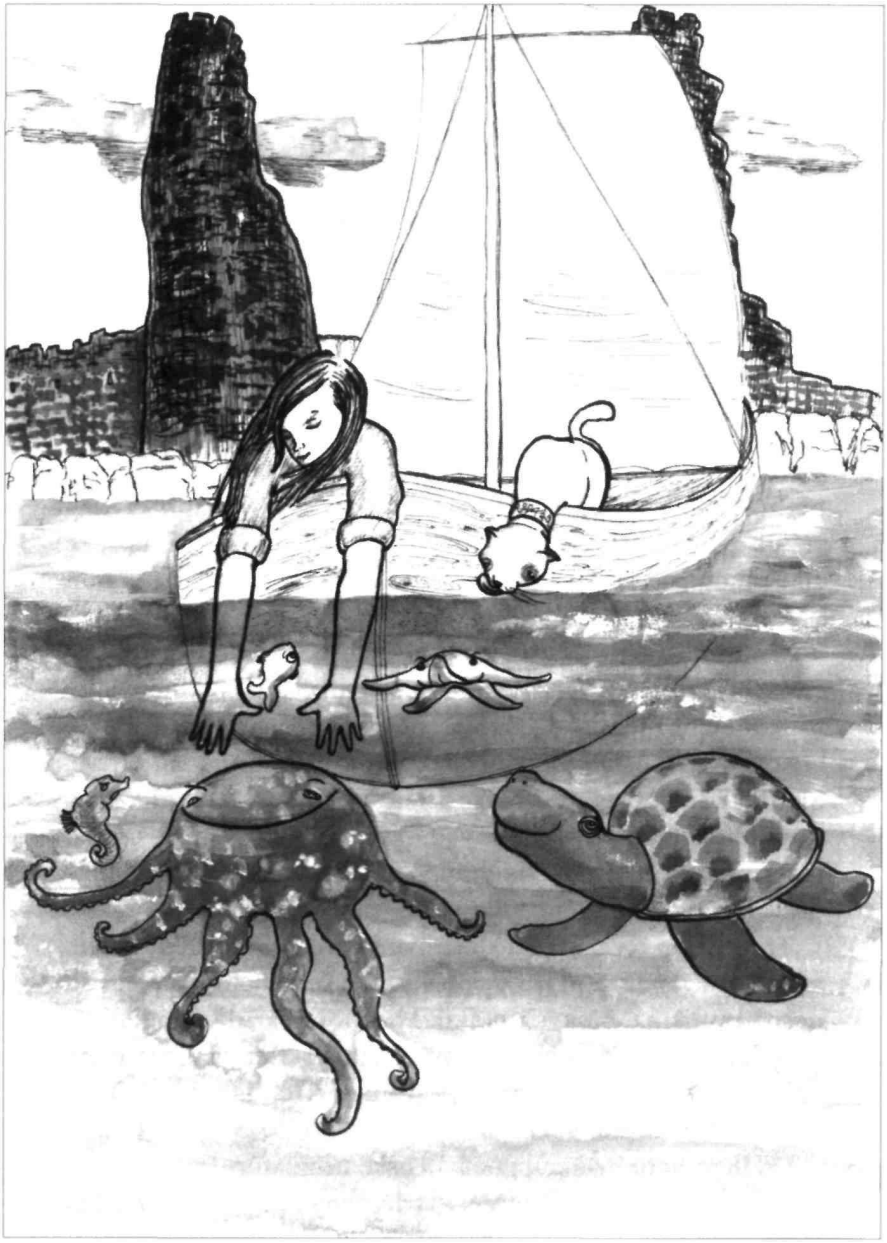
kapitola 18.

Dopoledne šestého dne po vyplutí z Nestowe byla Sabriel námořnickým životem už upřímně unavená. Celou tu dobu se plavili prakticky bez přestávky, pouze v poledne přirazili ke břehu pro pitnou vodu, a to jen tehdy, když svítilo slunce. Noci trávili pod plachtami nebo, když Prubíře zmohla únava, se spuštěnou kotvou a s bdícím Mackem na hlídce. Počasí k nim naštěstí bylo vlídné.

Pět dnů uběhlo bez významnějších událostí. Dva dny se z Nestowe plavili k Vousatému mysu, nepříliš zajímavému poloostrovu, jehož jediné přednosti spočívaly v písčité pláži a průzračné bystřině. Oblast, v níž nebyl život, nehostila ani Mrtvé. Sabriel zde poprvé přestala vnímat přítomnost Mordikanta. Kupředu je hnal čerstvý, silný jihovýchodní vítr, jenž je unášel severním směrem příliš rychle na to, aby je přízrak mohl pronásledovat.

Tři dny jim trvala cesta k ostrovu Ilgard, jehož skalnaté útesy se strmě tyčily z moře a sloužily jako šedé podobané obydlí desítkám tisíc mořských ptáků. Minuli jej pozdě odpoledne, s jedinou plachtou napjatou k prasknutí, s klinkrovým trupem nakloněným takřka k hladině, s přídí vystřelující sloup vodní tříště, která jim solila ústa, oči a těla.

Od Ilgardu to bylo půl dne k Beliské úžině, těsnému průlivu, který ústí do Saerského moře. Plavba to však byla složitá, a tak strávili noc se spuštěnou kotvou na dohled Ilgardu a vyčkávali příchodu denního světla.

„Přes Beliskou úžinu se táhne stavicí řetěz," vysvětloval Prubíř, když zvedl plachtu a Sabriel na přídi vytáhla kotvu. Za jeho zády vycházelo slunce, ale ještě se nestačilo odpoutat od mořské hladiny, takže se na zádi tyčil pouze jako nezřetelný stín. „Byl ukut, aby do Saerského moře nemohli vplouvat piráti a podobní živlové. Neuvěříš, jak je velký – nedokážu si představit, jak ho vyrobili ani jak ho natáhli."

„Bude tam pořád?" zeptala se Sabriel opatrně, aby nerozptýlila Prubířovu podivně hovornou náladu.

„Za to bych dal ruku do ohně," Prubíř na to. „Napřed spatříme věže na protilehlých březích. Naviják na jihu a Stavicí hák na severu."

„To nejsou moc nápaditá jména," poznamenala Sabriel, která si nemohla odpustit toto přerušení. Jak ji těšilo, že si mohla povídat! Prubíř s nimi valnou většinu plavby nekomunikoval, byť k tomu měl dobrý důvod – po každodenním osmnáctihodinovém manévrování s rybářským člunem, třebaže za hezkého počasí, mu na konverzaci už nezbývala energie.

„Jsou pojmenovány podle toho, čemu slouží," odpověděl Prubíř. „Což dává smysl."

„Kdo rozhoduje o tom, které lodě budou vpuštěny za řetěz?" zeptala se Sabriel. Uvažovala už dopředu a přemýšlela o Belisaere. Bude to jak v Nestowe – najdou opuštěné město, hemžící se Mrtvými?

„No vida," začal Prubíř, „o tom jsem neuvažoval. Za mých časů tu býval královský mistr stavěč se sborem strážců a flotilou malých hlídkových lodí. Jestliže, jak říká Macek, město propadlo anarchii…"

„Můžou tu být lidé, co pracují buď pro Mrtvé nebo ve spojení s nimi," dodala Sabriel zamyšleně. „Takže i kdybychom řetěz během dne přepluli, mohli bychom mít potíže. Myslím, že udělám nejlíp, když si obrátím naruby plášť a schovám si pokrývku přilby."

„A co zvonky?" zeptal se Prubíř. Natáhl se přes ni, aby ještě více vypjal hlavní plachtu, a pravou rukou lehce zatlačil na kormidlo, aby využil změny směru větru. „Nechci se s vámi hádat, ale ty každého hned uhodí do očí."

„Budu prostě vypadat jak nekromantka," opáčila Sabriel. „Prosolená, nemytá nekromantka."

„No nevím," namítal Prubíř, který nepochopil, že si Sabriel dělá legraci. „Do města by nevpustili žádného nekromanta ani by v něm nepřežil, za…"

„Za tvých časů," přerušil ho Macek ze svého oblíbeného místa na přídi. „Ale teď je teď a já jsem si jistý, že nekromanti i horší existence jsou teď v Belisaere vidět docela běžně."

„Budu mít na sobě plášť…" spustila Sabriel.

„Když myslíš," poznamenal Prubíř zároveň s ní. Kocourovi očividně nevěřil. Belisaere bylo královské hlavní město, obrovská metropole, v níž žilo nejméně padesát tisíc lidí. Prubíř si nedokázal představit, že by padlo a zchátralo v rukou Mrtvých. Navzdory vnitřním obavám a tajným znalostem ze sebe nedokázal setřást jistotu, že Belisaere, k němuž se nyní plavili, se bude jen pramálo lišit od dvě stě let starých vzpomínek, jež měl vyryté v paměti.

Tato jistota se otřásla v základech, když se nad modrou čárou obzoru na protilehlých březích průlivu objevily věže Beliské úžiny. Zpočátku nebyly věže ničím jiným než tmavými šmouhami, které se pnuly stále výše podle toho, jak se k nim díky větru a vlnám blížil člun. Sabriel v dalekohledu spatřila, že jsou postavené z nádherného narůžovělého kamene, který musel kdysi uvádět každého v úžas. Teď byly z větší části zčernalé ohněm; jejich velkolepost byla ta tam. Naviják přišel o horní tři patra ze sedmi; stavicí hák čněl stejně vysoko jako vždycky, ale sluneční světlo v něm prozařovalo zející otvory a prozrazovalo, že uvnitř je věž jen vypálenou troskou. Nebylo kolem ní stopy ani po vojenské posádce, ani po výběrčím mýtného, ani po mulách otáčejících rumpálem, vůbec po ničem živém.

Přes úžinu se stále táhl ohromný stavicí řetěz. Z vody vystupovaly obrovské železné články, porostlé chaluhami, pokryté korýši, o šířce a délce rybářského člunu, a ztrácely se ve věžích na obou stranách. Občas, když se zhouplo moře, je bylo možné zahlédnout i uprostřed úžiny; to se v korytu mezi vlnami kus řetězu zeleně zablyštěl jako nějaká hlubokomořská nestvůra.

„Budeme muset připlout blízko k Navijáku, vyjmout z botky stěžeň a podveslovat řetěz v místě, kde se zvedá nad hladinu,"

prohlásil Prubíř poté, co si řetěz několik minut prohlížel v dalekohledu a snažil se odhadnout, zda se zanořil dostatečně hluboko, aby jim dovolil průjezd. Ale i s jejich člunem o poměrně malém ponoru bylo něco takového příliš riskantní a čekat do pozdního odpoledne na příliv se neodvažovali. Někdy v minulých dnech, možná když věže opouštěla posádka, byl řetěz napjatý do maximální možné míry. Mechanici, kteří jej sestrojili, by byli rádi, protože se zdálo, že nijak viditelně nepovolil.

„Macku, běž na příď a sleduj vodu. Sabriel, mohla byste prosím pozorovat břeh a věž, aby z nich na nás nikdo nezaútočil?“

Sabriel přikývla, potěšená, že Prubířova funkce coby kapitána jejich malého plavidla silně napomohla tomu, aby přišel o svou hloupou servilnost a stal se normálnějším člověkem. Pokud šlo o Macka, ten bez námitek vyskočil na příď i navzdory sprše, která mu občas vystříkla nad hlavu, když zešikma narazili do vln – na cestě k příležitosti, která se jim nabízela v malém trojúhelníku mezi břehem, mořem a řetězem.

Dojeli k němu, co nejblíže se odvážili, a pak se jali demontovat stěžeň. Moře se přestalo vzdouvat, protože Beliskou úžinu chránily dva výběžky pevniny, ale naopak nastával příliv, který hnal vodu z oceánu do Saerského moře. Takže i bez stěžně a plachty byli rychle unášeni k řetězu; Prubíř ze všech sil vesloval jen proto, aby udržoval kurz. Za chvilku však bylo jasné, že ženoucí se vodě nebude stačit, a tak jedno veslo popadla Sabriel a oba veslovali zároveň. Macek jim mňoukavě určoval směr.

Každých několik vteřin, po dokončení záběru, se zády skoro v jedné rovině s lavicí, se Sabriel rychle ohlížela přes rameno. Mířili k úzkému místu mezi vysokou, ale drolící se hrází Navijáku a ohromným řetězem vystupujícím z rychle tekoucí vody v pásu bílé pěny. Už slyšela zádumčivé vrzání článků, které se podobalo sboru mučených mrožů. Dokonce i kyklopský řetěz se pohyboval podle rozmarů moře.

„Trochu doleva,“ zamňoukal Macek. Prubíř chvíli vesloval dozadu, potom ale kocour vyskočil a zavřeštěl: „Vesla do člunu a skloňte se!“ Vesla se s rachocením a s cákáním ocitla na lavicích, Sabriel a Prubíř se položili na záda a Macek se ukryl mezi nimi. Člun se zhoupl a vyrazil kupředu a řetěz strašlivě zaúpěl těsně vedle

nich. Sabriel se v jednom okamžiku dívala na jasnou modrou oblohu, v dalším nad sebou neviděla nic jiného než zelené, chaluhami porostlé železo. Když je nadzvedla vlna, stačilo natáhnout ruku, kterou by se mohutného stavicího řetězu v Beliské úžině snadno dotkla.

Pak jej nechávali za sebou a Prubíř se opět opíral do vesla a Macek přecházel na příď. Sabriel chtěla zůstat ležet a jen civět na oblohu, ale rozpadlá hráz Navijáku nebyla dále než na délku vesla. Vstala a opět se ujala své role veslařky.

V Saerském moři voda změnila barvu. Sabriel do ní spustila ruku a žasla nad jejím jasně tyrkysovým odleskem. Navzdory barvě byla neuvěřitelně průhledná. Moře bylo velice hluboké a dívka upírala zrak první tři či čtyři sáhy pod hladinu a sledovala, jak pod bublinkami táhnoucími se za člunem skotačí drobné rybky.

Cítila se uvolněná, bezstarostná, všechny obtíže, které ji očekávaly nebo kterými prošla, se pro tuto chvíli ztratily v soustředěném pozorování modrozelené vody. Necítila zde přítomnost žádného Mrtvého, zbavila se ustavičného vědomí existence řady dveří otevírajících se do Smrti. Na moři se rozptylovala i Výsadní magie. Na několik minut zapomněla na Prubíře i na Macka. Z mysli se jí vytratil dokonce i její otec. Zbyla zde jen barva moře a příjemný chlad na ruce.

„Zanedlouho uvidíme město," poznamenal Prubíř, který ji tímto vytrhl z duševních prázdnin. „Pokud pořád stojí jeho věže."

Sabriel zamyšleně přikývla a pomalu vytáhla ruku z vody, jako by se loučila s důvěrným přítelem.

„Musí to být pro vás těžké," řekla skoro sama pro sebe, aniž očekávala, že jí odpoví. „Uběhlo dvě stě let a během spánku se království pomalu rozklížilo."

„Nevěřil jsem tomu, dokud jsem nespatřil Nestowe a potom věže Beliské úžiny," odpověděl Prubíř. „A teď se bojím o osud i tak velkého města, o němž bych nikdy neřekl, že se může doopravdy změnit."

„Nemáš představivost," ozval se Macek zostra. „Neuvažuješ dopředu. To je kaz na tvém charakteru. Osudný kaz."

„Macku,“ okřikla ho Sabriel rozhořčeně, nasupená, že kocour opět zadusí náznak rodící se konverzace. „Proč jsi na Prubíře tak hrubý?“

Macek zaprskal a na hřbetě se mu zježila srst.

„Jsem přesný, ne hrubý,“ zavrčel a se strojeným pohrdlivým gestem se od nich odvrátil. „A zaslouží si to.“

„Už toho mám plné zuby!“ prohlásila Sabriel. „Prubíři, ví Macek něco, co nevím já?“

Prubíř mlčel. Na kormidle mu zbělely prsty, oči měl zaostřené na vzdálený horizont, jako by už spatřil věže Belisaere.

„Nakonec mi to budeš muset říct,“ podotkla Sabriel a do hlasu se jí vkradl náznak tónu školní dozorkyně. „Nemůže to být přece tak zlé, ne?“

Prubíř si olízl rty, chvíli váhal a pak pravil:

„Z mé strany to byla hloupost, nikoli úmysl, má paní. Před dvěma sty lety, když panovala poslední královna… myslím… vím, že jsem částečně zodpovědný za pád království, za konec královského rodu.“

„Cože?“ vyhrkla Sabriel. „Jak bys mohl?“

„Opravdu jsem,“ pokračoval Prubíř zkormouceně a ruce se mu tak třásly, až se chvělo kormidlo a za lodí zůstávala klikatá brázda. „Došlo k… vlastně…“

Zarazil se, zhluboka se nadechl, sedl si poněkud vzpřímeněji, jako by podával hlášení nadřízenému důstojníkovi.

„Nevím, kolik vám toho můžu říct, protože tu jde o Velké Výsady. Kde mám začít? Myslím, že u královny. Měla čtyři děti. S jejím nejstarším synem Rogirem jsem si v dětství často hrával. Při všech našich hrách byl vždycky vůdce. Sršel nápady – a my se jimi řídili. Později, když jsme dospívali, začaly být jeho představy zvláštní, už ne tak hezké. Vzdálili jsme se. Já jsem nastoupil ke gardě, on se věnoval vlastním zájmům. Teď vím, že mezi tyto zájmy musela patřit Volná magie a nekromantie – tehdy jsem to ale netušil. Vím, že jsem to tušit mohl, ale býval velmi tajnůstkářský a často býval pryč.

Ke konci… tedy několik měsíců předtím, než k tomu došlo… byl Rogir pryč z domu už několik let. Vrátil se těsně před oslavami zimního slunovratu. Viděl jsem ho rád, protože se zdálo, že se chová podobně jako v dětství. Ztratil zájem o výstřednosti, které ho

přitahovaly. Trávili jsme spolu více času; věnovali se sokolnictví, jízdě na koni, pití, tanci.

Potom, jednoho pozdního odpoledne – jednoho studeného, mrazivého odpoledne, před soumrakem – jsem měl službu a střežil jsem královnu a její dvorní dámy. Hrály kranak. Tu za ní přišel Rogir a požádal ji, aby s ním šla na místo, kde stojí Velké kameny… ale co, vždyť to můžu říct!“

„Ovšem,“ přerušil ho Macek. Vypadal unaveně jako pouliční kočka, která utrpěla nespočet kopanců. „Moře na nějakou dobu všechno spláchne. Můžeme se bavit i o Velkých Výsadách, aspoň chvilku. Zapomněl jsem, že tomu tak je.“

„Pokračuj,“ vyzvala Sabriel Prubíře vzrušeně. „Využijme toho, dokud je to možné. Ty Velké kameny budou nejspíš kameny a maltou z té říkanky – třetí a pátá Velká Výsada…“

„Ano,“ odpověděl Prubíř odtažitě, jako by odříkával nazpaměť text. „Spolu se Zdí. Lidé, anebo prostě ony záhadné bytosti, které ustanovily Velké Výsady, vložily tři do rodů a dvě do reálných staveb: Zdi a Velkých kamenů. Všechny menší kameny čerpají sílu z jednoho či druhého.

Velké kameny… Rogir přišel a řekl, že se s nimi něco děje, něco, na co se musí podívat sama královna. Byl to její syn, ale ona si jeho moudrosti příliš nepovažovala, a když jí sděloval, že je s kameny něco v nepořádku, nevěřila mu. Byla Výsadním mágem a necítila nic nepatřičného. Navíc právě vyhrávala v kranaku, takže ho požádala, aby s tím počkal do rána. Rogir se obrátil na mě a požádal mě, abych se za něj přimluvil, a já jsem mu, kéž u mě stojí Výsada, vyhověl. Já jsem Rogirovi věřil. Důvěřoval jsem mu a moje víra přesvědčila i královnu. Nakonec tedy souhlasila. Tou dobou už zapadlo slunce. Pak jsme, Rogir, já, tři stráže a dvě dvorní dámy, sešli dolů k jezeru, kde stojí Velké kameny.“

Prubířův hlas postupně zeslábl do šepotu a ochraptěl.

„Dole se rozpoutalo strašlivé zlo a bylo to Rogirovou zásluhou. Stávalo tam šest Velkých kamenů a dva byly právě ničeny, ničeny krví jeho vlastních sester, které před našima očima obětovali jeho volnomagičtí přisluhovači. Zatímco se královnina bárka blížila přes hladinu, sledoval jsem několik posledních vteřin jejich života, slabou naději v jejich hasnoucích očích. Při pohledu na ničené

kameny mnou projel děs. Vzpomínám si, jak Rogir přistoupil zezadu ke královně a rychle jí přeťal hrdlo zubatou dýkou. Držel pohár, zlatý pohár, jeden z královniných pohárů, do něhož zachytil její krev, ale já jsem zareagoval příliš pozdě, příliš pozdě…“

„Takže ta historka, kterou jste mi řekl ve Svatojámě, nebyla pravdivá,“ zašeptala Sabriel, když se Prubířovi zlomil hlas a po tváři se mu začaly řinout slzy. „Královna nepřežila…“

„Ne,“ zamumlal Prubíř. „Ale nechtěl jsem vám lhát. Všechno se mi v hlavě pomotalo.“

„Co se tedy stalo?“

„Zbývající dva strážci byli Rogirovi muži,“ pokračoval Prubíř hlasem prosyceným slzami a zastřeným zármutkem. „Napadli mě, ale Vlare – jedna z dvorních dam – se před ně vrhla. Mě popadlo šílenství, šílenství boje, amok. Oba strážce jsem zabil. Rogir vyskočil ze člunu a s pohárem v ruce se začal brodit ke kamenům. U třetího kamene, který měl být právě zničen, na něho už čekali čtyři kouzelníci v černých kápích. Věděl jsem, že se mi ho nepodaří dostihnout. Hodil jsem po něm meč. Letěl přímo a neochvějně a zasáhl ho přímo nad srdcem. Rogir zařval, ozvěna se šířila na všechny strany a tu se ke mně otočil! Probodnutý mečem, ale stále na nohou, s rukou třímající ten ohavný pohár, jako by mě vybízel, abych se z něj napil.

‚Tohle tělo můžeš roztrhat,‘ řekl za chůze. ‚Rozervi ho jako chatrný šat. Ale umřít nemůžu.‘

Přiblížil se ke mně na délku paže a já se jen díval do jeho tváře, díval se na zlo, které se ukrývalo tak blízko za těmi dobře známými rysy… potom se rozzářilo oslepující bílé světlo, ozvaly se zvonky – zvonky, jako máte vy, Sabriel – a hlasy, hrubé hlasy… Rogir zavrávoral dozadu, upustil pohár a krev se rozlila na hladinu vody jako olej. Otočil jsem se, na schodech jsem spatřil členy královské gardy; žhnoucí, svíjející se sloup bílého ohně; člověka s mečem a zvonky… potom jsem omdlel, nebo jsem po něčí ráně upadl do bezvědomí. Když jsem se probral, byl jsem ve Svatojámě a hleděl jsem na vaši tvář. Nevím, jak jsem se tam dostal, kdo mě tam odvezl… a mé vzpomínky jsou pořád jen útržky a zlomky.“

„Měl jste mi to říct,“ posteskla si Sabriel a pokusila se vložit do svého hlasu tolik soucitu, kolik jej byla schopna. „Ale možná bylo

třeba počkat, až kouzlo spoutání uvolní moře. Povězte mi, ten člověk s mečem a zvonky, byl to Abhorsen?“

„To nevím,“ odpověděl Prubíř. „Nejspíš ano.“

„Skoro určitě, řekla bych,“ dodala Sabriel. Podívala se na Macka a přemýšlela o sloupu svíjejícího se plamene. „I tys tam byl, Macku, že ano? Nespoutaný, ve své jiné podobě.“

„Ano, byl jsem tam,“ pravil kocour. „S tehdejším Abhorsenem. Velmi mocným Výsadním mágem a mistrem zvonků, ale přece jen příliš laskavým člověkem, aby se dokázal vypořádat s věrolomností. Do Belisaere jsem ho dostal jen s obrovskými obtížemi a nakonec jsme nepřišli dostatečně včas, abychom zachránili královnu a její dcery.“

„Co se stalo?“ zašeptal Prubíř. „Co se stalo?“

„Když se Rogir vrátil do Belisaere, byl už jedním z Mrtvých,“ vysvětloval Macek unaveně, jako by vyprávěl cynickou historku partičce protřelých kumpánů. „Ale na to mohl přijít jen Abhorsen a ten nebyl přítomen. Rogirovo skutečné tělo zůstalo někde ukryté… je pořád někde ukryté… a místo své fyzické podoby stavěl na odiv volnomagický výtvor.

Někdy během studií vyměnil skutečný Život za moc a jako všichni Mrtví musel neustále brát životy ostatních, aby se nevrátil do Smrti. Ale Výsada mu něco takového na území Starého království silně ztěžovala. Takže se rozhodl, že Výsadu poruší. Mohl se uchýlit ke zničení několika menších kamenů někde daleko, ale tím by mohl kořistit jen na velmi malém území a Abhorsen by ho rychle vypátral. Rozhodl se tedy, že zničí Velké kameny a za tím účelem potřeboval královskou krev – krev příslušníků své vlastní rodiny. Nebo samozřejmě krev Abhorsena či Clayra, ale tu by si obstarával jen velice těžko.

Jelikož to byl syn královny, chytrý a velice mocný muž, svých cílů takřka dosáhl. Zničil dva ze šesti Velkých kamenů. Zabil královnu a její dcery. Abhorsen zasáhl až příliš pozdě. Ano, podařilo se mu ho sice zahnat hluboko do Smrti – ale protože nebylo nikdy nalezeno jeho skutečné tělo, Rogir stále existuje. I ze Smrti dohlíží na rozpad království – království bez královské rodiny, v němž byla poškozena jedna z Velkých Výsad, která narušuje a oslabuje všechny ostatní. Té noci u jezera nebyl tak úplně poražen. Byl jen

pozdržen a už dvě stě let se snaží dostat zpátky, snaží se znovu vstoupit do Života…“

„A podařilo se mu to, že ano?“ přerušila ho Sabriel. „Je z něho Kerrigor, netvor, s nímž Abhorseni zápasí už celé generace a kterého se pokouší udržet ve Smrti. Je to netvor, který se vrátil, vyšší Mrtvý, který zabil hlídku u Rozeklaného hřebenu, Mordikantův pán.“

„Nevím,“ odpověděl Macek. „Tvůj otec si to myslel.“

„Je to on,“ prohlásil Prubíř odtažitě. „Kerrigor byla Rogirova přezdívka v dětství. Vymyslel jsem ji já, v den, kdy jsme se spolu utkali při bahenním zápase. Jeho plné formální jméno znělo Rogirek.“

„On – nebo jeho sluhové – musel mého otce vlákat do Belisaere těsně předtím, než vystoupil ze Smrti,“ uvažovala Sabriel nahlas. „Ráda bych věděla, proč vyšel do Života tak blízko Zdi?“

„Jeho tělo musí ležet poblíž Zdi. Musí být blízko něj,“ řekl Macek. „To bys měla vědět. Aby obnovil klíčové kouzlo, které mu nedovoluje proniknout za Poslední bránu.“

„Ano,“ odvětila Sabriel, když si vybavila patřičnou pasáž z *Knihy mrtvých.* Zachvěla se, ale ovládla se, než propukla v nekontrolovatelný vzlykot. Uvnitř se jí chtělo křičet, plakat. Chtěla utéct zpátky do Ancelstierre, projít Zdí, nechat za sebou Mrtvé i kouzla a stáhnout se co nejvíc na jih. Tyto pocity však potlačila a řekla: „Abhorsen ho už jednou porazil. Já to můžu svést ještě jednou. Ale nejprve musíme najít tělo mého otce.“

Chvíli bylo ticho, které přerušoval jen vítr dující do plachty a klidné hučení lanoví. Prubíř si otřel rukou oči a podíval se na Macka.

„Chtěl bych se zeptat ještě na jednu věc. Kdo poslal mou duši do Smrti a udělal z mého těla dřevěnou figurínu?“

„Netušil jsem, co se s tebou stalo,“ odpověděl Macek. Zelenýma očima opětoval Prubířův pohled a nebyl to on, kdo první zamrkal. „Ale musel to být Abhorsen. Když jsme tě vytáhli z jezera, byl jsi nepříčetný. Zbláznil ses nejspíš kvůli zkáze Velkých kamenů. Neměl jsi paměť, nic. Zdá se, že na léčbu klidem není dvě stě let příliš dlouho. Musel v tobě něco vidět – nebo Clayr spatřil něco v ledu…. ach, to se určuje jen těžko. Musíme se blížit k městu a vliv moře slábne. Spoutání se obnovuje…“

„Ne, Macku!“ vykřikla Sabriel. „Já to chci vědět, musím vědět, co jsi zač. Jak jsi spojený s Velkými…“

Hlas se jí zadrhl v hrdle a jediný zvuk, který se jí vydral ze rtů, zazněl jako překvapené zakoktání.

„Příliš pozdě,“ pronesl Macek. Začal si olizovat srst, růžový jazýček mu vystřeloval ven, jasná barva na pozadí bílého kožichu.

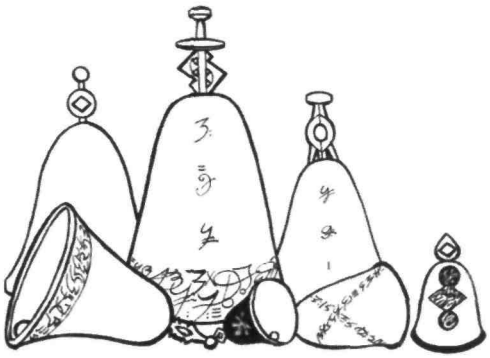
Sabriel si povzdechla a zadívala se na tyrkysové moře, potom vzhůru na slunce, žlutý kotouč v poli bíle pruhované modři. Plachtu nad její hlavou naplnil slabý vánek, který jí stačil ještě rozcuchat vlasy. Ve výšce se jím nechávali unášet racci, kteří se chtěli připojit k vřeštící mase svých bratrů krmících se hejnem ryb, ostrým stříbrem lámajícím se blízko hladiny.

Všechno bylo živé, barevné, plné radosti ze života. I chuť soli na její kůži a pach ryb a jejího nemytého těla představovaly něco sytého a živoucího. Cosi hodně vzdáleného od Prubířovy temné minulosti, hrozby Rogira-Kerrigora a mrazivé šedi Smrti.

„Budeme si muset dávat velký pozor,“ řekla Sabriel nakonec, „a doufat, že… co jste to řekl tomu stařešinovi v Nestowe, Prubíři?“

Mladík okamžitě pochopil, co má na mysli.

„Doufat, že nás všechny bude střežit Výsada.“

kapitola 19.

Sabriel očekávala, že Belisaere bude pobořené a zbavené života, ale nebylo tomu tak. Jakmile spatřila jeho věže a vskutku úchvatné zdi, které lemovaly poloostrov, na němž město stálo, spatřila také rybářské čluny podobné velikosti, jako byl ten jejich. Lidé z nich chytali ryby – běžní, přátelští lidé, kteří na ně cestou kolem mávali a volali. Pouze jejich pozdrav naznačoval, jak se v Belisaere nejspíš věci mají. „Hodně slunce a rychlou vodu“ nebyl za Prubířových časů vůbec typický pozdrav.

Do hlavního městského přístavu se přijíždělo od západu. Mezi dvěma obrovskými obrannými valy se táhl široký kanál ústící do rozlehlé zátoky o velikosti dvaceti či třiceti hřišť. Tři strany zátoky lemovala mola, většina jich však byla opuštěná. Na severu a na jihu za prázdnými moly hnily sklady, jejichž pobořené zdi a rozbité střechy svědčily o dlouhodobém nepoužívání.

Zdálo se, že živo je jen ve východním doku. Nekotvily v něm sice velké obchodní koráby let minulých, ale spousta malých pobřežních plavidel, na nichž se čile vykládalo a nakládalo zboží. Otáčely se tu jeřáby; přístavní dělníci nosili na zádech balíky; malé děti skákaly do vody a plavaly mezi loděmi. Za těmito moly nestála žádná skladiště – místo nich bylo všude vidět stovky budek bez střešních krytů, jež nebyly takřka ničím víc než jasně pomalovanými konstrukcemi ohraničujícími kus prostoru, kde stály stoly se zbožím a stoličky pro prodavače a privilegované zákazníky. Zatímco Prubíř naváděl člun do volného kotviště, Sabriel si všimla, že zákazníků je zde obecně velmi mnoho. Lidé se hemžili úplně všude a měli naspěch, jako by se jim krutě nedostávalo času.

Prubíř popustil plachtu a začal točit kormidlem právě včas, aby zpomalili a v šikmém úhlu dopluli k zábradlí, které lemovalo molo. Sabriel hodila na břeh lano, ale než stačila vyskočit na hráz a přivázat je k holci, udělal to za ni jeden hošík z ulice.

„Šesťák za uzel," vykřikl a ruchem ulice pronikl jeho pisklavý hlásek. „Šesťák za uzel, paní?"

Sabriel se snaživě usmála a hodila mu stříbrný šesťák. Chlapec jej chytil, zazubil se a zmizel v proudu lidí sunoucích se podél hráze. Sabriel ztuhl úsměv na rtech. Cítila tu mnoho, mnoho Mrtvých… i když ne přímo tady, ale dále ve městě. Belisaere bylo postaveno na čtyřech nízkých pahorcích obklopujících ústřední údolí, které se právě tady v přístavu otevíralo k moři. Pokud mohla soudit na základě svědectví svých smyslů, Mrtví nebyli pouze v údolí – proč, to nevěděla. Kopce, které tvořily nejméně dvě třetiny rozlohy města, se jimi jen hemžily.

O této části města se naopak dalo říci, že se hemží životem. Sabriel už zapomněla, jak rušné může město být. Dokonce i v Ancelstierre jen zřídkakdy navštívila větší místo než Bain, v němž nebydlelo více než deset tisíc obyvatel. Samozřejmě že podle ancelstierských měřítek nebylo Belisaere nikterak velké město a nejezdily v něm hlučné omnibusy a soukromé automobily, které už deset let významně přispívaly k ancelstierské hlučnosti. Belisaere si to však vynahrazovalo počtem lidí. Lidí, kteří spěchají, dohadují se, křičí, prodávají, nakupují, zpívají si…

„Bývalo to tak i předtím?" zavolala na Prubíře, když se vyšplhali na molo a ujistili se, že mají u sebe veškeré své drahocennosti.

„Moc ne," odpověděl Prubíř. „Zátoka bývala obvykle plná, ale větších lodí – a bývala tu skladiště, ne trh. Byl tu i větší klid a lidi míň pospíchali."

Stáli na okraji doku, dívali se na proudění lidí a zboží, poslouchali okolní vřavu a nasávali všechny nové vůně města, které nahradily svěžest mořského větru. Připravovaná jídla, kouř ze dřeva, kadidlo, vonné oleje, občasný odporný závan čehosi, co mohlo být jedině stokou…

„Bývalo tu taky mnohem čistěji," dodal Prubíř. „Podívejte, myslím, že by bylo nejlepší, kdybychom si našli nějaký hostinec nebo noclehárnu. Místo, kde bychom se ubytovali na noc…"

„Ano,“ Sabriel na to. Vstupovat do lidského příboje se jí příliš nechtělo. Pokud si byla vědoma, nebyli v něm žádní Mrtví, ale musela se tu s nimi uzavřít nějaká dohoda či smlouva a to jí šlo pod nos mnohem méně než stoka.

Zatímco si Sabriel s pokrčeným nosem nepřestávala prohlížet davy, Prubíř popadl za rameno jednoho okolojdoucího chlapce. Chvilku spolu rozmlouvali, potom přešel z ruky do ruky stříbrný šesťák a chlapec se s Prubířem v závěsu opět vnořil do lidské řeky. Prubíř se ještě otočil, spatřil nepřítomný pohled na Sabrielině tváři, popadl ji za ruku a spolu s líným Mackem, kterého měla přehozeného přes ruce jako kožešinu, ji začal táhnout pryč.

Bylo to poprvé, co se ho Sabriel dotkla od okamžiku, kdy obživl, a šok, který jí nyní prochvěl tělem, ji značně překvapil. Ano, v myšlenkách byla někde úplně jinde a on ji popadl tak nečekaně… a jeho ruka jí připadla větší, než měla, a zajímavě mozolnatá a zvrásněná. Rychle ruku zase odtáhla a soustředila se na to, aby jí spolu s chlapcem nezmizel z očí, zatímco si razili cestu proti hlavnímu proudu davu.

Prošli středem nezastřešeného tržiště, ulicí s malými budkami – kde se zjevně prodávaly ryby a drůbež. Přístavní konec byl plný nekonečných řad beden s čerstvě ulovenými rybami s jasnýma očima a pleskajícími ocasy. Prodavači halekali ceny nebo se holedbali, za kolik dokázali něco prodat, a nakupující vykřikovali nabídky nebo užasle komentovali ceny. Koše, tašky a bedny přecházely z ruky do ruky, prázdné nádoby se plnily rybami či humry, olihněmi nebo korýši. Mince klouzaly z dlaně do dlaně a občas do měšců stánkařů vyprazdňovaly svůj stříbřitý obsah celé peněženky.

Na druhém konci bylo trochu klidněji. Na stáncích stály hromady klecí s kuřaty, ale obchody tu nešly tak dobře a spousta kuřat vypadala sešle a zakrsle. Když Sabriel spatřila zručného řezníka, který utínal hlavy jednomu kuřeti za druhým a házel jejich bezvládná těla do bedny, soustředila se, aby jejich ohromené, nechápavé zkušenosti se smrtí rychle vypudila z mysli.

Za tržištěm se táhl široký prázdný prostor. Bylo jasné, že byl vyčištěn záměrně, napřed ohněm, potom krumpáči, lopatami a sochory. Sabriel uvažovala proč, až spatřila akvadukt, který ubíhal

za tímto pásem pusté země a paralelně vedle něj. Obyvatelé města žijící v údolí neuzavřeli s Mrtvými žádnou dohodu – tato část města byla lemována akvadukty, protože Mrtví nemohli tekoucí vodu přecházet ani pod ni vcházet.

Vyčištěný prostor byl bezpečnostním opatřením, díky němuž mohly být akvadukty střeženy – a že tomu tak doopravdy bylo, se Sabriel přesvědčila, když uviděla, jak po jednom z nich kráčí hlídka lučištníků. Jejich pravidelně se pohybující postavy se na pozadí oblohy rýsovaly jako loutky stínového divadla. Chlapec je vedl k ústřednímu oblouku, který se zvedal do výšky dvou ze čtyř pater akvaduktu, a na něm spatřili další lučištníky. Po obou stranách pokračovaly menší oblouky, jimiž ubíhal hlavní vodní kanál, ale ty byly hustě zarostlé trnitými keři, bránícími v neoprávněném vstupu živým, zatímco rychle tekoucí voda nahoře odpuzovala Mrtvé.

Sabriel si cestou pod obloukem ještě více přitáhla námořnický plášť, ale stráže jim věnovali jen tolik pozornosti, kolik bylo třeba, aby z Prubíře vymámili stříbrný šesťák. Návštěvníkům připadali jako značně třetiřadí – či dokonce čtvrtiřadí – vojáci, kteří byli ve skutečnosti pouhými dozorci či strážnými. Žádný z nich se nehonosil Výsadním symbolem ani na nich nebyly patrné stopy po Volné magii.

Za akvaduktem se ulice chaoticky klikatily z nerovnoměrně vydlážděného náměstí, které bylo osazeno výstředně stříkajícím vodotryskem – voda tryskala z uší sochy úchvatně korunovaného muže.

„Král Anstyr Třetí," řekl Prubíř a ukázal na sochu. „Měl rozhodně podivuhodný smysl pro humor. Jsem rád, že tu pořád stojí."

„Kam vlastně jdeme?" zeptala se Sabriel. Teď, když věděla, že obyvatelstvo není spolčené s Mrtvými, cítila se mnohem lépe.

„Hoch tvrdí, že tu zná dobrý hostinec," odpověděl Prubíř a kývl na odraného klučinu, který se křenil mimo dosah neustále očekávaného pohlavku.

„Hospoda U Tří citronů," ozval se chlapec. „Nejlepší ve městě, pane, paní."

Právě se k nim otočil zády, aby pokračoval v cestě, když se odněkud z blízkosti přístavu ozvalo dunění hlasitého, špatně odlitého zvonu. Zaznělo třikrát a na náměstí se hlučně zvedlo hejno holubů.

„Co to je?“ otázala se Sabriel. Chlapec se na ni nechápavě zadíval. „Ten zvon.“

„Západ slunce,“ odpověděl hoch, jakmile pochopil, na co se ptá. Promluvil, jako by sděloval tu nejjasnější věc na světě. „Ale řekl bych, že nějak brzo. Musí se sem blížit nějaký mrak, nebo něco takového.“

„Když zvon ohlásí západ slunce, tak se všichni stáhnou domů?“ zeptala se Sabriel.

„Jasně!“ odfrkl si chlapec. „Jinak vás chytnout duchové nebo ghlimové.“

„Aha,“ Sabriel na to. „Tak nás veď dál.“

Hospoda U třech citronů byla kupodivu dosti příjemný podnik: bíle omítnutá čtyřpatrová budova s průčelím na malém rynku asi dvě stě yardů od náměstí krále Anstyra. Uprostřed rynku stály tři ohromné citroníky, i navzdory ročnímu období hustě porostlé líbezně vonícími listy a bohatou úrodou plodů. Výsadní magie, napadlo Sabriel, a opravdu, mezi stromy se ukrýval Výsadní kámen a kolem něj bylo cítit řadu starodávných kouzel souvisejících s plodností, teplem a hojností. Sabriel vděčně nasávala citronovou vůni vzduchu a byla ráda, že okno jejího pokoje vede přímo na náměstíčko.

Služka za jejími zády nalévala do plechové kádě horkou vodu. Už do ní vlila několik velkých kbelíků – a tento měl být poslední. Sabriel zavřela okno a nedočkavě se přišla podívat na vodu, z níž se stále ještě linula pára.

„Bude to všechno, slečno?“ zeptala se služebná a vysekla jí drobnou poklonu.

„Ano, děkuji ti,“ odpověděla Sabriel. Dívka vyklouzla ze dveří a Sabriel je opatřila závorou. Nato si svlékla plášť, zapáchající, propocenou a prosolenou zbroj a oblečení, které měla po týdnu stráveném na moři prakticky přilepené na tělo. Už nahá si opřela meč o kraj vany – na dosah ruky – a slastně se ponořila do vody, načež sáhla po kostce mýdla s citronovou vůní a jala se zbavovat zažrané špíny a potu.

Za zdí uslyšela mužský – Prubířův – hlas. Potom zašplouchání vody a hihňání služky. Přestala se mydlit a soustředila se na zvuk. Nebyl příliš slyšet, ale pak se ozvalo další hihňání, hluboký, nezřetelný mužský hlas a hlasité žbluňknutí. Jako by v kádi spočinula dvě těla, a nikoli jen jedno.

Na chvíli se rozhostilo ticho, a pak bylo slyšet další šplouchání, vzdychy a hihňání – smál se to Prubíř? Pak několik krátkých, prudkých vzdechů. Ženských. Sabriel se začervenala a zároveň zaskřípala zuby, potom rychle zajela hlavou pod vodu, aby neslyšela; nad hladinou jí zůstal pouze nos a ústa. Pod vodou bylo ticho, které přerušovalo jen duté bušení jejího srdce, jež se jí opakovalo v zalitých uších.

Co na tom sejde? Takto o Prubířovi neuvažuješ. Sex je tím posledním, na co myslíš. Jen další komplikace – ochrana před otěhotněním – špína – city. Soustřeď se na plány. Přemýšlej dopředu. Je to jen proto, že Prubíř je první mladík, s nímž ses setkala po odchodu ze školy, to je vše. Nic ti do toho není. Vždyť ani neznáš jeho skutečné jméno…

Tupé ťukání na stěnu kádě ji přimělo, aby zvedla hlavu z vody zrovna v okamžiku, kdy se zpoza stěny ozvalo velmi samolibé, mužné a protáhlé úpění. Už chtěla zase vklouznout pod hladinu, když se za okrajem objevil Mackův růžový čumák. Posadila se; po tváři se jí řinula voda, která umně skryla slzy, o kterých se přesvědčila, že je vůbec neroní. Vztekle si překřížila ruce přes hruď a zeptala se: „Co chceš?“

„Napadlo mě, že bys třeba ráda věděla, že Prubířův pokoj je tamhle,“ řekl Macek a ukázal na ztichlý pokoj naproti pokoje s hlučnou dvojicí. „Není v něm káď, takže se ptá, jestli by mohl použít tu tvoji, až se dokoupeš. Zatím čeká dole a zjišťuje, co je ve městě nového.“

„Aha,“ zarazila se Sabriel. Podívala se na vzdálenou tichou stěnu, potom sklouzla očima k bližší stěně, kde se lidské hlasy nyní dočista ztrácely ve vrzání postelových pružin. „Řekni mu, že za chvilku budu.“

Za dvacet minut už se čistá Sabriel, oděná do vypůjčených šatů, na nichž působil opasek s mečem jako pěst na oko (pás se zvonky zůstal ležet pod postelí, kde na něm dřímal Macek), propletla

pomalu v papučích poloprázdným salonem a poklepala prosoleného, špinavého Prubíře po rameni, až úlekem rozlil pivo.

„Můžete se jít vykoupat," oznámila mu zvesela, „můj páchnoucí ochránce. Právě jsem nechala znovu naplnit káď. Macek zůstal v pokoji. Doufám, že vám to nevadí."

„Proč by mi to mělo vadit?" zeptal se Prubíř zmatený jejím chováním stejně jako její otázkou. „Chci se jen umýt, to je všechno."

„Dobře," opáčila Sabriel záhadně. „Zařídím, aby nám večeři donesli do pokoje a my jsme mohli při jídle spřádat plány."

Plánování jim ve skutečnosti nezabralo příliš mnoho času a ani jim příliš nezkalilo jinak poměrně slavnostní příležitost. Prozatím byli v bezpečí, čistí, u stolu se spoustou jídla – a na chvíli mohli zapomenout na minulá trápení a budoucí obavy.

Ale jakmile spořádali poslední chod – dušenou oliheň s česnekem, krupicí, ovocnou kaší a estragonovým octem –, přítomnost o sobě zase dala vědět a s ní i všechny starosti a nesnáze.

„Myslím, že nejpravděpodobnějším místem, kde najdeme tělo mého otce je… tam, kde byla zabita královna," řekla Sabriel pomalu. „U jezera. Kde mimochodem leží?"

„Pod Palácovým kopcem," odvětil Prubíř. „Vede k němu několik cest. Všechny leží za tímto údolím, které střeží akvadukt."

„Se svým otcem máš nejspíš pravdu," poznamenal Macek z hnízda pokrývek uprostřed Prubířovy postele. „Je to však také to nejnebezpečnější místo, kam se můžeme vydat. Výsadní magie tam bude silně deformovaná a s ní i všelijaká kouzla spoutání – a je možné, že náš nepřítel…"

„Kerrigor," přerušila ho Sabriel. „Ale ten tam být vůbec nemusí. I kdyby byl, třeba se nám podaří vklouznout dovnitř…"

„Třeba se nám podaří vklouznout dovnitř kolem okrajů," dodal Prubíř. „Jezero je obrovské a stojí tam stovky sloupů. Ale při brodění způsobíme hluk, voda je tam velmi klidná – zvuk se přes ni snadno nese. A těch šest… však víte… stojí přímo uprostřed."

„Jestli najdu svého otce a vrátím mu duši do těla," namítala Sabriel zatvrzele, „pak se vypořádáme se vším, co se nám postaví do cesty. To je nejpřednější. Můj otec. Všechno ostatní je jen komplikace, která následovala."

„Nebo všemu předcházela,“ ozval se Macek. „Takže jestli to chápu, tvoje taktika spočívá v tom, že se co možná nejdál vkrademe dovnitř, najdeme tělo tvého otce, které bude třeba uložené v nějakém bezpečném koutě, a pak uvidíme, co bude dál?“

„Vstoupíme tam uprostřed jasného, slunečného dne…“ spustila Sabriel.

„Je to pod zemí,“ přerušil ji Macek.

„Tak aspoň na slunce budeme moct utéct,“ pokračovala Sabriel chlácholivě.

„A dopadají tam kužely světla,“ dodal Prubíř. „V poledne tam vládne ponurý soumrak a na vodě se občas odrazí slabé sluneční světlo.“

„Takže… najdeme otcovo tělo, přineseme ho sem do bezpečí,“ shrnula debatu Sabriel, „a… a pak se uvidí.“

„Připadá mi to jako úžasně promyšlený plán,“ zamručel Macek. „Genialita v jednoduchosti…“

„Napadá tě něco jiného?“ vyštěkla Sabriel. „Já jsem to zkusila, a mě už teda ne. Kdybych se tak mohla vrátit domů do Ancelstierre a na všechno zapomenout – ale to bych se už nikdy nesetkala s otcem a Mrtví by v celém tomto zavšiveném království sežrali všechno živé. Možná to nebude fungovat, ale aspoň se o něco pokusím, jako Abhorsenka, kterou mám být, jako člověk, o kterém pořád tvrdíš, že jím nejsem!“

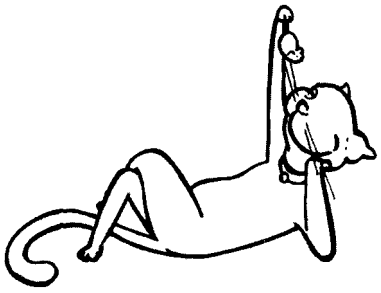
Po tomto výbuchu nastalo ticho. Prubíř se rozpačitě zadíval pryč. Macek se podíval na Sabriel, zívl a lhostejně se protáhl.

„Vlastně mě nic jiného nenapadá. Během všech těch tisíciletí jsem zhloupl – zhloupl jsem víc než Abhorseni, kterým sloužím.“

„Myslím, že lepší plán nevymyslíme,“ ozval se nečekaně Prubíř. *Zaváhal* a pak dodal: „I když mám strach.“

„Já taky,“ zašeptala Sabriel. „Ale jestli bude zítra svítit slunce, půjdeme tam.“

„Ano,“ souhlasil Prubíř. „Než nás strach přemůže.“

kapitola 20.

Odejít z bezpečí čtvrti obehnané akvadukty bylo nakonec obtížnější než do ní vstoupit, obzvláště pak v případě severní brány, která ústila do dávno opuštěné ulice pobořených domů, které se táhly vzhůru až k severním kopcům města.

U brány stálo šest strážců, kteří vypadali mnohem ostražitěji a schopněji než jejich kolegové střežící přístup od doků. Před Sabriel a Prubířem čekala na průchod skupinka dalších lidí. Devět mužů, kterým se ve výrazech, ve způsobu řeči a gestech, zračily neklamné známky násilnosti. Všichni byli vybaveni zbraněmi zahrnujícími jak dýky, tak široké sekery. Většina si přes rameno také nesla krátké, ostře zahnuté luky.

„Co je to za lidi?“ zeptala se Sabriel Prubíře. „Proč se vydávají do Mrtvé části města?“

„Jsou to lupiči,“ odpověděl Prubíř. „Zmínilo se o nich několik lidí, se kterými jsem včera mluvil. Určité části města padly Mrtvým do rukou velice rychle, takže se v nich dá ukořistit spousta věcí. Myslím, že je to dost riskantní záležitost…“

Sabriel zamyšleně přikývla a obrátila se zpátky na muže, z nichž většina seděla nebo dřepěla u stěny akvaduktu. Někteří se na ni dosti podezíravě zadívali. Chvíli si myslela, že si pod jejím pláštěm všimli zvonků a poznali, že je nekromantka, pak si ale uvědomila, že spolu s Prubířem nejspíš vypadá jako jejich konkurence. Nakonec kdo jiný by chtěl opustit ochranu, kterou poskytuje rychle tekoucí voda? Taky se jako otrlý lupič trochu cítila. I když byla čerstvě umytá a vydrhnutá, její oblečení a zbroj nepůsobily nejčistějším dojmem. Byly také pořád trochu vlhké a námořnický plášť, který jí halil celou

postavu, byl ještě skoro mokrý, protože po vyprání nebyl správně pověšen. Jediným pozitivem byla skutečnost, že všechno, co měla na sobě, vonělo po citronech, neboť pradleny z hostince U Tří citronů používaly mýdlo s citronovým aroma.

Sabriel měla za to, že lupiči čekají na stráže, ale teď jí došlo, že evidentně čekají na něco jiného, co náhle spatřili za jejími zády. Sedící či dřepící muži se s mručením a klením pomalu zvedli a došourali se do formace, která vzdáleně připomínala řadu.

Sabriel se ohlédla přes rameno, aby se podívala, co uviděli – a strnula. Protože se k bráně v akvaduktu blížili dva muži a asi dvacet dětí ve věku mezi šesti a šestnácti lety. Muži měli stejný výraz jako ostatní lupiči a třímali v rukou dlouhé biče se čtyřmi řemínky. Děti byly okovy u kotníků připoutány k dlouhému vodícímu řetězu. Jeden z mužů řetěz držel a vedl děti středem ulice. Druhý kumpán ho následoval a znuděně práskal bičem ve vzduchu, přičemž se jeho čtyři řemínky občas otřely o ucho nebo temeno drobné dětské hlavičky.

„I o tomto jsem slyšel," zamumlal Prubíř, když se přiblížil k Sabriel a sklouzl prsty k jílcům mečů. „Ale myslel jsem, že to jsou hospodské výmysly. Lupiči využívají dětí – otroků – jako návnad nebo vábniček na Mrtvé. Nechají je na jednom místě, aby odlákali Mrtvé od domu, který mají v úmyslu prošmejdit."

„To je… nechutné!" soptila Sabriel. „Nemorální! Jsou to otrokáři, žádní lupiči. Tomu musíme zabránit!"

Vyrazila kupředu a v myšlenkách si už formulovala Výsadní kouzlo, kterým by lupiče oslepila a zmátla, ale tu ji zastavila prudká bolest na krku. Macek, který jí seděl na ramenou, jí zaryl drápy těsně pod bradu. Zatímco Sabriel z ranek vytékaly uzoučké pramínky krve, kocour jí zasyčel do ucha:

„Počkej! Je tu devět lupičů a šest strážných a další jsou opodál. Jak pomůžeš těmto dětem, a dalším, co budou následovat, když se necháš zabít? U kořene tohoto zla stojí Mrtví a Abhorsen se musí potýkat s Mrtvými!"

Sabriel se zarazila, zachvěla se a v koutcích očí se jí nahromadily slzy vzteku a zlosti. Nezaútočila. Jen nehnutě stála a dívala se na děti. Zdálo se, že se svému osudu podvolily, stály zamlkle, odevzdaně. Ani se v řetězech necukaly, zůstávaly stát se skloněnými

hlavami, dokud je lupiči zase nepopohnali bičem. Pak ve sklíčeném šouravém poklusu vyrazily k bráně.

Brzy byly za ní a mířily k pobořené ulici; parta lupičů se pomalu ubírala za nimi. Na dlážděnou ulici jasně zářilo slunce a odráželo se od zbrojí a zbraní – a krátce se zablesklo i na světlovlasé hlavičce jednoho hošíka. Pak všichni zmizeli, zabočili za roh a vydali se směrem k Raničově vrchu.

Sabriel, Prubíř a Macek je následovali po deseti minutách strávených dohadováním s hlídkou. Její velitel, rozložitý muž oděný v kožené zbroji pocákané omáčkou, od nich vyžadoval „oficiální lupičský průkaz“, což bylo za chvíli přeloženo jako žádost o úplatek. Pak to byla jen otázka smlouvání, kterým se dostali na konečnou cenu tří stříbrných šesťáků za Sabriel a Prubíře a jednoho šesťáku za kocoura. Zvláštní počty, napadlo Sabriel, ale byla ráda, že Macek nic nenamítá a nevyjadřuje názor, že má mnohem větší cenu.

Za akvaduktem a uklidňující bariérou tekoucí vody Sabriel ucítila bezprostřední přítomnost Mrtvých. Byli všude kolem, v rozbořených domech, ve sklepeních a kanálech, číhali všude, kam se nerozlévalo světlo. Dřímali. Dokud svítilo slunce, čekali na noc.

Belisaerští Mrtví byli v mnoha ohledech naprostými opaky lupičů. Za dne se skrývali a za noci brali všechno, co mohli. V Belisaere se ukrývala obrovská spousta Mrtvých, ale byli slabí, zbabělí a žárliví. Síla jejich hladu dosahovala závratné výše, ale zásoba obětí byla značně omezená. Každé ráno jich desítky opouštěly svět Živých a upadaly zpátky do Smrti. Ale další a další stále přicházeli…

„Jsou tu tisíce Mrtvých,“ řekla Sabriel a těkala očima zprava doleva. „Jsou sice většinou slabí – ale je jich tolik!“

„Půjdeme přímo k jezeru?“ zeptal se Prubíř. Sabriel věděla, že ve vzduchu visí ještě jedna nevyslovená otázka. Mají – mohou – napřed zachránit děti?

Než odpověděla, podívala se na oblohu a na slunce. Pokud by se nepřihnala mračna, zbývají jim asi čtyři hodiny silného slunečního svitu. Což rozhodně není mnoho. Za předpokladu, že se jim podaří pobít lupiče, mohou odložit pátrání po jejím otci až na zítřek? Každým dnem je ale méně pravděpodobné, že by mohli přivést do Života jeho tělo i duši zároveň. Bez něho nebudou moci zdolat

Kerrigora – a Kerrigora musí přemoci, aby měli alespoň nějakou naději, že opraví kameny Velké Výsady – a v celém království zapudí Mrtvé…

„Půjdeme přímo k jezeru," rozhodla Sabriel s těžkým srdcem a pokusila se vytěsnit náhlý záblesk vzpomínky: sluneční světlo na chlapcově hlavičce, plahočící se děti…

„Možná se nám podaří… možná se nám podaří děti vysvobodit cestou zpátky."

Prubíř šel jistým krokem v čele. Držel se středu ulice, kde bylo slunce nejjasnější. Skoro hodinu kráčeli prázdnými, opuštěnými ulicemi, na nichž jediný zvuk představovalo klapání okovaných bot na dláždění. Neviděli žádné ptáky, žádná zvířata. Dokonce ani hmyz. Jen rozvaliny a zkázu.

Nakonec došli k železnému plotu obklopujícímu park, jenž se rozkládal kolem úpatí Palácového vrchu. Na vrchu zbývala z královského paláce jen zčernalá, vypálená kostra zborceného kamení a dřeva.

„Vypálil ho poslední regent," pravil Macek, když se všichni tři zastavili, aby pohlédli vzhůru. „Asi před dvaceti lety. Navzdory všem ochranným prvkům a strážcům, které tu ustanovili nejrůznější Abhorseni, začínal být zamořen Mrtvými. Regent se údajně zbláznil a pokusil se je vypálit."

„Co se s ním stalo?" zeptala se Sabriel.

„No byla to vlastně ona, regentka," odpověděl Macek. „Zahynula při požáru – nebo si ji vzali Mrtví. A to znamenalo konec veškerým snahám spravovat království."

„Byla to nádherná budova," zasnil se Prubíř. „Bylo z ní vidět přes celé Saerské moře. Měla vysoké stropy a promyšlený systém ventilace a světlíků, kterým se lapalo sluneční světlo a vítr od moře. Zněla tu vždycky hudba a pořád se tu někde tančilo a na střeše zahrady se konaly večeře na oslavu letního slunovratu, svítily tu tisíce vonných svící…"

Mladík si povzdechl a ukázal na otvor v oplocení parku.

„Můžeme prolézt třeba tudy. Vchod k jezeru se skrývá v jedné z umělých jeskyní v parku. K vodě je to jen padesát schodů, nikoli sto padesát jako z paláce."

„Sto padesát šest,“ opravil ho Macek. „Pokud si to pamatuji dobře.“

Prubíř pokrčil rameny a prolezl otvorem na měkký trávník parku. Široko daleko nikoho neviděl – živého či mrtvého –, ale přesto tasil meče. Poblíž stály rozložité stromy a od nich se táhly dlouhé stíny.

Sabriel ho následovala. Macek jí seskočil z ramen, odplížil se dopředu a nasával vzduch. Meč tasila i Sabriel, ale zvonků se nedotkla. V okolí byli Mrtví, ale žádný z nich se nepřibližoval. Park se až příliš otevíral dennímu světlu.

Umělé jeskyně se zvedaly jen pět minut chůze od místa, kde stanuli, za smrdutou tůní, která se kdysi honosila sedmi sochami vousatých tritonů chrlících vodu. Ústa teď měly ucpaná shnilým listím a tůňka skoro ztuhla žlutozeleným slizem.

Vedle sebe se tu otevíraly tři vchody do jeskyní. Prubíř je dovedl k tomu největšímu, stojícímu uprostřed. První tři či čtyři stopy dolů vedly mramorové schody a strop vchodu podpíraly mramorové sloupy.

„Táhnou se dovnitř kopce jen asi čtyřicet kroků,“ vysvětloval Prubíř, zatímco si u vstupu zapalovali svíce. Zatuchlé ovzduší prosytily vlastním obludným zápachem sirné zápalky. „Byly postaveny kvůli piknikům uprostřed léta. Na konci této jeskyně stojí dveře. Možná budou zavřené, ale měly by reagovat na Výsadní kouzlo. Schodiště začíná hned za nimi a je hezky rovné, nejsou nad ním však žádné světlíky. A navíc je úzké.“

„Já půjdu první,“ ozvala se Sabriel s rozhodností, která odporovala slabosti, již pociťovala v nohou, a nervozitě, která jí prochvívala žaludkem. „Necítím žádné Mrtvé, ale mohli by tam být…“

„Dobrá,“ souhlasil Prubíř po chvilkovém uvažování.

„Víte, že se mnou nemusíte chodit,“ zvolala náhle Sabriel, když stanuli před vchodem do jeskyně, v rukou se svíčkami pošetile se mihotajícími ve slunečním světle. Najednou za něho cítila strašlivou zodpovědnost. Vypadal vyděšeně, daleko bledší, než se dalo očekávat; byl skoro tak bílý jako Smrtí vysátý nekromant. V jezeře spatřil úděsné věci, věci, které ho kdysi dohnaly k šílenství. Sabriel ani navzdory jeho sebeobviňování nevěřila, že by za ně mohl být odpovědný. Dole se ale nenachází jeho otec. On není Abhorsen.

„Ale musím," opáčil Prubíř. Úzkostlivě si skousl dolní ret. „Musím. Jinak se nikdy nezbavím vzpomínek. Musím něco udělat, vytvořit si nové vzpomínky, lepší. Musím… dojít spásy. Navíc jsem pořád členem královské gardy. Je to má povinnost."

„Budiž tedy," hlesla Sabriel. „Rozhodně jsem ale ráda, že tu jste."

„Já taky – jakýmsi zvláštním způsobem," dodal Prubíř a skoro, ale ne tak docela, se zasmál.

„Já naopak ne," přerušil je Macek rozhodně. „Tak jdeme do toho. Marníme sluneční světlo."

Dveře byly sice zamčené, ale bez obtíží se otevřely, jakmile před nimi Sabriel vykreslila Výsadní symboly: jednoduchá kouzla odemykání a otevírání, která jí protekla z mysli do ukazováčku, jenž opřela o klíčovou dírku. Ale i když kouzlo zapůsobilo úspěšně, použila je jen s velkými obtížemi. Zničené kameny Velké Výsady dokonce i tady uplatňovaly vliv, který dokázal narušit Výsadní magii.

Ve slabém světle svíčky se ukázaly vlhké drolící se schody, vedoucí přímo do hlubiny. Nestáčely se ani nezahýbaly, vedly rovně do temnoty.

Sabriel na ně opatrně našlápla, až ucítila, jak se jí pod těžkými botami drolí měkký kámen; na každý stupeň musela došlapovat patou hodně dozadu. Tím se celý sestup řádně zpomalil. Prubíř jí šel hned v patách; světlo jeho svíčky vrhalo na schody před dívkou její vlastní stín, takže se viděla prodloužená a pokřivená, jak klouže do tmy za hranicí světla.

Jezero ucítila ještě předtím, než je spatřila, někde v okolí třicátého devátého schodu. Do nosu a plic jí ostře vnikl studený a vlhký puch a naplnil ji dojmem studeného rozlehlého prostoru.

Schodiště potom skončilo u dveřního otvoru na okraji obrovského obdélníkového sálu – nesmírné síně, kde jako stromy v lese vyrůstaly kamenné sloupy a podpíraly střechu šedesát stop nad Sabrielinou hlavou a kde podlaha nebyla z kamene, nýbrž ji tvořila hladina vody studené a nehybné jako kámen. Kolem stěn se v kontrastu s nosnými sloupy snášely kužely slunečního světla a zanechávaly na hladině světlé kotouče. Okraj jezera tak připomínal složitou studii světla a stínu, nicméně jeho střed zůstával nepoznaný, zahalený v neproniknutelné tmě.

Sabriel ucítila, jak se jí Prubíř dotkl na rameni, potom zaslechla, jak šeptá:

„Je hluboké asi po pás. Zkuste do něj vklouznout co možná nejtišeji. Počkejte – podržím vám svíčku.“

Sabriel přitakala, podala mu svíčku, zasunula meč do pochvy, posadila se na poslední schod a pak se pomalu vnořila do vody.

Voda byla studená, ale ne nesnesitelně. Navzdory opatrnosti se kolem ní začaly šířit vlnky, stříbřité vlnky na tmavé vodě, a ozvalo se slaboučké šplouchnutí. Ucítila, jak se dotkla dna, a ze rtů se jí vydral sotva slyšitelný povzdech, za který nemohl chlad, nýbrž skutečnost, že si náhle uvědomila přítomnost obou zničených kamenů Velké Výsady. Toto zjištění ji zasáhlo jako prudký nástup střevní chřipky, při němž se člověku sevřou vnitřnosti, náhle mu vyrazí pot a přepadnou ho závratě. Zlomila se v pase a svírala schod, dokud první bolesti neodezněly do tupé omámenosti. Bylo to mnohem horší než u menších puklých kamenů na Rozeklaném hřebenu a v Nestowe.

„Co se děje?“ zašeptal Prubíř.

„Au… ty zničené kameny,“ zaúpěla Sabriel. Zhluboka se nadechla a silou vůle posílala bolest a nepříjemné pocity pryč. „Vydržím to. Dávejte si pozor, až vklouznete do vody.“

Vytáhla meč a od Prubíře, který se už chystal vstoupit do vody, převzala svíčku. I když ho varovala, všimla si, jak sebou trhl, když se nohama dotkl dna, a jak se mu v několika řadách orosilo čelo potem, jakoby napodobujícím vlnky, které se mu šířily pryč od těla.

Sabriel očekávala, že jí Macek, vzhledem k jeho zjevné antipatii vůči Prubířovi, vyskočí na rameno, ale kocour ji překvapil a skočil na mladíka. Prubíř byl evidentně vyveden z míry, ale rychle se vzpamatoval. Macek se mu obtočil kolem krku a potichu zamňoukal:

„Držte se u břehů, jestli to bude možné. Zkáza – zlom – bude mít poblíž středu ještě nepříjemnější účinky.“

Sabriel na souhlas pozvedla meč a podél levé stěny se vydala dopředu, přičemž se snažila co nejméně narušovat povrchové napětí vody. Ale přesto se jí zdálo, že tiché šplouchání, způsobované jejich broděním, zní velmi hlasitě, že se odráží v ozvěnách a šíří všude po jezeře a doplňuje jediný další slyšitelný zvuk: pravidelné kapání

vody, snášející se hlučně ze stropu nebo klouzající mnohem klidněji po okolních sloupech.

Necítila žádné Mrtvé, ale nebyla si jistá, jak velkou měrou k tomu přispívají zničené kameny. Jejich vinou ji bolela hlava, rozléhalo se jí v ní neustálé, příliš hlučné rachocení; v křečích se jí svíral žaludek; ústa se jí plnila hořkou pachutí žluči.

Právě dospěli k severozápadnímu rohu, přímo do jednoho ze slunečních kuželů, když tu světlo znenadání pohaslo a jezero se s výjimkou slabého, měkkého přísvitu svíček v mžiku ponořilo do tmy.

„Mračno," zašeptal Prubíř. „Odvalí se."

Zatajili dech, vzhlédli k sotva patrné stopě světla nad svými hlavami, a dočkali se vysvobození v podobě nového přívalu slunečních paprsků. S úlevou se začali opět brodit podél stěny táhnoucí se od západu na východ. Úleva však neměla dlouhého trvání. Slunce zakryl další mrak, další objekt na čerstvém vzduchu tak vysoko nad jejich hlavami, a opět se rozhostila tma. A následovaly další mraky, až se světlo objevovalo jen v krátkých útržcích, které přerušovaly dlouhé chvíle naprosté tmy.

Bez slunečního svitu, dokonce bez slunečního svitu oslabeného sestupem dlouhými šachtami, působilo jezero mnohem studeněji. Sabriel chlad už vnímala. Připojil se k němu náhlý, iracionální strach, že v podzemí pobyli příliš dlouho a že vystoupí do noci hemžící se číhajícími, po životě prahnoucími Mrtvými. Chlad cítil i Prubíř, u něhož byl palčivější kvůli vzpomínkám na den před dvěma sty lety, kdy se brodil stejnou vodou a spatřil, jak zde byla obětována královna a její dvě dcery a jak zde byly zničeny dva Velké kameny. Tehdy byla hladina zbarvena krví, a tak ji pořád viděl – jediný nehybný okamžik, který nedokázal vypudit z hlavy.

Navzdory těmto obavám jim pomohla právě tma. Sabriel po své pravici, někde poblíž středu jezera, zaregistrovala slabou zář, sotva patrný přísvit. Jakmile si zastínila oči před světlem svíčky, upozornila na ni Prubíře.

„Něco tam je," souhlasil tak tichým hlasem, že ho Sabriel málem neslyšela. „Ale je to nejmíň čtyřicet kroků směrem ke středu."

Sabriel neodpovídala. Z onoho slabého přísvitu něco vycítila, něco jako slabé zamrazení na zátylku, které se objevovalo, když ji ve

škole navštěvoval vyslanec jejího otce. Odstoupila od stěny a pokračovala v brodění. Za zády se jí rozkolébala brázda vlnek ve tvaru písmene V. Prubíř se podíval ještě jednou, pak se jí vydal v patách. Celou dobu bojoval s křečemi v žaludku, který se mu zvedal v návalech, jakoby opakovaným působením nějakého dávidla. Také se mu točila hlava a přestával cítit nohy.

Ušli asi třicet kroků do středu jezera a bolesti a závrať neustále sílily. Pak se Sabriel najednou zastavila, Prubíř pozvedl meč a svíčku a pátral očima po útočníkovi. Žádný nepřítel se k nim však nepřiblížil. Zářivé světlo vycházelo z ochranného kosočtverce, čtyř znaků žhnoucích pod hladinou, mezi nimiž se blyštěly siločáry energie.

Uprostřed kosočtverce stála jakoby mužská postava s rozpaženýma prázdnýma rukama, v nichž snad kdysi třímala zbraně. Šat a tvář měla ojíněné námrazou, která jí halila rysy, a vodu kolem pasu svíral led. Sabriel však nepochybovala, koho tu našla.

„Otče," zašeptala. A šepot se v ozvěnách šířil po temné vodě, aby splynul s všudypřítomným slabým kapáním.

kapitola 21.

„Kosočtverec je neporušený,“ poznamenal Prubíř. „Nepohneme s ním.“

„Ano, já vím,“ odpověděla Sabriel. Úleva, která ji zasáhla při prvním pohledu na otce, odeznívala a nahrazovala ji závrať způsobovaná zničenými kameny. „Myslím… myslím, že se odsud budu muset vydat do Smrti, abych přivedla zpátky jeho duši.“

„Cože!“ vyhrkl Prubíř. Potom, jakmile se začaly všude rozléhat ozvěny, poněkud tišeji dodal: „Odsud?“

„Kdybychom si vytvořili vlastní ochranný kosočtverec…“ uvažovala dál Sabriel nahlas. „Velký, který by obsáhl nás dva i otcův kosočtverec – většinu nebezpečí by udržel v šachu.“

„Většinu nebezpečí,“ odfrkl si Prubíř nevesele a podíval se kolem dokola ve snaze proniknout jasně vykresleným okrajem nevelké koule světla vrhaného svíčkou. „Uvězní nás tady stejně jako jeho – i kdybychom ho tak blízko zničených kamenů dokázali vůbec vytvořit. Vím, že v tomto stavu bych to sám nezvládl.“

„Mělo by se nám podařit spojit síly. A pak, jestliže budete s Mackem držet hlídku, zatímco budu ve Smrti, měli bychom to dokázat.“

„Co myslíš, Macku?“ zeptal se Prubíř a otočil hlavu, takže se tváří otřel o kocoura, který mu seděl na rameni.

„Já mám své vlastní starosti,“ zabručel Macek. „A myslím si, že je to nejspíš past. Ale jelikož už jsme tady a náš bývalý Abhorsen… mohu-li to tak říct, se zdá být naživu, domnívám se, že nám nic jiného nezbývá.“

„Mně se to nelíbí," zašeptal Prubíř. Už jen stání tak blízko zničených kamenů mu odčerpávalo většinu sil. To, že Sabriel vstoupí do Smrti, mu připadalo jako holé šílenství, pokoušení osudu. Kdo ví, co může číhat ve Smrti, tak blízko snadného průchodu, který vytvořily zničené kameny. A ostatně, kdo ví, co na ně číhá uvnitř nebo kolem jezera…

Sabriel neodpovídala. Přistoupila blíž k otcovu ochrannému kosočtverci a začala si prohlížet znaky světových stran pod hladinou. Prubíř ji váhavě následoval a nutil nohy, aby se pohybovaly krátkými kroky a na nejvyšší možnou míru omezily šplouchání a vlnky, které se za ním šířily.

Sabriel sfoukla svíčku, zasunula si ji za opasek, pak nastavila otevřenou dlaň.

„Zasuňte si meč a podejte mi ruku," vyzvala ho tónem, který vylučoval diskusi nebo námitky. Prubíř zaváhal – v levé ruce držel jenom svíčku a oba meče zasunuté mít nechtěl –, potom jí však vyhověl. Ruku měla studenou, studenější, než byla voda. Instinktivně ji stiskl o něco pevněji, aby jí předal část svého tepla.

„Macku, měj oči na stopkách," upozornila ho Sabriel.

Zavřela oči a začala si představovat Východní znak, první ze čtyř ochranných prvků větrné růžice. Prubíř se chvatně rozhlédl, potom zavřel oči i on a nechal se vtáhnout silou Sabrielina zaříkání.

Jakmile k dívčině vůli připojil vůli svou, dlaní a rukou mu projela bolest. Znak se mu v hlavě jakoby chvěl a připadalo mu nemožné na něj zaostřit. Brnění, které ho trýznilo v dolní části nohou, se mu rozšířilo nad kolena a probodávalo je agónií revmatu. Bolest však vytěsnil a soustředil vědomí jen na jednu věc: vytvoření ochranného kosočtverce.

Východní znak nakonec splynul z hrotu Sabrielina meče a zakořenil na dně jezera. Aniž otevřeli oči, oba se posunuli směrem na jih, k dalšímu znaku.

Obtíže se vystupňovaly, a než se jim znak rozzářil pod nohama, oba se začali silně potit a třást. Sabrielina ruka sálala horečnatým teplem a Prubířova kůže se rychle cukala mezi spalujícím vedrem a třeskutým mrazem. Pak se mu nečekaně a prudce zvedl žaludek, a byl by se pozvracel, kdyby mu Sabriel nesevřela ruku jako jestřáb

kořist a neposkytla mu část své síly. Začal se dávit, jednou jím projela křeč a pak se ovládl.

Západní znak byl pouze zkouškou odolnosti. Sabriel se na okamžik přestala soustředit, takže znak musel několik vteřin podržet Prubíř. Maximální vypětí v něm vyvolalo skoro nesnesitelný pocit opilosti, kdy se mu v hlavě nekontrolovatelně roztočil celý svět. Potom se Sabriel přinutila k nové koncentraci, a Západní znak rozkvetl pod hladinou. Severní znak se zrodil ze zoufalství. Zdálo se jim, že s ním zápasí celé hodiny, ale ve skutečnosti uplynulo jen několik vteřin, a než jej vytvořili, znak se jim málem vysmekl. Sabriel pak do záchrany svého otce vložila veškerou sílu své touhy a Prubíř zatlačil vahou dvou set let zármutku a pocitu viny.

Severní znak svítivě sklouzl z meče a rozzářil se jasem, který však ztlumila voda. Ihned z něj k Východnímu znaku vyrazily čáry Výsadního ohně; z Východního znaku pak pokračovaly k Jižnímu a Západnímu a zase zpátky. Kosočtverec byl úplný.

Sabriel a Prubíř okamžitě pocítili, jak se zmírňuje strašlivý tlak zničených kamenů. Pronikavá bolest v dívčině hlavě odezněla; Prubířovi se do nohou vrátil cit. Macek se pohnul a protáhl. Byl to první výraznější pohyb od okamžiku, kdy se Prubířovi schoulil za krkem.

„Dobrá práce," pronesla potichu Sabriel, zatímco si prohlížela znaky očima zpola zastřenýma unavenými víčky. „Lepší než můj poslední pokus."

„Ani nevím, jak jsme to dokázali," zamumlal Prubíř, upřeně sleduje čáry Výsadního ohně. Najednou si uvědomil, že pořád drží Sabriel za ruku a hrbí se jako starý sběrač roští pod těžkým nákladem. Zničehonic se narovnal a ruku upustil, jako by v prstech držel hadí tlamu.

Sabriel se na něho dost vyjeveně dívala, až si všiml, že v jejích tmavých očích zírá na odraz plamene své svíčky. Skoro poprvé na ni doopravdy pohlédl. Spatřil vyčerpání a rodící se vrásky starostí, všiml si, jak se jí kolem koutků rozlévá posmutnělý výraz. Měla pořád opuchlý nos a na lícních kostech zažloutlé modřiny. Byla ale krásná a Prubíře napadlo, že o ní dosud uvažoval jen v souvislosti s její rolí Abhorsenky. Rozhodně ne jako o ženě…

„Měla bych radši jít," vyhrkla Sabriel, v níž Prubířův pohled vyvolal náhlé rozpaky. Levou rukou zajela k bandalíru a prsty ohmatala popruhy, z nichž visel Saranet.

„Počkejte, pomůžu vám," řekl Prubíř. Stál blízko a hned se jal zápasit s nepoddajnou kůží. Ruce měl zesláblé námahou, kterou vydal na vytvoření ochranného kosočtverce, hlavu skláněl nad zvonky. Sabriel se mu podívala na vlasy a pocítila zvláštní pokušení políbit ho do jejich středu, na malé místečko označující epicentrum, z něhož se mu do stran šířily drobné hnědé kučery. Neudělala to však.

Popruh se uvolnil a Prubíř ustoupil. Sabriel vytáhla Saranet a dala si pozor, aby nezazvonil.

„Nejspíš na mě moc dlouho čekat nebudete," ubezpečila je. „Čas ve Smrti ubíhá podivně. Kdybych… kdybych se nevrátila za dvě hodiny, pak jsem tam nejspíš… pak jsem tam nejspíš zůstala taky uvězněna a vy byste měli s Mackem odejít…"

„Já tu počkám," odpověděl Prubíř neochvějně. „Stejně – kdo ví, kolik je hodin tady dole?"

„Já bych řekl, že počkám taky," dodal Macek. „Jinak bych odsud musel odplavat, což se mi nechce. Ať tě provází Výsada, Sabriel."

„I vás," oplatila jim Sabriel. Rozhlédla se po tmavém prostoru jezera. Sice v něm Mrtvé pořád necítila – ale přesto…

„Budeme ji potřebovat," podotkl Macek kysele. „Tak či onak."

„Doufám, že ne," zašeptala Sabriel. Ve váčku u pasu si zkontrolovala drobné předměty, které si připravila v hostinci U Tří citronů, potom se obrátila směrem k Severnímu znaku, pozvedla meč a začala s přípravami ke vstupu do Smrti.

Prubíř najednou vyrazil kupředu a rychle ji políbil na tvář – suchými rty jí vlepil nemotornou pusu, která místo na líci, skončila takřka na okraji Sabrieliny přilby.

„Pro štěstí," poznamenal nervózně. „Sabriel."

Dívka se usmála, dvakrát přikývla a pak se zadívala opět k severu. Zaostřila oči na nějaký nepřítomný cíl a z nehybného těla jí vyrazily vlny studeného vzduchu. O vteřinu později jí z vlasů začaly s praskáním vypadávat ledové krystalky a po meči a zvonku se jí rozlily čáry námrazy.

Prubíř ji v těsné blízkosti nespouštěl z očí, dokud se kolem ní příliš neochladilo. Pak ustoupil ke vzdálenému jižnímu vrcholu kosočtverce. Tasil meč, se svíčkou vysoko v ruce se otočil a začal se brodit uvnitř hranic Výsadního ohně, jako by držel hlídku na cimbuří nějakého hradu. Z ramene se mu rozhlížel Macek, jehož zelené oči zářily vlastním vnitřním jasem. Oba se často otáčeli k Sabriel.

Přechod do Smrti Sabriel usnadnila – až příliš usnadnila – přítomnost zničených kamenů. Cítila je blízko sebe jako dvě doširoka rozevřené brány oznamující všem Mrtvým v okolí snadný přístup do Života. Zbytek neblahého vlivu kamenů – závratě a zvedání žaludku – ve Smrti naštěstí pominul. Zůstal v ní jen chlad a dravý proud.

Sabriel se okamžitě vydala kupředu, s očima obezřele pátrajícíma v šedém prostoru před sebou. V periferním vidění zaregistrovala jakési tvary; ve studených vodách zaslechla pohyb. Ale nic se k ní neblížilo a s výjimkou neustále vířícího a chňapajícího proudu na ni nic neútočilo.

Došla k První bráně a zastavila se těsně před mlžnou stěnou, táhnoucí se na obě strany, kam oko dohlédlo. Za mlhou burácela řeka, divoké peřeje táhnoucí se přes Druhou oblast ke Druhé bráně.

Zapátrala v paměti po stránkách z *Knihy mrtvých* a vyslovila kouzelná slova. Volnomagická slova, která jí při řeči surově rozechvěla ústa, rozdrkotala zuby a popálila jazyk.

Mlžný závoj se rozevřel a odhalil sérii vodopádů, které jako by se řítily do nekonečné tmy. Sabriel pronesla několik dalších slov a mečem ukázala doprava a doleva. Objevil se chodník, který vodopád proťal jako prst protažený máslem. Sabriel na něj vstoupila a s vodou neškodně se řítící po stranách do hlubin se po něm vydala. Za zády se jí mlha opět uzavřela a chodník jí mizel za patami, jen co je zvedla, aby udělala další krok.

Druhá oblast byla nebezpečnější než První. Vedle všudypřítomného proudu se v ní otevíraly hluboké díry. I světlo tu bylo slabší. Nepanovala tu naprostá tma, která se objevila na konci vodopádů, ale šeď tu měla odlišný charakter. Působila znejasňujícím dojmem, který velice ztěžoval pohled dál, než bylo možno dosáhnout rukou.

Sabriel opatrně postupovala dál, přičemž mečem prozkoumávala terén, na který stoupala. Věděla, že se tu táhne snadná cesta, trasa zmapovaná a zakreslená řadou nekromantů a nemálo Abhorseny, své paměti však nedůvěřovala natolik, aby se mohla sebejistě a rychle vydat kupředu.

Smysly neustále pátrala po duši svého otce. Byla si jistá, že se nachází někde ve Smrti. Ustavičně cítila slabou stopu její přítomnosti, přetrvávající vzpomínku. Nezdržovala se však tak blízko Života. Bude muset jít ještě dál.

Druhou bránu tvořila prakticky jen nesmírná jáma o délce nejméně dvou set yardů, do níž se řeka vlévala jako splašky do kanálu. Jenže na rozdíl od běžného kanálu tu panovalo podivné ticho a při nedostatečném osvětlení tu hrozilo velké nebezpečí, že nic netušící oběť dojde přímo k jejímu okraji. Sabriel si na tuto bránu dávala vždycky obzvláštní pozor – už v útlém věku se naučila vnímat dojem, který vytvářel tah proudu na jejích holeních. Když se tah objevil, zastavila se v bezpečné vzdálenosti a pokusila se soustředit na tiše běsnící vír.

Tu ji přiměl k otočení slabý čvachtavý zvuk. Mečem ve zcela natažené paži kolem sebe jako kosou opsala ocelový kruh prostoupený Výsadní magií. Čepel zasáhla hmotu Mrtvé duše, kolem níž se rozletěly jiskry. Tichem pronikl výkřik vzteku a bolesti. Sabriel při řevu málem uskočila, nakonec však zůstala stát na místě. Druhá brána byla příliš blízko.

Tvor, kterého zasáhla, ustoupil, s hlavou visící z větší části odťatého krku. Byl přibližně lidského tvaru, alespoň zpočátku, z ramen mu však vyrůstaly paže, které mu dosahovaly až pod kolena a které spočívaly v řece. Hlavu, kymácející se na jednom rameni, měl delší než širokou či vysokou, a otevírala se v ní tlama s několika řadami zubů. V očních důlcích mu hořely uhlíky, což byl charakteristický rys hlubokých Mrtvých, zpoza Páté brány.

Tvor zavrčel a vytáhl z vody dlouhé, jako jehlice tenké prsty, aby se pokusil narovnat si hlavu a vrátil ji zpátky na čistě odťatý krk.

Sabriel ho udeřila ještě jednou, a to mu hlava a jedna ruka už zcela odletěly a se šplouchnutím dopadly do vody. Chvilku se houpaly na hladině; hlava úpěla, oči před Sabriel hořely nenávistí. Pak ji víry stáhly dolů, dolů do burácejícího chaosu Druhé brány.

Bezhlavé tělo zůstalo několik vteřin stát na místě, potom začalo opatrně kráčet do strany, zatímco před sebou šátralo zbývající rukou. Sabriel je obezřele sledovala a uvažovala, zda má použít Saranet, aby je spoutala svou vůlí, a potom Kibet, aby je poslala na cestu k poslední smrti. Kdyby však zvonky použila, upozornila by na sebe všechny Mrtvé mezi místem, kde stojí, a přinejmenším První a Třetí branou – a to nechtěla.

Bezhlavý tvor udělal další krok a ze strany upadl do hluboké jámy. Začal se v ní zmítat, dlouhé paže sebou házely ve vodě, ale vytáhnout se ven už nedokázal. Podařilo se mu jen odplazit do toho nejsilnějšího proudu, který ho strhl a shodil do víru brány.

Sabriel ještě jednou odrecitovala slova volnomagického zaklínadla, slova, která si před dávnou dobou vštípila do hlavy z *Knihy mrtvých.* Slova z ní vyklouzla a popálila ji na rtech horkem, které na tomto místě znecitlivujícího chladu působilo velmi zvláštně.

Při zaklínání se vody Druhé brány zpomalily a zastavily. Běsnící vír se protáhl do dlouhé spirálovité stezky stáčející se kamsi dolů. Sabriel se podívala, kde se u okraje otevírá posledních několik jam, opatrně na stezku vkročila a pak se po ní pustila. Za ní a nad ní začala opět prudce vířit voda.

Točitá stezka Sabriel připadala dlouhá, ale než prošla dnem víru a vystoupila do Třetí oblasti, měla pocit, že uplynulo jen několik málo minut.

Ocitla se ve zrádném terénu. Voda tu byla mělká, dosahovala jí jen po kotníky a byla poněkud teplejší. I světla tu bylo více – pořád mělo šedý odstín, ale bylo vidět dál. Dokonce i všudypřítomný proud nebyl ničím jiným než pramínkem, který jí omýval nohy.

Avšak ve Třetí oblasti existovaly vlny. Sabriel se poprvé na cestě rozeběhla a co nejrychleji uháněla ke Třetí bráně, kterou sotva rozeznávala v dálce před sebou. Podobala se První bráně: tvořil ji vodopád ukrytý v mlžné stěně.

Pak Sabriel za zády uslyšela hřmotné rachocení ohlašující vlnu, kterou zadržovalo stejné kouzlo, jež jí umožnilo průchod vírem. S vlnou se ozvaly výkřiky, řev a vřískot. V okolí byla zjevně spousta Mrtvých, ale Sabriel jim nevěnovala jedinou myšlenku. Nic a nikdo nemohl odolat vlnám Třetí oblasti. Návštěvník musel co nejrychleji

utíkat a doufat, že doběhne k další bráně – ať už se ubíral kterýmkoli směrem.

Hřmění a rachocení sílilo a nejrůznější výkřiky a skřeky v nich postupně zanikaly. Sabriel se nedívala, jen stále rychleji utíkala. Kdyby se ohlédla, ztratila by zlomek vteřiny, který by mohl stačit na to, aby ji dohonila vlna, zvedla ji a smetla ji Třetí branou jako omráčeného ztroskotance, kterého řeka unáší dál a dál…

Prubíř napínal zrak za jižní vrchol a poslouchal. Byl si jistý, že něco zaslechl, něco jiného než ustavičné kapání. Něco hlasitějšího, něco pomalejšího, co se snaží zůstat skryté. Podle toho, jak Mackovi na jeho rameni náhle strnuly drápy, poznal, že zvuk uslyšel i kocour.

„Vidíš něco?“ zašeptal, zíraje do tmy. Mračna stále nedovolovala proniknout slunečním paprskům do světlíků, ačkoli mu připadalo, že doba slunečního svitu se prodlužuje. V každém případě však byli příliš daleko od břehu, aby mohli mít z náhlého návratu světla nějaký užitek.

„Ano,“ zašeptal Macek. „Mrtvé. Spoustu Mrtvých. Scházející v řadě po hlavním jižním schodišti. Šikují se po obou stranách dveří, podél stěn jezera.“

Prubíř se podíval na Sabriel, kterou nyní halila námraza jako nějakou zimující sochu. Měl chuť jí zatřást ramenem, zařvat na ni, aby jim přišla na pomoc…

„Co je to za Mrtvé?“ zeptal se. O Mrtvých toho příliš mnoho nevěděl, snad jen to, že stínoví pomocníci jsou ti nejhorší z běžných druhů a Mordikanti, jako je ten, který pronásleduje Sabriel, jsou úplně nejhorší ze všech. S výjimkou tvora, kterým se stal Rogir. Kerrigora, Mrtvého Mistra…

„Pomocníci,“ zamumlal Macek. „Samí pomocníci a pěkně smrdí. Rozpadají se přímo za chůze.“

Prubíř znovu upřel zrak ke břehu a pouhou silou vůle se snažil něco spatřit – nic ovšem neviděl, jen tmu. Slyšel však, jak se brodí, jak čvachtají nehybnou vodou. Na jeho vkus až příliš nehybnou – a najednou ho napadlo, zda má jezero nějakou výpusť a zátku. Myšlenku pak zavrhl jako holý nesmysl. Jakákoli zátka nebo víko odtoku by už dávno přirezavěly ke dnu.

„Co dělají?“ zašeptal úzkostlivě, zatímco si v prstech pohrával s mečem a nakláněl jej napravo nalevo. Měl pocit, že svíčku v levé ruce drží docela pevně, ale plamínek sebou házel, což byl jasný důkaz slabého chvění, které mu probíhalo paží.

„Jen se řadí podél stěn, v šicích,“ odpověděl mu také šeptem Macek. „To je divné – vypadá to skoro jako nějaká čestná stráž…“

„Ať nás chrání Výsada,“ vysoukal ze sebe Prubíř a hrdlo se mu sevřelo nepopsatelným děsem a strašlivou předtuchou. „Rogir… Kerrigor. Musí být tady… a už přichází.“

kapitola 22.

Sabriel doběhla ke Třetí bráně těsně před vlnou. Za běhu drmolila volnomagické zaklínadlo a cítila, jak jí jako dým stoupá hrdlem a ven z úst, jak jí naplňuje nosní dírky štiplavým kouřem. Kouzlo rozrazilo mlhy a Sabriel do nich rychle vstoupila; vlna se zároveň neškodně roztříštila kolem ní a svrhla do vodopádu břemeno Mrtvých. Sabriel ještě chvilku počkala, než se zjeví stezka, pak se po ní vydala dál – do Čtvrté oblasti.

Přechod touto zónou byl poměrně snadný. Proud sice opět zesílil, ale byl předvídatelný. Nacházelo se tu jen velmi málo Mrtvých, poněvadž většinu omráčila a odnesla vlna z Třetí oblasti. Sabriel se vydala chvatně kupředu. Vypětím vůle potlačovala vysilující chlad a chňapající ruce proudu. Nedaleko už cítila otcovu duši, jako by dlel v jedné místnosti velkého domu a ona ve druhé – a teď se k němu blížila na základě slabých zvuků jeho domácí přítomnosti. Je buď tady ve Čtvrté oblasti, nebo za Čtvrtou branou v oblasti Páté.

Zase trochu přidala do kroku a z celého srdce si přála, aby ho našla, promluvila si s ním, osvobodila ho. Věděla, že jakmile otce osvobodí, všechno bude v pořádku…

Ale ve Čtvrté oblasti nebyl. Sabriel došla ke Čtvrté bráně, aniž ucítila, že by jeho přítomnost byla jakkoli patrnější. Tuto bránu tvořilo opět něco na způsob vodopádu, nehalily jej však mlhy. Podobal se nízkému přepadu na nevelkém jezu, z něhož voda klouzala do hloubky pouhých dvou či tří stop. Sabriel nicméně věděla, že kdyby se přiblížila až k okraji, voda je tu natolik silná, že by dokázala strhnout i tu nejsilnější duši.

Zastavila se v dostatečné vzdálenosti a už se chtěla pustit do zaříkávání, které jí mělo vykouzlit chodník, když tu ji nutkavý pocit kdesi v týlu hlavy přinutil zůstat nehybně stát a rozhlédnout se.

Vodopád se táhl na obě strany, kam oko dohlédlo, a Sabriel věděla, že kdyby byla dostatečně pošetilá a vydala se podél něj, nikdy by nedošla na jeho konec. Možná nakonec vytváří kruh, ale jelikož v okolí nejsou žádné orientační body, hvězdy či cokoli jiného, na základě čehož by člověk mohl stanovit svou polohu, záhada zůstávala nevyřešena. Nikdo se ve vnitřních oblastech nebo u brány nevydával do stran. Proč taky? Každý buď vcházel do Smrti, nebo z ní vycházel. Do stran se nevydával, snad jen na pomezí s Životem, kde cesta podél hranice určovala, kde vyjde ven – to je však užitečné pouze pro duše nebo vzácné bytosti, jako je třeba Mordikant, kteří si s sebou přinášejí fyzickou podobu.

I navzdory tomu však Sabriel pocítila nutkání vydat se podél brány, otočit se na místě a sledovat čáru vodopádu. Toto nutkání nedokázala pochopit a vyvolávalo v ní rozpaky. Ve Smrti žijí i jiné bytosti než jen Mrtví – nevysvětlitelní volnomagičtí tvorové, prazvláštní výtvory a nepochopitelné síly. Nutkání – toto volání – mohlo vycházet od někoho z nich.

Zaváhala, zamyslela se, pak se ve vodě otočila a vydala se pryč podél vodopádu. Mohla reagovat na nějaké volnomagické volání, nebo tu mohlo jít o spojitost s duší jejího otce.

„Scházejí i po východním a západním schodišti," řekl Macek. „Další pomocníci."

„A co to jižní – kterým jsme sem přišli my?" zeptal se Prubíř a očima nervózně těkal doprava doleva a uši napínal za každým novým zvukem, zatímco poslouchal, jak Mrtví vcházejí do jezera, aby se sešikovali ve svých podivných, pravidelných řadách.

„Po tom ještě ne," odpověděl Macek. „To schodiště končí na slunci, vzpomínáš si? Museli by projít parkem."

„Moc jasno tam nebude," zamumlal Prubíř, když se zadíval na kužely dopadajícího světla. Část slunečního svitu, silně ztlumeného mračny, dolů sice dopadala, ale nestačila na to, aby Mrtvé v jezeře zneklidnila či rozptýlila Prubířovy obavy.

„Kdy… kdy si myslíš, že přijde?“ otázal se Prubíř. Macek se ani nemusel ptát, koho má na mysli.

„Brzo,“ odvětil kocour suše. „Pořád jsem říkal, že je to past.“

„Tak jak se odsud dostaneme?“ ptal se dál Prubíř a snažil se, aby to znělo vyrovnaně. V duchu bojoval s naléhavou touhou vyběhnout z ochranného kosočtverce a uhánět k jižnímu schodišti. Už se viděl, jak se jezerem s hlasitým šplouchánímbrodí jako uprchlý kůň, který nedbá na hluk, jenž působí – ale pořád tu s nimi byla i Sabriel, zmrzlá, nehybná…

„Řekl bych, že se odsud vůbec nedostaneme,“ utrousil Macek s kradmým pohledem na dvě nedaleko stojící ojíněné sochy. „Závisí to na Sabriel a jejím otci.“

„Co můžeme dělat?“

„Myslím, že pokud budeme napadeni, můžeme se bránit,“ odpověděl pomalu Macek, jako by sděloval očividnou pravdu protivnému dítěti. „Doufat. Modlit se k Výsadě, že sem Kerrigor nepřijde dřív, než se vrátí Sabriel.“

„A co když ano?“ vyhrkl Prubíř poulící oči do okolní tmy. „Co když ano?“

Ale Macek nic neříkal. Prubíř slyšel jen šourání, brodění, čvachtání Mrtvých, kteří se k nim pomalu blížili jako hladové krysy kradoucí se k večeři spícího opilce.

Než na něho narazila, Sabriel vůbec netušila, jak daleko si zašla. Stejný nutkavý pocit ji přiměl, aby se zastavila, aby nahlédla přímo do vodopádu, a tam byl. Abhorsen. Její otec. Jakýmsi způsobem uvězněný přímo v bráně, takže mu nad proudící vodou vykukovala jen hlava.

„Otče!“ vykřikla, ale odolala pokušení vrhnout se dopředu. Napřed si myslela, že ji nevnímá, potom však dal slabým mrknutím oka najevo, že ji zaregistroval. Zamrkal ještě jednou a několikrát pohnul doprava očními bulvami.

Sabriel sledovala jeho pohled a spatřila, jak se z vodopádu dere jakýsi vysoký tvor, jak napíná ruce, aby se vydrápal z brány. S mečem a zvonkem připravenými k zásahu postoupila kupředu, pak zaváhala. Byl to Mrtvý tvor lidských rysů, tvarem a velikostí velmi podobný bytosti, která jí na Wyverleyskou akademii donesla zvonky

a meč. Ohlédla se na otce, který opět mrkl a zlehoučka zkřivil koutek úst – v náznaku úsměvu.

Sabriel ustoupila, stále ostražitá. Pořád mohla existovat možnost, že duše uvězněná ve vodopádu je jen špatnou napodobeninou jejího otce nebo, pokud je to opravdu on, že je pod vlivem nějaké mocnosti.

Mrtvý tvor se nakonec vyšplhal nahoru, přičemž se mu na předloktích viditelně napínaly svaly jiné konstituce, než jaká je typická pro člověka. Chvilku stanul na okraji, mohutnou hlavou se pátravě rozhlížel do stran, pak se dobře známým valivým krokem začal nemotorně sunout k Sabriel. Několik kroků od ní – stále mimo dosah jejího meče – se zastavil a ukázal si na ústa. Pohyboval nahoru dolů čelistmi, ale z rudého a masitého ústního otvoru nevycházel žádný zvuk. Ze zad se mu do rychle tekoucí vody brány táhlo černé vlákno.

Sabriel chvilku uvažovala, potom jednou rukou vrátila do pouzdra Saranet a vytáhla Dyrim. Naklonila zápěstí, aby zazvonila, zarazila se – neboť zvuk Dyrimu měl vyburcovat Mrtvé všude kolem – a pak ruku rozkývala. Dyrim se líbezně a jasně rozezněl, po jediném cinknutí se ozvalo několik tónů, které se mezi sebou mísily jako řada rozhovorů zaslechnutých v davu.

Než umlkly ozvěny, Sabriel zazvonila ještě jednou, ve sledu jemných trhnutí zápěstím, a namířila zvuk k Mrtvému tvorovi tak, aby se propletl s ozvěnami prvního cinknutí. Zazvonění netvora jakoby zahalilo a obemklo mu hlavu a němá ústa.

Ozvěny zeslábly. Sabriel rychle vrátila Dyrim na místo – než se mohl pokusit zaznít o vlastní vůli – a vytáhla Rannu. Uspávačka dokázala utišit velké množství Mrtvých najednou a Sabriel se obávala, že se jich po zaznění zvonků objeví celá řada. Nejspíš budou očekávat, že narazí na nějakého bláhového, nepříliš zkušeného nekromanta, ale přesto mohli být nebezpeční. Ranna se jí nedočkavě zachvěla v ruce jako dítě probouzející se po matčině doteku.

Netvor opět pohnul ústy a teď se v nich objevil i jazyk, ohavná rozplizlá kašovitá masa bílé tkáně svíjející se jako slimák. Ale fungovalo to. Netvor ze sebe vydal několik bublavých, hltavých zvuků, pak promluvil Abhorsenovým hlasem.

„Sabriel! Doufal jsem a zároveň se obával, že přijdeš.“

„Otče…“ spustila Sabriel s očima upřenýma spíše na uvězněnou duši než na tvora. „Otče…“

Přestala se ovládat a rozplakala se. Urazila tak dlouhou cestu, prošla tolika obtížemi, jen aby ho našla uvězněného, ujařmeného tak, že ho není schopna vysvobodit. Vždyť ani nevěděla, že je možné někoho uvěznit přímo v bráně!

„Sabriel! No tak, dcerunko! Není čas na slzy. Kde máš své fyzické tělo?“

„V jezeře,“ zavzlykala Sabriel. „Vedle tvého. Uvnitř ochranného kosočtverce.“

„A co Mrtví? Co Kerrigor?“

„Nebyla tam po nich ani stopa, ale Kerrigor je někde v Životě. Nevím kde.“

„Ano, vím, že se dostal ven,“ zamručel Abhorsen prostřednictvím tvorových úst. „Obávám se, že se bude zdržovat poblíž jezera. Musíme si pospíšit. Sabriel, pamatuješ si, jak se zvoní dvěma zvonky zároveň? Mosraelem a Kibetem?“

„Dvěma zvonky?“ zopakovala po něm Sabriel zmateně. Tím, jenž probouzí, a tím, jenž doprovází na cestách? Zároveň? Nikdy neslyšela, že by něco takového bylo vůbec možné – nebo snad ano?

„Uvažuj,“ řekl Abhorsenův mluvčí. „Vzpomeň si. *Kniha mrtvých.*“

Vzpomínky se začaly pomalu vracet, stránky jí klouzaly do vědomí jako listí z kymácejícího se stromu. Zvonky je možné rozeznívat ve dvojicích nebo dokonce ve složitějších kombinacích, pokud se shromáždí dostatečný počet nekromantů, kteří jimi budou zvonit. Ale rizika jsou mnohem větší…

„Ano,“ hlesla Sabriel pomalu. „Vzpomínám si. Mosrael a Kibet. Vysvobodí tě?“

Odpověď na sebe dala dlouho čekat.

„Ano. Na určitou dobu. Doufám, že dostatečně dlouhou na to, abychom udělali to, co udělat musíme. A teď rychle.“

Sabriel přikývla a snažila se nemyslet na to, co právě uslyšela. Podvědomě cítila, že Abhorsenova duše je už dlouho odloučena od těla a že prodlévá příliš hluboko v říši Smrti. Její otec už nebude

nikdy doopravdy žít. Na vědomé úrovni se rozhodla, že tyto informace nevpustí do mozku.

Vsunula meč do pochvy, vrátila Rannu do pouzdra a vytáhla Mosrael a Kibet. Oba to byly nebezpečné zvonky, a dohromady o to víc. Utišila svou mysl, zbavila se veškerých myšlenek a emocí a soustředila se výhradně na zvonky. Pak jimi zazvonila.

Mosraelem zakývala v tříčtvrtinovém kruhu nad hlavou; Kibet rozkývala v obrácené osmičce. Pronikavé zvonění se spojilo s taneční melodií a obojí splynulo v disharmonickém, drásavém, ale výrazném tónu. Sabriel si uvědomila, že navzdory snahám zůstat stát nehnutě na místě kráčí k vodopádu. Nohama jí pohybovala síla podobná sevření šíleného obra, ohýbala jí kolena, nutila ji klást jedno chodidlo před druhé.

Zároveň s tím z vodopádu Čtvrté brány vystupoval její otec. Napřed se mu uvolnila hlava, ohnul krk, potom zakroužil rameny, zvedl nad hlavu paže a protáhl se. Sabriel však pořád kráčela kupředu, až byla jen dva kroky od okraje a mohla shlédnout do vířící vody. Uši jí naplňoval zvuk zvonů a nutil ji jít pořád dál.

Pak byl Abhorsen volný; vyskočil dopředu, vsunul ruce dovnitř zvonků, bledými prsty sevřel jejich srdce a rázem je utišil. Nastalo ticho a otec s dcerou se objali na samém okraji Čtvrté brány.

„Dobrá práce," pravil Abhorsen hlubokým, důvěrně známým hlasem a poskytl dívce útěchu a teplo jako oblíbená hračka z dětství. „Když jsem tu zůstal uvězněn, nemohl jsem udělat nic jiného než ti poslat zvonky a meč. Teď se obávám, že si musíme pospíšit zpátky do Života, dřív než Kerrigor dokončí svůj plán. Podej mi Saranet, prozatím… ne, meč si nechej ty a myslím, že i Rannu. Pojďme!"

Zpátky šel svižným krokem jako první. Sabriel mu kráčela v patách a otázky z ní jenjen vyrazit. Neustále se na něho dívala, dívala se na jeho známé rysy, jak se mu na týlu ježí vlasy, jak mu na bradě a po stranách tváří raší stříbrné strniště. Měl na sobě stejný druh oblečení jako ona, včetně pláště se stříbrnými klíčky. Nebyl až tak vysoký, jak si vzpomínala.

„Otče!" vyhrkla, zatímco se zároveň snažila navázat s ním hovor, držet krok a rozhlížet se kolem. „Co se to děje? Co má Kerrigor v plánu? Nerozumím tomu. Proč jsem nebyla vychována tady, abych věděla, jak se věci mají?"

„Tady?“ zeptal se její otec, aniž zpomalil. „Ve Smrti?“

„Ty víš, co myslím,“ ohradila se Sabriel. „Ve Starém království! Proč jsem… chci říct, že musím být jediná Abhorsenka na světě, která nemá ponětí, jak všechno funguje! Proč! Proč?“

„Na to neexistuje jednoduchá odpověď,“ opáčil Abhorsen přes rameno. „Do Ancelstierre jsem tě však poslal ze dvou důvodů. Jedním bylo, abys zůstala v bezpečí. Už jsem přišel o tvou matku a jediný způsob, jak ti zajistit bezpečí ve Starém království, by bylo mít tě pořád u sebe nebo tě držet pořád doma – prakticky jako vězně. U sebe jsem tě mít nemohl, protože od smrti regentky, která zemřela dva roky před tvým narozením, se v zemi neustále zhoršovala situace. Druhým důvodem bylo to, že mi to doporučili Clayrové. Řekli mi, že potřebujeme, nebo budeme potřebovat – v čase se neorientují moc dobře – někoho, kdo zná Ancelstierre. Tehdy jsem nevěděl proč, ale tuším, že teď už to vím.“

„Proč?“ zeptala se Sabriel.

„Jde o Kerrigorovo tělo,“ odpověděl Abhorsen. „Nebo Rogirovo, abych ho nazval jeho původním jménem. Nikdy se nemohl stát skutečně mrtvým, protože jeho tělo někde v Životě chrání Volná magie. Je jako kotva, která ho vždycky vrátí zpátky. Od zničení Velkých kamenů pátral po tomto těle každý Abhorsen – ale nikdo z nás ho zatím nenašel, ani já, protože jsme neměli sebemenší ponětí, že se nachází v Ancelstierre. Samozřejmě někde poblíž Zdi. Clayrové ho už museli najít, protože Kerrigor se k němu musel vydat, když vystoupil do Života. A teď, chceš vyslovit zaklínadlo, nebo to mám udělat já?“

Došli ke Třetí bráně. Muž nečekal na odpověď a slova okamžitě vyřkl. Když je Sabriel uslyšela, a nevyslovila sama, cítila se zvláštně – podivně odtažitá, jako vzdálená pozorovatelka.

Zvedly se před nimi schody, jež se zařezaly do vodopádu a mlhy. Abhorsen je bral po dvou. Čišela z něho překvapivá energie. Sabriel se s ním ze všech sil pokoušela držet krok. V kostech už cítila únavu, vyčerpání, které vyvěralo zpod zesláblých svalů.

„Jsi připravena utíkat?“ zeptal se Abhorsen. Jen co opustili schodiště a vstoupili do rozdělené mlhy, ji vzal za loket, ve zvláštně formálním gestu, které Sabriel připomnělo doby, kdy byla malá

holčička dožadující se náležitého doprovodu, když si při jedné z otcových fyzických návštěv ve škole vyšli na piknik.

S rukama uvnitř zvonků uháněli před vlnou, stále rychleji, až Sabriel napadlo, že chytne křeč do nohou a začne se koulet dokolečka, až se nakonec s řinčením zastaví ve změti zvonků a meče.

Ale nějak to zvládla a Abhorsen pronesl zaříkadlo, které mělo otevřít základnu Druhé brány, aby mohli vyjít nahoru skrz vír.

„Jak jsem říkal," pokračoval Abhorsen a i tady vybíhal schody po dvou a mluvil stejně rychle, jako uháněl nahoru. „Kerrigorovi se nemůže nikdo pořádně postavit, dokud nějaký Abhorsen nenajde jeho tělo. Všichni jsme ho v nejrůznějších dobách tlačili zpátky, až někam k Sedmé bráně, ale tím jsme celý problém jen odkládali. Pořád sílil, zatímco ničil menší Výsadní kameny a království upadalo – a my jsme slábli."

„Kdo je to ‚my'?" zeptala se Sabriel. Všechny tyto informace se na ni valily příliš rychle, zvláště když jí je otec sděloval za běhu.

„Pokrevní rody Velké Výsady," odpověděl Abhorsen. „Což prakticky znamená Abhorseni a Clayrové, protože královská linie v podstatě vymřela. A pak je tu samozřejmě pozůstalý po Tvůrcích Zdi, jakýsi výtvor, který přetrval do naší doby poté, co Tvůrci vložili svou moc do Zdi a Velkých kamenů."

Opustil okraj víru a sebevědomě vykročil do Druhé oblasti, se Sabriel v těsném závěsu. Na rozdíl od jejího původního váhavého, pátravého postupu se Abhorsen prakticky hnal kupředu, neboť se zjevně ubíral dobře známou cestou. Sabriel neměla nejmenší ponětí, jak ji může rozpoznat bez orientačnich bodů či jiných výrazných znamení. Možná že až stráví více než třicet let procházením Smrtí, bude to stejně snadné i pro ni.

„Takže," pokračoval Abhorsen. „Konečně máme příležitost jednou provždy skoncovat s Kerrigorem. Clayrové tě nasměrují k jeho tělu, ty ho zničíš a zapudíš Kerrigorovu duši – která bude značně oslabená. Potom sejmeš kletbu z přeživšího prince a s pomocí pozůstalého po Tvůrcích Zdi opravíš kameny Velké Výsady…"

„Ten přeživší princ,“ začala Sabriel a měla pocit, že ji zaplavuje pocit nečekaného pochopení. „Nebyl náhodou… ehm… zakletý jako figurína ve Svatojámě a neměl duši ve Smrti?“

„Byl to ve skutečnosti levoboček, možná neměl všech pět pohromadě,“ dodal Abhorsen, aniž ji doopravdy poslouchal. „Ale v žilách mu koluje ta správná krev. Cože? Ach ano, ano, je to on… říkalas, že… chceš mi tvrdit…“

„Ano,“ hlesla Sabriel zkormouceně. „Říká si Prubíř. A čeká v jezeru. U kamenů. S Mackem.“

Abhorsen se poprvé zarazil a překvapením zalapal po dechu.

„Zdá se, že všechny naše plány se komplikují,“ pravil zasmušile a povzdechl si. „Kerrigor mě vlákal do jezera, aby použil mou krev ke zničení Velkého kamene, ale dokázal jsem se ochránit, takže se spokojil jen s tím, že mě uvěznil ve Smrti. Myslel si, že se necháš přilákat k mému tělu a on použije tvou krev – ale já jsem nebyl uvězněn tak pečlivě, jak si myslel, a plánoval jsem protiútok. Ale teď, jestli tam čeká i princ, má další zdroj krve, aby zničil Velkou Výsadu…“

„Stojí v ochranném kosočtverci,“ ubezpečila ho Sabriel, ale tu o Prubíře pocítila strach.

„To nemusí stačit,“ odpověděl Abhorsen zlověstně. „Kerrigor sílí každým dnem, který stráví v Životě, čerpá sílu z živých lidí a ze zničených kamenů. Zanedlouho se bude schopný prolomit tou nejpevnější obranou Výsadní magie. Už teď mu na to můžou stačit síly. Ale řekni mi něco o tom princovu společníkovi, kdo je Macek?“

„Macek?“ zopakovala po něm Sabriel a znovu se zatvářila překvapeně. „Ale s tím jsem se přece setkala u nás doma! Je to volnomagické… cosi… v podobě bílého kocoura s červeným obojkem, na kterém visí malinký Saranet.“

„Macek,“ pronesl Abhorsen, jako by se snažil spolknout nechutné sousto. „To je náš pozůstalý po Stavitelích Zdi, nebo jejich poslední výtvor, nebo jejich dítě – nikdo to neví, možná ani on sám. Zajímalo by mě, proč na sebe vzal podobu kočky. Vždycky mi připadal jako nějaký trpasličí albín a vlastně nikdy neodcházel z domu. Domnívám se, že prince může nějakým způsobem ochránit. Musíme si pospíšit.“

„Myslela jsem, že už pospícháme!“ vyhrkla Sabriel, když se znovu pustil do běhu. Nechtěla být nevrlá. Ale takto si srdečné setkání otce s dcerou nepředstavovala. Připadalo jí, že si jí skoro nevšímá a bere ji jen jako studnici četných nových odhalení a jako nástroj k vypořádání se s Kerrigorem.

Abhorsen se zničehonic zastavil a rychle si ji jednou rukou přivinul k tělu. Sevření bylo pevné, ale Sabriel z něj měla jiný dojem, jako by jeho paže byla stín, dočasně zrozený ze světla, ale s příchodem noci předurčený k vyprchání.

„Vím, že jsem nebyl ideální rodič,“ přiznal Abhorsen potichu. „Nikdo z nás jím nikdy není. Když se staneme Abhorseny, ztratíme spoustu jiných věcí. Zodpovědnost vůči mnoha lidem bezohledně zatočí s osobní zodpovědností; obtíže a nepřátelé rozdrtí něhu; zúží se nám obzory. Ty jsi má dcera a já jsem tě vždycky miloval. Ale teď jsem naživu jen na krátkou dobu – sta stovek srdečních tepů – a musím vyhrát bitvu se strašlivým nepřítelem. Ve svých rolích – které musíme chtě nechtě odehrát – teď nevystupujeme jako otec a dcera, ale jako starý Abhorsen, který uvolňuje místo Abhorsenovi novému. Ale za tím vším je vždycky cítit moje láska.“

„Sto stovek srdečních tepů…“ zašeptala Sabriel a po tváři jí skanuly slzy. Zlehka se vymanila z jeho sevření a společně se vydali na cestu, k První bráně, k První oblasti, k Životu – a potom, k jezeru.

kapitola 23.

Prubíř už spatřil Mrtvé a bez obtíží je i slyšel. Prozpěvovali si a tleskali, zpuchřelé ruce se setkávaly v pravidelném, pomalém rytmu, při němž se mu na týlu ježily všechny vlasy. Strašidelný zvuk, ostré klapání kosti o kost nebo čvachtavé pleskání rozkládajícího se, rosolovatějícího masa. Prozpěvování bylo ještě horší, protože jen málo Mrtvých mělo funkční ústa. Prubíř nikdy neviděl ani neslyšel ztroskotání lodi – teď poznal, jak zní, když se najednou v klidném moři topí tisícovka námořníků.

Šiky Mrtvých dopochodovaly nedaleko místa, kde stál Prubíř, a vytvořily ohromnou masu pohyblivých stínů, rozpínajících se jako neprostupná houba na povrchu sloupu. Prubíř nedokázal rozpoznat, co dělají, dokud neuslyšel vysvětlení od Macka využívajícího nočního vidění.

„Staví se do dvou řad, aby vytvořili jakýsi průchod," zašeptal kocour, i když už dávno nebylo třeba, aby zůstávali zticha. „Špalír z Mrtvých pomocníků, který se k nám táhne od severního schodiště."

„Dohlédneš k bráně toho schodiště?" zeptal se Prubíř. Teď, když viděl a cítil, jak se před ním v imitaci vojenského nástupu šikují páchnoucí, hnijící mrtvoly, přešel ho veškerý strach. V tomhle jezeře jsem měl už dávno vypustit duši, napadlo ho. Jen se to o dvě stě let zpozdilo…

„Ano, dohlédnu," pokračoval Macek a oči se mu zazelenaly záblesky ohně. „Došel k ní vysoký netvor, kůže mu vře špinavými plameny. Mordikant. Choulí se ve vodě, ohlíží se a vzhlíží jako pes ke svému pánovi. Za ním se po schodech valí mlha – to je jen nějaký

volnomagický trik. Divím se, že má takovou potřebu dělat na nás dojem.“

„Rogir si vždycky potrpěl na okázalost,“ poznamenal Prubíř, jako by se vyjadřoval k někomu, koho zahlédl na večírku. „Býval rád, když se na něho lidi dívali. Jako Kerrigor není vůbec jiný; je stejný v Životě jako ve Smrti.“

„Ale je jiný,“ opravil ho Macek. „Hodně jiný. Ví, že jsi tady, a ta mlha je jen nutnost. Když vytvářel tělo, v němž teď vystupuje, musel mít strašlivě napilno. Marnivý člověk – dokonce i Mrtvý – by takové tělo nikdy nestavěl na odiv.“

Prubíř polkl a snažil se o tom nepřemýšlet. Uvažoval, zda by se mohl vyřítit z kosočtverce, vrazit meče do mlhy a slepě zaútočit – ale i kdyby se k ní dostal, mohly by jeho meče, třebaže prodchnuté Výsadní magií, nějak zapůsobit na kouzelné tělo, které Kerrigor nyní přijal za své?

Koutkem oka si všiml, že se něco pohnulo ve vodě; pomocníci zrychlili tempo bubnování, zběsilé hrdelní kvílení se ozývalo stále hlasitěji.

Prubíř zamžoural a utvrdil se v tom, co si myslel, že spatřil – cáry mlhy, které se líně nechávaly unášet nad vodou mezi šiky Mrtvých a které se držely v mezích průchodu, který přízraky vytvořily.

„Pohrává si s námi,“ hlesl Prubíř a podivil se, že se mu nedostává dechu na slova. Cítil se, jako by sprintem uběhl míli. Srdce mu prudce bušilo.

Na pozadí bubnování Mrtvých se najednou ozvalo děsivé zavytí. Prubíř uskočil a málem shodil z ramene Macka. Vytí sílilo a sílilo, stávalo se nesnesitelným, a potom z mlhy a tmy vyrazila obrovská postava, jež se k nim začala řítit hrozivou rychlostí. Při běhu kolem ní explodovaly obrovské vlny vodní tříště.

Prubíř zařval, nebo vyjekl – nebyl si jistý –, odhodil svíčku, tasil levý meč a napřáhl oba hroty. Zároveň se schoulil, pokrčil kolena, až se hrudí ponořil do vody, a očekával náraz.

„Mordikant!“ zavřeštěl Macek, načež se odrazil a přeskočil z Prubíře na stále zmrzlou Sabriel.

Prubíř měl sotva čas, aby zaregistroval tuto informaci, a ve zlomku vteřiny si všiml něčeho, co se podobalo ohromnému, v plamenech zahalenému medvědovi, vyjícímu jako by ho na nože

brali – potom Mordikant narazil do ochranného kosočtverce a Prubířových napřažených mečů.

Při nárazu vybuchly stříbřité jiskry a ozvalo se třesknutí, v němž utichlo veškeré vytí a které Prubíře i Mordikanta odhodilo několik kroků zpátky. Prubíř ztratil rovnováhu a spadl do vody. Voda se mu nahnala do nosu a stále ječících úst. Zpanikařil. Pomyslel si, že Mordikant se na něho každým okamžikem vrhne, a se zbytečnou prudkostí se přetočil na záda, přičemž si natrhl břišní svalstvo.

Z vody zase málem vyletěl, s meči opět ve střehu, ale kosočtverec zůstal neporušený a Mordikant ustupoval, vzdaloval se špalírem pomocníků. Ti přestali vydávat zvuky, ale ozvalo se něco jiného – něco, co Prubíř nebyl schopen rozpoznat, dokud mu nevytekla voda z uší.

Byl to smích, smích odrážející se v ozvěnách z mlhy, která se už valila přes vodu, čím dál víc se přibližovala, až zahalila ustupujícího Mordikanta, a netvor v ní přítomným zmizel z očí.

„Vylekal tě můj pes, bratříčku?“ zeptal se hlas uvnitř mlhy.

„Au!“ vyjekla Sabriel, když ucítila, jak se jí do fyzického těla zaryly Mackovy drápy. Abhorsen se na ni podíval a tázavě nadzvedl stříbřité obočí.

„Něco se v Životě dotklo mého těla,“ vysvětlovala. „Myslím, že Macek. Ráda bych věděla, co se tam děje.“

Stanuli na samém okraji Smrti, na hranici s Životem. Nepokusil se je zastavit žádný Mrtvý, a tak jednoduše prošli První branou. Možná že pohled na dva Abhorseny naháněl strach každému Mrtvému…

Chvíli čekali. Sabriel nevěděla proč. Zdálo se, že Abhorsen nějak vidí do Života nebo chápe, co se v něm děje. Stál, jako by tajně poslouchal cizí rozhovor, měl mírně nakloněné tělo, ucho přitisknuté k neexistujícím dveřím.

Sabriel naopak zůstávala stát jako voják na stráži před Mrtvými. Zničené kameny udělaly z této části Smrti atraktivní hlavní tah do Života, a proto očekávala, že jich tu najde velkou spoustu a budou se snažit využít této trhliny. Avšak nakonec tomu tak nebylo. Měla pocit, že jsou v šedé, monotónní řece sami a jejich jedinými sousedy jsou vlnky a víry.

Abhorsen zavřel oči, ještě více se soustředil, pak je doširoka otevřel a jemně se dotkl Sabrieliny ruky.

„Je nejvyšší čas," pravil něžně. „Až vystoupíme ven, chci, abys popadla… Prubíře… a utíkala s ním k jižnímu schodišti. V žádném případě se nezastavuj, pamatuj si to. Jakmile budete venku, vylezte na Palácový kopec, na Západní nádvoří. Teď je to jen prázdná louka – Prubíř už bude vědět, jak se tam dostanete. Jestliže Clayrové hlídkují, jak mají, a nespletli si dobu, bude tam stát Papírové křídlo…"

„Papírové křídlo!" přerušila ho Sabriel. „Ale to jsem přece rozbila."

„Je jich v provozu několik," odpověděl Abhorsen. „Abhorsenka, která ho sestrojila – myslím, že čtyřicátá šestá v řadě – ho naučila zhotovovat několik dalších lidí. No prostě, mělo by tam být. Budou tam i Clayrové, nebo nějaký posel, a řeknou ti, kde v Ancelstierre najdeš Kerrigorovo tělo. Leť co nejblíž Zdi, přeleť ji, najdi tělo – a znič ho!"

„Co budeš dělat ty?" zašeptala Sabriel.

„Tady máš Saranet," opáčil Abhorsen, aniž se jí podíval do očí. „Dej mi svůj meč a… Astarael."

Sedmý zvon. Astarael Tesklivý. Jenž roní slzy.

Sabriel se nehýbala, nepohnula se, aby otci podala zvon či meč. Abhorsen vsunul Saranet do pouzdra a zavázal tkanici. Už začal rozvazovat popruh, v němž byl přechováván Astarael, ale Sabriel ho chytila za ruku a pevně ji sevřela.

„Musí přece existovat nějaký způsob," vykřikla. „Můžeme přece utéct všichni dohromady…"

„Ne," pronesl Abhorsen neochvějně. Zlehka jí ruku odtlačil. Sabriel ho nechala a otec jí opatrně vytáhl Astarael z bandalíru, přičemž si dal pozor, aby s ním nezazvonil. „Volí si stezku chodec, nebo stezka jeho?"

Sabriel mu strnule podala meč… jeho meč. Podél těla jí visely prázdné, otevřené ruce.

„Ve Smrti jsem došel až k okraji Deváté brány," řekl Abhorsen potichu. „Znám tajemství a hrůzy Devíti oblastí. Nevím, co leží za nimi, ale všechno živé se tam musí dříve nebo později odebrat. Takové je pravidlo, které řídí naši práci jakožto Abhorsenů, ale které

řídí i náš život. Ty jsi padesátá třetí Abhorsenka, Sabriel. Nebyl jsem ti tak dobrým učitelem, jak bych měl – nechť je toto poslední ponaučení, které ti předám. Všem a všemu je určen čas zemřít.“

Naklonil se a políbil ji na čelo, těsně pod okraj přilby. Sabriel chvilku stála jako nehybná loutka zavěšená na provázcích, potom se mu vrhla na hruď a sevřela jemnou látku jeho pláště. Zdálo se jí, že se zmenšuje, až se z ní opět stala malá holčička, která běží obejmout tatínka ke školní bráně. Jak tomu bývalo tehdy, i teď uslyšela pomalý tlukot jeho srdce. Až nyní však vnímala tento tlukot jako zrnka v hodinách, odpočítávající mu těžce vydobytých sto stovek úderů, odpočítávající čas, který mu zbývá do smrti.

Pevně ho objala, až si spletla ruce za jeho zády. On měl ruce rozpažené do podoby kříže; v jedné třímal meč, ve druhé zvon. Pak ho pustila.

Společně se otočili a vnořili se do Života.

Kerrigor se opět zasmál oplzlým skřehotem, který zesílil do šíleného vytí a pak náhle odezněl a zanechal po sobě zlověstné ticho. Mrtví začali opět bubnovat, nyní tišeji, a mlha se se strašlivou neochvějností vyvalila kupředu. Promáčený a napůl utopený Prubíř ji sledoval s napjatými nervy myši chycené plížícím se hadem. Kdesi v mozku si uvědomil, že na bílou mlhu vidí zase o trochu lépe. Na obloze se opět rozptýlily mraky a okraje jezera prozářilo matné sluneční světlo. K okraji mu však chybělo asi čtyřicet kroků…

Tu ho polekalo praštění za jeho zády, otočil se a záchvěv děsu znenadání přehlušila úleva. Sabriel se společně s otcem vracela do Života! Rozvířila se kolem nich malá vánice, když z nich začaly opadávat ledové vločky, a vrstva ledu kolem Abhorsenova pasu se rozpadla na několik malých ker, které záhy odpluly pryč.

Zatímco jim z tváří a rukou odpadávala námraza, Prubíř jen nevěřícně mrkal. Sabriel měla prázdné ruce a Abhorsen svíral meč a zvon.

„Díky Výsadě!“ zvolal Prubíř, když otevřeli oči a pohnuli se.

Nikdo ho však neslyšel, neboť v onom okamžiku se z mlhy ozval strašlivý výkřik vzteku a zuřivosti, tak silný, že se zachvěly sloupy a přes hladinu se přehnaly vlny.

Prubíř se zase otočil. Cáry mlhy odlétaly na všechny strany a obnažily přikrčeného Mordikanta, jemuž zůstaly nad hladinou pouze oči a dlouhá tlama kypící olejnatými plameny. Za ním, s jednou dlouhou rukou spočívající mu na hlavě splácané z močálové hlíny, stálo cosi, o čem se dalo uvažovat jako o člověku.

Prubíř si s vytřeštěnýma očima všiml, že Kerrigor se pokusil připodobnit tělo, které právě obýval, starému Rogirovi, ale na takový úkol mu chyběly dovednosti, paměť nebo vkus. Kerrigor dosahoval výšky přinejmenším sedmi stop, měl mohutnou hruď a úzký pas. Hlavu měl příliš úzkou a příliš dlouhou a tlama se mu táhla od ucha k uchu. Na jeho oči nebylo možné ani pohlédnout, poněvadž je tvořily pouze úzké škvíry, v nichž hořely volnomagické plameny – žádné oči to vlastně ani nebyly.

Ale jakýmsi způsobem, navzdory všem deformacím, se přece jen trochu Rogirovi podobal. Vezměte muže, přimějte ho, aby byl tvárný, natahujte ho a kruťte…

Pak se mu začala otevírat ohavná tlama, stále více se rozšiřovala, až se Kerrigor zasmál, krátkým smíchem, který zakončilo cvaknutí zavírajících se čelistí. Poté promluvil a hlas měl deformovaný a zkroucený jako tělo.

„Mám to ale štěstí. Tři nositelé krve – krve nutné ke zničení. Tři!“

Prubíř na něho hleděl a slyšel jeho hlas, který se pořád nějak podobal hlasu Rogirovu, byl sytý, ale shnilý a lepkavý jako ovoce plné červů. Viděl jak nového, zkrouceného Kerrigora, tak ono druhé, lépe uzpůsobené tělo, které znal jako Rogira. Opět uviděl dýku, jak podřezává královnino hrdlo, krev řinoucí se ven v kaskádách, zlatý pohár…

Pak ho chytila ruka, otočila ho a vytrhla mu z prstů meč. Rychle přeostřil oči, zalapal po dechu a spatřil Sabriel. V pravé ruce třímala jeho levý meč a levou rukou mu teď popadla prázdnou dlaň a začala ho táhnout směrem na jih. Nechal ji, a následoval ji čvachtavým, odevzdaným během. Připadlo mu, že se na něho všechno hroutí, zužuje se mu zorné pole, jako v nějakém zpola zapomenutém snu.

Poprvé, bez vrstvy námrazy, spatřil i Sabrielina otce – Abhorsena. Vypadal tvrdě, odhodlaně, ale usmál se, a když ho minuli, sotva znatelně se uklonil. Prubíř přemýšlel, proč míří

špatným směrem… ke Kerrigorovi, k dýce a prázdnému poháru. Měl na rameni i Macka, a to k Mackovi příliš nesedělo, vydávat se do nebezpečí… na Mackovi bylo podivné ještě něco jiného… ano, měl pryč obojek… možná by se měl otočit a vrátit se zpátky, znovu připnout Mackovi obojek na krk, pokusit se postavit Kerrigorovi…

„Utíkej! Krucinál! Utíkej!“ zakřičela Sabriel, když se napůl otočil. Její hlas ho vytrhl z transu, do něhož upadl. Prudce se mu zvedl žaludek, protože opustili ochranný kosočtverec. Bez jakéhokoli varováni okamžitě vrhl, a za běhu otočil hlavu. Uvědomil si, že se nechává táhnout Sabrielinou rukou, a přinutil se, aby utíkal rychleji, i když se jen sotva držel na nohou, které mu znecitlivěly brněním. A zase zaslechl Mrtvé, jejich zpěv, a překotné, zrychlující se bubnování. Byly slyšet i hlasy, nyní mnohem zvučnější, odrážející se v ozvěnách kolem dokola ohromné jeskyně. A kromě nich vytí Mordikanta a zvláštní bzučení, praskání, které spíše cítil, než slyšel.

Doběhli k jižnímu schodišti, ale Sabriel nezpomalila, vyskočila na ně z vody, vyběhla z šera jezera do naprosté tmy. Vysmekla se ze sevření Prubířovy ruky, mladík ji však zase rychle uchopil a oba začali společně klopýtat po schodišti, máchajíce meči nebezpečně napřaženými před sebe a za sebe, až na kamenných stěnách vykřesávaly jiskry. Pořád od jezera slyšeli rachot, vytí, bubnování a řev. Veškeré zvuky umocňovala voda a nesmírný prostor jeskynního jezera. Potom se ozval další zvuk, jenž se do burácení zařízl s neochvějnou zřetelností.

Spustil se měkce, jako by někdo jemně udeřil do vidlicové ladičky, avšak sílil v čistém tónu neseném dechem trubače s nevyčerpatelnými plícemi, až jeskyni neprostupovalo nic než zvuk. Zvuk Astaraelu.

Sabriel a Prubíř se skoro uprostřed kroku zároveň zastavili. Ucítili strašlivé nutkání opustit svá těla, setřást je ze sebe jako opotřebovanou zbroj. Jejich duše – jejich vnitřní já – chtěla odejít, odejít do Smrti a radostně se vnořit do toho nejsilnějšího proudu, který by je odnesl až na samý konec.

„Mysli na Život!“ zakřičela Sabriel hlasem, který byl na pozadí čistého tónu jen stěží slyšitelný. Cítila, že Prubíř umírá, že jeho vůle

nestačí na to, aby ho udržela v Životě. Skoro se zdálo, že toto nečekané volání do Smrti očekával.

„Bojuj s tím!“ vykřikla ještě jednou a upustila meč, aby mu vlepila facku. „Žij!“

Přesto klouzal pryč. V zoufalství ho popadla za uši a divoce ho políbila, kousla ho do rtu, až se jim oběma zalila ústa slanou krví. Pak se mu projasnil zrak a ona vycítila, jak se opět soustředí, soustředí na Život, na žití. Upadl mu meč. A pak zvedl ruce a polibek jí vrátit. Nakonec jí položil hlavu na rameno a ona učinila totéž, a oba se pevně objímali, dokud jediný tón Astaraelu pomalu neodezněl.

Nakonec se rozhostilo ticho. Opatrně se pustili. Prubíř roztřesenou rukou zašmátral po meči, ale než si ve tmě stačil pořezat prsty, Sabriel zapálila svíčku. V mihotavém světle na sebe pohlédli. Sabriel měla vlhké oči, Prubíř zakrvácená ústa.

„Co to bylo?“ zeptal se Prubíř zastřeným hlasem.

„Astarael,“ odpověděla Sabriel. „Poslední zvon. Všechny, kdo ho uslyší, přivolává do Smrti.“

„I Kerrigora…“

„Ten se vrátí,“ zašeptala Sabriel. „Ten se bude vždycky vracet, dokud nebude zničeno jeho skutečné tělo.“

„Co tvůj otec?“ zamumlal Prubíř. „Co Macek?“

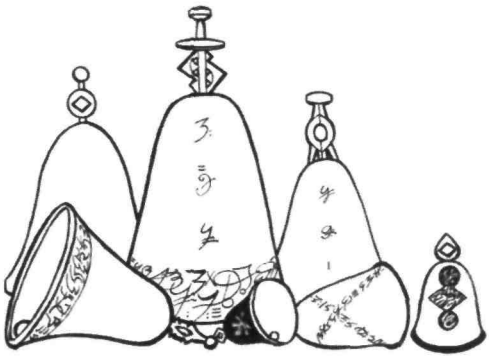
„Táta je mrtvý,“ hlesla Sabriel. Tvář měla klidnou, ale oči jí přetékaly slzami. „Přejde rychle za Poslední bránu. Macek – to nevím.“

Přejela prstem stříbrný prsten, který měla na ruce, zamračila se a předklonila se, aby zvedla meč, jenž vzala Prubířovi.

„Pojď,“ poručila mu. „Musíme se dostat na Západní nádvoří. Rychle.“

„Na Západní nádvoří?“ zeptal se Prubíř a vzal si meč. „Paláce?“

„Ano,“ Sabriel na to. „Pojďme.“

kapitola 24.

Ve slunečním světle museli silně mhouřit oči, protože bylo kupodivu teprve krátce po poledni. Vyklopýtali na mramorové schody jeskyně a mžourali jako noční zvířata nečekaně vyplavená z podzemní nory.

Sabriel se rozhlédla po tichých, sluncem ozářených stromech, po klidném trávníku a ucpaném vodotrysku. Všechno se zdálo tak obyčejné, tak vzdálené třeštění a ohavnostem síně hrůzy, kterou představovala jezerní jeskyně hluboko pod jejich nohama.

Pohlédla i na oblohu, přičemž se jí v modři rozostřily oči a v rozmazaném periferním vidění si pouze všimla, jak se nad ní odtahují siluety mračen. Můj otec je mrtvý, pomyslela si. Je jednou provždy pryč…

„Cesta se vine kolem jihozápadní části Palácového kopce," pravil jakýsi hlas, někde poblíž, mimo modř oblohy.

„Cože?"

„Cesta. Na Západní nádvoří."

Hovořil k ní Prubíř. Sabriel zavřela oči, aby se soustředila, vzpamatovala se a vnímala přítomný okamžik. Otevřela oči a podívala se na Prubíře.

Vypadal strašně. Tvář měl potřísněnou krví z rozkousnutého rtu, vlasy mokré a přilípnuté k lebce, zbroj a šaty promočené. Ze skloněného meče, který pořád držel v ruce, mu kapala voda.

„Neřekl jste mi, že jste princ," prohodila Sabriel konverzačním tónem. Stejným hlasem mohla pronášet poznámku o počasí. Slova jí ve vlastních uších zněla podivně, ale neměla sílu s tím něco udělat.

„Nejsem," odpověděl Prubíř a pokrčil rameny. Zatímco mluvil, upíral oči k obloze. „Královna byla sice moje matka, ale můj otec byl záhadný šlechtic ze severu, který se s ní začal stýkat několik let po smrti jejího chotě. Byl zabit při lovu předtím, než jsem se narodil… Podívejte, neměli bychom jít? Na to Západní nádvoří?"

„Myslím, že ano," souhlasila Sabriel otupěle. „Otec mi řekl, že nás tam bude čekat Papírové křídlo a Clayrové, kteří nám řeknou, kam máme letět."

„Rozumím," opáčil Prubíř. Přistoupil blíže a zadíval se do Sabrieliných prázdných očí, pak uchopil její odevzdanou a podivně ochablou ruku a nasměroval ji k bukové aleji, která vroubila stezku vedoucí k západnímu konci parku. Sabriel vedle něho poslušně kráčela, přidávala do kroku, když sám zrychlil, až se nakonec pustili skoro do klusu. Prubíř ji tahal za ruku a často se na ni ohlížel a Sabriel se pohybovala trhavě jako náměsíčník.

Několik set yardů od umělých jeskyní nahradil buky další trávník a po svahu Palácového kopce se začala táhnout silnička, která se ve dvou ostrých zatáčkách vinula až k vrcholu.

Byla svědomitě vydlážděná, ale dlažba byla po dvou desetiletích bez údržby vytlačena nahoru nebo zamáčknuta pod zem a zely v ní hluboké koleje a díry. Sabriel do jedné šlápla a málem spadla, ale Prubíř ji včas zachytil. Tento drobný náraz ji však jakoby vytrhl z dozvuků většího otřesu a tu pocítila, jak se jejím omráčeným zoufalstvím prodírá ven nová bdělost.

„Proč utíkáme?"

„Pronásledují nás lupiči," opáčil Prubíř úsečně a ukázal zpátky do parku. „Ti, kteří s sebou měli u brány ty děti."

Sabriel se zadívala do míst, kam mířil rukou, a vskutku, bukovou alejí se pomalu pohybovaly drobné postavy. Bylo jich všech devět, šly těsně u sebe, smály se a povídaly si. Čišela z nich jistota, že jim Sabriel s Prubířem neuniknou. Lupiči působili dojmem uvolněných nadháněčů, kteří bez obtíží ženou nemyslící kořist k nezvratnému konci. Jeden z nich si všiml, že je Sabriel s Prubířem pozorují, a ukázal na ně posunkem, kterému nebylo možno na takovou vzdálenost porozumět, ale který byl nejspíš oplzlý. S větrem se k nim donesl i smích. Úmysly mužů byly zřejmé. Nepřátelské.

„Ráda bych věděla, jestli jsou spřáhnutí s Mrtvými," poznamenala zasmušile Sabriel a v jejích slovech bylo cítit zhnusení. „Aby mohli páchat své špatnosti, když sluneční světlo nabízí pomoc živým…"

„Rozhodně nemají dobré úmysly," řekl Prubíř, když se znovu vydali na cestu a přešli z rychlé chůze do klusu. „Mají luky a vsadil bych se, že na rozdíl od vesničanů z Nestowe z nich umějí i střílet."

„Ano," odpověděla Sabriel. „Doufám, že nás nahoře čeká Papírové křídlo…"

Nemusela dál popisovat, co by se stalo, kdyby na ně nečekalo. Ani jeden z nich se necítil na boj či na manipulaci s Výsadní magií, a devět lučištníků by je snadno zabilo – nebo zajalo. Pokud tito muži pracují pro Kerrigora, představovali by skvělý úlovek, a nůž, dole v temnotě jezera…

Silnička byla stále strmější, a tak klusali v tichosti. Rychle a trhaně dýchali a už jim nezbývaly síly na slova. Prubíř se rozkašlal a Sabriel na něho ustaraně pohlédla, až si uvědomila, že kašle i ona. Ve stavu, v němž se nacházeli, by s nimi nemusel skoncovat jen šíp; stejně by je vyřídil i kopec.

„Už… to… není… moc daleko," hekal Prubíř, když probíhali zatáčkou a unaveným nohám dopřáli na plochém úseku několik vteřin úlevy, než se pustili do dalšího stoupání.

Sabriel se najednou hořce, kašlavě rozesmála, protože jim pořád zbýval kus cesty. Smích se však proměnil na vyděšený výkřik, když ji něco náhle a prudce zasáhlo do žeber. Zapotácela se do strany, přímo na Prubíře, a oba se skáceli na tvrdé dláždění. Dalekonosný šíp našel svůj terč.

„Sabriel!" zařval Prubíř hlasem, který mu přeskakoval strachem a vztekem. Jméno pak vykřikl ještě jednou a Sabriel najednou ucítila, jak se v něm prudce probudila Výsadní magie. Zatímco sílila, Prubíř vyskočil a napřáhl ruce směrem k nepříteli, onomu nadmíru talentovanému střelci. U konečků prstů se mu rozzářilo osm malých sluncí, jež se zvětšila na velikost zaťatých pěstí a vystřelila pryč, přičemž ve vzduchu za sebou zanechala bílé pruhy přetrvávajícího obrazu. O zlomek vteřiny později jim výkřik zdola potvrdil, že nalezla alespoň jeden cíl.

Sabriel omráčeně uvažovala, kde v sobě mohl Prubíř najít tolik síly, aby mu postačila na takové kouzlo. A překvapení se změnilo na úžas, když se mladík znenadání sklonil a vzal ji do náruče, spolu s tlumokem a zbrojí – a všechno zvládl jedním ladným pohybem. Trochu vyjekla, když se jí šíp pohnul v boku, ale zdálo se, že Prubíř si toho nevšiml. Trhl hlavou dozadu, z hrdla se mu vydralo nesouhlasné zvířecí zavytí a pak vyrazil po silnici vzhůru. Těžkopádné přískoky zanedlouho přešly do nelidského sprintu. Ze rtů mu vyrazila pěna, slétla mu na bradu a pak i na Sabriel. Napjaly se mu všechny svaly v krku a tvář a oči se mu zastřely nevidoucí energií.

Propadl šílenství, teď by ho dokázal zastavit jen ten, kdo by ho rozsekal na kusy. Sabriel se v jeho sevření zachvěla a obrátila se mu tváří k hrudi, protože byla příliš vyděšená, aby se dokázala dál dívat do nepříčetného, chroptícího obličeje, jenž se tak málo podobal Prubířovi, kterého znala. Alespoň že s ní utíkal pryč od nepřátel…

Mladík nepřestával pelášit, překlopýtal přes poházené kameny stavby, která byla kdysi branou: skoro se nezastavil, jen s kozlí přesností přeskakoval z jednoho balvanu na druhý. Tvář mu svítila jasnou červení jako požární stříkačka, pulz mu v krku tepal rychlostí kolibřích křídel. Sabriel v náhlé obavě, že mu pukne srdce, zapomněla na vlastní zranění a rozkřičela se na něho a prosila ho, aby ovládl svou zběsilost.

„Prubíři! Jsme v bezpečí! Polož mě na zem! Zastav se! Prosím tě, zastav!“

Prubíř ji však neslyšel. Soustředil se výhradně na cestu vpřed. Proběhl pobořenou branou a ubíral se dál po obezděném chodníku se široce rozevřeným chřípím a hlavou házel ze strany na stranu, jako by byl ohař na stopě kořisti.

„Prubíři! Prubíři!“ vzlykala Sabriel a tloukla mu pěstmi do hrudi. „Utekli jsme jim! Jsem v pořádku! Zastav! Zastav!“

Ale mladík pořád utíkal, hnal se další klenbou; do mírného stoupání, zatímco mu pod nohama odpadávaly kameny; po krátkém schodišti, na němž přeskakoval díry. Chvíli ho zdržely zavřené dveře a Sabriel si úlevou oddechla, ale to už do nich zlostně kopal, až prorazil jejich zpuchřelé dřevo a pozpátku se jimi prosmýkl tak, aby Sabriel uchránil před třískami.

Za dveřmi se táhlo rozsáhlé, otevřené prostranství ohraničené strženými zdmi. Celý prostor byl porostlý vysokým plevelem, z něhož občas čouhaly zakrslé, divoce rostoucí stromky. Přímo u západního okraje, na místě, kde se kdysi dávno ze svahu zřítil kus zdi, byla posazena dvě Papírová křídla; jedno bylo otočené směrem na jih a druhé na sever. Vedle nich stáli dva lidé, dvě nezřetelné siluety ohraničené planoucí oranžovou aureolou odpoledního slunce, které za nimi právě zapadalo.

Prubíř se pustil do běhu, ba přímo do trysku, a rozrážel plevel jako loď brázdící sargasové moře. Doběhl k oběma stojícím postavám, jemně před ně na zem položil Sabriel – a skácel se k zemi; oči se mu přetočily na bělmo a začaly se mu cukat ruce.

Sabriel se k němu pokusila doplazit, ale tu najednou pocítila ostrou a omračující bolest v boku, takže jediné, co mohla udělat, bylo posadit se a podívat se na oba lidi a za nimi pak na Papírová křídla.

„Buď zdráva," ozvaly se jednohlasně. „Pro tuto chvíli jsme Clayry. Vy musíte být Abhorsenka a král."

Sabriel na ně zírala s otevřenou pusou. Do očí jí svítilo slunce, a tak měla potíže řádně si je prohlédnout. Obě to byly mladé ženy s dlouhými světlými vlasy a jasnýma, pronikavě modrýma očima. Měly na sobě bílé lněné šaty s dlouhými otevřenými rukávy. Čerstvě vyžehlené šaty, při pohledu na něž se Sabriel v promočených kamaších a upocené zbroji cítila mimořádně špinavá a neupravená. Stejně jako hlasy, i tváře měly totožné. Velice hezké. Byla to dvojčata.

Usmály se a poklekly; jedna vedle Sabriel, druhá vedle Prubíře. Sabriel ucítila, jak se v nich pomalu probouzí Výsadní magie, jako voda stoupající zřídlem – pak do ní vtekla a smyla z ní zranění a bolest, které jí způsobil šíp. Prubířův dech se zklidnil a mladík upadl do klidného, ničím nerušeného spánku.

„Děkuji vám," zaskuhrala Sabriel. Pokusila se usmát, ale připadlo jí, že zapomněla, jak se to dělá. „Za námi jsou… otrokáři… lidští spojenci Mrtvých…"

„My víme," řekly ty dvě. „Ale jsou deset minut odsud. Tvůj přítel – král – utíkal velmi, velmi rychle. Viděly jsme ho běžet už včera. Nebo zítra."

„Ach tak,“ hlesla Sabriel a ztěžka se zvedla s myšlenkami soustředěnými na otce a na to, co jí řekl o clayrském zmatku ohledně času. Nejlepší bude, když zjistí, co potřebuje vědět, dřív, než se situace pořádně zamotá.

„Děkuji vám,“ zopakovala, protože když se zcela vzpřímila, šíp z ní dopadl na zem. Byl to lovecký nástroj s úzkým hrotem, nikoli šipka schopná proniknout zbrojí. Muži měli v úmyslu pouze ji zpomalit. Zachvěla se a ucítila dírku mezi dvěma pláty zbroje. Rána nepůsobila dokonale zaceleným dojmem – připadala jí jen starší, jako by k ní nepřišla před několika minutami, nýbrž před týdnem.

„Otec mi řekl, že tu budete… že jste po nás pátraly a že jste pátraly i po místě, kde Kerrigor ukryl své tělo.“

„Ano,“ odpověděly Clayry. „Víš, my dvě přímo ne. Mohly jsme se stát Clayrami jen pro dnešek, protože jsme nejlepší pilotky Papírových křídel…“

„Nebo spíš tady Ryelle…“ řeklo jedno z dvojčat a ukázalo na druhé. „Ale protože bude potřebovat Papírové křídlo, aby se dostala domů, bylo třeba dvou Papírových křídel, takže…“

„Mě doprovází i Sanar,“ pokračovala Ryelle a ukázala na svou sestru.

„Obě dvě,“ dodaly sborově. „Nemáme moc času. Můžete letět rudozlatým křídlem… když jsme se to minulý týden dozvěděly, natřely jsme ho královskými barvami. Ale ke Kerrigorovu tělu.“

„Ano,“ řekla Sabriel. Nepřítel jejího otce, její rodiny, celého království. S nímž se musí vypořádat. Její břímě; bez ohledu na to, jak je těžké a jak slabá jí teď připadají vlastní ramena, břímě, které musí nést.

„Jeho tělo je v Ancelstierre,“ informovala ji dvojčata. „Ale náš pohled za Zdí slábne, takže nemáme mapu ani neznáme místní jména. Budeme ti je muset ukázat – a ty si to budeš muset pamatovat.“

„Ano,“ souhlasila Sabriel a cítila se jako hloupá studentka, která slibuje, že se popere s otázkou, která je zjevně nad její síly. „Ano.“

Clayry přikývly a opět se usmály. Měly sněhobílé a rovné zuby. Jedna z nich, snad Ryelle – Sabriel si je už začala plést –, z volného rukávu svých šatů vytáhla láhev z čirého zeleného skla. Výmluvný záblesk Výsadní magie Sabriel prozradil, že ještě před okamžikem v

ní nebyla. Druhá žena – Sanar – z rukávu vylovila dlouhou slonovinovou hůlku.

„Můžu?“ zeptaly se zároveň sebe navzájem a odpověděly si „Ano“ dřív, než otázka vůbec stačila proniknout do Sabrielina unaveného mozku.

Ryelle láhev s hlasitým bouchnutím odzátkovala a jedním rychlým horizontálním tahem ruky rozlila její obsah. Sanar před padající vodou stejně rychle kmitla hůlkou – a tekutina ještě ve vzduchu ztuhla a vytvořila tabulku průhledného ledu. Zmrzlé okno, zavěšené přímo před Sabriel.

„Dívej se,“ poručily jí ženy a Sanar na ledové okno poklepala hůlkou. Sklo se při doteku zamlžilo a nakrátko v něm byl vidět vířící sníh, kus Zdi a pak se scéna ustálila v pohyblivém obrazu – do velké míry se podobajícímu filmovým záběrům z jedoucího automobilu. Wyverleyská akademie se na filmy dívala spatra, ale Sabriel jich pěknou řádku shlédla v Bainu. Obraz před jejíma očima byl prakticky stejný, jen byl barevný, a navíc slyšela přirozené zvuky stejně jasně, jako by v něm sama byla.

Okno ukazovalo typické ancelstierské pole – dlouhý lán, se zralou pšenicí připravenou ke sklizni. V dálce se zastavil traktor, řidič si povídal s jiným mužem usazeným na povozu, před nímž flegmaticky stáli dva tažní koně a vykukovali zpoza klapek.

Obraz se k těmto dvěma mužům rychle přiblížil, obletěl je, přičemž zachytil útržek jejich rozhovoru, a pokračoval: po silnici, do kopce a přes něj, nevelkým lesíkem a vzhůru ke křižovatce, kde se se štěrkovou cestou křížila významnější asfaltová silnice. Stál tam i ukazatel a „oko“, nebo co to vlastně bylo, na něj zaostřovalo, dokud ukazatel nevyplnil celý prostor ledového okna. „Wyverley 2,5 míle,“ stálo na něm. Šipka posílala pocestné po hlavní silnici. A pak opět vystřelili kupředu a hnali se k městečku Wyverley.

O několik vteřin později se pohyblivý obraz zpomalil a zprostředkoval pohled na dobře známé domky ve Wyverley; dílnu kováře působícího zároveň ve funkci mechanika, Wyverleyský hostinec, strážníkův úpravný domek s modrou lucernou. Sabriel všechny tyto orientační body dobře znala. Začala se ještě více soustředit, protože obraz poté, co jí předvedl určité záchytné body, nyní musel odletět do ancelstierských končin, které jí byly neznámé.

Ale obraz pořád nikam nespěchal. Rychlostí chůze se ubíral vesnicí, sklouzl ze silnice a sledoval koňskou stezku táhnoucí se po zalesněném kopci známém jako Šťovíčník. Nebylo pochyb, že je to opravdu hezký kopec, porostlý hájem korkových dubů, mezi nimiž se dalo najít několik vskutku starých stromů. Jeho jedinou zajímavostí byla obdélníková mohyla na vrcholu… mohyla… Obraz se změnil, zaostřil na ohromné šedozelené hranaté balvany naskládané těsně na sebe. Sabriel si z hodin místní historie pamatovala, že jde o něčí poměrně nedávný rozmar. Postavený před méně než dvěma sty lety. Už jej jednou málem navštívila, ale pak ji něco přimělo, aby si svůj záměr rozmyslela…

Obraz se opět změnil, jakýmsi způsobem se zanořil do kamene, sjížděl mezi vrstvami malty, kličkoval kolem kvádrů až k temné síni v jejich srdci. Ledové okno na okamžik zcela ztmavlo, pak se rozsvítilo světlo. Pod mohylou se nacházel bronzový sarkofág, jehož kov se hemžil volnomagickými zkomoleninami Výsadních symbolů. Obraz se těmto pohyblivým znakům vyhnul a pronikl do bronzu. V něm ležela tělo, živé tělo, obestřené volnomagickými kouzly.

Pohled se posunul a trhavě se přenesl ke tváři ležícího. Pohledné tváři, která se pomaličku zaostřovala, tváři, na níž bylo vidět, kým býval dříve Kerrigor. Lidské tváři Rogira, jehož rysy jasně dokazovaly, že měl s Prubířem stejnou matku.

Sabriel z obrazu nespouštěla oči; podobnosti mezi oběma nevlastními bratry v ní vzbuzovaly znechucení a zároveň ji fascinovaly – pak se pohled najednou rozmazal, rozvířil se do šedi, šedi doprovázené ženoucí se vodou. Do Smrti. Proti proudu se brodilo cosi obrovitého a obludného, zubatý výřez tmy, beztvarý a nevýrazný, s výjimkou dvou očí žhoucích nepřirozenými plameny. Zdálo se, že netvor Sabriel vidí i za ledovým oknem; pak vyrazil kupředu a napřáhl k ní dvě paže podobající se nafouklým bouřkovým mračnům.

„Abhorsenův parchante!“ zařval Kerrigor. „Tvoje krev vytryskne na kameny…“

Paže měly už každým okamžikem proniknout oknem, když tu led znenadání popraskal a jeho střepiny se sesypaly na hromadu rychle tající břečky.

„Viděla jsi," pravily Clayry společně. Nebyla to otázka. Sabriel celá roztřesená přikývla a v myšlenkách stále prodlévala u podobnosti mezi Kerrigorovým původním lidským tělem a Prubířem. Kde se rozdělily jejich cesty? Co uvedlo Rogira na dlouhou cestu vedoucí k netvorovi známém pod jménem Kerrigor?

„Máme čtyři minuty," ohlásila Sanar. „Pak přijdou otrokáři. Pomůžeme ti odnést krále k Papírovému křídlu, souhlasíš?"

„Ano, děkuji," odpověděla Sabriel. Navzdory úděsnému pohledu na Kerrigorovu ohyzdnou duševní podobu ji obraz naplnil novým a nezlomným odhodláním. Kerrigorovo tělo leží v Ancelstierre. Najde je a zničí, a pak se vypořádá s jeho duší. Napřed se ale musí dostat k tělu…

Obě ženy s hekáním zvedly Prubíře. Nikdy nebyl lehká váha a teď byl ještě těžší, nasátý vodou po brodění v jezeře. Ale zdálo se, že Clayry si s ním docela dobře poradí i navzdory svému poněkud éterickému vzezření.

„Přejeme ti mnoho štěstí, sestřenko," řekly, zatímco pomalu kráčely k rudozlatému Papírovému křídlu, které balancovalo těsně u okraje pobořené zdi a pod nímž se bílomodře třpytila Saere.

„Sestřenko?" zašeptala Sabriel. „Myslím, že jsme sestřenky – jakýmsi způsobem, že ano?"

„Pokrevné příbuzné. Všechny jsme dětmi Velkých Výsad," přitakaly Clayry. „I když se klan zmenšuje…"

„Víte… vždycky, co se stane?" zeptala se Sabriel, když Prubíře jemně uložily do zadní části kokpitu a přivázaly ho popruhy, které se běžně používaly k upevnění zavazadel.

Obě Clayry se zasmály. „Ne, díky Výsadě! Naše rodina je nejpočetnější ze všech rodů a tento dar je rozdělen mezi spoustu jejích členů. Naše vize přicházejí v útržcích a zlomcích, záblescích a stínech. Když je třeba, celá rodina může vložit sílu do zaostření pohledu – jak to udělala dnes prostřednictvím nás. Zítra budeme zpátky u snů a zmatku, nebudeme vědět, kde, kdy nebo co vidíme. A teď nám zbývají už jen dvě minuty…"

A najednou Sabriel objaly a překvapily ji zjevnou vřelostí svého gesta. Sabriel jim objetí ráda opětovala, neboť jim byla vděčná za veškerou péči. Když nyní přišla o otce, nezbyla jí žádná rodina – ale

možná by mezi Clayry mohla nalézt sestry a možná by se Prubíř mohl stát…

„Dvě minuty," zopakovaly obě ženy, každá do jednoho jejího ucha. Sabriel je pustila a chvatně si z tlumoku vytáhla *Knihu mrtvých* a obě knihy Výsadní magie, které zaklínila vedle Prubířova zlehka pochrupujícího těla. Po krátkém zamyšlení k nim také vecpala vlnou podšitý nepromokavý plášť a námořnický plášť. Potom do zvláštních pouzder zasunula Prubířovy meče; tlumok a zbytek jeho obsahu však musela nechat na místě.

„Další zastávka, Zeď," zamumlala Sabriel, když se vyškrábala do letadla. Snažila se nepřemýšlet o tom, co by se stalo, kdyby cestou museli přistát v nějaké necivilizované končině.

Clayry už seděly v zelenostříbrném letounu, a zatímco si Sabriel uvazovala popruhy, uslyšela, jak začínají hvízdat a ze rtů se jim do vzduchu linou Výsadní kouzla. Sabriel si olízla rty, sebrala veškerý dech a síly a přidala se k nim. Za oběma letadly se zvedl vítr, rozčechral černé a světlé vlasy, nadzvedl strojům ocasy a opřel se jim do křídel.

Sabriel se po hvízdání, jež přivolalo vítr, nadechla a pohladila hladký laminovaný papír letadlového trupu. Myslí jí probleskl prchavý obraz prvního Papírového křídla, zničeného a hořícího v hlubinách Svatojámy.

„Doufám, že se nám dnes bude dařit lépe," zašeptala, než se přidala ke Clayrám, jimž se ze rtů linul už poslední tón, průzračně čistý zvuk, který měl v letadlech probudit Výsadní magii.

O vteřinu později z pobořeného belisaerského paláce vystřelila dvě Papírová křídla s jasnýma očima, sklouzla skoro až k vlnám Saerského moře, potom vyletěla, aby začala kroužit stále výše nad kopcem. Jedno letadlo, se zelenostříbrným trupem, se stočilo na severozápad. Druhé, s trupem rudozlatým, zamířilo na jih.

Prubíř, kterého probudily poryvy studeného vzduchu na tváři a dosud nepoznaný pocit z létání, omráčeně zadrmolil: „Co se to stalo?"

„Letíme do Ancelstierre," zakřičela Sabriel. „Za Zeď, abychom našli Kerrigorovo tělo – zničili ho!"

„Aha," odpověděl jí Prubíř, který uslyšel jen slova „za Zeď". „Dobře."

kapitola 25.

„Promiňte, pane," řekl voják a zasalutoval u dveří důstojnické koupelny. „Službu konající důstojník se nechává poroučet a ptá se, jestli byste se k němu nemohl okamžitě dostavit."

Plukovník Horyse si povzdechl, položil břitvu a flanelovým ručníkem si utřel zbytky holicího mýdla. Při holení byl vyrušen už ráno a několikrát během dne se pokoušel započatou práci dokončit. Možná to byl signál, aby si nechal narůst knírek.

„Co se děje?" zeptal se odevzdaně. Ať se dělo cokoliv, pravděpodobně nešlo o nic příjemného.

„Letadlo, pane," odpověděl vojín flegmaticky.

„Z armádního velitelství? Shazuje nám válec se zprávou?"

„To nevím, pane. Je na druhé straně Zdi."

„Cože!" zvolal Horyse, upustil všechny holicí potřeby, popadl přilbu a meč a pokusil se vyběhnout ven; a to všechno najednou. „To není možné!"

Když však nakonec všechno zvládl a seběhl na předsunuté pozorovací stanoviště – do osmiboké pevnůstky, která na hranici vyčnívala do vzdálenosti padesáti yardů ode Zdi –, zjistil, že to dost dobře možné je. S podvečerem sláblo světlo – na druhé straně se nejspíš chystalo zapadnout slunce –, ale viditelnost byla natolik dobrá, že v dálce rozeznal vzduchem unášený tvar, který se snášel k zemi v sérii dlouhých, pozvolných smyček… a to na druhé straně Zdi. Ve Starém království.

Službu konající důstojník objekt sledoval velkým dalekohledem pozorovatele dělostřeleckých zásahů a lokty se opíral o pytle s pískem na předprsni. Horyse se na chvilku zastavil, aby si vybavil

vojákovo jméno – v pohraniční posádce byl nový – a potom ho poklepal po rameni.

„Jorberte. Vadilo by vám, kdybych se podíval?“

Mladý důstojník dalekohled neochotně sklonil a předal jej jako hošík, který se musí rozloučit se zpola spořádaným lízátkem.

„Je to rozhodně letadlo, pane,“ řekl a při svých slovech se rozzářil. „Naprosto nehlučné, jako kluzák, ale určitě má nějaký pohon. Je snadno ovladatelné a taky nádherně pomalované. Jsou v něm dva… lidé, pane.“

Horyse neodpovídal, ale převzal od něho dalekohled a zaujal stejnou pozici se zapřenými lokty. Chvíli letadlo neviděl a chvatně aparát natáčel doprava doleva, potom s ním kličkoval nahoru a dolů – a pak je spatřil, níž, než čekal, těsně před nástupem na přistání.

„Vyhlaste pohotovost,“ poručil mladíkovi nekompromisně, když si znenadání uvědomil, že letadlo přistane velmi blízko přechodu – možná jen sto yardů od brány.

Uslyšel, jak Jorbert jeho rozkaz zopakoval seržantovi, ten ho s řevem předal hlídkám, ty službu konajícím poddůstojníkům a nakonec se donesl k ručním klaksonům a starému zvonu, který visel před důstojnickou kantýnou.

Kdo nebo co sedí v letadle, dokázal určit, až si trochu pohrál se zaostřením, a tu k němu vyskočila Sabrielina tvář zvětšená i navzdory vzdálenosti do rozpoznatelné podoby. Sabriel, dcera Abhorsena, kterou doprovází neznámý muž – nebo něco v podobě člověka. Horyse chvíli uvažoval, že pošle své muže pryč, ale to už slyšel, jak na prkenných lávkách klapají okované boty a jak halasí seržanti a desátníci – a třeba to ani Sabriel být nemusí. Slunce slábne a nadcházející noc bude první za úplňku…

„Jorberte!“ vyštěkl a předal dalekohled svému překvapenému a nepřipravenému podřízenému. „Zajděte za praporčíkem, nechejte ho ode mě pozdravovat a požádejte ho, aby dal osobně dohromady oddíl zvědů – půjdeme ven a to letadlo si prohlédneme pěkně zblízka.“

„Ach, děkuji vám, pane!“ vyhrkl nadporučík Jorbert, který množné číslo Horysova rozkazu pochopil tak, že zahrnuje i jeho. Jeho nadšení plukovníka zarazilo, alespoň na chvíli.

„Povězte mi, Jorberte,“ vyzval ho. „Nežádal jste čirou náhodou o převelení k leteckému sboru?“

„Víte, že ano, pane,“ opáčil Jorbert. „Osmkrát…“

„Pamatujte si toto,“ přerušil ho Horyse. „To, co k nám přilétá, může být létající tvor, nikoli létající stroj – a jeho piloti mohou být hnijící zrůdy, které by měly být správně mrtvé, nebo volnomagické výtvory, které nikdy doopravdy nežily. Nemusí to být žádní kolegové letci, rytíři nebes či cokoli jim podobného.“

Jorbert zcela nevojensky přikývl, zasalutoval a otočil se na podpatku.

„A až budete příště ve službě, nadporučíku, nezapomeňte si meč,“ zavolal za ním Horyse. „To vám nikdo neřekl, že revolver by vám tady nemusel fungovat?“

Jorbert zase přikývl, zrudl, skoro zasalutoval, potom odcupital spojovacím zákopem. Jeden z vojáků na předsunutém pozorovacím stanovišti, korporál s rukávem plným prýmků prozrazujícím jeho dvacetiletou působnost u vojska a s Výsadním symbolem na čele dokazujícím jeho pohraniční způsobilost, za vzdalujícími se zády mladého důstojníka jen zavrtěl hlavou.

„Proč vrtíte tou hlavou, korporále Anshy?“ vyštěkl Horyse podrážděný řadou nepovedených holicích pokusů a tímto nečekaným a možná i nebezpečným příletem letadla.

„Mám vodu na mozku,“ opáčil korporál zvesela – a poněkud dvojznačně. Horyse otevřel ústa, aby ho ostře pokáral, potom je zase zavřel, když se mu koutky mimovolně stáhly do náznaku úsměvu. Než se mohl doopravdy zasmát, odešel ze stanoviště a zamířil zpátky na křižovatku zákopů, kde se měl před cestou za Zeď jeho oddíl setkat s oddílem praporčíka. Během pěti kroků ho smích přešel.

Papírové křídlo doklouzalo ve sněžném víru k dokonalému přistání. Sabriel a Prubíř v něm ještě chvíli seděli a třásli se každý pod jedním pláštěm, načež se pomalu vysoukali ven a po kolena se zabořili do udusaného sněhu. Prubíř, s jasně červeným nosem a ojíněným obočím, se na Sabriel usmál.

„Zvládli jsme to.“

„Prozatím," odpověděla Sabriel a obezřele se rozhlédla. Viděla dlouhou šedou masu Zdi, na jejíž ancelstierské straně zářilo podzimní slunce sytě medové barvy. Tady byly u šedého kamene naváté závěje sněhu, bylo zataženo a nastával večer. Byla dostatečná tma, aby se kolem mohli pohybovat Mrtví.

Prubířovi ztuhl úsměv na rtech, když vycítil Sabrielinu náladu, a tak si podal z Papírového křídla meče a levý z nich nabídl Sabriel. Dívka si jej vsunula do pochvy, ale příliš se do ní nehodil – což jí opět připomnělo, o co přišla.

„Měla bych ještě vytáhnout knihy," řekla a předklonila se, aby je vylovila z pilotní kabiny Obě knihy Výsadní magie byly v pořádku, sníh na nich nezanechal žádné stopy, ale *Kniha mrtvých* jí připadala vlhká. Když ji vytáhla, zjistila, že vlhkost nepochází od sněhu. Zpod desek vytékaly krůpěje tmavé, husté krve. Sabriel je potichu otřela o tvrdý povrch sněhu, na němž zanechala tmavomodrou stopu. Pak si knihy vsunula do kapes kabátce.

„Proč… proč ta kniha krvácela?" zeptal se Prubíř a snažil se, a skoro se mu to dařilo, aby mu v hlase zaznívala spíše zvědavost než strach.

„Myslím, že reaguje na velkou koncentraci úmrtí," odpověděla Sabriel. „Existuje tu velký potenciál pro vzkříšení Mrtvých. Jde o velice slabé místo…"

„Pst!" přerušil ji Prubíř a ukázal směrem ke Zdi. V rojnici se k nim rozvážným, plynulým krokem přibližovaly postavy, temné siluety na pozadí sněhu. Nesly si luky a kopí a Sabriel rozeznala přinejmenším i pušky, které měly přehozené přes ramena.

„To je v pořádku," řekla Sabriel, ačkoli se jí o žaludek otřel jemný záchvěv nervozity. „To jsou vojáci z ancelstierské strany – přesto bych měla křídlo poslat pryč…"

Rychle se ubezpečila, že si z kokpitu všechno vzali, potom položila ruku na špici letadla, těsně nad jeho blyštící se oko. Když promluvila, měla dojem, že k ní vzhlédlo.

„Leť, příteli můj. Nechci riskovat, že tě odtáhnou do Ancelstierre a rozeberou tě. Leť si, kam chceš – na Clayrský ledovec nebo, jestli uznáš za vhodné, do domu Abhorsenů, kde se řítí vodopád."

Ustoupila a vykreslila Výsadní znaky, které měly prostoupit křídlo možností volby a přimět větry, aby je zanesly na vybrané

místo. Znaky vnikly do zahvízdání a Papírové křídlo se se stupňujícím tónem začalo pohybovat a zrychlovat, dokud se na vrcholu nejvyššího tónu nevzneslo do vzduchu.

„No to mě podržte!“ ozval se jakýsi hlas. „Jak jste to dokázala?“

Sabriel se otočila a spatřila mladého udýchaného ancelstierského důstojníka, jemuž se na náramenících osaměle vyjímala jediná zlatá pecka nadporučíka. Stál dobrých padesát yardů před zbytkem rojnice, ale nevypadal zděšeně. V ruce však svíral meč a revolver, a když se k němu Sabriel začala blížit, obě zbraně pozvedl.

„Stůjte! Jste mými zajatci!“

„Jsme spíš pocestní,“ odpověděla Sabriel, i když se opravdu zastavila. „Vidím to za vámi plukovníka Horyse?“

Jorbert se pootočil, aby se podíval, uvědomil si svou chybu a otočil se, jen aby spatřil, jak se Sabriel a Prubíř usmívají, potom nepokrytě zubí a nakonec z plna hrdla smějí, až se navzájem chytali za ruce.

„Co je tu tak legračního?“ tázal se nadporučík Jorbert, zatímco se dvojice před ním smála a smála, až jí tekly slzy po tvářích.

„Nic,“ řekl Horyse a pokynul svým mužům, aby obstoupili Sabriel a Prubíře, a sám k nim přistoupil a opatrně jim položil dva prsty na čela – zkoušel Výsadu, kterou v sobě nesli. S uspokojením jimi potom začal lehce třást, dokud je trhavý, mučivý smích nepřešel. Potom, k údivu svých mužů, oba dva objal kolem ramen a odvedl je zpátky k přechodu, k Ancelstierre a slunci.

Jorbert, kterému nezbývalo než krýt jejich ústup, rozhořčeně zvolal do vzduchu: „Co tu bylo tak legračního?“

„Slyšel jste plukovníka,“ odpověděl mu praporčík Tawklish. „Nic. Byla to hysterická reakce, toť vše. Ti dva si prošli peklem, to si pište.“

Potom, jak to se služebně mladšími důstojníky dokáží jen praporčíci, se odmlčel a Jorberta dokonale spražil uváženým a dlouho odkládaným „pane“.

Když vystoupili ze stínu Zdi do relativního tepla ancelstierského podzimu, příjemná teplota obklopila Sabriel jako měkká deka. Ucítila, jak Prubíř vedle ní, s tváří slepě upřenou na slunce, zaváhal a klopýtl.

„Vypadáte pěkně zničeně,“ poznamenal k nim Horyse laskavými, pomalými slovy, kterými oslovoval vojáky otřesené po výbuších granátů. „Co takhle se něčeho najíst, nebo byste se radši chtěli trochu prospat?“

„Určitě nějaké to jídlo,“ odpověděla Sabriel a pokusila se na něho vděčně usmát. „Ale žádný spánek. Na ten není čas. Povězte mi – kdy byl úplněk? Před dvěma dny?“

Horyse se na ni podíval a napadlo ho, že mu přestala připomínat vlastní dceru. Za tak krátkou dobu se z ní stala Abhorsenka, člověk mimo jeho chápání…

„Je dnes.“

„Ale vždyť jsem byla ve Starém království nejmíň šestnáct dnů…“

„Čas se mezi oběma královstvími chová divně,“ poznamenal Horyse. „Měli jsme tu hlídky, které přísahaly, že byly venku dva týdny, přičemž se vrátily za osm dní… Z toho jde pokladníkovi hlava kolem…“

„Ten hlas, co se line z té bedny na sloupu,“ přerušil ho Prubíř, když sešli z klikaté pěšiny táhnoucí se mezi bariérami ostnatých drátů a sestoupili do úzkého spojovacího zákopu. „V té bedně nesídlí žádná Výsadní kouzla, ani ten hlas…“

„Ach tak,“ odpověděl Horyse a podíval se dopředu, kde tlampač oznamoval konec denní služby. „Divím se, že vůbec funguje. Pohání ho elektřina, pane Prubíři. Věda, nikoli kouzla.“

„Dnes večer fungovat nebude,“ poopravila ho tiše Sabriel. „Stejně jako žádné jiné technické zařízení.“

„Ano, je dost hlučný,“ řekl Horyse silným hlasem. Pak poněkud tišeji dodal: „Prosím vás, než se dostaneme do mého krytu, už nic neříkejte. Vojáci už pochytili něco o dnešní noci a úplňku…“

„Ovšem,“ opáčila Sabriel unaveně. „Omlouvám se.“

Zbytek cesty ušli mlčky; ploužili se křivolakým spojovacím zákopem, míjeli vojáky v předsunutých zákopech, připravené v pohotovostním režimu. Když kolem nich procházeli, vojáci umlkali, ale opět se pouštěli do řeči, jakmile zašli za nejbližší zákrut a zmizeli jim z očí.

Nakonec sestoupili po schodišti do plukovníkova krytu. Před vchodem stáli na stráži dva seržanti – tentokrát to byli Výsadní

mágové z oddílu hraničních zvědů, nikoli příslušníci pravidelné posádky. Další voják odběhl do kuchyně, aby přinesl nějaké jídlo. Horyse chvíli manipuloval s malým lihovým vařičem a připravoval čaj.

Sabriel jej vypila, aniž by se jí významně ulevilo. Ancelstierre a univerzální utěšitel její společnosti – čaj – už jí nepřipadaly tak zaručené a spolehlivé, jak si kdysi myslívala.

„Tak," spustil Horyse. „Řekněte mi, proč nemáte čas se vyspat."

„Včera mi umřel otec," pronesla Sabriel s kamennou tváří. „Větrné píšťaly dnes v noci selžou. Za východu měsíce. Spolu s měsícem se tady objeví i Mrtví."

„Je mi líto, že zemřel váš otec. Opravdu velmi líto," řekl Horyse. Zaváhal, pak dodal: „Ale když už jste tady, nemohla byste Mrtvé zase spoutat?"

„Kdyby nešlo o nic jiného, tak ano, mohla," pokračovala Sabriel. „Ale jsou tu horší věci. Pane plukovníku, slyšel jste někdy jméno Kerrigor?"

Horyse odložil hrnek s čajem.

„Váš otec o něm kdysi mluvil. Myslím, že je to jeden z vyšších Mrtvých, uvězněný za Sedmou branou, je to tak?"

„Je víc než vyšší, možná přímo nejvyšší," poznamenala Sabriel zasmušile. „Pokud vím, je to jediný Mrtvý duch, který je také volnomagickým mistrem."

„A je to také odrodilý člen královské rodiny," dodal Prubíř hlasem, který zněl po působení ledových větrů ve výškách pořád chraplavě a suše; nepomohl mu ani čaj. „A už není ani uvězněný. Prochází Životem."

„Všechny tyto věci mu dodávají sílu," pokračovala Sabriel. „Má však také jednu slabost. Kerrigorovo zvládnutí Volné magie a velká část jeho moci v Životě i ve Smrti závisí na trvalé existenci jeho původního těla. Kdysi dávno, když se rozhodl stát se Mrtvou duší, ho ukryl – ukryl ho v Ancelstierre. Abych byla přesná, tak poblíž vesnice Wyverley."

„A teď přichází, aby se ho zmocnil…" podotkl Horyse se strašlivou předtuchou. Navenek vypadal klidně; po všech těch dlouhých létech ve vojenské službě získal hroší kůži a naučil se

nedávat najevo pocity. Uvnitř však cítil rozechvění a doufal, že se nepřenáší do hrnku, který držel v ruce.

„Kdy přijde?“

„S příchodem noci,“ odpověděla Sabriel. „Spolu s armádou Mrtvých. Pokud se mu podaří vyjít ze Smrti blízko Zdi, mohl by přijít ještě dříve.“

„Slunce…“ spustil Horyse.

„Kerrigor umí ovlivňovat počasí, vyvolat mlhu nebo hustá mračna.“

„Co tedy můžeme dělat?“ zeptal se Horyse a vytočil ruce dlaněmi vzhůru směrem k Sabriel, a v očích se mu objevily dva velké otazníky. „Abhorsenko.“

Sabriel ucítila, jak jí na záda dopadá nová zátěž, břímě, které přidává k únavě, pod níž se už ohýbala, ale přinutila se mu odpovědět.

„Kerrigorovo tělo leží v kouzly chráněném sarkofágu pod kamennou mohylou na nevysokém kopci zvaném Šťovíčník, ani ne čtyřicet mil odsud. Musíme se tam rychle dostat – a to tělo zničit.“

„A tím zničíme i Kerrigora?“

„Ne,“ opáčila Sabriel a smutně zavrtěla hlavou. „Ale oslabíme ho… takže budeme mít třeba šanci…“

„Dobrá,“ přitakal Horyse. „Do soumraku pořád zbývají tři nebo čtyři hodiny světla, budeme sebou však muset hodit. Chápu to dobře, že Kerrigor a jeho… vojsko… tady bude muset přejít Zeď? Nemohou se jen tak objevit přímo na Šťovíčníku?“

„Ne,“ odpověděla Sabriel. „Budou muset vstoupit do Života ve Starém království a fyzicky překonat Zeď. Nejlepší nejspíš bude, když se ho nebudeme snažit zastavit.“

„Obávám se, že to není možné,“ Horyse na to. „Právě k tomu je tu hraniční posádka.“

„Pak zbytečně zahyne spousta vašich vojáků,“ ozval se Prubíř. „Jen proto, že jim budou stát v cestě. Všechno, co se postaví Kerrigorovi do cesty, dojde záhuby.“

„To tedy chcete, abychom tuhle… tuhle zrůdu a hordu Mrtvých jen tak nechali vpadnout do Ancelstierre?“

„Ne tak úplně,“ odvětila Sabriel. „Chtěla bych se s ním utkat na místě a v okamžiku, které bychom si vybrali my sami. Kdybyste mi

zapůjčil všechny zdejší vojáky, kteří mají Výsadní symbol a disponují trochou Výsadní magie, možná budeme mít dostatek času, abychom Kerrigorovo tělo zničili. Taky budeme skoro pětatřicet mil ode Zdi. Kerrigorova moc se tím sice oslabí jen nepatrně, ale řada jeho přisluhovačů síly pozbude. Možná do té míry, že zničení nebo poškození jejich fyzických těl bude stačit, abychom je poslali zpátky do Smrti.“

„A zbytek posádky? To máme jen ustoupit a nechat Kerrigora a jeho armádu projít hranicí?“

„Nejspíš nebudete mít jinou možnost.“

„Aha,“ zamručel Horyse. Vstal a začal se procházet tam a zpátky, šest kroků, které mu umožňovala velikost krytu. „Naštěstí, nebo snad naneštěstí – teď působím jako velící generál celého pohraničí. Generál Ashenber se vrátil na jih, kvůli… ehm… špatnému zdravotnímu stavu. Je to jen dočasný stav – armádní velitelství jen velmi nerado předává jakékoli odpovědnější vedení lidem, kteří nosí Výsadní symbol. Takže rozhodnutí je na mně…“

Zastavil se a zadíval se na Sabriel a Prubíře – těm však připadalo, že hledí daleko za ně i za rezivý vlnitý plech obklopující kryt. Nakonec pravil:

„Dobrá tedy. Dám vám k dispozici dvanáct Výsadních mágů – polovinu plného počtu zvědů –, a navíc vám poskytnu i běžnější vojáky. Detašovanou jednotku, která vás doprovodí na… kam to bylo? Na Šťovíčník. Nemůžu vám však slíbit, že tady na hranici nebudeme bojovat.“

„My potřebujeme i vás, pane plukovníku,“ podotkla Sabriel do ticha, které se rozhostilo po jeho rozhodnutí. „Vy jste nejmocnější mág, kterým posádka disponuje.“

„Nepřichází v úvahu!“ zvolal Horyse důrazně. „Já celé hranici velím. Mé povinnosti jsou spjaté s tímto místem.“

„Dnes v noci to stejně nebudete schopný nikomu vysvětlit,“ připomněla mu Sabriel. „Žádnému generálovi kdesi na jihu nebo někomu, kdo se neoctl na druhé straně Zdi.“

„Ještě… ještě o tom popřemýšlím, zatímco budeme jíst,“ prohlásil Horyse. Zarachocení tácu a talířů ho taktně upozornilo, že na schodech stanul sluha z kantýny. „Vstupte!“

Sluha vstoupil. Kolem okrajů stříbrných mís vzlínala pára. Jakmile položil tác na stůl, Horyse kolem něho prošel a zařval:

„Posel! Sežeňte adjutanta, majora Tindalla a rotného z roty ‚A‘, nadporučíka Aira od zvědů, praporčíka a ubytovacího důstojníka. Chci všechny na štáb, za deset minut. A… zavolejte i náčelníka přepravy. A upozorněte spojovací jednotku, aby se připravila na šifrování.“

kapitola 26.

Poté, co dopili čaj, se všechno dalo do rychlého pohybu. Pro vyčerpanou Sabriel a Prubíře snad až příliš rychlého. Zatímco dojídali oběd, vojáci začali, soudě dle zvuků zvenčí, pobíhat všemi směry. Potom, než mohli vůbec začít trávit, se vrátil Horyse a řekl jim, aby vyskočili na nohy.

Když Sabriel vyklopýtala ze spojovacího zákopu na seřadiště, napadlo ji, že si připadá, jako by hrála nějaký štěk ve školním divadelním představení. Všude kolem ní se odehrávala spousta věcí, ale ona sama měla dojem, že se zmatku nijak neúčastní. Ucítila, jak jí Prubíř zlehka pohladil ruku, a konejšivě se na něho usmála – pro něho to musí být ještě horší.

Za několik minut je vojáci dostrkali přes seřadiště k řadě čekajících nákladních aut, otevřenému štábnímu vozu a dvěma prapodivným oplátovaným mechanismům ve tvaru kosočtverce se střílnami na všech stranách a pásy. Tanky, uvědomila si Sabriel. Poměrně nedávný vynález. Podobně jako nákladní auta i ony burácely a motory vypouštěly modrošedý kouř. Teď je to v pořádku, pomyslela si Sabriel, ale jakmile zafouká vítr ze Starého království nebo jakmile přijde Kerrigor, motory se zastaví…

Horyse je dovedl ke štábnímu vozu, otevřel zadní dveře a pokynul jim, aby si vlezli dovnitř.

„Jedete s námi?“ zeptala se ho Sabriel váhavě, když se uvelebila na bohatě vypolstrovaných sedadlech a zvítězila nad vlnou únavy, která na ni zaútočila spánkem.

„Ano,“ odpověděl Horyse pomalu. Zdálo se, že ho vlastní odpověď překvapila, a najednou se jim strašně vzdálil. „Ano, jedu.“

„Máte Zrak," řekl Prubíř a vzhlédl ze sedadla, na němž si před usednutím upravoval pouzdro s mečem. „Co jste spatřil?"

„Nic zvláštního," opáčil Horyse. Usedl na přední sedadlo a kývl na řidiče – veterána od zvědů s protáhlou tváří, jehož Výsadní symbol byl na větrem ošlehaném čele už skoro neviditelný.

„Co tím myslíte?" zeptala se Sabriel, ale její otázka zanikla, když řidič stlačil startér a vůz se s kašláním a chroptěním probudil k životu; jeho tenorové vrčení poskytovalo doprovod basové kakofonii nákladních aut a tanků.

Prubíř při nečekaném rachotu a otřesu vyskočil a potom se polekaně usmál, když mu Sabriel zlehka položila prsty na ruku, jako by chtěla zklidnit dítě.

„Co myslel tím ‚nic zvláštního'?" otázala se.

Prubíř se na ni otočil a v pohledu mu soupeřil smutek s vyčerpáním. Uchopil ji za ruku a vykreslil jí čáru na dlani – určitou, zakončenou čáru.

„Ach," zamumlala Sabriel. Potáhla a podívala se na týl Horysovy hlavy. Oči se jí zastřely a spatřila jen linii jeho zastřižených stříbřitých vlasů čouhající mu pod okrajem přilby.

„Dole v… někde na jihu má dceru stejně starou jako já," zašeptala, zachvěla se a sevřela Prubířovi prsty, až byly tak bílé jako ty její. „Proč, proč jenom všechno… všichni…"

Vůz s trhnutím vyrazil kupředu. Před ním jely dva doprovodné motocykly a za ním pak všech devět nákladních aut, jež mezi sebou úzkostlivě dodržovaly odstup sta yardů. Tanky se skřípějícími a řinčícími pásy odjely po vedlejší silnici k železniční vlečce, kde měly být naloženy a odeslány na wyverleyskou zastávku. Nebylo pravděpodobné, že by se mohly dostat na místo před soumrakem. Hlavní silniční konvoj měl dorazit na Šťovíčník před šestou hodinou večerní.

Sabriel prvních deset mil nic neříkala, měla skloněnou hlavu a rukou pořád pevně svírala Prubíře. I on seděl mlčky, ale díval se kolem, rozhlížel se, když opustili vojenskou zónu, a přejížděl zrakem prosperující ancelstierské statky, uzavřené silnice, cihlové domy, soukromé vozy a koňské potahy, které před nimi sjížděly z cesty poté, co jim pokynuli dva vojenští policisté na motocyklech.

„Už jsem v pořádku," řekla Sabriel tiše, když zpomalili, aby projeli Bainem. Prubíř přikývl s očima stále upřenýma na výlohy na hlavní třídě. Baiňané jim pohledy opětovali, neboť jen zřídkakdy viděli vojáky v plné hraniční bojové výzbroji včetně mečovitých bodáků a štítů – a Sabriel a Prubíř byli na první pohled ze Starého království.

„Musíme se zastavit u policejní stanice a upozornit komisaře," oznámil jim Horyse, když vůz zastavil u honosné bílé budovy se dvěma velkými modrými elektrickými lucernami zavěšenými nad vchodem a bytelným štítem, jenž je informoval, že stanuli před Policejním velitelstvím bainského hrabství.

Horyse vstal, mávl na zbytek konvoje, aby pokračoval v jízdě, pak vyskočil ven a vyběhl po schodech nahoru: absurdní postavička ve zbroji a khaki uniformě. Strážník sestupující po schodišti vypadal, že ho zastaví, ale nakonec se zastavil on sám a zasalutoval.

„Jsem v pořádku," zopakovala Sabriel. „Už mi tu ruku můžeš pustit."

Prubíř se usmál a několikrát v jejím sevření stáhl ruku. Dívka vypadala trochu zmateně, pak se usmála i ona a pomalu uvolnila prsty, až si oba položili ruce na sedadla a dotýkali se jen malíčky.

V kterémkoli jiném městě by se kolem armádního vozu se dvěma podobně nezvyklými pasažéry nashromáždil dav. Ale toto byl Bain a Bain ležel nedaleko ode Zdi. Lidé se jednou podívali, spatřili Výsadní znaky, meče a zbroj, a zamířili jiným směrem. Ti s přirozenou obezřelostí, nebo náznakem Zraku, odešli domů a zamkli dveře a okenice, a to nejen pomocí ocelových zámků a železných západek, ale také snítek janovce a jeřábu. Jiní, ještě obezřelejší, se uchylovali k řece a jejím písečným ostrůvkům a ani se nesnažili předstírat, že chytají ryby.

Horyse vyšel o pět minut později ve společnosti vysokého, vážně vyhlížejícího muže, jehož mohutné tělo a orlí obličej nabývaly groteskního rázu pod příliš malým cvikrem, který měl nasunuty na konci nosu. Potřásl plukovníkovi rukou, Horyse se pak vrátil do vozu a opět se vydali na cestu, při níž řidič se značnou zručností rachotivě přehazoval rychlosti.

Za několik minut, než opustili poslední budovy města, se za nimi hlubokými a táhlými tóny rozezněly zvony. K nim se připojil další

zvon odněkud zleva a pak další zepředu. Brzy se zvonění rozléhalo všude kolem.

„Rychlá prácička," zavolal Horyse do zadní části vozu. „Komisař to s nimi musel v minulosti cvičit."

„Ty zvony jsou varování?" zeptal se Prubíř. Představovaly něco, co dobře znal, a tak se i navzdory tomuto zvuku, tomuto varování před strašlivými potížemi, začal cítit víc jako doma. Zvony v něm neprobouzely žádný strach – ale poté, co se podruhé vydal do jezera, měl dojem, že ho už žádný strach nezlomí.

„Ano," odpověděl Horyse. „Do západu slunce buďte doma. Zamkněte všechny dveře a okna. Neotvírejte cizím lidem. Uvnitř i venku mějte rozsvíceno. Připravte si svíčky a lucerny pro případ, že nepůjde elektřina. Mějte na sobě stříbro. Pokud zůstanete venku, vyhledejte tekoucí vodu."

„To jsme si přeříkávali v nižších ročnících," poznamenala Sabriel. „Myslím ale, že moc lidí si na to nepamatuje, ani ti, co bydlí tady."

„To byste se divila, paní," přerušil ji řidič, který ji oslovil koutkem úst, aniž očima sklouzl ze silnice. „Zvony takto nevyzváněly už dvacet let, ale spousta lidí si je pamatuje. Všem, kteří by to nevěděli, to řeknou – na to vemte jed."

„To doufám," odpověděla Sabriel a hlavou jí probleskla vzpomínka na lidi z Nestowe, z nichž dvě třetiny padly za oběť Mrtvým, a ti, co přežili, se museli uchýlit do udíren na skalnatém ostrově. „To doufám."

„Za jak dlouho dorazíme na Šťovíčník?" zeptal se Prubíř. Vzpomínkám podlehl i on, ale v jeho případě se týkaly Rogira. Brzy na jeho tvář opět pohlédne, ale půjde jen o prázdnou schránku, o nástroj pro to, čím se Rogir stal…

„Nanejvýš tak za hodinu, řekl bych," odpověděl Horyse. „Asi tak v šest. V tomhle křápu můžeme dosáhnout průměrné rychlosti skoro třiceti mil za hodinu – což je pozoruhodné. Alespoň pro mě. Už jsem tak zvyklý na hranici a na Staré království – tedy na tu jeho malou část, kterou jsme si prohlídli při obchůzkách. Rád bych viděl ještě víc… zašel dál na sever…"

„Zajdete," ubezpečila ho Sabriel, ale její hlas postrádal přesvědčivost i pro ni samou. Prubíř nic neříkal a Horyse

neodpovídal, takže po těchto slovech jeli dál mlčky. Brzy dohonili konvoj nákladních aut a postupně předjížděli všechny vozy, až se nakonec opět octli v čele. Ale ať zajeli kamkoliv, předcházely je zvony, neboť každá vesnice rychle přebírala varování.

Jak předpokládal Horyse, do Wyverley dorazili krátce před šestou. Nákladní auta se v řadě rozestavovala po celé vsi, od strážníkova domku až po hospodu, vojáci z nich vyskakovali málem předtím, než stačila zaparkovat, a rychle se šikovali na silnici. Spojovací vůz zajel pod jeden z telefonních sloupů a dva muži na něj rychle vylezli, aby připojili dráty. Vojenští policisté odešli na oba konce vsi, aby usměrňovali dopravu. Sabriel s Prubířem vystoupili z auta a čekali.

„Od královské gardy se ani moc neliší," podotkl Prubíř a sledoval, jak se muži seřazují k nástupu, jak křičí šikovatelé a kolem Horyse, který s někým mluvil čerstvě připojeným telefonem, se shromažďují důstojníci. „Pospěšte si a čekejte."

„Ráda bych tě viděla v královské gardě," řekla Sabriel. „A ve Starém království, za… chci říct, než byly zničeny kameny."

„Chceš říct, za mých časů," dodal Prubíř. „To by se líbilo i mně. Bývalo to docela jako tady. Tedy při běžném provozu. Takový poklid a jakási pozvolnost. Někdy jsem si myslel, že život je až příliš pomalý, příliš předvídatelný. Teď bych tomu dal přednost…"

„Podobné věci mě napadaly ve škole," opáčila Sabriel. „Když jsem snila o Starém království. O skutečné Výsadní magii. O Mrtvých, které je třeba spoutat. O princích, které bych…"

„Zachraňovala?"

„Pojímala za muže," odpověděla Sabriel nepřítomně. Zdálo se, že bedlivě pozoruje Horyse. Plukovník telefonem dostával patrně zlé zprávy.

Prubíř nic neříkal. Měl pocit, že se mu všechno zaostřuje, soustředí na Sabriel, na její černé vlasy třpytící se v odpoledním slunci jako havraní křídla. Miluji ji, napadlo ho. Ale když teď řeknu něco nesprávného, možná už nikdy…

Horyse předal telefon zpátky spojovateli a obrátil se k nim. Prubíř z něho nespouštěl oči a najednou si uvědomil, že na to, aby byl se Sabriel o samotě, aby jí něco, cokoliv, řekl, mu nezbývá víc než pět

vteřin. Možná posledních pět vteřin, které kdy budou mít sami pro sebe…

Nebojím se, řekl si.

„Miluji tě," zašeptal. „Doufám, že ti to nevadí."

Sabriel se na něho podívala a usmála se, skoro navzdory sama sobě. Pořád jí prostupoval smutek z otcovy smrti a měla strach z budoucnosti – ale pohled na Prubíře, který na ni upíral bázlivé oči, jí jakýmsi způsobem dodal naději.

„Nevadí," odpověděla mu šeptem a naklonila se k němu. Pak svraštila čelo. „Při Výsadě, myslím… myslím, že bych tě taky mohla milovat, ale teď je…"

„Telefonní spojení na hraniční přechod bylo právě přerušeno," zakřičel na ně Horyse zlověstně přes dunění vesnického zvonu ještě předtím, než se dostatečně přiblížil, aby mohl normálně promluvit. „Přes Zeď se před hodinou začala valit mlha. Ve čtyři čtyřicet šest dorazila k předním zákopům. Potom jsme se nemohli spojit s žádnou z předsunutých skupin ani telefonicky, ani s využitím posla. V té chvíli jsem hovořil se službu konajícím důstojníkem – tím mladíkem, který se tak zajímal o vaše letadlo. Ten mi řekl, že mlha každým okamžikem dospěje k jeho stanovišti. Spojení se pak přerušilo."

„Tak to bychom měli," hlesla Sabriel. „Kerrigor nečekal ani na západ slunce. Uzpůsobuje si počasí."

„Podle údajů poskytnutých hraniční posádkou," pokračoval Horyse, „se tato mlha – a vše, co v ní může být – pohybuje rychlostí asi dvacet mil za hodinu. Vzdušnou čarou k nám dorazí kolem půl osmé. To už bude tma a ještě budeme čekat na východ měsíce."

„Takže jdeme," vyhrkla Sabriel. „Koňská stezka na Šťovíčník začíná za hospodou. Mám jít v čele?"

„Radši ne," odpověděl Horyse. Obrátil se a za mohutného mávání a ukazování zařval několik rozkazů. Za několik vteřin už jeho vojáci obcházeli hospodu a ubírali se stezkou ke Šťovíčníku. Vpředu šli zvědové z přechodu, lučištníci a všichni Výsadní mágové. Ty následovala první pěší četa s nasazenými bodáky a připravenými puškami. Za hospodou se roztáhli do vějířové formace. Horyse, Sabriel, Prubíř a jejich řidič šli v závěsu. Za nimi se pohybovaly

další dvě čety a spojovatelé, kteří z velkého a těžkopádného bubnu odvíjeli drát polního telefonu.

Mezi korkovými duby vládl klid, vojáci kráčeli co nejtišeji a dorozumívali se spíše posunky než výkřiky; ticho narušoval pouze dusot jejich těžkých bot a občasné zarachocení zbroje.

Mezi stromy se snášely syté a zlatavé sluneční paprsky, které však už přicházely o své teplo jako máslově zbarvené víno, které má jen chuť, nikoli opojnost.

Jakmile se přiblížili k vrcholu kopce, dál už pokračovali jen zvědové. První pěší četa odcházela na severní stranu kopce po níže položené vrstevnici; zbývající dvě čety vyrazily na jihozápad a jihovýchod a kolem kopce vytvořily obranný trojúhelník. Horyse, Sabriel, Prubíř a řidič šli pořád dál.

Stromy přestaly růst asi dvacet yardů od vrcholu kopce a na jejich místo nastoupilo husté býlí a bodláky. Na nejvyšším bodě stála mohyla: pevná krychle o velikosti chaty sestavená z šedozelených kamenů. Dvanáct zvědů už ji ve skupinkách obstoupilo a čtyři z nich už páčili jeden rohový kámen dlouhým sochorem, který si zjevně přinesli za tímto účelem.

Jakmile Sabriel a Prubíř vyšli nahoru, kámen se s žuchnutím zřítil k zemi a obnažil pod sebou další kvádry. Zároveň s tím všichni přítomní Výsadní mágové ucítili v uších jemné bzučení a v jediné vlně je přepadla závrať.

„Cítili jste to?“ zeptal se Horyse zbytečně, neboť z výrazů a pohybů rukou zvednutých ke všem uším bylo patrné, že cítili.

„Ano,“ odpověděla Sabriel. V menší míře šlo o stejný pocit, který v jezeře vyvolávaly zničené kameny. „Obávám se, že se to ještě zhorší, jakmile se přiblížíme k sarkofágu.“

„Jak hluboko uvnitř je?“

„Myslím, že to jsou čtyři bloky,“ Sabriel na to. „Nebo pět. Viděla jsem ho… z divné perspektivy.“

Horyse přikývl a pokynul mužům, aby pokračovali v páčení kamenů. Zvědové se energicky pustili do práce, ale Sabriel si všimla, že si neustále ověřují polohu slunce. Všichni zvědové byli Výsadními mágy s různou mocí – všichni věděli, co nastane se západem slunce.

Za patnáct minut na jedné straně vyhloubili dva bloky širokou a dva bloky dlouhou díru a všem bylo čím dál hůř. Dvěma mladším zvědům, mužům těsně po dvacítce, se udělalo velmi špatně a teď sbírali síly dole na stráni. Ostatní pracovali pomaleji a veškerou energii soustředili na to, aby si udrželi obědy v žaludku a ovládli roztřesené končetiny.

Vzhledem k nedostatečnému spánku a všeobecně neuspokojivému stavu bylo s podivem, že Sabriel a Prubíř poměrně snadno odolávají vlnám negativních emanací z mohyly. Pobyt na kopci, kde je zároveň zahříval sluneční svit a ochlazoval čerstvý větřík, se vůbec nedal srovnat se studeným, ponurým strachem, který zakoušeli v jezeře.

Jakmile vypadly třetí kvádry, Horyse dal pokyn ke krátké pauze a všichni sešli po stráni k okraji stromů, kde se obludná aura mohyly už vytrácela. Spojovatelé tam zapojili telefon, který položili na převrácený buben. Horyse zvedl sluchátko, ale než spojovatel zatočil klikou, obrátil se na Sabriel.

„Je třeba podniknout ještě nějaké přípravy, než odvalíme poslední kvádry? Mám na mysli magické přípravy."

Sabriel chvilku uvažovala, přičemž se silou vůle snažila zahnat únavu, potom zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne. Jakmile získáme přístup do sarkofágu, možná se budeme muset uchýlit k magii, abychom ho otevřeli – k tomu budu potřebovat pomoc vás všech. Potom budeme muset zaopatřit tělo – obvyklým kouzlem žehu. Budeme muset čelit odporu. Používají vaši muži Výsadní magii často v souhře?"

„Bohužel ne," odpověděl Horyse a zamračil se. „Jelikož armáda existenci Výsadní magie oficiálně nepřipouští, všichni přítomní jsou v podstatě samouky."

„Co naplat," řekla Sabriel a snažila se, aby to znělo sebejistě, neboť si byla vědoma, že všichni kolem ní bedlivě poslouchají. „Nějak to zvládneme."

„Dobrá," opáčil Horyse s úsměvem. Sabriel napadlo, že značná sebejistota se zračí právě v jeho výrazu. I ona se pokusila usmát, ale výsledkem si nebyla vůbec jistá. Připadal jí do velké míry jako bolestný škleb.

„Tak se podíváme, kam se poděl náš nezvaný host," pokračoval Horyse a nepřestával se usmívat. „S kým se můžeme spojit tímto telefonem, seržante?"

„S bainskou policejní stanicí," odpověděl spojovatel a usilovně točil klikou. „A se Severním armádním velitelstvím, pane. O přepojení budete muset požádat desátníka Synga. Sedí na ústředně ve vsi."

„Dobrá," přitakal Horyse. „Haló. Synge? Spojte mě s Bainem. Ne, řekněte Severnímu, že se ke mně nemůžete dostat. Ano, přesně tak, desátníku. Děkuji vám… haló… Policejní velitelství bainského hrabství? Tady plukovník Horyse. Chci mluvit s vrchním komisařem Dingleym… ano. Haló, pane vrchní komisaři, nedostal jste nějaké hlášení o zvláštní husté mlze… cože?! Už! Ne, rozhodně nic neprošetřujte. Zažeňte všechny do budov. Zabedněte okna… ano, obvyklý postup. Ano, cokoli tam je… Ano, mimořádně nebezpečné… haló! Haló!"

Pomalu položil sluchátko a ukázal k vrcholu kopce.

„Mlha se už plíží severní částí Bainu. Musí se pohybovat mnohem rychleji. Je možné, že Kerrigor zjistil, k čemu se chystáme?"

„Ano," odpověděli Sabriel s Prubířem dohromady.

„To abychom si pospíšili," oznámil Horyse a podíval se na hodinky. „Řekl bych, že nám zbývá méně než čtyřicet minut."

kapitola 27.

Poslední kvádry byly vypáčeny jen pomalu a vytáhli je zpocení, pobledlí muži s roztřesenýma rukama i nohama, ztěžka lapající po dechu. Jakmile byla cesta volná, odpotáceli se od mohyly na místa ozářená sluncem, aby se postavili strašlivému chladu, který jim jakoby užíral kosti. Jeden voják, elegantní muž se sněhobílým knírem, se skutálel ze stráně a zůstal ležet v záchvatu břišních křečí, dokud nepřiběhli kolegové s nosítky a neodnesli ho pryč.

Sabriel upírala zrak do tmavého otvoru v mohyle; uvnitř spatřila slabý, znepokojivý odlesk bronzového sarkofágu. I jí bylo zle, na krku se jí zvedly chloupky a naskočila jí husí kůže. Připadalo jí, že vzduch je prostoupen zápachem Volné magie a v ústech cítila tvrdou, kovovou pachuť.

„Budeme ho muset otevřít za pomoci kouzel," oznamovala s rostoucí úzkostí. „Sarkofág je velice silně střežen. Myslím… že nejlepší by bylo, kdybych vstoupila dovnitř s Prubířem, který mě vezme za ruku, jeho pak Horyse a tak dál, až vytvoříme silný řetěz Výsadní magie. Znáte všichni Výsadní znaky potřebné pro kouzlo otevírání?"

Vojáci přikývli nebo odpověděli: „Ano, paní." Jeden řekl: „Ano, Abhorsenko."

Sabriel se na něho podívala. Desátník středního věku s prýmky na rukávu, jež svědčily o jeho dlouhém působení u vojska. Zdálo se, že je jedním z mála přítomných, na něž Volná magie působí jen slabě.

„Můžete mi říkat Sabriel, jestli chcete," řekla, zvláštně vyvedená z rovnováhy způsobem, jakým ji oslovil.

Desátník zavrtěl hlavou. „Ne, slečno. Znal jsem vašeho otce. Jste úplně jako on. Jste teď Abhorsenka. Tenhle Mrtvý sráč – s vaším prominutím – si ještě bude přát, aby radši zůstal pod drnem.“

„Děkuji vám,“ odpověděla Sabriel nejistě. Věděla, že desátník není obdařen Zrakem – to dokázala snadno poznat –, ale jeho víra v ni byla tak skutečná…

„Má pravdu,“ ozval se Prubíř. Pokynul jí, aby vstoupila před ním a dvorně se před ní uklonil. „Dokončeme, co jsme sem přišli vykonat, Abhorsenko.“

Sabriel mu úklonu opětovala pohybem, který působil skoro rituálně. Abhorsenka klanící se králi. Potom se zhluboka nadechla a tvář jí strnula v odhodlaném výrazu. Jen co začala v mysli vytvářet Výsadní symboly otevírání, popadla Prubíře za ruku a přistoupila k otvoru do mohyly, jejíž tmavý, stinný interiér ostře kontrastoval se sluncem zalitým bodláčím a poházenými kamennými kvádry. Za jejími zády se Prubíř natočil, aby uchopil mozolnatou Horysovu ruku, který už druhou rukou svíral prsty nadporučíka Aira, ten chytil jednoho seržanta, seržant pak zasloužilého desátníka a tak dále dolů po stráni. Celkem čtrnáct Výsadních mágů, byť jen dva z nich byli nejvyšší hodnosti.

Sabriel ucítila, jak v lidském řetězu sílí Výsadní magie, jak se jí v mysli stále více rozjasňují symboly, až v jejich záři skoro pozbyla zrak. Došourala se do mohyly, přičemž se jí při každém kroku už dobře známým způsobem zvedal žaludek, tělo jí zachvacovalo brnění a nezvladatelný třas. Ale symboly v její mysli byly silné, silnější než nevolnost.

Došla k sarkofágu, spustila na něj ruku a nechala proudit Výsadní magii. Kolem okamžitě explodovalo světlo a mohylou se rozezněl úděsný jekot. Bronz se rozpálil a Sabriel rukou rychle ucukla; dlaň už však měla rudou a plnou puchýřů. Hned nato se kolem sarkofágu začala šířit pára, ohromné cáry horké páry, které vyhnaly Sabriel ven, spolu s ní srazily celý řetěz jako kostičky domina a vyhodily mágy z mohyly a dál dolů po stráni.

Sabriel a Prubíř dopadli k sobě, asi pět kroků od vchodu do mohyly. Sabriel se podařilo dopadnout hlavou Prubířovi na břicho. Ten spočíval hlavou na bodláčí, ale oba zůstávali chvíli nehybně ležet, vysíleni kouzly a prudkostí volnomagických obranných

mechanismů. Pohlédli na modrou oblohu, která už začínala matnět rudou barvou blížícího se soumraku. Všude kolem se ozývaly kletby a nadávky zvedajících se vojáků.

„Neotevřel se," sdělila jim Sabriel klidným, věcným hlasem. „Nemáme potřebné síly nebo dovednosti…"

Odmlčela se a pak dodala: „Kdyby tak Macek nebyl… Kdyby tak byl tady. Toho už by něco napadlo…"

Prubíř mlčel, potom pravil: „Potřebujeme další Výsadní mágy – fungovalo by to, kdyby byly symboly řádně posíleny."

„Další Výsadní mágy," zopakovala po něm Sabriel unaveně. „Jsme na špatné straně Zdi…"

„A co tvoje škola?" zeptal se Prubíř a pak vyjekl, když Sabriel najednou vyskočila a srazila ho zase k zemi, a vyjekl ještě jednou, když se sklonila a políbila ho, přičemž mu zatlačila hlavu hlouběji do bodláčí.

„Prubíři! Mělo mě to napadnout… poslední ročníky studující pokročilou magii. Musí v nich být pětatřicet dívek s Výsadním symbolem a základními dovednostmi."

„Výborně," zahuhlal Prubíř z hlubin bodláčí. Sabriel natáhla ruce, aby mu pomohla na nohy. Ucítila na něm pot a čerstvou, výraznou vůni rozdrcených bodláků. Už byl skoro nahoře, když tu dívka znenadání ztratila nadšení a on se málem opět skácel k zemi.

„Dívky jsou ve škole," říkala Sabriel pomalu, jako by uvažovala nahlas. „Ale mám vůbec právo zatáhnout je do něčeho takového….?"

„Už jsou v tom zatažené," přerušil ji Prubíř. „Jediný důvod, proč Ancelstierre není jako Staré království, je Zeď a ta se zhroutí, jakmile Kerrigor zničí zbývající kameny."

„Jsou to jen školou povinné děti," pronesla Sabriel smutně. „I když jsme si pořád myslely, že jsme dospělé ženy."

„My je potřebujeme," naléhal na ni Prubíř.

„Ano," souhlasila Sabriel a obrátila se ke skupince mužů, kteří se shromáždili tak blízko mohyly, jak jim dovolila odvaha. Horyse a několik mocnějších Výsadních mágů už nahlíželo do vstupního otvoru a na třpytící se bronz uvnitř.

„Kouzlo selhalo," řekla Sabriel. „Ale Prubíř mi právě připomněl, kde můžeme sehnat další Výsadní mágy."

Horyse se na ni podíval, ve tváři naléhavost. „Kde?“

„Na Wyverleyské akademii. Na mé bývalé škole. Jsou to dívky z pátého a šestého ročníku studující pokročilou magii a jejich učitelka slečna Greenwoodová. Není to ani míli odsud.“

„Myslím, že nemáme čas poslat zprávu a počkat, než přijdou,“ začal Horyse a podíval se na zapadající slunce a potom na hodinky – které mu teď šly pozpátku. Chvíli se tvářil zmateně, pak jim přestal věnovat pozornost. „Ale… myslíte, že by bylo možné pohnout sarkofágem?“

Sabriel se zamyslela nad ochranným kouzlem, jemuž musela čelit, a potom odpověděla. „Ano. Většina ochranných prvků byla na mohyle, z důvodu utajení. Není tu nic, co by nám mohlo zabránit pohnout sarkofágem kromě vedlejších účinků Volné magie. Pokud vydržíme tu nevolnost, pohneme s ním…“

„A Wyverleyská akademie – je to stará, solidní budova?“

„Nejvíc ze všeho se podobá hradu,“ odpověděla Sabriel, když pochopila, kam míří. „Ubrání se snáz než tento kopec.“

„A teče u ní voda… Ne? To už si snad přát ani nemůžeme. Dobrá tedy! Vojíne Mackingu, seběhněte k majoru Tindallovi a řekněte mu, že chci, aby jeho rota byla za dvě minuty připravena k přesunu. Vracíme se k naklaďákům a potom jedeme na Wyverleyskou akademii – je na mapě, asi míli…“

„Jihozápadním směrem,“ dodala Sabriel.

„Jihozápadním směrem. Zopakujte mi to.“

Vojín Macking pomalými, táhlými slovy zopakoval zprávu a potom odběhl. Bylo na něm vidět, že se chce co nejrychleji dostat pryč od mohyly. Horyse se obrátil k zasloužilému desátníkovi a řekl: „Desátníku Anshey. Vypadáte, že jste docela v pořádku. Myslíte, že byste tu rakev dokázal omotat provazem?“

„Řekl bych, že ano, pane,“ odpověděl desátník Anshey. Při těchto slovech si z opasku odmotal kus provazu a pokynul ostatním vojákům. „Tak do toho, chlapi, sem s těmi provazy.“

O dvacet minut později už pomocí stojanů a lan zvedali sarkofág na koňský potah, který narychlo uzmuli místnímu sedlákovi. Jak Sabriel očekávala, jakmile jej dotáhli na vzdálenost dvaceti yardů od nákladních aut, vyřadili jím z provozu motory, elektrické svítilny a přerušili telefonní spojení.

Blyštící se sarkofág však kupodivu příliš nevylekal koně, mírnou starou kobylu, a to ani navzdory bronzovému povrchu, který se pomalu hemžil ohavnými zpotvořeninami Výsadních symbolů. Kobyla sice nebyla bez sebe radostí, ale zároveň ani nepropadala panice.

„Povoz budeme muset řídit my," obrátila se Sabriel na Prubíře, když vojáci pomocí dlouhých bidel zatlačili visící rakev na plošinu a složili pod ní stojany. „Myslím, že zvědové nevolnost už moc dlouho nevydrží."

Prubíř se zachvěl. Jako všichni ostatní i on byl bledý, oči měl zalité krví, teklo mu z nosu a jektaly mu zuby. „Nejsem si jistý, jestli vydržím i já."

Přesto se však, hned jak byl vyškubnut poslední provaz a vojáci odklusali pryč, Prubíř vyšplhal na kozlík a zvedl otěže. Sabriel si vylezla vedle něho, zatímco v sobě potlačovala pocit, že se jí žaludek chystá vyletět do úst. Na sarkofág se ani nepodívala.

Prubíř kobylu pobídl jedním „hyjé" a trhl opratěmi. Zvíře zvedlo uši, zatáhlo a vykročilo dopředu. Nepohybovalo se vůbec rychle.

„Rychleji by to už…" poznamenala Sabriel nervózně. Museli ujet celou míli a slunce už získalo krvavý nádech; změnilo se na rudý kotouč balancující na čáře obzoru.

„Máme těžký náklad," odpověděl Prubíř pomalu a jeho slova přerušoval chvatný dech, jako by mluvil jen s obtížemi. „Dojedeme tam, než se snese tma."

Připadalo jim, že sarkofág za nimi bzučí a cvaká. Ani jeden z nich se nezmínil, že Kerrigor, zahalený v mlhách, by mohl dorazit ještě před příchodem noci. Sabriel si uvědomila, že se každých pár vteřin ohlíží a sleduje cestu, kterou nechávali za sebou. Znamenalo to, že občas zahlédla i ohavně se tetelící povrch rakve, ale nedalo se nic dělat. Stíny se prodlužovaly a pokaždé, když spatřila světlou kůru stromu nebo bíle natřený milník, sevřel se jí žaludek hrůzou. Svíjí se to na silnici před nimi mlha?

Připadalo jim, že Wyverleyská akademie leží mnohem dál než jednu míli. Když spatřili, jak nákladní auta sjíždějí ze silnice a odbočují na dlážděnou cestu končící u tepaných bran Wyverleyské akademie, sluneční kotouč byl vidět už jen ze tří čtvrtin. Domov, blesklo Sabriel hlavou. Ale to už neplatilo. Škola jí byla domovem

valnou většinu života, ale ta doba už byla minulostí. Byla jí domovem během dětství, kdy byla pouze Sabriel. Teď byla také Abhorsenkou. Nyní byla doma ve Starém království, s nímž ji poutaly i nové povinnosti. Ale podobně jako ona i ony cestovaly.

Ve dvou starobylých skleněných lucernách po stranách brány jasně hořela elektrická světla, ale sotva jimi projel vůz se svým podivným nákladem, pohasly na velikost jiskřiček. Jedno z křídel bylo vysazené ze závěsů a Sabriel si uvědomila, že vojáci si museli otevřít cestu dovnitř násilím. Překvapilo ji, že brána byla zamčena už před setměním. Museli ji zavřít, když zaslechli zvony, pomyslela si, a to ji upozornilo na další věc…

„Ten zvon ve vesnici," vyhrkla, když povoz minul několik zaparkovaných nákladních aut a zamířil k obrovskému portálu hlavní školní budovy. „Ten zvon – už nebije."

Prubíř vůz zastavil a zaposlouchal se s uchem natočeným k temnějící obloze. Vskutku, zvon z Wyverley už nebylo slyšet.

„Je to míli odsud," řekl váhavě. „Možná jsme moc daleko, a vítr…"

„Ne," přerušila ho Sabriel. Ucítila, že okolní vzduch, chladnoucí s nastávajícím večerem, zcela znehybněl. Nevanul žádný vítr. „Tady byl vždycky slyšet. Kerrigor dorazil do vesnice. Musíme dostat sarkofág urychleně dovnitř!"

Seskočila z vozu a utíkala k Horysovi, který stál na schodech před pootevřenými dveřmi a mluvil s postavou skrývající se za nimi. Když se Sabriel prosmekla kolem hloučků čekajících vojáků a dostala se blíže, poznala její hlas. Byla to ředitelka, paní Umbradová.

„Jak se opovažujete sem takto vtrhnout?!" deklamovala velice důležitě. „Osobně se velmi přátelím s divizním generálem Farnsleyem, řeknu mu… Sabriel!"

Paní Umbradová při pohledu na Sabriel oblečenou v tak podivném hávu a za tak podivných okolností zůstala stát jako omráčená. Během chvilky, kdy jen zírala s otevřenou pusou, Horyse pokynul svým mužům. Než paní Umbradová stačila vznést nějakou námitku, zatlačili na dveře a do školy vtrhl zástup ozbrojenců. Kolem překvapené postavy se prohnali jako velká voda kolem ostrova uprostřed řeky.

„Paní Umbradová!“ vykřikla Sabriel. „Potřebuji naléhavě mluvit se slečnou Greenwoodovou a s dívkami z kurzů pokročilé magie. Zbytek dívek a vyučujících byste měla rychle odvést do horních pater Severní věže.“

Paní Umbradová jen stála, lapala po dechu jako zlatá rybka, až k ní zlověstně přistoupil Horyse a vyštěkl: „Hněte sebou, ženská!“

Zmizela skoro předtím, než stačila zavřít ústa. Sabriel se otočila, aby se ubezpečila, že Prubíř dohlíží na přenos sarkofágu, a potom ji následovala dovnitř.

Vstupní halu už vyplnila řada vojáků, kteří vykládali bedny z nákladních aut zaparkovaných před vchodem a stavěli je podél stěn. Bedny v barvách khaki, na nichž stálo „kulky ráže 303“ nebo „granáty B2E2 bílý fosfor“, se hromadily pod obrazy vítězných hokejových týmů nebo pod čestnými uznáními vyvedenými zlatými písmeny a diplomy za vynikající prospěch. Vojáci už také rozrazili dveře do hlavní auly, pilně v ní zavírali okenice a před okna stavěli převrácené lavice.

Paní Umbradová se stále pohybovala na opačném konci vstupní haly a právě přebíhala ke skupince zjevně vystrašených zaměstnanců školy. Za nimi shlížel z hlavního schodiště kompaktní val studentských dozorkyň. Za nimi, ještě výše na schodech a už skoro mimo dosah očí lidí v hale, postávalo několik hloučků žákyň pátého a šestého ročníku. Sabriel nepochybovala, že za nimi stojí podél stěn i zbytek studentek umírajících touhou dozvědět se, k čemu to pozdvižení.

Jen co paní Umbradová došla ke svým podřízeným, ve škole zhasla všechna světla. Na okamžik se rozhostilo naprosté, vyděšené ticho, potom se hluk ozval s dvojnásobnou intenzitou. Dívky vřeštěly, vojáci řvali, ozývaly se rány a třeskot, jak lidé naráželi do věcí i sami do sebe.

Sabriel zůstávala stát na místě a vyvolávala Výsadní symboly světla. Nebylo to obtížné a stékaly jí do prstů jako studená voda ze sprchy. Nechala je u nich chvíli viset, potom je vrhla ke stropu; kapky světla, které se rozrostly na velikost talířů a začaly po hale šířit rovnoměrné světlo. Vedle paní Umbradové metal podobné jiskry ještě někdo jiný a Sabriel poznala, že jde o práci magistry Greenwoodové. Když odhalila jejich zdroj, pousmála se jemným

nadzvednutím jednoho koutku úst. Věděla, že světla zhasla, protože Kerrigor prošel kolem elektrické rozvodny, která stojí na půl cesty mezi školou a vsí.

Jak se dalo očekávat, paní Umbradová nesdělovala svým učitelům nic užitečného – vykládala jim o neomalenosti a nějakém generálovi. Sabriel uviděla magistru za vysokou, sehnutou postavou učitelky přírodních věd a zamávala na ni.

„A úplně ze všeho nejvíc mě šokovalo, když jsem spatřila jednu naši…“ lamentovala paní Umbradová, když tu jí Sabriel stanula po boku a zlehka jí do týlu poslala symboly ticha a nehybnosti.

„Omlouvám se, že vás vyrušuji,“ pronesla Sabriel, která se postavila vedle dočasně ztuhlého těla ředitelky. „Ale máme tu mimořádnou situaci. Jak vidíte, veškeré pravomoci na určitou dobu přebírá armáda. Asistuji plukovníku Horysovi, který tu velí. A teď k věci: potřebujeme, aby se všechny dívky ze dvou tříd pokročilé magie dostavily do hlavní auly – spolu s vámi, magistro Greenwoodová, jestli budete tak laskavá. Zbytek – studentky, učitelé, zahradníci, prostě všichni ostatní – se musí odebrat do horních pater Severní věže, kde se zabarikádujete. Do zítřejšího úsvitu.“

„Proč?“ ptala se paní Pearchová, učitelka matematiky. „Co se to tu děje?“

„Přišlo sem něco ze Starého království,“ odpověděla Sabriel úsečně a sledovala, jak se při jejích slovech mění tváře přítomných. „Zanedlouho na nás zaútočí Mrtví.“

„Takže mé studentky budou vystaveny nebezpečí?“ ozvala se slečna Greenwoodová a protlačila se dopředu mezi dvěma vyděšenými učitelkami angličtiny. Podívala se zpříma na Sabriel, jako by ji až teď poznala, a dodala: „Abhorsenko.“

„Nebezpečí bude hrozit všem,“ opáčila Sabriel hrozivým tónem. „Ale bez pomoci zde přítomných Výsadních mágů nemáme žádnou šancí, abychom…“

„Dobrá,“ odpověděla slečna Greenwoodová poněkud rozhodněji. „Takže to abychom se vrhli do příprav. Dojdu pro Sulyn a Ellimere. Myslím, že to jsou mezi dozorkyněmi jediní Výsadní mágové – ty už připraví ostatní. Paní Pearchová, vy byste si měla vzít na starost… ehm… evakuaci do Severní věže, neboť se domnívám, že

paní Umbradová ještě setrvá… ehm… v zamyšlení. Paní Swannová, vy běžte sehnat kuchařku a pomocnice – připravte taky nějakou čerstvou vodu, potraviny a svíčky. Pane Arklere, byl byste tak hodný a donesl z tělocvičny meče…“

Když Sabriel viděla, že jsou otěže v dobrých rukou, povzdechla si a kolem vojáků, kteří na chodbě věšeli petrolejové lampy, vyšla rychle ven. Navzdory jejich úsilí bylo více světla pořád ještě venku. Poslední sluneční paprsky zbarvovaly oblohu do ruda a oranžova.

Prubíř a zvědové už složili na zem sarkofág a ovázali jej lany. Zdálo se, že se rozzářil vlastním obludným vnitřním světlem a že blikotavé volnomagické znaky plují na povrchu jako špinavá pěna nebo krevní sraženina. Kromě zvědů utahujících uzly se k němu nikdo nepřibližoval. Vojáci byli všude: odmotávali ostnatý drát, plnili pytle hlínou z růžových záhonů, připravovali střelecké pozice v druhém patře, napínali spouštěcí mechanismy světlic varujících před příchodem vetřelců. Uprostřed celého tohoto pozdvižení zůstával kolem pableskující Rogirovy rakve pořád volný kruh.

Sabriel zamířila k Prubířovi. V nohou cítila odpor, při pomyšlení, že se má přiblížit ke krvavé záři sarkofágu, se jí zvedal žaludek. Měla dojem, že teď, když slunce už takřka opustilo oblohu, vysílá stále silnější negativní vlny. V šeru vypadal větší, silnější, jeho kouzla působila mocněji a zhoubněji.

„Héj rup!“ zařval Prubíř, který tahal za provazy společně se zvědy. „Héj rup!“

Sarkofág začal pomalu klouzat po starobylých dlaždicích, kousek po kousku se blížil ke schodům před hlavním vchodem, kde další vojáci chvatně sbíjeli dřevěnou rampu a upevňovali ji nad schodiště.

Sabriel se rozhodla, že ponechá Prubíře své práci, a sešla kus po příjezdové cestě, aby dohlédla na železnou bránu. Zastavila se, dívala se a rukama úzkostlivě přejížděla rukojeti zvonků. Šest zvonů – které budou proti strašlivé Kerrigorově moci patrně neúčinné. A neznámý meč, divný na dotek, byť jej ukul Stavitel Zdi.

Stavitel Zdi. Tato slova jí přivedla na mysl Macka. Který věděl, co byl zač, jakási zvláštní kombinace popudlivého společníka Abhorsenů a žhoucího volnomagického výtvoru, který přísahal, že je zabije. A teď je pryč, smeten tesklivým voláním Astaraelu…

Když jsem odsud odešla, o Starém království jsem nevěděla skoro nic, a nevrátila jsem se o nic chytřejší, pomyslela si Sabriel. Jsem ta nejméně informovaná Abhorsenka za celá staletí a možná jedna z těch nejvíce zkoušených…

Z myšlenek ji vytrhlo rachocení střel, které následoval svist světlice opisující oblouk do nebe, její žlutá stopa se zvedala kdesi od silnice. Následovaly další rány. Rychlá salva – pak ticho. Světlice vybuchla v bílé hřibovité explozi a pomalu se snášela k zemi. V její ostré, hořčíkové záři Sabriel spatřila, jak se po silnici valí hustá a vlhká mlha, táhnoucí se daleko zpátky do tmy.

kapitola 28.

Sabriel se místo zběsilého útěku přinutila vrátit k hlavním dveřím krokem. Mohly ji vidět spousty vojáků – pořád rozvěšovali lampy rozbíhající se ode dveří a několik z nich drželo drátěné válce, které čekaly na rozvinutí. Když je míjela, úzkostlivě se na ni dívali.

Sarkofág právě klouzal z rampy do chodby. Sabriel by se kolem něho snadno protáhla, ale počkala si venku a rozhlížela se. Za chvilku si uvědomila, že vedle ní stojí Horyse, s tváří zpola ozářenou lampami, zpola skrytou ve stínu.

„Ta mlha… ta mlha už je skoro u brány," řekla příliš rychle na to, aby působila klidně.

„Já vím," odpověděl Horyse. „To střílela naše hlídka. Šest vojáků a desátník."

Sabriel přikývla. Ucítila jejich smrt jako jemné údery do břicha. Už se zatvrzovala, aby si podobných věcí nevšímala, aby si vědomě otupila smysly. Této noci dojde ještě k řadě úmrtí.

Najednou ucítila cosi, co nebyla smrt, ale už mrtvý tvor. Vypjala se a zvolala: „Plukovníku! Už opravdu zapadlo slunce – a něco přichází, přichází sem před tou mlhou!"

Při těchto slovech tasila meč. Plukovníkova zbraň se zableskla jen o vteřinu později. Vojáci s drátěnými válci se polekaně rozhlédli kolem dokola, pak vyrazili ke dveřím a do chodby. Dvojice vojáků po obou stranách dveří nahnuly těžké, na trojnožkách posazené kulomety a na čerstvě naplněné pytle s hlínou si položily meče.

„Druhé patro, připravte se!" zařval Horyse a Sabriel uslyšela, jak jí nad hlavou cvakají závěry pušek. Koutkem oka uviděla, jak k ní

přistupují dva zvědi a staví se jí přímo za záda, se šípy u tětiv luků. Věděla, že jsou připraveni ji strhnout dovnitř, kdyby bylo potřeba…

V napjatém tichu bylo slyšet jen obvyklé noční zvuky. Vítr v rozložitých stromech u školní zdi, který začínal sílit s temnějící oblohou. Cvrčci pouštějící se do večerního koncertu. A pak to Sabriel uslyšela – hromadné skřípění mrtvých kloubů, které už nespojovala chrupavka; kroky mrtvých nohou, kosti podobné cvočkům cvakající v odumřelé tkáni.

„Pomocníci," utrousila Sabriel úzkostlivě. „Stovky pomocníků."

Když promluvila, do železné brány narazila jednolitá stěna mrtvého masa a ve zlomku vteřiny ji s rachocením vyrazila. Potom bylo vidět všude kolem postavy vzdáleně se podobající lidem; hnaly se k nim; mrtvá ústa se otevírala a syčela v děsivé parodii bojového pokřiku.

„Palte!"

V kratičké pauze po tomto rozkazu Sabriel pocítila obrovský strach, že zbraně selžou. Potom třeskly pušky a v úděsném burácení se rozštěkaly kulomety, z nichž začaly létat rudě svítící střely a odrážely se od dlažby v šílených krajkách příšerného masakru. Kulky trhaly mrtvou tkáň, tříštily kosti, srážely pomocníky k zemi – ale ti se hnali pořád kupředu, až byli doslova trháni na kusy a zůstávali viset na drátěných bariérách.

Palba se zvolnila, ale než stačila zcela odeznít, kupředu se začala potácet a plížit další vlna mrtvých, která proběhla branou a klouzala se a valila přes zeď. Byly jich stovky, tak hustě se mačkali, že podupali dráty a řítili se dál, dokud ty poslední z nich nezkosily kulomety přímo na úpatí hlavních schodů. Někteří, uchovávající si nepatrné zbytky lidského uvažování, ustupovali, ale poté je zasahovaly ohromné sprškы plamenů z granátů s bílým fosforem. Granáty na ně dopadaly z druhého patra.

„Sabriel – vraťte se dovnitř!" poručil jí Horyse, zatímco se kolem v šílených kolech motaly poslední zbytky mrtvých, které zdecimovala až další dávka kulek.

„Ano," odpověděla Sabriel a rozhlédla se po záplavě mrtvol, pableskujících ohýncích z lamp a hrudkách fosforu dohořívajících jako svíčky v nějaké strašlivé márnici. Do chřípí, vlasů a oděvu jí vnikl zápach korditu; všude kolem zlověstně žhnuly rudé hlavně

kulometů. Pomocníci byli sice už mrtví, ale i přesto se jí při pohledu na tento masakr zvedal žaludek víc, než když byla vystavena Volné magii…

Zašla dovnitř a zasunula si do pouzdra meč. Teprve tehdy si vzpomněla na zvonky. Možná by s nimi dokázala pokořit ohromný dav pomocníků, poslala by je zpátky do Smrti, pryč – ale na to už bylo pozdě. A co kdyby ji přemohli?

Věděla, že po nich budou následovat stínoví pomocníci, a ty fyzickou silou ani zvonky nezastaví, pokud se nebudou blížit v malých skupinkách… a to bylo tak pravděpodobné, jako že za chvíli vyjde slunce…

V chodbě stáli další vojáci, ale ti na sobě měli brnění a přilby a třímali obrovské štíty a kopí se širokými hroty, které měli ozdobené stříbrem a těmi nejjednoduššími Výsadními znaky vyvedenými křídou a slinami. Kouřili a popíjeli čaj z toho bezmála nejlepšího školního porcelánového nádobí. Sabriel si uvědomila, že tu jsou za účelem boje v případě, kdyby selhaly střelné zbraně. Sířili kolem sebe ovzduší ovládané nervozity – žádné předstírané odvahy, pouze zvláštní směsice způsobilosti a cynismu. Ať už to bylo cokoliv, Sabriel to přinutilo procházet mezi nimi lhostejně, jako by vůbec nikam nepospíchala.

„Dobrej večír, slečinko.“

„Ta kanonáda se dobře poslouchá, co? Na severu pušky prakticky nefungujou!“

„S takovou nás nebude ani třeba.“

„Není to jako na hranici, co, paní?“

„Hodně štěstí s tím chlápkem v tom doutníkovým pouzdře, slečno.“

„Hodně štěstí vám všem,“ odpověděla Sabriel a v reakci na jejich sympatické úšklebky se pokoušela usmívat. Potom se opět ozvala palba a ona sebou trhla a úsměv jí ztuhl na rtech – jejich pozornost se už však neupírala na ni, soustředili se opět na dění venku. Ani zdaleka nejsou tak nenucení, jak předstírají, pomyslela si Sabriel, když se prosmekla postranními dveřmi, jež vedly z chodby do hlavní auly.

Tady panovala mnohem úzkostnější nálada. Sarkofág byl odtažen na opačný konec místnosti a spočíval na řečnickém stupínku.

Všichni přítomní postávali co možná nejdále od něj na druhé straně. Zvědi stáli u jedné stěny a taky popíjeli čaj. Uprostřed magistra Greenwoodová rozmlouvala s Prubířem a přibližně třicet dívek – vlastně už mladých žen – lemovalo stěnu naproti vojákům. Vypadalo to jako groteskní parodie nějakého školního tanečního večírku.

Pokud by člověk netušil, co se zde odehrává, palbu za tlustými kamennými zdmi a okenicemi hlavní auly by snad mohl pokládat za mimořádně prudké krupobití a exploze granátů za hromobití. Sabriel došla do středu auly a zakřičela:

„Prosím, aby ke mně přišli Výsadní mágové."

Mágové uposlechli; mladé ženy rychleji než vojáci, na nichž se podepsala únava z celodenní práce a blízkost sarkofágu. Sabriel se podívala na studentky, na jejich jasné a upřímné tváře, v nichž vzrušení ze špetky neznáma překrylo tenkou vrstvu strachu. V zástupu dívek stály i dvě její nejlepší kamarádky, Sulyn a Ellimere, ale teď se od nich cítila nesmírně vzdálená. Napadlo ji, že to na ní musí být i vidět, protože v očích dívek se zračila úcta a cosi ne nepodobné úžasu. Dokonce i Výsadní znaky na jejich čelech vypadaly jako chabé kosmetické napodobeniny, ačkoli věděla, že jsou skutečné. Je opravdu nespravedlivé, že se musí zaplést zrovna do něčeho takového…

Sabriel otevřela ústa, aby promluvila, když tu náhle, skoro jakoby na něčí povel, umlklo burácení střelby. V nastalém tichu se jedna dívka nervózně zahihňala. Sabriel však znenadání ucítila, jak její okolí najednou zaplavila řada smrtí a páteř jí ledovými prsty sevřela dobře známá hrůza. Kerrigor se blížil. Zbraně utišila jeho moc, nedošlo k žádnému polevení v útoku. Z venku byl slyšet slabý pokřik a dokonce… řev. Vojáci už museli bojovat se starobylejšími zbraněmi.

„Rychle," zvolala a už se blížila k rakvi. „Kolem sarkofágu musíme udělat kruh. Slečno magistro, buďte tak hodná a rozestavte všechny… pane plukovníku, prosím vás, rozmístěte své vojáky mezi dívky…"

Všude jinde a kdykoli jindy by tato výzva vyvolala oplzlé vtipkování a úsměšky. Tady, s Mrtvými kolem dokola školy a se sarkofágem zlověstně trůnícím uprostřed místnosti, šlo pouze o

strohý pokyn. Muži se rychle postavili na místa, mladé ženy je odhodlaně chytily za ruce. Sarkofág byl za několik vteřin obstoupen Výsadními mágy.

Jelikož byli spojeni dotykem, Sabriel už nemusela mluvit. Cítila všechny články kruhu. Prubíře po své pravici jako důvěrně známé a mocné teplo. Slečnu Greenwoodovou po své levici: nebyla sice tak silná, ale nějakými dovednostmi přece disponovala – a tak dále, kolem celého kruhu.

Pak si Sabriel v mysli pomalu vyvolala Výsadní symboly otevírání. Symboly rostly, jejich moc protékala kruhem, nabývaly na síle, až se začaly promítat dovnitř kruhu jako zužující se střed víru. Kolem sarkofágu se rozproudilo zlaté světlo; se stále větší rychlostí kolem něj rotovaly dobře viditelné blesky.

Sabriel přesto pořád vysílala energii Výsadní magie doprostřed kruhu a čerpala ze všeho, co dokázali vytvořit Výsadní mágové. Vojáci a školačky vrávorali a někteří padli na kolena, ale jejich ruce zůstávaly spojené, kruh nepřerušený.

Sarkofág se na stupínku začal zvolna otáčet. Vydával příšerný skřípavý zvuk jako ohromný zrezivělý dveřní závěs. Zpod víka vytryskla pára, ale zlaté světlo ji smetlo pryč. Sarkofág se za neustálého skřípění otáčel stále rychleji, až z něj zbyla jen bronzová šmouha, bílá pára a žloutkové světlo. Potom se ještě s pronikavějším zaječením, než jaké se ozývalo dříve, najednou zastavil a odlétlo z něj víko, které se přeneslo Výsadním mágům nad hlavami a s třesknutím dopadlo na podlahu dobrých třicet kroků za jejich zády.

S ním odezněla i Výsadní kouzla – jako by je uzemnil jeho úspěšný dopad – a kruh se rozpadl. Na nohou se udržela méně než polovina Mágů.

Sabriel, s rukama stále pevně sevřenýma v Prubířových a magistřiných prstech, se potácivě přiblížila k sarkofágu a nahlédla dovnitř.

„Ale co to?“ vyjekla slečna Greenwoodová a polekaně se podívala na Prubíře. „Vždyť on vypadá přesně jako vy!“

Než stačil Prubíř odpovědět, v chodbě před aulou zařinčela ocel a ozval se hlasitější křik. Zvědi, kteří se stále drželi na nohou, tasili meče a vyrazili ke dveřím – ale než k nim doběhli, dovnitř se už hnali další vojáci, zakrvácení, vyděšení vojáci, kteří se rozprchli do

koutů nebo se vrhli na zem a vzlykali, nebo se smáli či se mlčky třásli.

Za touto vlnou se přihnali i někteří po zuby ozbrojení obránci chodby. Na nich byly stále patrné stopy sebeovládání. Místo aby se rozutekli po místnosti, vrhli se zpátky na dveře a zabezpečili je závorou.

„Dostal se za hlavní vchod!“ zařval jeden z nich na Sabriel. Tvář měl popelavou hrůzou. Nebylo pochyb o tom, koho tím míní.

„Rychle zaopatřit tělo!“ vyštěkla Sabriel. Vysmekla ruce ze sevření svých druhů a podržela je nad tělem, přičemž si v mysli vyvolávala symboly ohně, očištění a klidu. Mrtvolu si nijak zvlášť neprohlížela. Rogir se až příliš podobal spícímu, bezbrannému Prubířovi.

Byla vyčerpaná a tělo pořád chránila Volná magie, ale ve vzduchu se přesto zanedlouho zachvěl první symbol. Prubíř jí přesunul ruku na rameno a vléval do ní svou sílu. Zbytek kruhu se také přikradl a opět si pospojoval ruce – a Sabriel najednou pocítila náznak úlevy. Zvládnou to, Kerrigorovo tělo bude zničeno a s ním i větší část jeho moci…

Potom explodovala celá severní stěna, vyletěly z ní cihly a vyvalil se z ní červený prach podobný neprostupné vlně, která všechny povalila v oslepující, omračující zkáze.

Sabriel ležela na podlaze, kašlala, rukama se roztřeseně zvedala ze země, a když se pokusila vstát, odřela si kolena. V očích měla prach. Zhasly všechny lampy. Slepě kolem sebe šmátrala, ale cítila jen stále žhavý kov sarkofágu.

„Cena krve musí být zaplacena,“ ozval se skřípavý, nelidský hlas. Povědomý hlas, nikoli však harmonický, zohavený hlas Kerrigora… nýbrž strašlivá řeč noci ve Svatojámě, kdy shořelo Papírové křídlo.

Sabriel horečně mrkala a plazila se od zvuku pryč, na druhou stranu sarkofágu. Neozval se ihned, ale dívka cítila, jak se k ní blíží, jak při jeho průchodu praská a bzučí vzduch.

„Musím odevzdat své poslední břímě,“ pravil tvor. „Ujednání potom bude učiněno za dost a já se budu moci věnovat odplatě.“

Sabriel ještě jednou zamrkala a po tváři jí začaly kanout slzy. Pomalu se jí vracel zrak: obraz spletený ze slz a prvních měsíčních

paprsků proudících pobořenou zdí, obraz zastřený červeným prachem rozdrcených cihel.

V těle jí ječely všechny smysly. Volná magie, Mrtví, nebezpečí všude kolem…

Výtvor, který byl kdysi Mackem, žhnul asi šest kroků od ní. Byl nižší, než jak se jevil dříve, ale stejně znetvořený: hrbolaté tělo, které se k ní pomalu sunulo ve sloupu svíjející se, vířící energie.

Pak za ním zničehonic vyskočil jeden z vojáků a hluboko do hřbetu mu zarazil meč. Tvor si jej takřka nevšiml, ale muž zařval a rozhořel se bílými plameny. Za okamžik ho oheň strávil, meč se proměnil na roztavený kus železa, který popálil silná dubová prkna podlahy.

„Přináším ti Abhorsenův meč," zahřímal tvor a vedle sebe upustil dlouhý, skoro nerozpoznatelný předmět. „A zvon zvaný Astarael."

Ten obezřele položil na zem. Než spočinul v moři prachu, na okamžik se zablyštělo jeho stříbro.

„Předstup, Abhorsenko. Od chvíle, kdy jsme začali, uplynula dlouhá doba."

Tvor se pak zasmál, skřípavým zvukem, jako by škrtl sirkou, a jal se obcházet sarkofág. Sabriel si uvolnila prsten a ustoupila tak, aby sarkofág pořád zůstával mezi nimi, a horečnatě přemýšlela. Kerrigor byl velmi blízko, ale možná ještě měla pořád čas proměnit tvora na Macka a dokončit zaopatření těla…

„Stůj!"

Slovo ji zasáhlo, jako by jí tvář olízl ohyzdný ještěří jazyk, čišela z něj však moc. Sabriel navzdory svému přání zůstala nehybně stát a stejně se zachoval i žhnoucí tvor. Sabriel se za něho chtěla podívat, mhouřila oči před oslepujícím světlem a snažila se zjistit, co se děje na druhém konci auly. Vidět to vlastně ani nepotřebovala.

Byl to Kerrigor. Před ním leželi mrtví vojáci, kteří zatarasili dveře, bledé ostrůvky rozeseté v moři temnoty. Pozbyl tvaru; v obrovské šmouze, kterou představoval, se přesto daly rozeznat napůl lidské rysy. Oči tvořené bílým ohněm a zející tlama vroubená pableskujícími uhlíky rudé barvy, tmavé jako zasychající krev.

„Abhorsenka je má," zaskuhral Kerrigor hlubokým a jaksi tekutým hlasem, jako by jeho slova vybublávala na povrch jako láva smíchaná se slinami. „Necháš ji mně."

Bývalý Macek zapraskal a opět se pohnul, přičemž za něj dopadly bílé jiskry připomínající drobné hvězdy.

„Čekal jsem příliš dlouho na to, abych dovolil, že mou pomstu vykoná někdo jiný!“ zasyčel a jeho odpověď přešla do vysokého vřeštění, v němž se ještě pořád dal rozeznat kocour. Potom se vrhl na Kerrigora jako zářící elektrická kometa ženoucí se do tmy jeho těla. Narazil do jeho stinné hmoty způsobem palice, jíž se naklepává maso.

Chvilku se nikdo nehýbal; přítomné šokovala náhlost útoku. Kerrigorovo temné tělo se opět zformovalo, zářícího protivníka obestřel dlouhými úponky nevlídné noci a začal ho rdousit a s neúprosnou žravostí vstřebávat jako chobotnice, která požírá pestře zbarvenou želvu.

Sabriel se zoufale rozhlížela po Prubířovi a magistře Greenwoodové. Měsícem prozářeným vzduchem se pořád zvolna snášel prach z cihel, podobající se nějakému smrtonosnému, rezavě zbarvenému plynu. Těla rozesetá všude kolem po podlaze byla na první pohled oběťmi jeho dusivého jedu. Ve skutečnosti však byla zasažena cihlami nebo dřevěnými úlomky, které se rozletěly při zničení lavic.

Sabriel napřed spatřila magistru, jak se v nevelké vzdálenosti od ní choulí na boku. Kdokoli jiný by si mohl myslet, že jen upadla do bezvědomí, ale Sabriel věděla, že je mrtvá, zasažená dlouhou ostrou třískou z roztříštěné lavice. Ocelově tvrdé dřevo ji proklálo skrz naskrz.

Věděla rovněž, že Prubíř je naživu – a hned ho také uviděla, jak sedí opřený o hromadu rozbitého zdiva. V očích se mu odrážel měsíční svit.

Přešla k němu. Cestou kličkovala mezi těly a sutí, v tratolišti čerstvě prolité krve a tichými, beznadějně zraněnými lidmi.

„Mám zlomenou nohu,“ hlesl Prubíř ústy zkřivenými bolestí. Naklonil hlavu směrem k zejícímu otvoru ve stěně. „Utíkej, Sabriel. Dokud má práci. Utíkej na jih. Začni žít normálním životem…“

„To nemůžu,“ namítla Sabriel něžně. „Jsem Abhorsenka. Navíc jak bys mohl utíkat se mnou, když máš zlomenou nohu?“

„Sabriel…“

Ale Sabriel se už otočila. Zkušeným hmatem zvedla Astarael, aby nezazvonil. Ale opatrnosti nebylo třeba, protože zvon byl zanesen prachem, jeho hlas zmlkl. Čistým tónem měl opět zaznít, až bude za souhry trpělivosti, kouzel a pevných nervů zase vyčištěn. Sabriel se na něj chvíli dívala, potom jej opět zlehka položila na zem.

Meč jejího otce ležel jen několik kroků opodál. Zvedla jej a sledovala, jak po čepeli ubíhají Výsadní symboly. Tentokrát nevykreslovaly obvyklý nápis, ale sdělovaly: „Zřel mne Clayr, stvořil mne Tvůrce Zdi, Král mne zakalil, Abhorsen mne třímá, aby Životem nemohli kráčet Mrtví. Neboť zde nevede jejich cesta.“

„Zde nevede jejich cesta,“ zašeptala Sabriel. Zaujala obrannou pozici a nahlédla do chodby na svíjející se masu tmy, na Kerrigora.

kapitola 29.

Zdálo se, že Kerrigor se s volnomagickým výtvorem, kterým byl kdysi Macek, jednou provždy vypořádal. Jeho velký oblak tmy byl opět celý, nebyla v něm ani stopa po bílém ohni, uvnitř s ním nezápolila žádná oslepující záře.

Zůstával překvapivě nehybný a Sabriel na okamžik zadoufala, že utrpěl nějaké zranění. Potom ji zasáhla strašlivá pravda. Kerrigor tráví jako žrout, který si dopřál příliš vydatné jídlo.

Sabriel se při této představě zachvěla a sliny jí zhořkly žlučí. Nedalo se očekávat, že její konec bude nějak odlišný. Netvor ji spolu s Prubířem pozře zaživa a udrží je v tomto stavu, dokud z podřezaných hrdel v temnotě jezera nevypustí krev svého žití…

Zatřásla hlavou a obraz vypudila z hlavy. Musí se dát přece něco udělat… Kerrigor musí být slabší, tak daleko od Starého království… možná slabší než její Výsadní magie. Pochybovala, že by ho mohl ovládnout jediný zvon, ale dva, když je rozezní najednou?

V aule byla tma – výjimku tvořilo jen měsíční světlo snášející se k zemi pobořenou stěnou za Sabrielinými zády. A ticho. I poranění upadali do ticha, jejich křik pohasínal, jakmile zašeptali svá poslední přání. Zadržovali v sobě bolest, jako by křikem mohli připoutat nežádoucí pozornost. V aule bylo něco horšího než smrt…

Kerrigorovo tělo bylo ještě temnější než okolní tma. Sabriel je bedlivě pozorovala a levou rukou odvazovala popruhy, kterými byly svázáni Saranet a Kibet. Všude kolem cítila další Mrtvé, ale do auly žádní nevstupovali.

Pořád v ní byli muži, s nimiž by se mohli pustit do křížku, nebo na kterých by mohli hodovat. To, co se odehrávalo v aule, však byla věc jejich pána.

Popruhy se uvolnily. Kerrigor se nehýbal, žhnoucí oči i ohnivou tlamu měl zavřené.

Sabriel jedním rychlým pohybem zasunula meč do pochvy a vytáhla zvonky.

To už se Kerrigor pohnul. Jeho temná masa se rychle posunula kupředu a překonala polovinu vzdálenosti, jež je dělila. Vyrostl, vytáhl se do výšky, až se takřka dotýkal klenutého stropu. Otevřel oči do plného, rozpáleného, planoucího vzteku a promluvil:

„Jsou to hračky, Abhorsenko. A saháš po nich příliš pozdě. Příliš příliš pozdě."

Nešířil ze sebe jen slova, nýbrž i moc, volnomagickou moc, která Sabriel zmrazila nervy, paralyzovala jí svalstvo. Zoufale se pokoušela zazvonit, ale zápěstí jí jakoby spoutala želízka…

Kerrigor doplul mučivě pomalu blíže, až stanul jen sáh od ní a tyčil se nad ní jako kolosální socha z hrubě otesané noční tmy a jeho dech se k ní valil puchem tisícovky jatek.

Pak se kdosi zlehka dotkl Sabrielina kotníku – dívka, která na podlaze tiše vykašlávala poslední dech. Z tohoto zmírajícího dotyku přeskočila na Sabriel drobná jiskérka zlaté Výsadní magie, která se jí pomalu rozšířila do žil, zahřála jí klouby, uvolnila svaly. Nakonec jí dorazila i do zápěstí a rukou – a zvony se rozezvučely.

Nebyl to jasný, ryzí zvuk, který se měl ozvat, protože masa Kerrigorova těla zvonění vsávala a deformovala – ale přesto účinkoval. Kerrigor klouzal dozadu a zmenšoval se, až nedosahoval více než dvojnásobku Sabrieliny výšky.

Neocitl se však v područí Sabrieliny vůle. Saranet ho nespoutal a Kibet ho pouze donutil k ústupu.

Sabriel zvony rozezněla ještě jednou a soustředila se na jejich nesnadný kontrapunkt. Do kouzlení vložila veškerou vůli. Kerrigor podlehne její převaze, odejde tam, kam si ona bude přát…

A na okamžik odcházel. Nikoli do Smrti, neboť k tomu jí chyběly síly, nýbrž do svého původního těla, ležícího uvnitř poničeného sarkofágu. Zatímco doznívalo cinkání zvonků, Kerrigor prošel proměnou. Ohnivé oči a tlama se mu stekly jako roztavený vosk a

masa jeho stínového těla se stočila do úzkého sloupce dýmu, který s hučením vyrazil ke stropu. Tam se několik vteřin vznášel mezi trámy, načež se se strašlivým vřeštěním snesl přímo do otevřených úst Rogirova těla.

Při tomto zavřeštění Saranet a Kibet pukly; stříbrné úlomky z nich odletěly jako roztříštěné hvězdy a s třeskotem dopadly na zem. Mahagonové rukojeti se rozpadly na prach a protekly Sabrielinými prsty jako kouř.

Sabriel se chvilku dívala na své prázdné ruce, v nichž pořád cítila palčivý otisk rukojetí… potom se vydala k sarkofágu a bez jakékoli vědomé myšlenky se jí v ruce objevil jílec meče. Ale než do rakve stačila nahlédnout, Rogir vstal a pohlédl na ni – pohlédl na ni žhnoucíma očima Kerrigora.

„Jaká nepříjemnost," pravil hlasem, který zněl jen nepatrně lidštěji. „Měl jsem si pamatovat, že jsi neposlušný spratek."

Sabriel se na něho vrhla. Meč při nárazu vykřesl bílé jiskry, projel Kerrigorovi hrudí a objevil se na druhé straně jeho těla. Ale netvor se jen zasmál, spustil ruce a čepel sevřel oběma rukama, až mu na stříbřitě se blyštící oceli zbělely prsty. Sabriel mečem trhla, ale vytáhnout jej nedokázala.

„Mně neublíží žádný meč," pronesl Kerrigor se zaskřehotáním podobným chroptění umírajícího člověka. „Ani meč, který ukuli Tvůrci Zdi. A obzvláště ne teď, kdy jsem konečně získal poslední zbytky jejich moci. Moci, jež vládla před Výsadou, moci, jež stvořila Zeď. Ta mi nyní patří. Patří mi ta polámaná loutka, můj nevlastní bratr – a patříš mi i ty, Abhorsenko. Moc a krev – krev nutná ke zničení!"

Napřáhl ruku a vsunul si meč hlouběji do hrudi, až mu jílec narazil do kůže. Sabriel se jej pokusila pustit, ale byl rychlejší a jednou ledovou rukou jí sevřel předloktí. Kerrigor ji začal neúprosně tahat k sobě.

„Dokud nebudou Velké kameny připraveny přijmout tvou krev, budeš nic netušíc spát?" zašeptal Kerrigor dechem páchnoucím po mršinách. „Nebo půjdeš bdělá, každý krok cesty?"

Sabriel mu opětovala pohled a poprvé se mu zadívala do očí. Bylo možné, že v pekelných plamenech jeho očí zahlédla sotva

rozpoznatelnou jiskru žhnoucího bílého ohně? Povolila levou pěst a ucítila, jak jí po prstu sklouzává stříbrný prsten. Rozšiřoval se?

„Co si vybereš, Abhorsenko?“ pokračoval Kerrigor, zatímco se mu obnažovala ústa a v koutcích mu praskala kůže, poněvadž uvězněná duše už ničila i toto magicky uchované tělo. „Plíží se k nám tvůj milý – jak smutný pohled –, ale další polibek už dostanu já…“

Prsten se Sabriel klimbal v ruce, skrytý za jejími zády. Zvětšil se – cítila však, že kov se stále rozšiřuje.

Kerrigorovy popraskané rty se pohybovaly k jejím, a prsten se jí pořád hýbal v ruce. Jeho dech byl skoro nesnesitelný, páchl krví, ale žaludek se jí přestal zvedat už dávno. Na poslední chvíli odvrátila hlavu a ucítila, jak se jí o tvář otírá suchá, mrtvolná kůže.

„Sesterský polibek,“ zaskuhral Kerrigor. „Polibek pro strýčka, který tě zná už od narození – nebo ještě trochu déle –, ale to nestačí…“

A jeho slova opět nebyla pouhými slovy. Sabriel cítila, jak jí hlavu svírá jakási síla a otáčí ji, aby se na něho opět podívala, zatímco se jí násilím rozvírala ústa jakoby ve vášnivém očekávání.

Levou paži však měla volnou.

Kerrigor nakláněl hlavu a tvář se mu stále zvětšovala – potom se mezi nimi zablesklo stříbro a na krk mu sklouzl prsten.

Sabriel ucítila, jak jeho nátlak rázem ustal, a proto se odklonila a pokusila se vysmeknout ze sevření. Ale Kerrigor jí ruku nepustil. Vypadal zaraženě, ale nikoli vyděšeně. Zvedl pravou paži, aby se dotkl obruče, a při tomto pohybu mu odpadly nehty a z konečků prstů se mu začaly drát ven kosti.

„Co je to? Nějaký pozůstatek…“

Obruč se dále stahovala, zařezávala se mu do houbovité tkáně krku a obnažovala jednolitou temnotu, která se v něm ukrývala. I ta byla svírána, byla zatlačována dovnitř a nyní pulzovala ve snaze uniknout ven. Dolů nevěřícně shlížely dvě planoucí oči.

„To není možné,“ zachroptěl Kerrigor. Vycenil zuby a odstrčil Sabriel tak, že před ním padla na zem. Zároveň si začal z hrudi vytahovat meč, který při svém pomalém pohybu vydával zvuk jako rašple na tvrdém dřevě.

Potom rychle jako had máchl mečem a Sabriel proklál. Probodl jí zbroj i hruď a hrot zarazil hluboko do dřevěné podlahy, na níž ležela. V Sabriel se rozhořela bolest, zařvala, tělo se jí zkroutilo ve strašlivém křečovitém oblouku.

Kerrigor ji tak nechal, napíchnutou jako brouka v entomologické sbírce, a vyrazil k Prubířovi. Sabriel očima zakalenýma bolestí spatřila, jak se Kerrigor rozhlíží po zemi a z jedné lavice vytrhává dlouhou zubatou třísku.

„Rogire," hlesl Prubíř. „Rogire…"

Tříska za Kerrigorova přidušeného zběsilého zavřeštění proťala vzduch. Sabriel zavřela oči a otočila hlavu; sklouzla do vlastního světa, světa bolesti. Věděla, že by měla udělat něco s krví, která se jí řinula z břicha, ale nyní – když zemřel Prubíř – zůstávala jen nehybně ležet a nechávala ji téct.

Potom si uvědomila, že Prubířovu smrt necítila.

Podívala se ještě jednou. Tříska se mu zlomila o zbroj. Kerrigor natahoval ruku pro další kus dřeva – ale stříbrná obruč mu už sjela k ramenům. Při pohybu mu trhala maso, jako by byla vykrajovačem jádřinců vytláčejícím Mrtvou duši z práchnivějící mrtvoly.

Kerrigor se zmítal a vřeštěl, ale prsten mu spoutal ruce. V šíleném tanci sebou trhal ze strany na stranu a pokoušel se ze sebe setřást stříbrnou obruč, jež ho znehybňovala – dosáhl tím však jen toho, že z něho odpadávalo čím dál víc masa, až na něm žádné nezůstalo, nezbylo na něm nic než běsnící sloupec temnoty seškrcený stříbrným prstenem.

Potom se sloupec zhroutil jako bortící se budova a stala se z něj kupa vlnícího se stínu, v němž stříbrný prsten zářil jako stuha. Uprostřed stříbrné masy žhnulo rudé oko – byl to však jen rubín, jenž se zvětšil spolu s kovem.

Na prstenu se opět objevily Výsadní symboly, ale Sabriel je nedokázala přečíst. Nemohla zaostřit oči a všude kolem byla tma. Zdálo se, že měsíční přísvit zmizel. Přesto věděla, co musí udělat.

Saranet – ruka jí sklouzla k bandalíru, ale šestý zvon na něm nebyl – ani sedmý či třetí. Vůbec si nedávám pozor, napadlo Sabriel, vůbec – ale musím dokončit spoutání. Rukou na okamžik spočinula na Mosraelovi a skoro jej vytáhla – ale ne, tím by osvobozovala…

Nakonec vytáhla Rannu, a zaúpěla bolestí i při tomto nepatrném pohybu.

Ranna byla na tak drobný zvonek nezvykle těžká. Sabriel si ji na chvilku položila na hruď a sbírala síly. Potom si lehla na záda, zapřela se o vlastní meč a zazvonila.

Ranna zněla líbezně a zvuk byl konejšivý jako dlouho očekávané ulehnutí do postele. Odrážel se v ozvěnách aulou a pronikl i mimo ni, do míst, kde se několik mužů pořád potýkalo s Mrtvými. Všichni, kteří jej zaslechli, zanechali boje a lehli si. Těžce zranění bojovníci bez obtíží sklouzli do Smrti a přidali se k Mrtvým, kteří následovali Kerrigora; ti, jejichž zranění nebyla tak vážná, upadli do posilujícího spánku.

Hromada tmy, která bývala Kerrigorem, se proměnila na dvě jasně vymezené polokoule, jež obepínal stříbrný rovníkový pás. Jedna polokoule byla černá jako noc, druhá zářila bíle. Postupně se roztavily na dva zřetelné tvary – dvě kočky, spojené u krku jako siamská dvojčata. Stříbrná obruč se poté rozpadla na dvě, na obojky obepnuté kolem dvou krků, a kočky se oddělily. Obojky přišly o svůj lesk, zvolna měnily barvu a strukturu, až z nich byly rudé kožené pásky. Z obou visel drobounký zvonek, miniaturní Ranna.

Vedle sebe seděly dvě malé kočky. Jedna černá, druhá bílá. Obě se předklonily, zavlnila se jim hrdla a obě vyplivly stříbrný prsten. Zatímco se prsteny kutálely k Sabriel, kočky zívly, stočily se do klubíčka a usnuly.

Prubíř se díval, jak se prsteny kutálí prachem, jak se v měsíčním světle třpytí jejich stříbro. Narazily do Sabrielina boku, ale dívka je nezvedla. Oběma rukama pořád svírala Rannu, ta však již umlkla a spočinula pod jejími prsy. Nad Sabriel se tyčil její meč, čepel a jílec jí na tvář vrhaly měsíční stín v podobě kříže.

Prubířovi bleskl hlavou útržek dětských vzpomínek. Hlas, hlas posla, promlouvající k jeho matce:

„Vaše Výsosti, přinášíme zarmucující zprávy. Abhorsen je mrtev.“

epilog

Smrt je studenější, než jak ji znám, pomyslela si Sabriel a přemýšlela proč, až si uvědomila, že pořád leží, ve vodě a nechává se unášet proudem. Na okamžik sebou začala zmítat, pak se uklidnila.

„Všemu a všem je určen čas zemřít…“ zašeptala. Svět živých a jeho starostí jí připadaly vzdálené. Prubíř žije a z toho měla radost, pokud tedy dokázala něco cítit. Kerrigor byl poražen, uvězněn, byť ne doopravdy zabit, její práce byla u konce. Zakrátko propluje za Devátou bránu a odevzdá se věčnému klidu…

Tu ji něco popadlo za ruce a nohy, vyzvedlo ji z vody a postavilo ji…

„Tvůj čas ještě nenastal,“ pravil hlas, hlas, který se ozýval ozvěnou půl sta dalších hlasů.

Sabriel zamrkala, poněvadž ji obklopovala řada zářících lidských postav vznášejících se nad vodou. Bylo jich víc, než byla schopna spočítat. Nebyly to Mrtvé duše, nýbrž něco jiného; podobaly se matčině vyslanci, kterého přivolala papírová lodička. Neměly jasné obrysy, ale přesto je okamžitě poznala, protože všechny byly zahaleny v tmavomodrých pláštích se stříbrnými klíčky. Byli to Abhorseni.

„Vrať se,“ promluvili jednohlasně. „Vrať.“

„Nemohu,“ zavzlykala Sabriel. „Jsem mrtvá! Nemám sílu…“

„Jsi poslední Abhorsenka,“ šeptaly hlasy a zářící postavy se přiblížily. „Tudy se nemůžeš vydat, dokud tu nebude další. Uvnitř sebe máš sílu. Žij, Abhorsenko, žij…“

A najednou sílu měla. Stačila jí na to, aby se plazila, brodila a klopýtala proti proudu řeky a opatrně proklouzla zpátky do Života, kde ji v poslední chvíli opustil její zářivý doprovod. Těsně předtím, než za sebou zanechala říši Smrti, jedna z postav – možná její otec – jí zlehka pohladila ruku.

Před očima se jí rozvlnila tvář – Prubířova – a pohlédla na ni. Do uší jí vnikl zvuk: vzdálené řinčící zvony, které jí připadaly zcela nepatřičné, dokud si neuvědomila, že jde o houkání sanitek, sanitek sjíždějících se z města. Necítila žádné Mrtvé, necítila ani žádnou mocnou magii, Volnou ani Výsadní. Ale Kerrigor byl vlastně zapuzen a byli skoro čtyřicet mil ode Zdi…

„Žij, Sabriel, žij," šeptal Prubíř a svíral jí ledové ruce. Vlastní oči měl tak zalité slzami, že si nevšiml, že je sama otevřela. Sabriel se usmála, potom se jí zkřivil obličej, když znovu pocítila bolest. Dívala se kolem dokola a uvažovala, za jak dlouho si jí Prubíř všimne.

Na několika místech auly se rozsvítila elektrická světla a vojáci venku znovu rozmisťovali lampy. Přežilo víc lidí, než očekávala, a ti se teď starali o raněné, podpírali nebezpečně se naklánějící zdivo a dokonce zametali prach a hřbitovní plesnivinu.

Ležela tu i spousta mrtvých a Sabriel si povzdechla, když po místnosti začala pátrat svými smysly. Plukovník Horyse, zabitý na schodech; magistra Greenwoodová; její nevinná spolužačka Ellimere; šest dalších dívek; přinejmenším polovina vojáků…

Očima zabloudila blíže, ke dvěma spícím kočkám, ke dvěma stříbrným prstenům, které ležely vedle ní na podlaze.

„Sabriel!"

Prubíř si jí konečně všiml. Sabriel k němu stočila zrak a opatrně nadzvedla hlavu. Spatřila, že jí odstranil meč a několik jejích spolužaček vyvolalo léčivé kouzlo, což na chvíli postačovalo. Jak bylo pro Prubíře typické, pro svou vlastní nohu nic neudělal.

„Sabriel," řekl ještě jednou. „Jsi naživu!"

„Ano," odpověděla Sabriel s jistým překvapením. „To jsem."

Garth Nix (nar. 1963)

Australský autor fantasy pro děti a mládež, narodil se 19. 7. 1963 v Melbourne, ale dětství prožil v hlavním městě Canberra; po úspěšném zakončení studia profesionálního psaní pracoval krátce jako knihkupec. V roce 1987 se přestěhoval do Sydney a od té doby se plně věnuje literatuře, ovšem ne pouze jako autor beletrie, ale i jako publicista, knižní redaktor nebo literární agent. Mezi jeho četné koníčky patří rybaření, film či neustále se rozšiřující sbírka knih všech druhů a žánrů. Na cestách po světě navštívil nejen Evropu, ale i Střední východ a Asii. Od roku 2002 je spisovatelem z povolání, ačkoli je přesvědčen, že tato práce je příčinou podivného chování některých jeho kolegů. Stále žije v Sydney, nedaleko Coogee Beach, spolu s manželkou Anně a nedávno narozeným synem.

Do žánru vstoupil povídkou **Sam, Cars and the Cuckoo** (1984) v málo známém a dnes již neexistujícím magazínu *Warlock: The Fighting Fantasy Magazine*. Psaní kratších prací se však nadále příliš nevěnoval, i když v posledních letech se zdá, že tento nedostatek hodlá rychle napravit, jak dokazují například tituly **Lightning Bringer** *(Love and Sex,* ed. Michael Cart 2001) a **Under the Lake** *(F&SF,* 2001). Knižní sérii **Very Clever Baby‘s First Reader** (1988), **Very Clever Baby‘s Ben-Hur** (1989), **Very Clever Baby‘s Guide to the Greenhouse Effect** (1990) a **Very Clever Baby‘s First Christmas** (1998) napsal pro zábavné ponaučení zvlášť nadaných dětských čtenářů. Pro nejmenší čtenáře je určena také následující trojice bohatě ilustrovaných dobrodružství: **Bill the Inventor** (1998) je příběh mimořádně nadaného vynálezce a sirotka hledajícího domov. V románu **Blackbread the Pirate** (1999) se

malý Peter zaplete do pronásledování zlodějských krys, které ho za vydatné pomoci přátelských námořníků z lodi Jeho královského Veličenstva Krysy zavede až do jiného světa. Třetí je román **Serena and the Sea Serpent** (1999), v němž nezvykle chytrá dívka Serena ochrání obyvatele přímořského městečka před loupeživými nájezdy mořských hadů.

V další tvorbě se již věnuje dospívající mládeži. Hadrová panenka z fantasy románu **The Ragwitch** (1990) je původcem zla, které ovládne Paulovu starší sestru Julii. Za její záchranou se Paul vydává na nebezpečnou cestu do magického království Yendre, kde si při hledání prostředků k ovládnutí divoké magie musí poprvé ve svém životě poradit bez sestřiny pomoci a povzbuzení. Pomalu se rozpadající ruiny lidmi opuštěného velkoměsta blízké budoucnosti obývá v postkatastrofickém románu **Shade's Children** (1997) různorodá směsice podivných stvoření, před kterými se skrývá osamělá skupinka dětí. Pokud se však některé z nich dočká čtrnáctých narozenin, pak může s jistotou očekávat příchod strašlivého nebezpečí. Postavy populárního televizního seriálu ožívají v románu *The X-Files:* **The Calusari** (1997, č. Akta X: Calusari / Talpress 1997).

S doposud s největším úspěchem se setkalo vydání literárními cenami ověnčené trilogie **Sabriel** (1995 Aurealis, č. Sabriel / Triton 2004), **Lirael, Daughter of the Clayr** (2001 Ditmar, č. Lirael / připravuje Triton) a **Abhorsen** (2003 Aurealis, č. Abhorsen / připravuje Triton), což je novými nápady doslova nabitá směs hororu a fantasy s velmi dobře vystavěnou zápletkou a neméně zdařilou charakterizací postav. V úvodním svazku se doposud v poklidu žijící dívka Sabriel vydává do Starého království zachránit ztraceného otce. Opouští technicky vyspělý svět, aby ve společnosti nově nalezených přátel čelila nástrahám světa magického, kde se mrtví mohou celkem snadno vrátit zpět k životu. Zbývající části série jsou vlastně jedním příběhem rozděleným do dvou svazků. Setkáváme se v nich s dvojicí přátel, Lirael a princem Samethem, jejichž osudy se protnou poté, co se oba vzepřou odkazu rodičů. Lirael totiž postrádá dědičnou schopnost vidět do budoucnosti, zatímco Sameth se nechce stát nástupcem nekromantky Sabriel. Oba si tak toužebně přejí nalézt a zvolit svou vlastní cestu životem.

Všechny tři romány vyšly později také v jednom svazku pod názvem **The Abhorsen Trilogy** (2003). Další pokračování hodlá autor napsat až ve vzdálenější budoucnosti.

Románová série *The Seventh Toner:* **The Fall** (2000, č. Pád / Egmont 2002), **Castle** (2000, č. Hrad / Egmont 2002), **Aenir** (2001, č. Aenir / Egmont 2002), **Above the Veil** (2001, č. Nad Závojem / Egmont 2003), **Into Battle** (2001, č. Do boje / Egmont 2003) a **The Violet Keystone** (2001, č. Fialový kámen / Egmont 2003) je nápaditou fantasy se strhujícím dějem. Ve srovnání s trilogií *Abhorsen* však postrádá propracovanost zápletky i prostředí, autorovy schopnosti v rámci fantasy pro mládež tak pouze naznačuje. Jde o příběh dospívajícího mladíka Tala, jehož svět byl doposud omezen zdmi neskutečně rozlehlého Hradu, aniž by cokoli věděl o životě mimo něj. Neví tak nic o krajině pokryté Závojem chránícím před průnikem démonů, ale i před slunečními paprsky, jejichž nepřítomnost je příčinou věčné temnoty a ledové zimy. Společné vydání tvoří knihy **The Seventh Tower, Volumes 1-3** (2002) a **The Seventh Tower, Volumes 4-6** (2003).

Romány **Mister Monday** (2003 Aurealis) a **Grim Tuesday** (2003) jsou úvodními částmi celkem sedmidílné série *The Keys to the Kingdom.* Pracovní názvy dalších svazků jsou **Drowned Wednesday**, **Sir Thursday**, **Lady Friday**, **Superior Saturday** a **Lord Sunday**. Jde o jména sedmi stvoření, dříve pracujících pro Architekta, tvůrce všeho známého ve vesmíru. Nyní však Architekt zmizel, jím zanechaná vůle byla rozbita na kusy a ztracena v čase i prostoru. Naděje na obnovení pořádku je vkládána do Artura Penhaligona, astmatického, ale velmi odvážného chlapce. Bude však jeho odvaha tváří v tvář nebezpečným obyvatelům cizích světů dostatečná?

Garth Nix je dnes považován za předního autora fantastických příběhů pro děti a mládež, jeho knihy jsou však s oblibou čteny po celém světě i dospělými čtenáři, kteří se nechávají stejně jako jejich potomci spoutat divokou, jiskřivou fantazií a živoucími charaktery, jejichž osudy jistě stojí za to sledovat.

Martin Šust

Garth Nix
Sabriel

Vydalo nakladatelství Triton v Praze roku 2004
jako svou 645. publikaci, v edici TRIFID svazek 63.
Vydání 1.
Z anglického originálu Sabriel, vydaného nakladatelstvím
HarperCollins Publishers, New York roku 1995,
přeložil Milan Žáček
Ilustrace Marta Macková
Grafická úprava obálky Eva Bystrianská
Sazba a grafická úprava Radek Cichra
Autorský medailon Martin Šust
Odpovědná redaktorka Miroslava Hudečková
Vytiskla tiskárna Ekon Jihlava

ISBN 80-7254-524-8
www.triton-books.cz